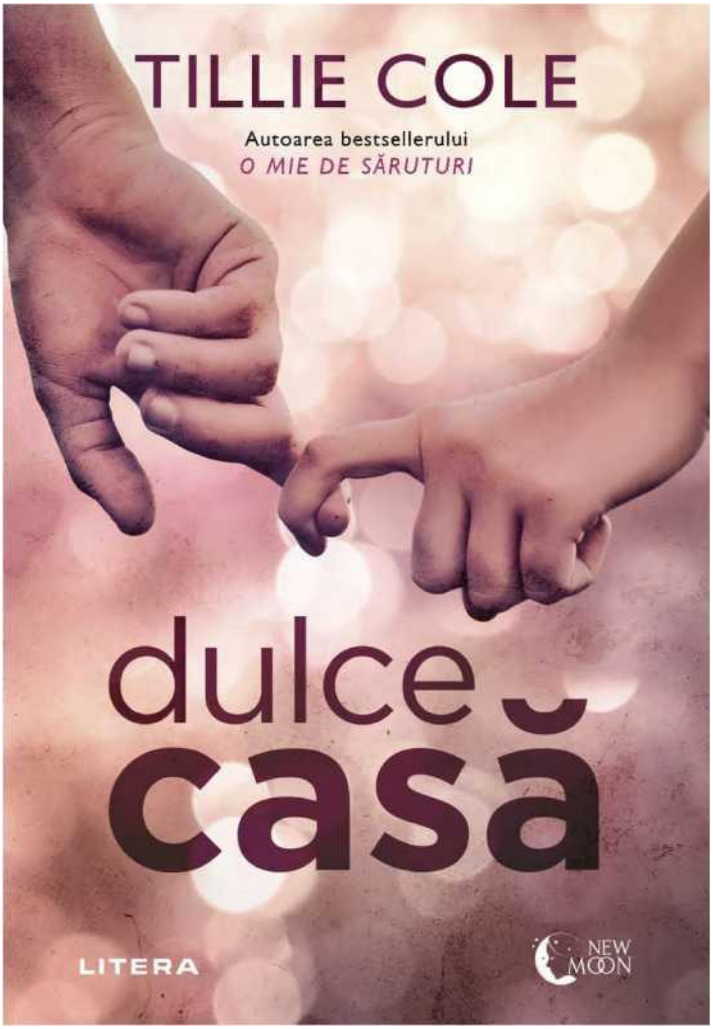
TILLIE COLE
Autoarea bestsellerului
O MIE DE SĂRUTURI
dulce
casă
LITERA
NEW MOON

NEW MOON
TILLIE COLE
dulce casa
Traducere din limba engleză IRINA STOICA
LITERA
Bucureşti
Sweet Home
Tillie Cole
Copyright © 2013 Tillie Cole
Editura Litera tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19 e-mail: contact@litera.ro www.litera.ro

Dulce casă
Tillie Cole
Copyright © 2024 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română Toate drepturile rezervate

Conținutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright şi este destinat exclusiv utilizării în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcat. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul, schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, vânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimțământul editorului, este strict interzisă. Dreptul de folosință al prezentei lucrări nu este transferabil. Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparțin companiei Grup Media Litera SRL.

Editor: Vidraşcu şi fiii Redactor: Daniela Nae Corector: Emilia Achim Copertă: Flori Zahiu -Ibpescu Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată de Cristina Vidraşcu Sturza.

ISBN 978-630-319-821-7
ISBN EPUB 978-630-319-986-3

Soțului meu - suntem împreună din adolescență, dar încă eşti dulce casă pentru mine. Echipei noastre, Seattle Seahawks, pentru că a inspirat această poveste. Şi locuitorilor din Alabama (mai ales suporterilor echipei Crimson Tide) pentru că au cel mai tare accent din lume. "Hai, Tide!"

PROLOG

Easington, Durham, Anglia *în urmă cu 14 ani*

- Molly, vino la mine, scumpo! Am ceva să îți spun.

Bunica mea era în camera de zi a micii noastre case, aşezată pe vechiul ei fotoliu maro, cu capul sprijinit în mâini. Am intrat şi mam uitat în jur. Tați încă nu se întorsese de la cârciumă. Era mereu la cârciumă, asta de când doamna înspăimântătoare care apărea din când în când la televizor închisese minele în anul în care m-am născut eu, iar tati se întristase. îmi zisese bunica.

Bunica înalță capul şi îmi zâmbi trist. Bunica mea avea cel mai blând zâmbet pe care îl văzusem vreodată; putea lumina întreaga cameră cu un simplu surâs. O iubeam atât de mult! Când m-am apropiat, am observat că ținea în mână o poză veche cu mami. Mami murise la naşterea mea, iar bunica şi tati se necăjeau de fiecare dată când întrebam de ea, aşa că nu mai întrebam nimic. Aveam grijă ca în fiecare seară, la culcare, să îi sărut fotografia pe care o țineam lângă pat. Bunica îmi zisese că mami mă vedea din rai făcând asta.

- Vino aici, Molicica mea! Hai la mine în poală, zise ea, făcându-mi semn să vin la ea şi punând fotografia înrămată pe podeaua acoperită de covorul roşu.

Mi-am lăsat rucsacul roz pe podea, m-am dus la ea şi m-am urcat în poala ei. Mirosea a mentă. Mereu mirosea a mentă. Ştiam că făcea asta ca să mascheze mirosul țigărilor pe care le fuma pe furiş pe alee. Mă făcea să râd când se furişa în fiecare dimineață, cu bigudiurile roz încă în părul cărunt şi purtând

şorțul violet de casă. Mi-am pus o mână pe obrazul ei. Părea supărată.

- Bunico, ce e?

îmi luă mâna mică într-a ei, iar eu am tresărit simțind ce rece era. I-am frecat mâna între ale mele şi am sărutat-o pe obraz ca să o fac să se simtă mai bine. îmi spunea că sărutările mele dulci puteau uşura orice problemă din lume măcar un pic. încăperea era atât de tăcută, iar singurele sunete proveneau de la trosnetul lemnelor din foc şi de la tic-tacul ceasului bunicului. Bunica avea mereu muzica pornită, muzică veche de ani şi ani, şi dansam împreună în fața focului. însă în acea zi nu cânta nicio muzică, iar casa părea ternă şi tristă. M-am uitat la limba mare a ceasului şi am văzut că era în dreptul lui doisprezece; limba mică era la patru. M-am străduit să îmi amintesc ce ne spusese învățătoarea noastră, doamna Clarke. Am închis ochii, încercând să mă gândesc. I-am deschis când am suspinat. Era ora patru după-amiaza! Da! Era ora patru! Tati avea să vină în curând acasă. Am încercat să mă foiesc în poala bunicii ca să dau fuga la uşă şi să-l aştept pe tati când avea să intre pe poartă. Mereu mă îmbrățişa şi făcea piruete cu mine înainte să-mi spună că eram cea mai frumoasă fetiță din lume, exact ca mami. Era partea mea preferată din zi. M-am strecurat de pe genunchiul bunicii, dar ea m-a prins de braț.

- Bunico, ce faci? Tati vine acasă în curând. Are nevoie de îmbrățişarea lui din fiecare zi!

Bunica trase aer în piept şi din ochi începu să îi curgă lacrimi.

- Bunico, de ce plângi? Nu fi tristă, te rog! Ai nevoie de un sărut dulce? O să te facă să te simți mai bine?

Bunica mă strânse tare la piept - fu cât pe ce să-mi cadă ochelarii de pe nas, iar materialul şorțului ei îmi zgâria obrazul. M-am scărpinat pe față ca să opresc mâncărimea. Ea mă împinse uşor în spate şi se lăsă în genunchi. Ochii ei trişti erau acum la acelaşi nivel cu mine.

- Molly, trebuie să îți spun ceva, ceva care te va face foarte-foarte tristă. înțelegi?

- Da, bunico. Am şase ani acum. Sunt fetiță mare. înțeleg multe lucruri. Doamna Clarke zice că sunt cea mai isteață fată din clasă, poate chiar din şcoală.

Bunica îmi zâmbi. Dar nu şi cu ochii. Tați spunea că numai zâmbetele cu ochii arătau că erai fericit de-adevăratelea. Că nu trebuia să iroseşti un zâmbet cu ochii pe ceva ce nu te făcea prea vesel.

- Chiar eşti isteață, scumpa mea, deşi nu ştiu cu cine semeni. Vei ajunge departe. Destinul tău e să scapi de viața asta amărâtă de aici şi să devii cineva. Asta ar fi vrut mami... şi tati.

îşi trase nasul şi îşi scoase batista roz din buzunar. Era toată brodată cu roz. Eu alesesem materialul la piață în urmă cu două săptămâni. Eu şi bunica am făcut din el două batiste, una pentru ea şi una pentru mine, un întreg, aşa cum spunea ea că eram. Duse batista la nasul înroşit şi privi în gol pe fereastră, apoi ochii părură să i se schimbe şi se uită din nou la mine.

- Acum, Molly, trebuie să respiri puternic, curajos, exact cum team învățat.

Am încuviințat din cap şi am respirat adânc vreo cinci secunde pe nas, ținându-mă de burtă şi dând aerul afară pe gură.

- Fetiță cuminte, mă lăudă ea, mângâindu-mi obrazul cu degetul mare.

- Bunico? Unde-i tati? A întârziat. El nu întârzie niciodată.

Venea mereu acasă să mă vadă după şcoală. Mirosea mereu a bere puturoasă, da, dar aşa mirosea dintotdeauna. N-ar fi fost tati dacă nar fi fost aşa.

- Molly, azi i s-a întâmplat ceva lui tati, spuse ea cu glas tremurat.

- Se simte rău? Să-i facem un ceai când vine acasă? Ceaiul face pe toată lumea să se simtă mai bine, nu-i aşa, bunico? Aşa-mi spui mereu, am zis, începând să am o senzație ciudată în stomac din cauza felului diferit în care se uita la mine.

Ea clătină din cap şi buza de jos începu să îi tremure.

- Nu, scumpo. N-o să fie nevoie de ceai azi. Vezi tu, Dumnezeu a decis azi-dimineață să-l ia pe tati al tău în Ceruri, ca să fie cu îngerii.

Mi-am lăsat capul pe spate ca să mă uit înspre tavan. Ştiam că Dumnezeu era mult mai sus decât noi, în Cer. însă nu-l vedeam niciodată, oricât de mult încercam.

- Dar de ce l-ar lua Dumnezeu pe tati de lângă noi? Suntem oameni răi? Am fost prea neastâmpărata? De asta n-a vrut Dumnezeu să n-am nici mămică, nici tătic?

Bunica mă strânse aproape, cu nasul îngropat în părul meu lung şi castaniu.

- Nu, Molicica, să nu crezi niciodată asta, niciodată! Dumnezeu s-a întristat pentru că tăticului tău îi era dor de mămica ta. A decis că a venit momentul ca ei să fie din nou împreună. A ştiut că noi două suntem suficient de curajoase şi de puternice ca să trăim fără ei.

M-am gândit la asta în timp ce-mi sugeam degetul mare. Mereu îmi sug degetul când sunt speriată sau neliniştită. Bunica îmi dădu părul laoparte de pe față.

- Vreau să ştii că nimeni de pe toată planeta asta nu s-a iubit cum s-au iubit mămica şi tăticul tău. Când a murit mama ta, tati nu a ştiut ce să facă. Te iubea foarte mult, dar îi era dor de ea. Când doamna de la televizor...

- Margaret Thatcher? am întrerupt-o.

Ştiam despre ea de la şcoală. N-o plăcea prea multă lume de la mine din oraş. îi dădeau nume răutăcioase. întristase multă lume. Bunica zâmbi.

- Da, Margaret Thatcher. Când doamna Thatcher a închis minele, tati al tău nu a mai avut de lucru, iar asta l-a făcut foarte nefericit.

Tati a încercat mult timp să facă bani şi să ne cumpere o casă mai bună, dar toată viața lui lucrase în mine şi nu ştia să facă nimic altceva.

închise ochii şi strânse pleoapele.

- Azi tati a murit, scumpa mea. S-a dus în Ceruri şi nu se mai întoarce la noi.

Buza de jos începu să îmi tremure şi simțeam lacrimile înțepându-mi ochii.

- Dar nu vreau să plece! Putem să-l rugăm pe Dumnezeu să îl aducă înapoi? Ce o să ne facem fără el? Un sentiment apăsător îmi cuprinsese pieptul şi am simțit că nu puteam să respir. Am întins mâna după mâna bunicii, iar vocea îmi deveni răguşită. Deci am rămas numai noi, aşa e, bunico? Eşti tot ce mi-a rămas. Dacă mi te ia şi pe tine? Nu vreau să fiu singură. Mi-e frică, bunico! Un țipăt puternic îmi ieşi din piept. Nu vreau să fiu singură!

- Molly, şopti bunica, strângându-mă mai tare în brațe, apoi prăbuşindu-ne amândouă la pământ şi plângând în fața şemineului.

Tati al meu nu mai era.

Tati al meu era în Ceruri.

Nu avea să se mai întoarcă niciodată.

CAPITOLUL 1

Universitatea din Alabama, Tuscaloosa, Statele Unite ale Americii *în prezent*

Eram în mare întârziere, la naiba!

Respiram scurt şi precipitat în timp ce alergam de-a lungul întinsului campus al Universității Alabama, străduindu-mă cât puteam să nu cad pe burtă.

Aveam mâinile pline de copii ale planului cursului de filosofie pe care mi se ordonase să îl copiez în urmă cu peste o oră - prima mea însărcinare în calitate de asistent universitar.

Cursul chiar urma să înceapă, dar şirul meu aparent nesfârşit de ghinioane făcuse ca imprimanta din sala destinată cadrelor didactice să cedeze la jumătatea comenzii mele, cu un cântec de lebădă melodios: un jalnic țiuit înalt şi un nor de fum din dispozitivul mecanic.

Camera cu imprimanta era la celălalt capăt al colegiului, ceea ce m-a adus în situația mea actuală, aceea de a alerga de-a lungul curții uriaşe a universității în deloc sportivele mele încălțări Crocs portocalii, în sauna de iad din Tuscaloosa - sau,

cum i se spune în mod obişnuit, o zi de vară normal de fierbinte.

Mi-am surprins cu coada ochiului o imagine reflectată într-o uşă din sticlă.

Nu era bine. Nu era bine deloc.

Părul meu şaten semăna cu blana unui caniş în miniatură, transpiraţia de pe nas îmi încuraja ochelarii cu rama mare, neagră, produs standard al sistemului naţional de sănătate din Marea Britanie, să îmi pice de pe faţă ca un bombardier kamikaze, iar salopeta scurtă din blugi şi tricoul alb îmi păreau un costum de pompieri.

Cerul Angliei, constant acoperit de nori, îmi părea foarte atrăgător în acele momente.

Nimic nu părea să meargă bine - imprimanta care se stricase era doar al doilea dintre ghinioanele nefericite, primul fiind hărţuiala prietenelor mele de care avusesem parte de dimineaţă.

- Toga, toga, toga! striga Lexi tare, în timp ce ea şi Cass stăteau la mine pe pat, râzând de disperarea mea în acea togă improvizată, ridicând braţele în aer la fiecare cuvânt, apoi chiuind.

- Arăt hidos, m-am plâns eu, încercând să ajustez cearşaful în fel şi fel de poziţii ca să-mi maschez părţile de obicei intime.

- Arăţi trăsnet! Sânii tăi sunt ireali, din alt univers, perfecţi şi rotunzi... Cass încercă să mă complimenteze, cu mâinile întinse, mimând că strângea nişte sâni. îţi zic eu, Molls, nu obişnuiesc să mă dau la femei, dar aş face o excepţie pentru tine în ţinuta asta! La naiba, ai nişte curbe delicioase!

- Cass! am mustrat-o, dându-mi ochii peste cap. Chiar trebuie să spui astfel de lucruri?

- Ei, hai, las-o baltă, scumpo! Arăţi de milioane. Şi vii cu noi în seara asta, n-ai loc de întors. Nu mă face să te târăsc acolo - pentru că o s-o fac dacă trebuie.

- Dar...

- Niciun dar! Ți-am promis viață mișto la facultate, nu din porcăria de care ai avut parte acolo în Anglia. Experiența completă începe în seara asta.

- N-a fost aşa de rău la Oxford! Şi cum funcționează această aşazisă experiență? Mai întâi trebuie să mă alătur unei afurisite de frății, dar pe urmă? Cocktailuri de droguri, plecat pe burtă din cluburi?

- Putem aranja şi asta, dar în principal înseamnă mulți bărbați, sex, orgii, orgasme… Ah, da, şi găsirea punctului G. Ştii tu, chestiile pentru care mergi de fapt la facultate, zise Cass absolut sinceră.

- Eu am venit la facultate ca să învăț, Cass, nu ca să fiu paraşuta băieților beți din frății.

Ea râse zgomotos.

- în fine, scumpo, n-o să te gândeşti la învățat când o să ai gleznele în jurul gâtului unui armăsar care te poartă ca un colier şi-ți gâdilă buricul dinspre interior.

Ştiind despre Cass că avea să dea o replică pentru orice spuneam, oricât de mult m-aş fi gândit, m-am îndreptat spre fotoliul meu rabatabil maro şi m-am cufundat în perna lui moale, cu capul în mâini.

- în ce mama naibii m-am băgat cu voi două?

- Te-ai băgat în distracția vieții tale, zise Lexi cu un aer înțelept.

Mi-am ridicat capul şi m-am uitat printre degete la prietenele mele îngâmfate, care mă priveau amuzate.

- Chiar o să mă obligați să merg la petrecerea aia afurisită în seara asta, aşa-i?

Lexi se dădu jos din pat şi veni la mine în poală, aruncându-şi brațele slăbănoage în jurul gâtului meu.

- Normal că asta o să facem, scumpo. De-acum eşti de-a noastră!

Am schițat un zâmbet rezervat.

- Aşa s-ar părea.

Cass ni se alătură pe fotoliu, strivindu-mă până ce am țipat sub greutatea lor.

- *Scoate-ți toga aia ca să ți-o cos, du-te la curs, iar când te întorci, putem să dăm drumul la distracție.*

Se spune că lucrurile rele se întâmplă câte trei.

Avusesem deja parte de două.

Mai urma unul.

Mi-am menținut pasul amețitor de rapid, aproape pe punctul să leşin, trecând de uşa dublă a corpului de clădire pentru ştiințe umaniste, mergând în linie dreaptă în căutarea amfiteatrelor şi îndreptându-mă direct spre sala profesoarei Ross, în timp ce mintea mă tachina neobosit şi-mi flutura în fața ochilor imagini cu togi care dansau enervant.

Prea pierdută în agitația mea, n-am observat micul grup de studenți care veneau dinspre colț. Dar, fir-ar să fie, asta se schimbă curând, când o roşcată dată cu prea mult luciu de buze şi care se afla în fruntea grupului intră direct în mine - intenționat, se pare -, iar mormanul de hârtii îmi căzu din mâini şi se împrăştie pe podeaua din gresie albă.

- Hopa! Uită-te pe unde mergi, scumpo! susură ea mişelește. Ai nevoie de dioptrii mai mari sau ce?

Iată şi al treilea ghinion.

M-am lăsat în genunchi, fără să privesc în sus, când am auzit râsetele zgomotoase, batjocoritoare, evident la adresa mea. M-am simțit brusc ca în perioada liceului - copiii populari care se luau de tocilară.

Niciodată nu ripostam. Dintotdeauna ignorasem înțepăturile răutăcioase legate de hainele mele ieftine, de lipsa banilor sau orice altă săgeată otrăvită care îmi era aruncată, aşa că pur şi simplu am mormăit în barbă şi am început să organizez grămada de hârtii întrun teanc, la întâmplare.

Uşa amfiteatrului se închise şi, bucuroasă să fiu în siguranța propriei companii, am scuipat cuvintele “nenorociți! naibii!” un pic mai tare decât intenționasem şi m-am jenat când cuvintele ricoşară în tot coridorul larg şi cavernos.

Nu înjuram des, dar pe moment mi se păruse justificat să o fac, ba chiar cathartic. Chiar şi în lumea academică, unde se foloseşte un vocabular ales, uneori doar “la naiba” e suficient.

Am strâns hârtiile clătinând din cap şi m-am ridicat, iar imediat ochelarii afurisiți îmi alunecară de pe față şi aterizară cu un clinchet pe podea. Am oftat învinsă şi am decis că nici n-ar fi trebuit să mă deranjez să mă dau jos din pat de dimineață.

Un scurt hohot de râs se auzi în spatele meu, facându-mă să tresar violent, iar o mână caldă mă apucă de braț, întorcându-mă şi punându-mi ochelarii la loc.

Am mijit repetat ochii, iar când mi s-a limpezit vederea, m-am trezit în fața unui piept lat, acoperit de un tricou fără mâneci, roşu-închis, pe care scria cu alb "Crimson Tide FootbalU.

- Acum vezi?

Am urmărit sunetul vocii profunde, cu accent sudist, şi am văzut în fața mea un adevărat băiat de Alabama, sărutat de soare - păr de un blond murdar, lung până la linia maxilarului, ochi de un căprui profund şi intens încadrați de gene lungi, ca de cerneală, care mă domina cu înălțimea lui -, avea probabil 1,90 față de 1,65 ai mei.

N-am putut să mă abțin şi am suspinat uşor.

Era absolut superb.

Chiar *al naibii* de superb.

M-am trezit din amețeală şi am smuls hârtiile din mâinile lui, încercând să mă strecor pe lângă el şi simțind nevoia să plec de acolo ca să-mi recâştig măcar un aparent control sau poate o oarecare demnitate, dat fiind că îmi cam fusese răpită în ultimele ore.

Prinzându-mă de încheietura mâinii când treceam, domnul Crimson Tide Football m-a întrebat:

- Hei, eşti bine?

Am încercat să mă relaxez şi să nu fiu nepoliticoasă - în definitiv, el mă ajutase -, dar nervii îmi erau în piuneze, iar atingerea mâinii lui aspre, cu bătături, pe pielea mea nu făcu decât să îmi înrăutățească starea.

Am decis să pun reacția asta neobişnuită pe seama deshidratării sau a unei togofobii acute. Cu umerii căzându-mi, am răspuns:

- Sunt bine.
- Eşti sigură?

Am suflat adânc, iar ochii mei întâlniră adorabilii lui ochi ciocolatii, surprinzând punctele de un negru-albăstrui care îi înconjurau irisul.

- Ai avut vreodată o zi în care totul se transformă într-un coşmar absolut nenorocit?

Am accentuat ultimele trei cuvinte, rostindu-le mai rar.

El pufni tare şi afişă o expresie amuzată - buzele pline se ţuguiara într-un zâmbet strâmb, iar nasul uşor descentrat făcu câteva cute.

- Chiar am parte de una, ca sa-ţi zic drept.
- Deci suntem doi în situaţia asta.

Nu m-am putut abţine şi am schiţat, drept răspuns, un zâmbet nesigur. Am strâns şi mai bine teancul de hârtii şi i-am zis:

- Mulţumesc că te-ai oprit să mă ajuţi. A fost foarte amabil din partea ta.

Braţe bronzate şi musculoase se încrucişară în dreptul pieptului lui uriaş, el fiind în mod evident incitat de nervozitatea mea.

- *Amabil*? Nu e ceea ce spun oamenii în mod normal când se referă la mine.

Şi spunând asta se îndepărtă, lăsându-mă singură pe holul larg. M-am întors ca sa mă îndrept spre sala de curs, iar tipul se uită la mine peste umăr şi mă informă scurt:

- Eu sunt Rome.
- Molly, am zis degrabă.

Dinţii lui Rome se frecară de buza de jos în timp ce încuviinţă uşor din cap, privindu-mă din cap până în picioare cu o intensitate neobişnuit de mare. Apoi, fără vreun alt cuvânt, intră în sala de curs de filosofie.

După ce am stat un moment ca să mă adun, mi-am făcut loc pe uşa de intrare cu umărul şi automat câteva perechi de ochi se aţintiră asupra mea. Am mers mai departe, simţindu-mă ca un fel de Bridget Jones în intrarea mea dezastruoasă.

Profesoara Ross îmi aruncă o privire aspră şi am făcut o grimasă în timp ce mă apropiam de catedră, apoi am pus pe ea planurile de curs, mişcându-mi nervoasă degetele şi simțindu-mă absolut penibil. îmi făcu semn să stau lângă ea la pupitru. M-am conformat şi am ridicat privirea spre studenții care urmăreau cu toții cum noua englezoaică se făcea de tot râsul.

Profesoara arătă înspre mine şi vorbi cu accentul ei aristocratic, de regină, arătând ca mama unei eleve de internat în deux-pieces-ul ei maro din tweed, cu părul cărunt prins într-un coc franțuzesc şi ochelarii mici, cu jumătate de lentilă.

- Aş dori să v-o prezint pe Molly. La fel ca mine, este din Anglia şi a fost de acord să facă maşterul la aceasta universitate deosebită şi să-şi continue rolul dublu de a fi asistenta mea de cercetare pentru o lucrare pe care o scriu pentru o publicație academică, dar şi asistenta mea la acest curs. O cunosc pe Molly de mai mulți ani şi nici că uriaş fi putut gândi la cineva mai potrivit să petreacă anul sabatic în State, alături de mine. După cum veți descoperi în curând, este o tânără excepțională. Profesoara se trase într-o parte şi, cu un gest al mâinii, îmi ceru să le vorbesc studenților. Molly, spune-le câteva cuvinte noilor tăi colegi!

Am tras aer în piept şi am păşit la pupitru, ridicându-mi prudent privirea.

- Salutare tuturor! Cum a spus doamna profesor Ross, m-am mutat din Anglia în Alabama pentru masteratul în filosofie, cu scopul de a-mi începe doctoratul la anul pentru a-mi atinge visul suprem, acela de a deveni profesoară universitară.

Am parcurs cu privirea rândurile de studenți. Erau cam treizeci de persoane în mica sală de curs.

- îmi place filosofia religiilor de când mă ştiu şi mă bucur că am ocazia să fiu aici pentru a o ajuta pe doamna profesor Ross la cursuri şi la seminare şi pentru a încerca să fac minunata lume a filosofiei măcar un pic mai interesantă. Vă răspund cu plăcere la orice întrebare despre...

- Am eu o întrebare.

Am urmat sunetul vocii care mă întrerupsese şi am ajuns la roşcata de pe culoar, care stătea fix lângă Rome.

- De ce mama naibii ai vrea să te faci pro fa de filosofie? Nu crezi că e ca şi cum ți-ai irosi viața?

Eram obişnuită cu întrebarea asta.

- De ce nu de filosofie? Totul în viață, pe pământ, poate fi pus sub semnul întrebării. De ce? Cum? Cum se poate? ITntru mine, misterul vieții şi al Universului este o sursă de inspirație, marea de întrebări la care nu s-a răspuns mă inundă şi ador să mă cufund în călătoria academică a învățăceilor vechi şi noi.

Ea râse disprețuitor.

- Câți ani ai, scumpo?

- Hm... 20.

Am privit agitată în jur, văzând multe perechi de ochi mari ațintindu-se asupra mea.

- 20 de ani! Şi deja faci masteratul?

- Ei bine, da. Am intrat la facultate cu un an mai devreme. Am luat testul de absolvire a liceului mai devreme.

- La naiba, ar trebui să nu mai fii al naibii de serioasă şi să înveți un pic să trăieşti. Viața nu e doar despre învățat; e despre distracție. Mai relaxează-te, naibii! Clătină din cap, cu un aer perplex, iar părul ei lung sălta perfect în ritmul mişcărilor. Jur că n-o să le înțeleg niciodată pe fetele ca tine!

Câțiva studenți se foiră în scaune, jenați de comentariile ei directe. Roşcata părea încântată de sine. Sunt convinsă că, în opinia ei, a doua ei tentativă de a mă pune la pământ reuşise.

- Fetele ca mine? am întrebat, cu vocea doar uşor mai ridicată.

Două şiruri de fațete dentare albe ca nişte perle şi care păreau scumpe aproape că mă orbiră când îmi zâmbi răutăcios.

- Şoareci de bibliotecă, tocilare... Profesoare aspirante!

Drept răspuns, am mijit ochii, încercând să mențin o atitudine profesionistă, în acelaşi timp strângând cu putere lemnul pupitrului în fața tonului ei de tot rahatul. Şi brusc am decis să nu îmi pese de profesionalism. Aveam să ripostez. Avusesem deja o zi de doi lei - seara avea să fie şi mai rău aşa că am decis să mă angajez total în a avea o zi de iad.

- învățătura şi cunoştințele, cred eu, îi conferă unei persoane putere, nu banii, statutul sau hainele de firmă, am zis eu cu răceală.

- Ffe bune? Chiar crezi asta?

- Normal că da. A-ți deschide mintea față de posibilități necunoscute şi a învăța cum funcționează alte culturi, ce credințe au conferă o înțelegere mai amplă şi mai holistică asupra condiției umane. Filosofia oferă răspunsuri la o varietate de întrebări. De pildă, de ce unii oameni trec prin viață ca gâscă prin apă, lipsiți de orice fel de compasiune pentru ceilalți? în vreme ce alții - ființe umane bune, cărora le pasă de alții, cinstite - au parte de lovitură după lovitură, dar găsesc cumva forța interioară pentru a merge mai departe? Nu crezi că, dacă ar fi mai mulți care să dedice un pic de timp conştientizării problemelor omenirii, lumea poate că ar deveni un loc mai bun?

Fata îşi făcu de lucru cu părul, nervoasă, fără să îmi răspundă la întrebare, iar buzele de un roşu intens se strânseră de exasperare.

- *De-asta* învăț în loc să mă îmbăt în fiecare seară. Lumea merită oameni care se gândesc la alții înainte de a se gândi la ei, care se străduiesc să fie mai puțin egoişti şi preocupați de lucruri superficiale. M-am uitat la ea şi am anunțat-o pe un ton fals prietenos: Sper că asta îți lămureşte un pic motivele pentru care vreau să devin profesoară. Sunt cine sunt şi sunt foarte mândră de acest fapt.

- *La naiba*! Ți-a zis-o, Shelly! Te-a pus la punct! mormăi o voce masculină răguşită, facându-i pe ceilalți din sală să alunge tăcerea grea prin hohote de râs.

Am întors rapid capul când mi-am dat seama că remarca venise de la Rome, lăsat pe spate în scaun, cu picioarele pe bancă şi râzând, ceilalți alăturându-i-se. Un profund sentiment de satisfacție mi se încovoie în stomac. Shelly căscă gura, apoi încheie abrupt discuția zicând:

- *In fine*! Baftă să te integrezi aici dacă o să te porți aşa!

Profesoara Ross mă bătu pe umăr şi îmi şopti la ureche să împart rapid planurile cursului înainte să se termine ora. îmi dădeam seama că o supărase felul cum mă purtasem.

Am luat degrabă hârtiile de pe catedra din stejar şi am început să le împart pe rândurile de studenți în timp ce profesoara explica felul în care avea să acorde notele şi care erau regulile şi standardele la cursurile ei.

Ajunsă la ultimele rânduri, am văzut imediat cum Rome mă fixa cu privirea, cu o sclipire inexplicabilă în ochi. îşi înclină capul în semn de salut, cu buzele strânse. I-am zâmbit scurt.

Shelly veni şi mai aproape de el, fără să-şi desprindă privirea de a mea. Judecând după poziția corpului ei - picioarele îndoite atingându-le pe ale lui, pieptul ei amplu frecându-se uşor de brațul lui ea şi Rome erau în mod evident în relații foarte prietenești.

I-am dat lui Shelly ultima foaie de hârtie, iar ea a susurat:

- Frumoşi pantofi, *Molly*. Toate viitoarele profe de filosofie au astfel de gusturi fantastice în materie de modă?

Unii studenți chicotiră pe seama mea. Am aruncat rapid o privire înspre încălțările mele *Crocs*, prietenoase cu bugetul, apoi m-am uitat la sandalele ei aurii, gen gladiator şi cu siguranță scumpe, şi am expirat tristă pe nas.

Rome îi împinse imediat piciorul din dreptul coapsei lui şi se răsti:

- Termină, Shel. De ce trebuie să fii mereu o scorpie afurisită?

Remarcile lui efectiv făcură să se lase tăcerea în întreaga sală de curs, iar atitudinea lui de genul "nu accept rahaturi" îi făcu pe toți să înceteze a se mai preocupa de ciudățeniile mele şi să stea fiecare în banca lui ca să evite atenția lui nedorită.

Shelly îşi încrucişă brațele la piept, îmbufnată.

Rome îi ignoră atitudinea penibilă şi ridică iar privirea înspre mine, sprijinindu-şi bărbia în palmă.

- Chiar crezi ce ai spus adineauri?

- La care parte te referi?

Se foi în scaun, deloc în largul lui, trecându-şi degetele prin părul blond şi dezordonat.

- Cea cu viața nedreaptă. Că filosofia poate spune de ce unii oameni au parte de rahaturi şi alții nu.

- Cred cu tărie, i-am răspuns cu o siguranță neabătută.

El încuviință încet din cap, țuguindu-şi buza de jos şi părând aproape impresionat. M-am îndepărtat păşind rapid şi m-am lăsat să cad în scaunul din spatele catedrei, în lateralul clasei. Am ținut capul plecat când studenților li se spunea că pot pleca.

- *Molly*.

Am ridicat capul şi am văzut-o pe profesoară stând în fața mea, cu o expresie dezaprobatoare pe chipul ridat.

- Ai vrea să-mi explici ce s-a întâmplat mai devreme? A fost atât de nepotrivit!

- Suzy...

- Hm, la cursuri sunt *profesoara Ross*, Molly. Ce te-a apucat?

Strâmbându-mă, am spus:

- Scuze. Am mintea vraişte acum.

- Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Când i-am întâlnit privirea severă, am văzut în ochii ei marcați de vârstă nu doar dezamăgirea față de lipsa mea de profesionalism, ci şi o undă de îngrijorare. Am oftat.

- E doar o zi proastă. Nu se va repeta.

Suzy îşi lăsă brațele să cadă, uitând de mustrarea pentru comportamentul meu.

- Nu te lăsa afectată de oameni precum acea tânără. Nu-ți cere niciodată scuze pentru cine eşti.

Un zâmbet îmi înflori pe față.

- Vă mulțumesc, doamnă profesoară. Mi-am însuşit lecția. Doar că ea... Nu ştiu, a reuşit să mă enerveze nu ştiu din ce motiv.

- Am văzut asta. Dar data viitoare alung-o din minte! Pur şi simplu, ignor-o!

Am încuviințat din cap.

- Bun, acum de ce nu te duci acasă?

- Mulțumesc, doamnă profesoară.

Mi-am luat geanta gen poştaş, din piele maro, de pe spătarul scaunului şi am ieşit din sală.

Pe culoar era Rome, având în jurul gâtului braţele unei fete slăbănoage, blonde, al cărei piept se lipea de tricoul lui roşu, iar el încerca să o expedieze cu o expresie exasperată pe chip. M-am blocat şi m-am oprit din mers, simţindu-mă incredibil de jenată de situaţie.

- Dar, dar... de ce nu? Nu mă refuzi niciodată, se miorlăi blonda, retrăgându-şi fără tragere de inimă mâinile din jurul gâtului lui, încrucişându-şi braţele la piept şi bătând în semn de protest din piciorul încălţat cu platforme bej.

- Lucrurile se mai schimbă, zise el cu asprime, împingând-o pe lângă el.

- *Te schimbi*? *Tu*? De când?

- Din clipa asta. Nu mai e nevoie de tine.

Cu un ţipăt revoltat, blonda ieşi din scenă, iar Rome îşi trecu palma peste faţă teribil de agitat, rezemându-şi fruntea de perete şi părând lipsit de speranţă.

Profitând de avantajul faptului că era cu spatele la mine, am trecut în grabă şi în linişte pe lângă el, cu capul plecat, şi am reînceput să respir abia după ce am reuşit să trec neobservată.

Ieşind pe uşă către însorita zi de vară, n-am putut să nu mă simt un pic dezamăgită că Rome era, în mod evident, unul dintre tipii aceia - un cuceritor, unul care frângea inimi, băiatul rău în cel mai clasic sens. Lucru nu tocmai surprinzător judecând după felul cum arăta.

CAPITOLUL 2

- Spuneţi-mi *din nou* de ce mama naibii defilez cu un aşternut de pat abia înfăşurat în jurul ţâţelor aproape expuse şi al fundului la fel, aproape la vedere? am întrebat un pic mai tare decât era necesar, în timp ce eu şi prietenele mele ne îndreptam spre temuta seară de iniţiere a frăţiei pe care o aleseserăm.

Lexi se opri pe loc şi mă apucă de braţ, întorcându-mă cu faţa spre ea.

- Pentru că *în sfârşit* o să ajung majoretă, la naiba, şi asta-i cea mai uşoară metodă! Scorpia care-i şefa majoretelor conduce frăția asta, aşa că am de gând să mă dau bine pe lângă ea şi să folosesc asta în avantajul meu. încerc de trei ani, fără să fiu într-o frăție, şi degeaba. E ultimul an în care mai pot să încerc, aşa că tacă-ți gura şi hai să mergem!

- Am zis-o şi o repet. Suntem prea bătrâne pentru rahatul ăsta! Suntem în ultimul an, de ce naiba vor să ne alăturăm?

- *Pentru că*, zise ea pe un ton exasperat, au prea puține fete din anul terminal şi venite prin transfer - şi asta suntem noi!

încruntarea îşi făcu loc pe chipul ei impresionant de alb. Lexi era o țipă de 1,53, genul gotic, cu o siluetă exagerat de zveltă, cu părul negru tuns într-un bob asimetric, machiaj de un alb pur şi creion negru la ochi şi buze. Era antiteza absolută a stereotipului majoretei, dar avea visul nebunesc că avea să se afle într-o bună zi în vârful piramidei umane, la un meci de fotbal.

Eu, colega ei de cameră, fusesem selectată să fiu elementul de susținere. Mă rog, eu şi Cass, blondina texană de 130 de kilograme care rămăsese în urma noastră şi care se uita în jur după băieți pe care să îi devoreze în acea noapte. Ca de obicei, Cass purta pălăria de cowboy marca Stetson şi cizme negre de cowboy la toga obligatorie - impusă de frăție şi care arăta ca o față de pernă - în care fusese catapultată.

Când m-am uitat la noi trei, n-am putut să nu mă gândesc că nu prea aveam cum să ne integrăm printre atleticele şi frumoasele sudiste care ne aşteptau de cealaltă parte a uşii mari şi albe.

în prima mea săptămână aici (săptămâna de foc) fusesem înțepate - în sensul că ni se pusese un ecuson - de către o brunetă mult prea zeloasă, iar săptămânile de selecții trecuseră şi ni se spusese să participăm în seara aceea la ceremonia oficială de inițiere.

Lexi considerase că era un mesaj divin de la Dumnezeul ei atotputernic şi iubitor de majorete.

Eu am considerat că era o pedeapsă crudă şi neobişnuită.

Cass veni la noi şi ne întrebă:

- Ce faceți, gagici? Mergem şi noi la cheful ăsta? Vreau să văd ce cărniță proaspătă e în meniu! Tacoul lui mami are nevoie de o umplutură zdravănă.

Se plesni în zona intimă ca să-şi sublinieze ideea.

Când am ajuns, în urmă cu o lună, am fost cazată imediat în campus, iar singura cameră disponibilă era în apartament cu aceste două fete. Le-am adorat imediat - fără aere, fără figuri şi absolut mândre de identitatea lor. Mă luaseră sub aripile lor sudiste, conectându-ne imediat. Numai că, făcând cunoştință cu aceste tinere domnițe, nu îmi dădusem seama că acest motto, "unul pentru toți, toți pentru unul", pe care îl adoptaserăm avea să mă aducă întrun cearşaf ieftin, cu zero bumbac în el, totul ca să o ajut pe prietena mea, regina frumuseții emo, să-şi îndeplinească fantezia cu pompoane.

Trecusem de la o viață singuratică, în care aveam sesiuni de câte optsprezece ore de stat în bibliotecă, precum şi cine pretențioase, cu serviciu de masă din argint, cum aveam la Oxford, la a fi îmbrăcată într-un cearşaf care trebuia să semene cu ținutele din Roma Antică.

Şi nu, nu semăna.

Nici pe departe.

Cass scoase de la şold un clondir cu whisky artizanal, din cine ştie ce crevasă ascunsă a togii care abia o încăpea, şi luă o înghițitură lungă.

- Oho! Simte arsura, scumpo! cântă ea, pocnindu-se pe coapsa zdravănă.

îşi trecu limba peste dinți, lingând ultimii stropi, şi-i dădu clondirul lui Lexi, care, după ce înghiți, dansă pe loc, de jur împrejur, țipând şi scuturându-şi brațele, apoi îmi dădu mie sticla. Am luat o gură mică, ezitantă, şi am simțit că-mi ieşeau ochii din cap.

- Oh, Dumnezeule, Cass! Cum poți să bei aşa ceva?

Am scuipat în timp ce îmi treceam mâinile peste gât, încercând să domolesc arsura.

Cass transformase o parte din baia proprie în distilerie de whisky de casă. îi plăcea la nebunie acea băutură.

- Glumeşti? E ca laptele de mamă pentru mine şi ador zvâcul…

Lungi cuvântul şi se mişcă de parcă trupul i-ar fi fost străbătut de curent electric, apoi îşi scoase tutunul de mestecat din poşeta ascunsă şi îl îndesă între buza de jos şi gingie.

Mi-am dat ochii peste cap la prosteala ei şi i-am înapoiat clondirul. Braț la braț, am înaintat toate trei către genunile arzânde ale iadului.

Holul de la intrarea în reşedința frăției Delta Epsilon Nu Omega… Beta… Pi… Kappa - cui naiba îi păsa? - era uriaş. O scară amplă, din stejar, domina intrarea vilei impozante, din cărămidă roşie, iar candelabrele ce atârnau din tavan arătau de parcă locul lor ar fi fost la Palatul Versailles.

Am fost mânate de către fetele din frăție de îndată, precum vitele, într-o mare încăpere din spate. Candidatele fierbeau de încântare că în curând aveau să o cunoască pe preşedinta frăției, care era foarte scumpă la vedere. Mă uimea că o singură persoană putea provoca o asemenea frenezie.

Surorile ne spuseră să facem linişte şi, în bătăi dramatice de tobă datorate uneia dintre ele, care lovea cu palmele într-o masă, preşedinta îşi făcu apariția pe uşa dublă cu un aer serios şi dramatic menit să pună seara în mişcare.

M-am tensionat brusc. Era Shelly, foarte aranjată, purtând o rochie galbenă foarte scurtă.

- Bine ați venit, candidatelor! Vă aflați aici în seara asta ca să luați parte la prima inițiere a acestei frății respectate şi de primă mână. Toate cele care vă aflați în această încăpere veți face parte dintr-o frăție strânsă şi o familie atât în perioada în care veți fi aici, la facultate, cât şi în restul vieților voastre. începu să se plimbe prin fața grupului. Seara asta e despre distracție. Dar, înainte să înceapă petrecerea, noi am decis să vă dăm o mică sarcină ca să demonstrați cât de mult vă doriți să fiți aici.

Un presentiment oribil mă lovi în stomac văzându-i rânjetul înfumurat.

- Sarcina e chiar rapidă şi uşoară, zise ea, oprindu-se în dreptul unei mese acoperite cu o față de masă neagră.

Chicoti şi dădu fața de masă laoparte, dezvăluind surpriza de sub ea - linii şi linii de legături la ochi. Shelly trecu prin fața fiecăreia dintre noi, iar ochii ei ca mărgelele îşi evaluară victimele şi se mijiră un pic când ajunseră asupra mea.

- Măi, să fie, Molly. Ce-i asta? Credeam că nu ți se par distractive genul ăsta de chestii. Hm? Poate crezi că, dacă te alături unei frății, asta te va ajuta să înțelegi mai bine *condiția umană*, nu?

Am închis ochii şi am inspirat încet pe nas, ignorând privirile întrebătoare ale lui Cass şi Lexi.

îmi displăcea profund fata aceea.

Cu un zâmbet îngâmfat şi un râset sonor, Shelly continuă:

- Pentru sarcina de inițiere, vom apela la frați din frăția noastră afiliată. Veți fi legate la ochi şi va trebui să sărutați - *cu limba* - un tovarăş din frăția greacă şi să ghiciți ce tocmai a mâncat. Nu e un efort prea mare ca să vă demonstrați loialitatea. Şi vom râde cu toții foarte mult.

îşi flutură părul demn de o reclamă la şampon către celelalte surori, care chicotiră drept răspuns.

“Nemernica!”

Nu îmi plăcea deloc cum suna toată povestea.

Am apucat-o pe Lexi de braț şi m-am aplecat spre ea.

- Parcă mi-ai zis că umilirea nu mai este permisă ca urmare a unui scandal recent sau ceva de genul ăsta. Uită-te la legăturile alea de ochi! Vom fi toate complet umilite - şi ăsta e clar un abuz! Nu pot face asta, Lexi. E prea mult pentru mine!

Lexi mă săgetă cu ochii ei rugători, ca de cățeluş, machiați cu negru.

- Te rog, Molls, de dragul meu! Nu e propriu-zis umilire, e doar un sărut cu un tip, pentru Dumnezeu!

Am plecat capul şi am gemut. Nu avea sens să mă lupt cu ea. Avea să plângă iar şi să mă facă să mă simt vinovată.

- îmi eşti datoare vândută!

- Mergeți la masă şi luați o legătură de ochi. O să vă aşezăm în şir şi îi vom aduce pe băieți, zise Shelly cu voce cântată, amuzându-se de minune pe seama noastră.

Am făcut toate ceea ce ni se ceruse, iar după câteva minute am auzit uşa deschizându-se, iar mai multe perechi de picioare păşiră în încăpere. Am simțit pe cineva stând în fața mea şi aproape că mi-a venit să vomit din cauza duhorii. Emana din toți porii miros de alcool şi mirosuri corporale respingătoare.

Dezgustător.

- Când vă bat pe umăr, pupați-vă, ghiciți mâncarea corectă şi sunteți acceptate - foarte simplu, ne informă Shelly pe un ton vesel, cântat.

îmi dădeam seama că eram ultima din şir, pentru că, atunci când am fluturat mâna în stânga mea, n-am dat decât de aer.

Urma să fiu ultima aspirantă care îndeplinea sarcina.

Sunetele distincte de limbi care plescăiau şi fete care ghiceau răspunsul corect umpleau încăperea, iar din toate direcțiile venea un cor de membre ale frăției care emiteau râsete răutăcioase pe durata întregului proces.

îmi simțeam pulsul luând-o la goană din cauza presentimentului şi a nervozității şi îmi frământam mâinile, trădându-mi panica în creştere.

Timpul păru să stea pe loc când îmi veni rândul. Tipul din frăție mirosea puternic! Dar aveam s-o fac pentru Lexi.

O uşoară atingere pe umăr îmi semnală că era rândul meu. M- am îmbărbătat şi m-am aplecat înainte, dar am simțit în dreptul capului o pală de aer şi am auzit din lateral o bufnitură puternică, iar din jur, râsete de bărbați.

- Mişcă de-aici, Macmillan! Cred că eşti pe locul meu, se auzi o voce tărăgănată.

- Ah, *n-nu*... G-g-glonț! Shelly a zis... a zis... se bâlbâi *Macmillan* de undeva din direcția podelei, doar parțial coerent.

- Mă doare undeva de ce a zis ea. Du-te şi mai bea ceva, leşină sau altceva, pricepi?

Amenințarea din glasul lui Glonț era inconfundabilă.

- P-pricep, pricep, omule, pace!

N-aveam nicio idee ce se petrecea sau cine se certa pentru un sărut cu mine. Ziua devenea tot mai ciudată de la o secundă la alta.

- Stai! Mac trebuie să... strigă Shelly.

- Taci naibii din gură, Shel!

Tonul lui nu lăsa loc de alte discuții, iar Shelly tăcu.

Eram ocupată să-mi rod unghia de la degetul mare - un tic nervos la care recurg în situații ciudate - când noul tip din frăție veni în dreptul meu, mirosind delicios de bine în comparație cu precedentul - a vară, a săpun şi a mentă. îmi era familiar. Reconfortant. Ispititor.

O mână mare, aspră îmi scoase degetul din gură şi-mi puse mâna pe talia lui fermă. Degetele mele pipăiră materialul asemănător cu bumbacul, identificând liniile muşchilor lucrați şi ale abdomenului definit pe care îl acoperea. A fi legat la ochi clar re trezeşte simțurile; miroşi, simți şi auzi mult mai mult.

Două mâini mi se aşezară pe obraji şi am simțit momentul în care el începu să se apropie de mine, doar ca să îmi atingă brusc buzele cu ale lui, uşor şi ațâțător.

Fără avertisment, răpitorul meu scoase un geamăt de frustrare, renunțând la orice tandrețe, iar limba lui umedă şi dornică îmi invadă gura, duelându-se cu a mea, luptându-se să capete controlul. Iar eu i l-am cedat bucuroasă. Nu exista altă opțiune.

Nu mai simțisem niciodată ceva asemănător.

Cu fiecare secundă ce trecea, sărutul devenea şi mai pătimaş, şi mai intens, şi simțeam clar gustul răcoros de mentă - alimentul sau aroma ce trebuia identificată era menta. îi simțeam gustul în toată gura, în fiecare colț şi pe suprafața buzelor lui pline.

Brusc m-am desprins din vrajă şi mi-am amintit unde mă aflam - într-o încăpere plină de oameni iar înainte să mă pierd complet din cauza atingerii lui, mi-am adunat gândurile şi am început, uşor-uşor, să mă desprind. Mai întâi mi-am retras

limba, ținându-mă de încheieturile lui, iar palmele îi rămaseră pe obrajii mei.

Mi-am desprins buzele de ale lui, dar le-am lins uşor conturul, ca să mă bucur ultima dată de gustul lui, obținând un geamăt de satisfacție.

Am încercat să-mi recapăt suflarea şi am remarcat că, pentru prima dată, în încăpere era o linişte absolută.

Mâinile răpitorului îmi strânseră obrajii într-un mod neînduplecat, dominator, iar răsuflarea lui fierbinte şi dulce îmi atingea obrazul în reprize rapide şi scurte.

Mi-am dres vocea şi am anunțat încet:

- E mentă. Aroma din gura lui e...

Răspunsul meu fu întrerupt de un mârâit în surdină, iar buzele tipului din frăție se izbiră din nou de ale mele cu un entuziasm şi mai mare decât înainte, iar limba lui pătrunse înapoi în gura mea, ca o săgeată.

Părul moale, mirosind a lemn şi a pădure, îmi gâdila nasul în timp ce el îşi împingea fața într-a mea aproape dureros. Gemea la fiecare mişcare a limbii şi se afunda adânc, de parcă devora cel mai gustos desert din lume, iar eu nu puteam face nimic altceva decât să-i întorc gesturile.

Mâinile mi se ridicară ca să-l apuce de păr - parul lung şi mătăsos -, îi prinseră şuvițele în pumni, obținând un geamăt intens, senzual, în timp ce ne apucam unul de celălalt ca să ne apropiem şi mai mult.

N-am idee cât de mult n-am sărutat, dar simțeam că, pe măsură ce se prelungea, inima avea să-mi sară din piept.

El controla, eu mă conformam şi amândoi ne scăldam în îmbrățişarea celuilalt. în clipa în care i-am simțit o mână coborându-mi pe gât, cineva mă smuci de umăr, iar mâna care îmi mângâia fața se relaxă.

- Ajunge! Ce naiba, Rome! Dă-i drumul acum! zise Shelly tare, cu o voce care semăna remarcabil de asemănător cu sunetul unghiilor care zgâriau o tablă.

Legătura îmi fu înlăturată de la ochi, iar când bezna dispăru, în fața mea stătea Rome - era fix în fața mea, atât de aproape,

încât ni se atingeau vârfurile nasurilor. Purta aceleaşi haine ca mai devreme, ignora criza de nervi pe care Shelly o făcea alături şi mă privea cu o expresie de dorinţă evidentă.

- Bună, Mol, zise el cu o voce gâjâită, uitându-se când la ochii mei, când la buzele umflate.

- Bună şi ţie, i-am şoptit, incapabilă să găsesc alte cuvinte în mintea ferfeniţită.

Rome se aplecă încă o dată, ca şi cum între noi se afla un câmp gravitaţional, iar bărbia mea se ridică instinctiv drept răspuns. Shelly îl apucă de Rome de braţ şi îl trase înapoi câţiva centimetri, dar el tot nu întrerupse ciudatul nostru concurs de privit în ochi.

- *Hei*! strigă ea ascuţit şi-l plesni peste obraz cu o forţă considerabilă.

Gestul îl făcu atent şi provocă rumoare în încăpere. Desprinzându-şi de pe faţa mea mâinile pe care deja le repoziţionase, Rome o prinse de încheietura mâinii şi-i vorbi printre dinţii încleştaţi, cu o expresie înspăimântătoare pe chip.

- Nu mă lovi, la naiba! Niciodată!

Shelly făcu ochii mari în faţa avertismentului său aspru în timp ce ceilalţi din cameră se uitau la mine de parcă eram un experiment ştiinţific eşuat.

- Mentă era, am zis dintr-odată, iar Shelly îşi mişcă brusc gâtul ca să fie cu faţa la mine. Rome avea gust de mentă. Asta voiai, nu-i aşa, pentru ceremonia asta ridicolă de iniţiere?

Până şi pentru urechile mele cuvintele îmi sunau reci ca gheaţa în timp ce o ţintuiam pe Shelly cu privirea, încercând să disipez atmosfera plină de scântei care domina încăperea.

Privirea dură şi supărată a lui Rome poposi asupra mea şi pe moment am rămas fără aer. Nimeni nu mă mai făcuse vreodată să mă simt astfel şi am început să intru în panică din pricina neobişnuitei atracţii faţă de el.

Gura lui se reduse la o linie subţire, iar nările îi vibrară de parcă mi-ar fi putut adulmeca intensa atracţie.

- Are dreptate. Tocmai am mestecat gumă.

Trăgându-şi braţul din strânsoarea fermă a lui Shelly, Rome o împinse, se întoarse rapid şi ieşi din încăpere, trântind uşa cu putere.

După câteva secunde tensionate, restul băieţilor din frăţie plecară şi ei, iar în cameră rămaseră doar aspirantele uluite şi membrele frăţiei, uâtându-se la mine cu un amestec de rânjete impresionate şi expresii uluite. Lexi şi Cass veniră degrabă spre mine, iar zâmbetele lor largi radiau de încântare. Lexi mă luă de mână şi chiţăi:

- Molly, ştii cine era ăla?

- Da, era Rome. L-am cunoscut azi, ceva mai devreme, e la cursul meu de etică şi filosofie.

Cass pufni.

- La naiba, da, e Rome, dar nu e un simplu student, Molls.

- Mda? am răspuns confuză.

Lexi se apleca înspre mine.

- Molly, e în ultimul an şi, ca să ştii, absolut de neatins. Ţine lumea la distanţă, e întunecat şi cu toane, dar, şi mai important, este ditamai coordonatorul de atac al echipei Tide!

- Date statistice oficiale: 1,90, 100 de kilograme de muşchi ca piatra! adăugă Cass surescitată.

- Ce e el? Şi pentru cine?

Cass se dădu în spate şi-şi puse mâinile pe pieptul generos de parcă l-aş fi înjurat pe Papă.

- E coordonatorul de atac vedetă pentru echipa Crimson Tide.

- Ah, am observat ce scria pe tricoul lui. E o echipă de fotbal american, corect?

- Corect? *Corect*?!? Voi nu aveţi fotbal în Anglia?

- Ba da, dar e genul de fotbal care se joacă cu o minge rotundă. Şi mai avem rugby, crichet, tenis. Nu jucăm fotbal american, cel puţin la nivel profesionist.

- Doamne... Nu-mi pot imagina viaţa fără fotbal. Fără petreceri în parcări, grătare sau standuri de hotdog. Viaţa aia ar fi de nesuportat.

- Am fost crescută de bunica într-un orăşel minier din nordul Angliei. Ideea ei de distracţie se rezuma la a juca şah şi a

tricota fulare. Apoi m-am dus la Oxford, unde am învățat 24 de ore din 24, şapte zile din şapte ca să-mi iau diploma. Mă scuzați dacă fotbalul n-a fost o parte uriaşă din viața mea.

Am încercat să glumesc, dar am simțit că anxietatea familiară începea să crească în mine doar la pomenirea vieții mele de dinainte. Am înăbuşit-o înainte să mă copleşească.

Lexi flutură nepăsătoare din mână.

- în fine, te documentăm noi. Romeo Prince este coordonatorul de atac de bază pentru Tide, echipa de fotbal de aici, de la Universitatea Alabama, şi se îndreaptă clar spre Liga Națională la finalul anului. Era de aşteptat să se fi dus la selecția națională de două ori până acum, dar din cine ştie ce motiv a preferat să rămână şi să termine facultatea înainte să arunce mingea la nivel profesionist. Tu, Molly Shakespeare, tocmai te-ai giugiulit în public cu cel mai dorit tip din campus. Un tip care nu se dedică niciodată nimănui. Un tip de care ceilalți țipi sunt speriați de moarte şi pentru care tipele ar renunța bucuroase la un plămân.

- Da, scorpie norocoasă! adăugă Cass, dându-mi amical un pumn în braț.

Chipul meu lipsit de expresie probabil trădă imediat că tot nu înțelegeam impactul real a ceea ce tocmai se întâmplase. Cass îşi dudu dramatic ochii peste cap.

- Hai să formulez altfel: tu, Kate Middleton, tocmai te-ai pupat cu Prințul William al Universității Alabama şi probabil al întregii ligi de fotbal a universităților.

în sfârşit, mi-a picat pisa.

- Deci Rome e celebru prin partea locului? Rânjetele lor uriaşe îmi arătau că afirmația mea era o subevaluare cât toate zilele. Romeo Prince. E cam viguros tipul, nu? am zis încet, amintindu-mi de gustul lui dătător de dependență într-un fel unic, mâinile posesive pe fața mea, gemetele adânci de satisfacție.

- E numai bun de-o tură! Să-l vezi pe teren... Doamne, e ceva *deosebit*! îşi pierde calmul foarte des, îi bumbăceşte grav pe ăia care i se pun în cale, dar tipelor le place stilul ăsta plin de

toane, iar tipul arată într-un mare fel, e sex pe două picioare - lucrat, superb, bronzat. La naiba, aproape că mi-am dat drumul gândindu-mă la el!

M-am strâmbat din cauza vorbelor fără perdea ale lui Cass. Ea pur şi simplu clătină din cap.

- Dar nu se mai sătura de tine! Am crezut că o să rupă hainele de pe tine pe loc. Aproape că l-a decapitat pe Mac când a vrut să te sărute. Când l-a trântit, avea o privire ucigaşă ce speria omul de moarte. Mi s-a făcut pielea de găină!

îşi întinse braţul şi îl frecă, să-şi demonstreze spusele. M-am încruntat în timp ce absorbeam ce spunea.

- Romeo Prince, am murmurat in reverie.

Mă sărutase cu atâta disperare, cu atâta nevoie brută şi stârnise undeva departe, în adâncul meu, ceva necunoscut.

- Da. Şi Molly Shakespeare... *Hei*! Romeo şi Shakespeare! Cât de tare e asta? zise Cass atât de încântată încât aproape că îi alunecă toga, iar eu aş fi văzut mai mult decât eram dornică să văd.

- Dumnezeule mare! Sunteţi sortiţi! râse Lexi, punându-şi mâna micuţă în dreptul gurii.

Shelly alese acel moment să se posteze în faţa mea, cu ochii albaştri mijiţi sfredelindu-i pe ai mei.

- Pleacă imediat din casa asta... târfa ordinară! izbucni ea, împroşcându-mi faţa cu salivă.

Mi-am scos ochelarii şi am şters de pe ei lichidul jignitor folosind poalele togii.

- Cu plăcere. Oricum n-am nevoie de chestia asta. A fost o *mare* greşeală să vin aici. Cass, Lexi, îmi pare rău, dar festivalul ăsta amoros cu "hai să fim surori" nu e deloc genul meu. Ne vedem acasă.

Aveam nevoie să mă distanţez de fata asta odioasă şi să încetez să încerc să fiu ceva ce nu eram. Făcusem un efort pentru prietena mea şi asta era tot ce conta. Aveam nevoie doar să las în urmă ziua asta. Până a doua zi, totul avea să revină la normal.

Cass îşi băgă două degete în gură şi fluieră, atrăgând atenția tuturor.

- E admisă, Shelly. A pupat un tip şi a ghicit ce mâncase. Nu mă pune la încercare! Toată lumea e martoră. lisuse, Molly a fost legată la ochi, ce mama naibii! Nu e ca şi cum s-a dat ea la el.

Spunând asta, îşi încrucişă brațele la piept, cu o expresie amenințătoare pe chip. Masca dură a lui Shelly pică pentru o clipă. N-o puteam învinovăți; şi eu aş fi tremurat dacă aş fi fost ținta furiei lui Cass.

- Nu trebuia ca ea să-l sărute! El trebuie să fie al meu! țipă Shelly către surorile ei, care pur şi simplu o priveau cu diverse grade de indiferență.

- Cred că o să descoperi că *el* a sărutat-o pe *ea*, ba chiar de două ori! anunță o brunetă superbă, care îmi făcu cu ochiul şi veni spre mine de undeva din spatele încăperii. îşi puse o mână pe umărul meu. E admisă. Nu contesta decizia, că vei pierde, Shelly, spuse ea cu un zâmbet încântat pe chipul adorabil. E vina ta că în fiecare an le pui pe aspirante să treacă prin rahatul ăsta doar ca tu şi lacheii tăi să vă distrați. Doar că de data asta s-a întors împotriva ta. Cam nasol, ce să zic.

Shelly trecu pe lângă mine ca o furtună, nu înainte de a-şi împinge un deget în pieptul meu.

- Ține-te departe de el, altfel o să ai probleme, mă auzi? N-ai *idee* cu cine te pui, nicio idee afurisită!

Trânti uşa când ieşi din încăpere.

Se aşternu o tăcere mormântală.

Bruneta li se adresă aspirantelor:

- Felicitări! Acum faceți toate parte din *această fantastică* frăție, norocoaselor! Butoaiele cu bere sunt în curte. Distracție plăcută!

Nou-venitele ieşiră din cameră cu zâmbete fericite, lăsându-ne pe Lexi, pe Cass şi pe mine împreună cu frumoasa cu picioare lungi. Purta o rochie de vară scurtă, roşie şi avea piele arămie bronzată, păr negru lung, care îi ajungea până la

jumătatea spatelui şi ochi de un căprui-închis. Era uimitoare. Ca un supermodel.

Veni spre mine şi se prezentă cu un zâmbet strălucitor.

- îmi pare rău pentru faza cu Shelly. Mereu o ia valul de putere la evenimentele de genul ăsta. Şi s-a supărat rău din cauza giugiulelii tale publice cu vărul meu.

- Vărul? am zis gâtuit.

Ea râse.

- Da, Rome e vărul meu. De fapt, îmi e mai mult ca un frate. Eu sunt Ally Prince. Shelly trage speranță să fie iubita lui cam de când aveam vreo zece ani. Ignor-o pur şi simplu! Eu aşa fac.

- Chiar a părut cam posesivă față de el.

Ally râse.

- Nu ştiu de ce. N-au fost niciodată oficial un cuplu. S-au combinat de câteva ori în trecut, deşi Shelly pare să tindă a nu înțelege că s-a terminat totul între ei. Rome nu e tocmai genul monogam - îi acordă atenție doar pentru că tatăl ei şi tatăl lui Rome sunt parteneri de afaceri. Ea e cea pe care ai lui au ales-o să îi fie viitoarea soție. Ft aici, vechii bogătaşi rămân aproape unul de altul. Ai lor deja se comportă ca şi cum ei doi ar fi logodiți.

Mi se strânse un pic inima la aflarea acelei informații. Era destinat să se logodească cu *ea*? Ally mă bătu pe umăr, iar expresia de amuzament îi accentuă trăsăturile.

- Nu l-am mai văzut vreodată să se poarte aşa. Nici Shelly! De asta s-a agitat aşa. Până şi mie mi s-a părut erotică toată faza, iar eu sunt verişoara lui şi nu mă tentează deloc ideea de incest, ca să ştii! mă tachină ea. Ally mă luă de braț. Hai să ne luăm câte o bere! Simt că noi două vom deveni bune prietene, domnişoară Molly, chiar dacă doar pentru a te vedea cum o torturezi pe Shelly. în plus, vă nominalizez pe tine şi pe prietenele tale pentru o cameră din casă. Nu avem decât câteva camere libere, dar, daca te muți aici, Shelly o să fie în continuare geloasă, iar anul meu aici va fi mult mai palpitant.

CAPITOLUL 3

Două ore mai târziu, m-am trezit la o masă de picnic pe o peluză bogată şi îngrijită, împreună cu Cass, Lexi şi Ally. Lexi o linguşea pe Ally, ştiind că Ally era de multă vreme o prezenţă permanentă în echipa de majorete a universităţii, şi o tot întreba de selecţii şi ce căutau la noile venite. Cass era ocupată să-şi arunce ocheade cu uriaşul jucător de la Tide (după cum m-a informat ea) care stătea exact în dreapta, în ţinută de cowboy din cap până în picioare, şi sorbea din whisky-ul ei de contrabandă.

Lipsa de conversaţie care să implice şi participarea mea îngădui minţii mele să alunece către un singur subiect: Rome. Nu se întorsese după sărut. Sau cel puţin nu îl văzusem la petrecere, deci presupusesem ca plecase. Din nefericire, trebuia să recunosc că eram un pic dezamăgită de absenţa lui. Mi se băgase pe sub piele cu comportamentul lui ciudat şi nu puteam să mă scutur de acel sărut. Mă facea să mă gândesc la lucruri care nu erau parte din modul meu obişnuit de a mă comporta - lucruri care implicau goliciune, paturi şi o grămadă de transpiraţie.

Concentrându-mă din nou asupra conversaţiei, am fost uimită să aud că fetele schimbaseră subiectul de la majorete la familiile lor. Am decis că era momentul ideal să iau o mică pauză.

- Auzi, Ally, unde-i baia? am întrebat-o brusc.

- ftoţi să foloseşti baia mea, scumpo. E la ultimul etaj, a doua pe dreapta.

Rscui o cheie din geantă şi mi-o puse în mână.

- O ţin încuiată ca să n-o folosească lumea să şi-o tragă la petreceri de genul ăsta.

- Bine gândit! Mă întorc într-o secundă.

Am trecut de uşile care dădeau spre peluză şi m-am îndreptat spre scara principală, urcând repede cele trei etaje şi încercând să ignor gemetele şi gâfâielile din spatele tuturor uşilor închise. Ally avea dreptate să-şi ţină uşa camerei încuiată. Părea că la fiecare etaj era o haită de lupi în călduri.

Am ajuns la uşa potrivită şi am întors cheia în broască, închizând uşa în urma mea şi încuind-o iar ca măsură de precauție. Nu voiam ca la ieşirea din baie să asist la un spectacol sexual al vreunei boboace dornice la Ally în pat.

Camera era superbă. Pereții erau de un alb strălucitor, aşternuturi roşii acopereau un pat matrimonial uriaş, iar într-un colț era un birou mare, de epocă. Adevăratul element de atracție era însă balconul personal. Ferdelele roşii din pânză subțire fluturau sub briza blândă de vară, deasupra uşilor deschise, iar lumina stelelor facea să lucească textura argintie subtil inserată în material.

Am clătinat din cap gândindu-mă că ea avea toate astea şi era abia în facultate. Unii oameni nu aveau niciodată parte de un asemenea lux - tatăl meu şi bunica trăiseră toată viața în patru camere mici. Mi-am imaginat că şi acolo costa mult să trăieşti. Acel gând mă smulse din visare şi am început să caut baia, aşa cum intenționasem de la bun început.

Am ajuns în capătul cel mai îndepărtat al încăperii când o voce dogită strigă dinspre balcon:

- Al, tu eşti?

Am tresărit şi mi-am dus mâna la piept - inima îmi bubuia din cauza sperieturii. M-am sprijinit de tăblia patului când posesorul vocii intră în camera întunecată.

Rome.

Am ridicat privirea şi am observat că se uita fix la mine, evident luat prin surprindere de prezența mea.

- în camera asta e interzis, Mol, zise el destul de brusc, luând o înghițitură de bere din sticlă.

"MoL" îmi plăcea la nebunie cum limba lui se rula în jurul numelui meu. Nimeni nu îmi mai spusese vreodată Mol, dar felul în care pronunțase el mă făcea să îmi schimb numele.

M-am îndreptat agitată, vocea lui răguşită tăindu-mi respirația, şi am clătinat cheia în lumina lunii.

- Da, ştiu. Ally mi-a dat cheia ca să merg la baie.

Lingându-şi buzele şi fără să mai spună o vorbă, reveni pe balconul izolat, în picioarele goale. M-am uitat după el şi m-am

încuiat în baie. Mi-am făcut rapid nevoile şi m-am uitat în oglindă, îndemnându-mă să mă adun.

Am împrumutat peria de păr a lui Ally, mi-am trecut-o prin părul electrizat şi mi-am rearanjat cocul din vârful capului ca să controlez masa de şuviţe castanii ondulate. Am văzut pasta de dinţi şi am pus un pic pe deget, dându-mi cu el peste dinţi, şi în final miam aranjat toga şifonată, strângând-o peste sânii cupa C şi fundul curbat. Tatuajul de pe şold nu era vizibil, spre bucuria mea, şi după ce mi-am netezit sprâncenele şi mi-am ciupit obrajii cu degetele, am părăsit spaţiul sigur al băii.

Am deschis uşor uşa de la baie şi m-am strecurat în vârful picioarelor către ieşire. Aproape că ajunsesem la uşă când Rome strigă pe un ton plat:

- Mol?

Am înghețat pe loc.

- Da?

- Vrei să mai rămâi aici? Cu mine?

Vocea îi suna tensionată, de parcă mi-ar fi pus acea întrebare în ciuda bunei sale judecăţi. Eram doi în situaţia asta. Nu eram deloc sigură că pot să am încredere în mine în preajma lui.

- Mol?

- Da... Bine.

Când am ieşit pe terasa descoperită, l-am văzut pe Rome stând pe un scaun alb la o măsuţă de grădină, privind prin grilajul balustradei şi uitându-se spre peluza din spate a casei frăţiei cu o expresie plictisită.

Mi-am tras un scaun de cealaltă parte a mesei şi m-am aşezat, încercând să văd ce-i captează atenţia. Rome nu păru a-mi simţi prezenţa, asta până când împinse spre mine o sticlă de bere Budweiser şi bău dintr-a lui, trântit în scaun şi cu mintea ocupată.

Am studiat balconul din spatele meu, admirând decoraţiunile frumoase, plantele în ghivece viu colorate, iar când mi-am întors privirea către Rome, am dat peste atenţia completă a

ochilor lui căprui-închis, iar pe buzele lui pline apăru un mic zâmbet, primul de când acceptasem să-i țin companie.

Am luat o înghițitură de băutură doar ca să fac ceva cu mâinile. El rămase tăcut şi-şi lăsă capul pe mâna pe care o ținea atârnată de spătarul scaunului.

- De când porți ochelari? mă întrebă el, evident ca să facă un pic de conversație.

- De când aveam în jur de trei ani, cred. Cam de atunci. Mereu am avut vederea proastă, am răspuns eu, iar el se întoarse, uitânduse iar în gol înspre mulțimea de dedesubt.

O sticlă se sparse un etaj mai jos, iar el trase cu ochii prin grilaj ca să vadă ce se întâmplase.

- Devine tot mai zgomotos acolo jos, mormăi el detaşat.

- Da. Dar ar trebui să încerci să ieşi pe holuri. Sună de parcă ai fi într-un bordel. Nu ştiam că viața la facultate poate fi atât de activă.

El chicoti încet şi ridică sticla, parodiind un toast.

- Bine ai venit în viața de frăție greacă!

Am zâmbit şi am ridicat sticla, la rândul meu, apoi am băut jumătate dintr-o înghițitură ca să-mi dau putere să supraviețuiesc atacului de gherilă al nervilor care-mi cotropeau corpul.

Am pus sticla pe masă, iar Rome ridică din sprâncene.

- îmi place berea, i-am explicat încet.

- Se vede, răspunse el cu acelaşi surâs amuzat.

Am roşit şi mi-am sprijinit bărbia în mâini.

- Şi de ce stai ascuns aici?

Rome ridică din umerii lăți.

- N-am chef în seara asta.

M-am prefăcut şocată.

- Domnul jucător-vedetă nu vrea să se amestece cu fanii care îl adoră?

Atitudinea lui se schimbă de la amuzament la enervare, totul într-o clipită, şi începu să dezlipească eticheta de pe sticla de bere.

- Hai, că n-a durat mult. Cine ți-a zis cine sunt?

- Lexi şi Cass.
- Cine?
- Colegele mele de cameră. Mi-au zis după ce noi... hm... după ce ne-am, ştii tu...
- Sărutat? zise el brusc, fără pic de jenă.
Mi-am fixat privirea asupra podelei din gresie roşie.
- Hm... da.
- Şi ce au zis de mine?
- Că eşti Rome Prince, extraordinarul coordonator de atac pentru echipa Crimson Wave, că eşti Prinţul William al fotbalului universitar, bla-bla...
El încetă să rupă eticheta şi-şi acoperi gura cu dosul mâinii, ca să-şi înăbuşe râsul. Am strâns din buze, enervată.
- Ce?
- Tide.
- Echipa se numeşte Crimson Tide. Nu Wave.
Am ridicat din umeri şi am fluturat mâna, neinteresată de rectificarea lui.
- în fine.
- Ei bine, ar trebui ca povestea asta să rămână între noi. Aici nu merge cu *în fine*. Aici diferenţele mici înseamnă totul. E vorba de viaţă şi de moarte.
Oftă şi reveni la dezlipit eticheta. Am mai luat câteva guri de bere, apoi am zis:
- Deci te numeşti Romeo, nu?
Ochii precum cacaua deveniră de gheaţă.
- Rome.
Am clătinat din cap, iar sprâncenele parcă îmi dansau.
- Nu-nu! Te cheamă Romeo. Am fost informată din surse de încredere.
El se încruntă la mine, cu chipul rigid.
- Nimeni nu-mi spune aşa, Mol.
- La fel cum nici mie nu-mi spune nimeni *Mol*, am replicat şi am făcut ochii mari în faţa neobişnuitei mele îndrăzneli.
M-am ales cu o privire surprinsă.

- *Touche*, Molly...? tărăgănă el cuvintele, aşteptând cu un surâs în vârful buzelor să-mi spun numele de familie.

- Molly Shakespeare.

Rome se aplecă spre mine cu buzele strânse.

- Poftim?

- Shakespeare. Molly Shakespeare.

Enervarea era evidentă în uitătura lui intimidantă.

- încerci să pari amuzantă?

- Nu, Romeo, mă numesc Shakespeare - de când m-am născut.

El rămase nemişcat o clipă, apoi îşi lăsă capul pe spate, îşi duse mâinile la burtă şi izbucni în râs. Tricoul lui roşu sălta uşor, scoţând la iveală o linie din abdomenul bronzat şi tare.

- Iar ăsta nu e singurul lucru ciudat legat de numele noastre, lam anunţat agitată.

- Serios? Nu de alta, dar lucrurile au tot fost ciudate de când neam întâlnit azi-dimineaţă. încă nu sunt sigur că înţeleg ce înseamnă asta.

Se încruntă şi clătină din cap.

- Ei bine, ţine-te bine, prietene, căci al doilea prenume al meu, *Romeo*, este Julieta, am zis repede, bătând cu degetele în masa cu blat din sticlă.

Sticla lui Rome îngheţă în aer, iar limba îi rămase între dinţi.

- Vorbeşti serios?

- Da, tatăl meu s-a gândit că ar fi un tribut potrivit adus numelui nostru de familie.

El îşi lăsă capul într-o parte, uitându-se la mine cu un aer curios.

- Foarte potrivit.

- Da, dar în acelaşi timp cam penibil.

- Ei bine, Shakespeare, acum şi tu o să te porţi diferit cu mine? Acum, când ştii că sunt Romeo "Glonţ" Prince?

- *Glonţ*?

Am strâmbat din nas, confuză. El se scărpină pe frunte şi zise:

- Da. E porecla mea de la fotbal. De la braţ mi se trage.

I-am aruncat o privire goală.

Rome arata înspre el însuşi.

- Coordonator de atac... Coordonatorii aruncă mingea la fotbal către ceilalţi jucători... Ei controlează jocul.

- Dacă zici tu, am spus cu un zâmbet şi o ridicare din umeri.

- La naiba, tu chiar nu ştii nimic despre fotbal, aşa-i?

Era sincer uluit. Vedeam asta în expresia lui.

- Nu. Şi, fără supărare, nici nu vreau sa ştiu. Nu mă interesează. Eu şi sportul nu ne potrivim.

Cu un scârţâit pe podeaua roşie, Rome îşi mută scaunul în jurul mesei ca să fie mai aproape de al meu şi se sprijini într-o mână ca să fie cu faţa la mine.

- îmi place că nu ştii nimic despre fotbal. Va fi o schimbare să vorbesc cu cineva despre alte chestii decât cea mai recentă tactică de apărare-fulger sau atac în evantai.

- Ha?

- îmi place că n-ai nici cea mai vagă idee despre ce vorbesc, zâmbi el.

- Mă bucur să fiu de ajutor.

Rome se întinse după lada cu bere, părând mai relaxat, desfăcu o sticlă de marginea mesei şi mi-o înmână, făcând la fel cu sticla lui. îşi întinse picioarele spre mine, iar tălpile lui goale le atinseră pe ale mele.

Doar de la acel contact scurt, m-am simţit de parcă îmi luase tot aerul.

- Şi ia, zi, Shakespeare, care-i treaba cu tine? înţeleg că eşti foarte deşteaptă din moment ce faci deja maşterul şi eşti de câţiva ani asistenta profesoarei Ross. De fapt, cred că eşti ireal de deşteaptă dacă te-a adus cu ea până în Alabama.

M-am foit, nesimţindu-mă deloc în largul meu, şi m-am uitat fix la blatul mesei.

- Păi... da. Ceva pe-acolo.

- Nu-ţi place să vorbeşti despre cât de bună eşti la şcoală, nu? mă întrebă el intrigat.

- Nu prea îmi place. Devine jenant să vorbeşti despre faptul că eşti bun la ceva. Cei care îşi doresc genul ăsta de atenţie sunt ciudaţi.

- Asta-i ceva ce avem în comun.

Păru plăcut surprins. Mi-am pus mâna peste a lui şi am şoptit:

- Asta şi numele noastre desprinse din piese din perioada elisabetană.

Fierbinţeala îmi străbătu din nou braţul şi, văzându-mi reacţia, el afişă un zâmbet atotştiutor.

- Şi asta.

- *Rome*? *Rome*? *L-a văzut cineva pe Rome*? *Unde s-a dus*?

Shelly. Rome gemu şi-şi puse mâinile în cap. Am băut ce îmi rămăsese din bere şi mi-am tras scaunul în spate, nivelul de anxietate crescându-mi brusc. Trebuia să plec. Rome ridică iute capul, cu o expresie neliniştită.

- Pleci undeva?

M-am aplecat peste balcon şi le-am văzut pe Lexi, Cass şi Ally stând de vorbă şi râzând pe iarbă. "Ar trebui să fiu cu ele, nu cu Rome." Shelly se poticnea pe peluză, bănuiesc că în căutarea lui Rome. Era praf.

Am arătat cu degetul înspre curtea din spate.

- Nu te duci la ea? Din ce se vede, pare cam terminată.

- Mă duc pe naiba! N-are decât să fie. O să se consoleze cu altul la noapte. îmi trase scaunul la loc şi ordonă: Aşază-ţi fundul înapoi pe scaun, Shakespeare, şi mai bea o bere cu cel mai faimos erou tragic! încă nu mă părăseşti.

Ochii lui Rome cereau ascultare şi, în joacă, mi-am dat ochii peste cap, luând încă o bere şi aşezându-mă pe scaun.

- Dacă nu mă opresc curând din băut, eu o să fiu aia care se împleteceşte pe peluză. Vrei să încep şi eu să strig după tine?

Rome îşi linse buza de jos şi, involuntar, i-am repetat gestul.

- Sună tot mai tentant de la secundă la secundă.

Nu ştiam ce să spun drept răspuns. Văzându-mi disconfortul, el schimbă subiectul, fiind în mod vizibil interesat.

- Şi te-ai alăturat unei frăţii?

- Da, iar Ally vrea să mă mut în casa mare. Cu Lexi şi Cass, desigur. Nu e chiar genul meu, dar mă străduiesc să îmbrăţişez viaţa de facultate.

El zâmbi.

- Ai vorbit cu Ally?

- Da. După ce ai plecat din cameră mai devreme… După acel… hm…

- Sărut?

El fu din nou direct, dar de data asta cu ochii uşor adumbriți şi un ton răguşit, în timp ce atenția i se abătu din nou asupra gurii mele.

- Păi… da. în fine, Shelly a urlat la mine să plec, iar Ally mi-a ținut partea şi practic i-a zis lui Shelly să se care.

îşi trecu degetele prin părul de un blond murdar, râzând încet.

- Nu e chiar cel mai mare fan al lui Shel. Al e de treabă. O să fie o prietenă pe care e bine s-o ai pe aici. E verişoara şi prietena mea cea mai bună. De aceea am cheia ei de rezervă pentru camera asta, pentru momentele când e prea mare nebunia de afară.

Arătă cu degetul mare peste umăr la grupul de studenți.

- Pare drăguță.

- E cea mai tare. El se lăsă pe spate şi-şi duse mâinile la ceafa. Şi, zi, Shakespeare, de unde eşti din Anglia? Să nu îndrăzneşti să zici Stratford-upon-Avon, că mă internez la nebuni.

- Nu, nici pe departe. Sunt din Durham, am răspuns chicotind.

El îşi țuguie buza de jos, concentrându-se.

- Nu, n-am auzit de el.

- Ai văzut filmul *Billy Elliot*? l-am întrebat, încercând să găsesc un punct de reper.

- Filmul despre puştiul care dansa?

Am rânjit.

- Da. Sunt exact din acelaşi comitat de unde e el în film.

- Serios?

H vedeam cum încerca să vizualizeze în minte locul. Rânduri şi rânduri de case mici, terasate, la stradă, nuanțele de gri şi relativa sărăcie în comparație cu stilul de viață nebunesc de aici.

Ochii întunecați ai lui Rome priviră spre masă. Mi-am pus mâna peste a lui, iar el tresări în urma contactului neașteptat.

- E în regulă. Știu că sunt săracă. Nu trebuie să te simți prost pentru că gândești asta.

- Nu m-am... se bâlbâi el, își întoarse timid mâna pentru ca palmele să ni se întâlnească și privi curios interacțiunea. M-am străduit să îmi țin emoțiile în frâu.

- Ba da, asta gândeai. E în regulă. Știu că locul de unde mă trag nu este tocmai de lux, dar tot sunt mândră. E locul unde am crescut și îl iubesc indiferent de reputația sa, cu toate că nu am mai fost acolo de ani buni.

- Familia ta e tot acolo?

Familia. Am simțit drept în inimă durerea ascuțită pe care mi-o provoca acel cuvânt și am tușit ca să-mi maschez panica. M-am rugat în gând la entitatea atotputernică să mă lase să o îngrop adânc la loc înainte să îmi pierd controlul de față cu Rome. Mâna lui îmi atinse spatele, iar anxietatea începu să bată în retragere, dând înapoi în fața forței gestului de susținere.

- Ești bine? Te-ai albit toată, zise Rome, aplecându-se în față și mângâindu-mă pe spate cu o atingere și mai fermă.

Mi-am împreunat mâinile ca să opresc ultimele unde ale tremuratului și am ridicat privirea înspre fața lui superbă.

- Da, mulțumesc, am răspuns, cumva nesigură de motivele pentru care panica se domoli în urma gestului lui.

Privindu-mă îngrijorat și înclinându-și bărbia, insistă să îi răspund la întrebare. Am inspirat adânc ca să capăt puteri.

- Nu, nu am familie.

Expresia lui era neprețuită. Dacă n-ar fi fost atât de tragic totul, ar fi fost chiar amuzant.

- Rahat, ești orfană?

- Nu, dar nu mai am rude în viață. Nu sunt sigură că un adult poate avea statutul de orfan.

- Mama ta?

- A murit când m-a născut.

- Tatăl tău?

- A murit când aveam şase ani.
- Nici bunici, mătuşi sau unchi?
- O bunică.
- Şi?
- A murit când aveam 14 ani.
- Şi atunci unde...
- Am crescut cu asistenți maternali.
- Şi atât? Eşti pe cont propriu de la... Acum ai 20 de ani, nu-i aşa?
- Da.
- Deci eşti singură pe lume de şase ani?
- Eh, m-am dus la facultate şi am avut câțiva prieteni acolo, iar profesoara Ross m-a luat să fiu asistenta ei din primul an şi a avut grijă de mine când a aflat că nu mai aveam familie. Dar da, sunt pe cont propriu de multă vreme. A fost greu.

Se mişcă neintenționat spre mine, ca şi cum aş fi fost forța gravitației şi îl atrăgeam spre pământ. Cumva, era dulce. Era plăcut că îi păsa şi era ciudat de reconfortant să las garda jos în fața cuiva după ani de tăcere. Şi nu era vorba de oricine, era plăcut să fie *tocmai el*. Băiatul rău al facultății. M-am felicitat. Numai eu aş fi lăsat garda jos pentru tipul care frângea inimi ca să se amuze.

Mi-am trecut mâna peste brațul lui.

- Nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar conversația asta mă cam deprimă, Rome. Moartea şi Budweiser n-ar trebui să se combine niciodată.

El încuviință tăcut, iar tăcerea tensionată umplu din nou spațiul dintre noi. însă mâna îi rămăsese pe spatele meu şi m-am mişcat subtil sub atingerea lui, ca să măresc presiunea.

- Deci tu şi Shelly?
- Bună schimbare de subiect!
- Păi trebuia să existe un motiv pentru care s-a supărat aşa de tare din cauza sărutului nostru. Chiar dacă era strict pentru ceremonia de inițiere.
- Suntem... într-o chestie complicată, răspunse el ezitant.
- Asta sună a subterfugiu, dacă mi-a fost dat să aud vreunul.

- Nu, nu-i aşa. Mă hăituieşte din clasa a şasea. Familiile noastre fac presiuni să ne logodim. Ştii tu, ca să-şi protejeze investiţiile, ca banii firmei să rămână în familie. Taţii noştri sunt parteneri de afaceri. La naiba, nici măcar nu o plac! Este un mare ghimpe în coastă.

- Dar o vei face? La logodnă mă refer. Mă surprinde că te-ai aşeza la casa ta cu cineva pe care nu-l vrei. Sau să te aşezi la casa ta în general, dacă e să dau crezare zvonurilor.

Rome oftă lung, liniar.

- Ale naibii zvonuri! Uite ce e, fetele pur şi simplu se aruncă pe mine. Când mi se oferă, eu iau. De ce naiba n-aş face-o? N-am iubită, n-am avut niciodată. Sexul mă ajută să mă calmez, să nu mai fiu aşa de nervos tot timpul şi arată lumii că în mod clar nu sunt cu Shelly. N-o să-mi cer scuze pentru asta. Pur şi simplu, îmi place să mi-o trag şi niciodată cu aceeaşi fată.

Sunt sigură că am rămas cu gura *căscată* în faţa cuvintelor lui dure. Dar se părea că el ignora complet reacţia mea şocată.

- Părinţii mei au planul gata făcut. Se aşteaptă să termin facultatea, să mă însor cu Shelly, să preiau afacerea familiei şi să trăiesc afurisitul de vis american.

- Deci nu vrei să joci fotbal în liga profesionistă? Am auzit că eşti destinat unei cariere măreţe.

Faţa i se lumină.

- Da, vreau să joc. E ceea ce iubesc. Rmtru mine, totul e la fel de natural ca respiraţia - tensiunea, camaraderia, urletele mulţimii în ziua meciului, pasa perfectă pentru eseu. Părinţii nu mă susţin. Ei doar... La naiba, n-are importanţă. Doar că detest ca ai mei să-mi dicteze viaţa, asta-i tot.

- Atunci fa ceea ce îţi doreşti! Dă-i încolo pe toţi ceilalţi!

Capul lui Rome se ridică, iar buzele îi schiţară un zâmbet lipsit de speranţă.

- Uşor de zis, greu de făcut.

- Nu-ţi poţi trăi viaţa pentru alţii, Rome. Trebuie să faci lucruri pe care le doreşti, să *îţi* atingi visurile în orice fel *doreşti* să o faci. Dacă tu eşti fericit, atunci cu siguranţă şi părinţii tăi vor fi, iar dacă nu o vor face, o să le treacă în timp. Nu fi cu

cineva care îți displace, cum e Shelly. Fii cu o fată căreia nu îi poți rezista, pe care o vrei cu adevărat mai mult decât pe oricare alta. Cineva cu care să comunici.

- Ca tine, Mol...? O fată ca tine?

- Nici măcar nu mă cunoşti, am şoptit cu ochii mari, în timp ce, inconştient, el se trăgea spre mine.

îşi ridică mâna, iar degetul arătător îmi alunecă uşor pe gât în jos, facându-mă să tremur.

- Romeo a privit-o o singură dată pe Julieta şi soarta i-a fost pecetluită. Poate că sunt precum tizul meu, iar tu eşti precum tiza ta.

Mâna i se lăsă pe genunchiul meu şi urcă pe coapsa dezgolită, iar limba aceea roz i se plimbă peste buza de jos. Dacă ne-am fi înclinat amândoi doar un pic... Puteam să...

Clanța de la uşa lui Ally începu să se mişte brusc şi strigăte ascuțite ne întrerupseră momentul.

- Rome? Rome? Deschide! Ştiu că eşti înăuntru!

Shelly din nou.

- La naiba! zbieră Romeo, ridicându-se în picioare ca să-şi arunce sticla goală în coşul de gunoi.

M-am ridicat brusc, cu furia pulsându-mi în vene din cauza întreruperii.

- Fata asta! am pufnit, ținându-mă de balustrada balconului în timp ce mă calmam.

Rome mă urmărea cu mare atenție şi îmi studia reacția din celălalt capăt al balconului. îşi încleştă pumnii, privindu-ne unul pe celălalt cu dorință nedisimulată.

- Trebuie să plec, Rome, am zis încet, închizând ochii ca să mă reechilibrez.

Romeo stătea vizavi de mine şi nu făcea decât să mă privească tăcut. Nu-mi dădeam seama ce gândea, iar lipsa lui de reacție mă înfuria.

- Te las cu ea. Probabil e cel mai bine aşa, am zis, de data asta mai cu convingere.

El oftă şi-şi duse mâinile la ceafa.

- Mol..'.

Se opri din orice ar fi vrut să îmi spună şi am considerat că era semnalul meu de plecare. Cam asta fusese marea poveste cu Romeo care o dorea pe idioata de Julieta! Când am trecut pe lângă el, mă apucă de mână, trăgându-mă înapoi la pieptul lui. M-am izbit cu putere de muşchii lui, iar contactul mă lăsă fără aer. Romeo îmi dădu o şuviță de păr pe după ureche.

- Mi-a plăcut să vorbesc cu tine, Shakespeare. A fost diferit...

Arăta la fel de uluit pe cât mă simțeam eu, spațiul dintre sprâncene micşorându-se în timp ce-mi apucă lateralul togii, trăgându-mă şi mai aproape de trupul lui tare. Am oftat.

- Şi mie mi-a plăcut, Romeo. Dar scurta noastră conversație trebuie să se încheie. îmi imaginez că oricum este mai bine aşa.

Mi-am desprins brațele din strânsoarea lui şi am deschis uşa, îndoită. Shelly se năpusti înăuntru, beată, ignorând complet faptul că eram chiar într-o parte, şi se aruncă în brațele lui Rome, încolăcindu-şi picioarele în jurul taliei lui.

- Te vreau, Rome! Trage-mi-o chiar acum şi chiar aici!

M-am retras. Shelly îşi lipi buzele de ale lui şi începu să-şi frece şoldurile de şlițul lui. Romeo gemu surprins, apucând-o de brațe. Am rămas nemişcată preț de ce-mi păru o eternitate şi, plină de furie pură, i-am lăsat să îşi vadă de treabă. Eram atât de furioasă. Să flirteze atâta cu mine şi apoi să reguleze o fată practic sub privirea mea! Am dedus că reputația de afemeiat era binemeritată în definitiv. Ar fi trebuit să mă ducă mintea mai mult decât să cred prosteşte că simțisem o conexiune atât de rapidă şi de ciudată cu cineva ca el. Cass şi Lexi mă avertizaseră şi fusesem o fraieră că lăsasem garda jos, cu toate că păruse atât de natural să fac asta cu el.

M-am întors la prietenele mele şi m-am prăbuşit pe banca din lemn, văzând-o pe Cass cuibărită în brațele tipului masiv de mai devreme.

- Şi cine-i domnişoara asta drăguță de aici? Aveți un copac din care pică femei mişto şi eu nu ştiam? întrebă el uitându-se în jur cu un aer dramatic, făcându-mă să râd şi smulgându-mă din dispoziția furtunoasă.

- Eu sunt Molly. Tu?

îl plăcusem din prima clipă: mare, drăgăstos, cu obraji strălucitori şi îmbujorați.

- Sunt Jimmy-Don Smith, scumpo. Bucuros de cunoştință!

îşi duse degetele la pălăria de cowboy şi se întoarse să o sărute pe gât pe Cass, care chicotea de mama focului.

Ally mă trase lângă ea.

- Unde naiba ai fost?

- Am fost cu Rome la tine în cameră. A folosit cheia de rezervă.

Ea îşi lovi palma de a mea, ochii i se făcură mari şi un zâmbet alb strălucitor îi lumină fața.

- Şi?

- Calmează-te, nu s-a întâmplat nimic. Doar am stat de vorbă şi am băut nişte beri, am răspuns repede, vrând s-o fac să vorbească mai încet.

- Te-a sărutat din nou?

Aproape că sări în scaun.

Am clătinat neîncrezătoare din cap.

- Nu. M-a sărutat doar pentru inițiere, Ally.

- Nu cred...

Am ridicat mâna, întrerupând-o.

- Shelly l-a găsit la tine în cameră. Sunt amândoi acolo chiar acum. După cum arătau lucrurile când am plecat, ai face bine să schimbi aşternuturile mai târziu.

Ea îşi lăsă capul pe masă.

- Ce? De ce-ar face asta din nou după atâția ani? Am crezut că...

Mă privi scurt, dintr-o parte.

- Ce? Ce ai crezut?

Se uită lung la mine, muşcându-şi buza, apoi doar clătină din cap.

- Nimic, e limpede că m-am înşelat.

M-am uitat în altă direcție şi am văzut-o pe Lexi arătându-i unei fete un salt înapoi.

- Mai vrei ceva de băut? mă întrebă Ally cu un oftat dezamăgit.

- Sigur, am răspuns.

Puteam la fel de bine să mă bucur de acea seară, încercând să nu mă gândesc la faptul că Prințul William de Alabama i-o trăgea domnişoarei Majoreta Atotputernică în dormitorul roşu şi somptuos al noii mele prietene.

CAPITOLUL 4

- Fii clară şi concisă, vorbeşte din diafragmă, nu din gât. Ah, şi inspiră adânc. Cunoşti bine subiectul, aşa că o să fie bine.

Am încuviințat din cap în timp ce profesoara Ross mă informa cu privire la seminarul pe care urma să îl conduc. Fusese ocupată cu documentarea pe tema argumentului teleologic pentru publicația academică la care scria, aşa că îmi ceruse să coordonez grupul de discuție din acea zi.

- Acum, dacă nu mă înşel, echipa de fotbal încă e în deplasare, aşa că probabil o să ai la oră doar vreo treisprezece, paisprezece studenți.

Mi-am îndreptat spatele, scăpând de orice încordare.

- Bine. Cred că sunt gata.

Mi-am adunat notițele într-un teanc în fața mea şi i-am urmărit pe furiş pe studenți intrând în sala de seminar aflată de cealaltă parte a holului față de biroul profesoarei. Suzy stătea lângă mine, amuzată de purtarea mea.

- Şi? Am auzit că te-ai mutat.

- Da, m-am alăturat unei frății, aşa că eu, Lexi şi Cass am primit o cameră acolo.

îmi puse o mână pe umăr.

- Bravo ție, Molly! Cum arată? E drăguță?

Am râs scurt.

- Mai curând uimitoare. Este uriaşă - un pat enorm, pereți de un alb strălucitor şi are balcon... Un *balcon*, fir-ar să fie!

- Da, chiar aşa? înseamnă că e foarte diferit de spațiile de locuit de la Oxford.

- Hm... un pic. M-am întors cu fața înspre ea. Ții minte că acum doi ani ai luat întreaga clasă într-o excursie în Italia?

Suzy încuviință entuziastă din cap.

- Îhî.

- Ei bine, balconul meu arată exact precum cel din Verona pe care l-am vizitat, ciudat de asemănător cu cel din casa Julietei. Numi vine să cred că lumea trăieşte chiar aşa la facultate! E o nebunie absolută. Dar acum sunt oficial pe buget de avarie, asta e limpede.

Suzy râse, punându-şi mâinile fragile pe umerii mei.

- Bucură-te de experiență, fata mea! Meriți.

M-am îndreptat către aparatul de aer condiționat şi l-am setat la o temperatură un pic mai rece, înainte să mă topesc. Micul birou părea un cuptor. Soarele încă ardea de parcă făcea găuri în pământ, prin urmare purtam pantaloni scurți din blugi şi o bluză din pânză albă, cu mâneci scurte. Ba chiar îmi înlocuisem încălțările Crocs portocalii preferate cu o pereche albă, ca să se asorteze cu ținuta în ansamblu şi poate ca să o enervez pe Shelly măcar un pic cu stilul meu vestimentar aparent excentric. Părul, ca de obicei, era ridicat într-un coc neglijent, iar ochelarii îmi stăteau nemişcați, la locul lor.

Am verificat din nou sala de seminar şi nu după multă vreme scaunele se ocupară aproape în totalitate. Shelly intră împreună cu grupul ei de pițipoance şi, în mod surprinzător, Rome apăru la o secundă după grup, stând de vorbă cu Ally. Am înjurat în sinea mea - pare-se că echipa se întorsese. De parcă a coordona un seminar nu era îndeajuns de intimidant, să gestionez sentimentele legate de Romeo avea să-mi afecteze serios emoțiile.

Am privit prin uşa crăpată a biroului cum intră în încăpere, iar privirea lui căută instantaneu banca mea de asistent, situată în fața clasei. Când a văzut că era goală, umerii i se lăsară şi capul i se plecă. Asta păru doar să mă înfurie. De ce ar fi părut aşa de trist din pricina absenței mele din moment ce fata pe care o ignorase pentru mine stătea în ultimul rând, anticipându-i cu nerăbdare venirea şi atenția? Mi-am spus că trebuia să mă concentrez asupra prelegerii şi să ignor faptul că el era acolo.

Mi-am luat teancul de notițe şi am ieşit din biroul profesoarei, intrând în sala de curs, iar Rome îşi mişcă rapid capul înspre

mine când observă. Purta clasicii blugi şi un tricou negru, fără mâneci, părul îi era ciufulit şi la fel de sexy ca de obicei, iar un zâmbet discret îi apăru pe chip când îşi dădu seama că apărusem.

Trecu pe lângă mine şi îşi ridică bărbia, luând act de prezența mea cu un scurt "Shakespeare", apoi urcă treptele şi îşi ocupă locul obişnuit. Shelly încercă să îl ia de mână, dar el se smuci din strânsoarea ei cu o privire dură, iar ea îşi încrucişă brațele la piept şi îşi țuguie buzele. Am schițat un zâmbet văzând scena, dar m-am adunat, iar profesoara Ross intră în încăpere şi, cu un semn din mână, mă încurajă să încep.

M-am dus la pupitru şi am tras adânc aer în piept.

- Bună tuturor! Profesoara Ross mi-a cerut să conduc azi seminarul despre introducere în utilitarism, iar în următoarele lecții voi face scurte prezentări cu privire la principalele argumente, înainte de a analiza unele exemple pentru a le discuta. M-am dus la biroul din margine şi mi-am pus teancul de notițe. Ştiam argumentele pe dinafară. în termeni simpli, ideea utilitarismului este teoria conform căreia acțiunile unui individ sunt bazate pe faptul că noi, ca ființe umane, căutăm în mod activ plăcerea când luăm decizii. De aceea, acest argument este considerat de către etici drept abordarea hedonistă - facem lucruri ca să ne simțim bine, suntem conduşi de căutarea plăcerii. Jeremy Bentham a propus teoria că oamenii operează pe baza principiului plăcere-durere - de exemplu, căutăm plăcerea şi evităm cu orice preț durerea. M-am uitat la studenți ca să mă asigur că erau atenți. Mergea bine. Bentham credea că acest principiu poate fi adaptat societății ca întreg şi că ar funcționa mai bine dacă ar fi operat asupra unui sistem care urmăreşte *cel mai mare beneficiu pentru cel mai mare număr de oameni.* Acest lucru este evident în multe sectoare ale societății, dar un bun exemplu este felul în care votăm în societățile democratice. Votul majorității este în beneficiul celor mai mulți oameni. Astfel, majoritatea membrilor societății sunt fericiți - de exemplu, resimt plăcere față de rezultat, iar societatea devine mai eficientă.

Am auzit o tuse, iar cineva se foi zgomotos în scaun. Ochii mi se îndreptară înspre sursa deranjului şi l-am văzut pe Rome aplecându-se înainte, concentrat asupra mea, cu bărbia rezemată de mâinile împreunate. Contorul meu intern de enervare ticăia la maximum, dar m-am adunat şi am reluat ideea, încercând să îl ignor.

- Unde rămăsesem? Ah, da. Azi vom discuta despre conceptul principiului plăcere-durere şi vom dezbate dacă oamenii chiar funcționează astfel. Eu, una, tind să fiu de acord într-o mare măsură cu această teorie...

- Chiar aşa?

Am ridicat brusc capul şi i-am văzut pe toți cei din sală cu ochii la Rome. Am dedus din reacția lor că nu obişnuia să ia cuvântul la cursuri.

- Poftim?

îşi roti creionul între degete, fixându-mă cu o expresie plină de sine.

- îmi exprimam surprinderea că în mare măsură eşti de acord cu Bentham.

Simțeam că obrajii începeau să-mi ardă din cauza agitației.

- Atunci răspunsul meu este da. Ai auzit bine.

- Aha! mă expedie el şi muşcă creionul, direcționându-şi atenția spre Ally, care îi dăduse un cot în coaste şi-i făcea semne să înceteze.

M-am enervat şi mai tare. Gesturile lipsite de politețe avuseseră dintotdeauna acest efect asupra mea. Am încercat să mențin o atitudine profesionistă - mereu încerc -, dar ceva în mine începea să cedeze. Romeo Prince chiar mă călca pe nervi şi o facea din plin.

- Cum adică "Aha", *Romeo*? am întrebat, ştiind că îl provocam folosindu-i prenumele din acte.

Privirea lui se înăspri şi scoase creionul, ținându-l în mână.

- Cred doar că e nebunesc de idealist să gândeşti în aşa fel, Shakespeare, iar pentru cineva cu presupusul tău nivel intelectual, e de mirare că ți-a ieşit aşa ceva pe gură.

Maxilarul mi se încleştă involuntar. Am continuat să îmi explic argumentele, când el vorbi din nou.

- De fapt, uită-te la analogia cu votul pe care ai făcut-o: *cel mai mare beneficiu pentru cei mai mulți oameni*. Ai menționat că e considerat bun pentru societate, căci cei mai mulți oameni vor fi încântați de rezultat, dar tot ce văd eu sunt hibe. Dacă majoritatea celor care votează sunt oameni răi sau au intenții rele, iar minoritatea e formată din oameni nevinovați, cei buni nu sunt puşi în pericol din cauza faptului că sunt depăşiți numeric? Dacă persoana pe care ai votat-o are planuri ascunse şi nu mai respectă ce a spus că va face? Hitler, de exemplu. A fost ales prin vot democratic şi, pentru o vreme, a fost ce trebuia pentru majoritatea oamenilor care trăiau în sărăcie, fată vreo speranță concretă. Dar hai să ne amintim cum s-a încheiat totul... Zic doar că, deşi sună bine în teorie, în practică nu prea se potriveşte, nu?

Am crezut că putea să apară oricând un ghem de ierburi rostogolit de vânt, atât de linişte era în sală. Rome părea mai mult decât mulțumit de mica lui izbucnire şi am simțit că mi se zbârlise părul pe ceafa. Instinctiv, m-am dus înspre şirul de scări, ca să mă asigur că mă vedea când îmi începeam tirada. Planul de a mă ridica deasupra comentariului său nesimțit zburase pe fereastră.

Am ridicat un deget.

- Mai întâi, fa-mi onoarea de a mă lăsa să termin înainte să mă întrerupi grosolan. Cu ce sunt de acord e ideea că indivizii trăiesc, în multe situații, pentru plăcere, nu pentru durere, măcar *în cea mai mare măsură*. Sigur ai fi de acord cu asta, domnule Vai-Ce- Fantastic-Coordonator-De-Atac. Nu iei majoritatea deciziilor pe baza ilustrei tale cariere fotbalistice, un lucru care îți provoacă plăcere?

Capetele studenților se mişcau dintr-o parte în cealaltă de parcă ar fi urmărit un meci de tenis unde regulile fuseseră abandonate.

- Ai dreptate, dar o fac şi pentru spectatori, pentru coechipieri. Ei găsesc o sursă de bucurie în fotbal, spre deosebire de alții.

- Asta ce înseamnă?

- înseamnă că în Alabama, *Shakespeare*, fotbalul este plăcerea supremă - să îl joci, să îl urmăreşti, să antrenezi. Faptul că mă antrenez şi, în consecinţă, succesul meu sunt atât în beneficiul meu, cât şi în al altora. Tu pari singura căreia nu-i place.

- Atunci ai demonstrat că am dreptate. în Alabama, cel mai mare bine pentru cel mai mare număr de oameni este fotbalul, căci aduce plăcere majorităţii populaţiei, am replicat ţanţoşă.

El îşi trecu palma peste bărbia sculptată şi nebărbierită.

- în cazul ăsta e posibil să ai dreptate, dar nu e mereu atât de simplu.

Mi-am încrucişat braţele la piept, nerăbdătoare să aud răspunsul.

- Continuă!

- Te referi la faptul că indivizii fac lucruri pentru plăcere, iar ca să evite durerea, fac lucruri care le displac?

Am încuviinţat din cap.

- Da.

- Dar mulţi indivizi fac lucruri care le provoacă durere sau neplăcere ca să răspundă dorinţelor altora.

Am presupus că se referea la relaţia lui ciudată cu Shelly, care se încrunta la dezbaterea noastră.

- Oh, nu sunt convinsă că sunt mereu aşa de dureroase - să faci anumite lucruri sau anumite acte pe care le vor ceilalţi, la asta mă refer.

Rome îşi ţinu creionul între mâini şi şuieră printre dinţii strânşi.

- Fii clară *până la capăt*, Shakespeare! Unde baţi?

Părea că nu mă mai puteam opri, odată pornită. Furia faţă de el pe care o simţeam de câteva zile ţâşni din mine.

- Hai să ne referim la sex, de exemplu. Unul dintre cei doi care iau parte la act poate că şi-l doreşte mai mult, iar cealaltă persoană poate că este de-a dreptul indiferentă în această privinţă, dar până la urmă cedează şi totuşi acceptă ca să o facă fericită pe prima persoană. Totuşi - şi aici e ironia - cel

nefericit tot îşi găseşte eliberarea sexuală, aşa că, până la urmă, nu experimentează deloc neplăcerea. Nu? am întrebat adresându-mă fix lui.

Creionul i se rupse în mâini.

- Sau, de pildă, cum e când o persoană decide că ar fi o idee bună să sărute altă persoană datorită unei ciudate şi inexplicabile forțe de atracție dintre ele, dar apoi, privind retrospectiv, decide că a fost o greşeală afurisită. Sau când vorbesc despre lucruri personale pentru prima dată în viață cu cineva diferit, gândind: "Fbate chiar aş putea să am încredere în această persoană ca să-i arăt eul meu autentic?" Doar ca să-şi dea seama că a fost stupid ce a făcut şi nu ar fi trebuit să se întâmple asta. Cimentând ideea că oamenii sunt o dezamăgire, ca de obicei.

El aruncă pe jos bucățile din creion şi îşi trecu agresiv degetele prin păr. Murmure în surdină se împrăştiară în încăpere.

Privirile ni se întâlniră şi amândoi respiram greu din cauza încărcăturii emoționale a dezbaterii noastre, niciunul neştiind ce să facă în continuare. Noutatea unei asemenea emoții brute era o senzație pe care niciunul dintre noi nu o mai experimentase.

Profesoara Ross ne întrerupse tuşind. M-am întors înspre ceasul de pe perete şi am observat că seminarul aproape că se terminase.

- La următorul seminar ne vom uita pe notițele personale ale lui Bentham. Lectura obligatorie este în descrierea cursului. Ora s-a terminat.

M-am grăbit să mă întorc la birou, în zona mea de siguranță, luptându-mă cu un val brusc de greață. Eram mai confuză decât prima oară când îl citisem prima dată pe Friedrich Nietzsche în original în germana.

Profesoara Ross veni la mine, făcându-şi vânt cu mâna.

- Ei bine, Molly, a fost altceva. Nu prea a avut legătură cu subiectul pe care trebuia să îl acoperim, a fost absolut nepotrivit, dar cu siguranță a fost interesant să vă urmăresc

dându-vă replica. E ceva despre care vrei să vorbeşti? Atmosfera provocată de ardoarea voastră a fost electrică precum o furtună de vară.

- Nu, nu vreau să vorbesc.

Mi-am luat cărțile în brațe.

- Scuze, o să-mi iau lucrurile şi mă duc la bibliotecă. Am de învățat. Trebuie să predau o lucrare.

Ea îşi țuguie buzele.

- Bine, dar ştii unde mă găseşti dacă ai nevoie de mine.

I-am evitat privirea.

- Mulțumesc.

Uşurată că acum sala era goală, am ieşit. Am trecut în viteză de uşă, iar Rome îmi sări în față, punându-se în calea mea până în punctul în care împărțeam acelaşi aer.

- Ce naiba a fost asta? zise el clocotind.

- Ai fost grosolan, l-am acuzat, asigurându-mă că eram singuri.

Şi chiar eram.

- Eu dezbăteam. Asta se face la filosofie. Tu ai făcut ca totul să devină personal.

- Şi *tu* la fel!

Ne-am privit lung - o confruntare a voințelor -, iar fiorii mi se împrăştiau prin întreg corpul mai ceva decât un incendiu de vegetație.

Rome cedă primul.

- De ce ai adus vorba de seara trecută? Am vorbit cu tine având încredere. Ți-am spus lucruri pe care nu le-am mai spus vreunei persoane în viață, iar tu mi le-ai aruncat în față în public, la curs? Ți-am oferit încrederea mea, iar tu ai făcut-o praf la cursul tău pentru a-ți scoate în evidență afurisita de inteligență?

Am izbucnit în hohote.

- Aiurea! încredere! Toată universitatea ştie că te foloseşti de fete pentru sex, lucru care, sincer, îmi provoacă greață. Din ce am văzut seara trecută cu ea, acelaşi lucru l-ai făcut şi atunci, după ce mi-ai mărturisit că nu îți place de ea după ce te-ai

conectat aşa de profund cu mine. Unde-i moralitatea? N-ai putut rezista în fața picioarelor ei desfăcute, să înțeleg?

El scoase un râset lipsit de amuzament şi se apropie şi mai mult. Eu n-am dat înapoi, lăsând impresia de încredere.

Mă trase într-un colț întunecat şi izolat.

- Ce-ți pasă cu cine mi-o trag? Ce importanță are pentru tine?

L-am privit lung, rămânând tăcută preț de câteva secunde, după care am şuierat:

- N-are *deloc* importanță pentru mine.

El rânji furios şi lovi cu palma peretele deasupra mea.

- Minți!

Am simțit ca stomacul îmi luă foc de animozitate şi mi-am încleştat pumnii peste cărți.

- Nu mint. Ftentru mine n-are importanță cu ține ți-o tragi, aşa cum ai formulat extrem de grăitor.

Rome îşi apropie fața cu încă nişte centimetri.

- Rahat! Nu te cred.

I-am împins pieptul cu o mână; el nici nu se clinti.

- Am zis că nu te cred! Zi-mi de ce naiba îți pasă! Şi nu mă minți, la naiba! tună el din nou.

îmi blocase complet calea şi am scos un geamăt de exasperare.

- *Bine*! îmi pasă pentru că m-ai sărutat! M-ai sărutat de parcă nu aveam de ales, la naiba! Nu-mi place să fiu doar o jucărie nouă după ce am avut încredere în tine. Nu fac asta niciodată şi acum îmi amintesc *exact* de ce!

Pieptul lui tare se frecă dureros de al meu, iar buzele i se întredeschiseră, lăsând să iasă explozii controlate de răsuflare fierbinte.

- Află că nu i-am tras-o. Ba chiar i-am spus clar că am terminato definitiv cu ea. Ce mi-ai spus mai devreme legat de a-mi trăi propria viață avea noimă. M-ai atins la coarda sensibilă. Tu m-ai... impresionat! Şi înțelege că nu eşti jucăria nimănui, Shakespeare. Poate ca regulez în stânga şi-n dreapta, dar n-aş face-o în stânga şi-n dreapta ta.

Am deschis gura ca să spun ceva, dar îşi apăsă arătătorul de buzele mele, cu ochii mijiți în semn de avertisment.

- Ai curaj, Shakespeare, să-mi vorbeşti aşa. Eu nu *tolerez* asta din partea nimănui. ft aici, oamenii ştiu cum să mă abordeze. Lumea are bunul-simț să lase lucrurile cum sunt.

I-am dat mâna laoparte, mijind ochii.

- Mă amenințI?

El zâmbi sumbru şi nu mă puteam hotărî dacă voiam să-l pocnesc sau să-mi las trupul în voia lui şi să văd ce urma.

- Nu amenințI, Shakespeare, *ordon*. Tu şi gura asta a ta mă incită foarte tare. Dar sunt mai interesat să te învăț să ți-o ții închisă.

Inima îmi zvâcni, iar fierbințeala mi se împrăştie între coapse. M-am opus din răsputeri propriilor reacții trădătoare.

- Păstrează-ți vorbele astea pentru momentele când i-o tragi din nou lui Shelly.

- Ți-am spus naibii că n-am atins-o!

- *Ea* spune altceva.

- Nu-mi pasă ce spune. Am crezut că eşti diferită, Mol. De ce să faci atâta tam-tam despre Shelly sau fotbal după ce ți-am vorbit despre lucrurile prin care trec?

Părea sincer dezamăgit de mine. Vinovăția şi îndoiala mi se strecurară în piept şi mi-am frecat tâmplele care îmi bubuiau.

- Uite ce e, sunt pur şi simplu într-o dispoziție de rahat. N-ar fi trebuit să te atac aşa şi îmi cer scuze că ți-am trădat încrederea. A fost lipsit de eleganță din partea mea. Eram supărată pe tine, şi asta de câteva zile. Nu ştiu cum să fiu în preajma ta... Mă derutezi.

Am tăcut din nou amândoi. Romeo continua să se uite în jos, spre mine, de parcă ar fi fost pe cale să mă rupă în două cu mâinile goale, ținându-mă în continuare la colț cu trupul lui masiv. Am încercat să îl ocolesc, dar m-a apucat de braț cu mâna lui mare.

- Unde naiba crezi că te duci?

Am expirat lent.

- Plec. Am terminat cu povestea asta... Cu orice naiba a fost chestia asta care s-a întâmplat.

Am încercat a doua oară să trec pe lângă el, când mârâi:

- Mă înnebuneşti, Shakespeare!

îşi petrecu mâna liberă pe după ceafa mea şi mă trase în față până când buzele lui îşi găsiră ținta pe care o căutau, adică pe ale mele. Nu era tandru, atent sau amabil. îşi lua ceea ce voia, fără să se gândească la mine, şi îmi plăcea la nebunie, îmi plăcea că prelua în totalitate controlul şi îmi stăpânea trupul. Am lăsat cărțile să cadă pe podea cu tot cu urma de inhibiție ce-mi rămăsese, iar mâinile mele n-au mai putut face altceva decât să se agațe de tricoul lui şi să se țină bine.

Cu un geamăt, mă răsuci în brațe, izbindu-mă cu spatele de cimentul dur, lăsându-mă să îi simt excitația lipită de pântecul meu. Limba lui se luptă cu a mea, iar el îmi scoase la suprafață toată dorința latentă cu fiecare biciuire umedă.

Cu un oftat exasperat, el ne făcu să ne desprindem, pielea lui bronzată arzând la atingere.

- La naiba, Mol, de ce nu pot să mi te scot din cap? Numai la tine mă gândesc, la naiba, şi nu ştiu cum să reacționez.

- Chiar aşa? am zis cu vocea gâtuită.

- în fiecare minut. *Din fiecare zi*.

Rome făcu un pas înapoi, oferindu-mi spațiul de care aveam aşa mare nevoie în prezența lui sufocantă. Trebuia să plec. Nu puteam gândi limpede. M-am aplecat să-mi adun cărțile de pe jos, iar când m-am ridicat, Rome stătea cu mâinile la ceafă, iar în ochii întunecați i se citea o dorință greu de stăpânit.

îşi linse buza de jos atât de încet că mi-am dorit mai mult ca orice să fi fost eu bucata aceea de carne.

- Nu ştiu ce să fac cu tine. Mă răscoleşte şi nu-mi place. N-am fost niciodată aşa cu vreo fată. îşi lăsă capul într-o parte, gândinduse. Dar cred că tu nu eşti o fată oarecare. Am gândit asta din clipa în care te-am văzut agitată pe hol în prima zi de curs. Doamne, nu simt decât gustul tău de când ne-am sărutat la afurisita de inițiere!

Flacăra întunecată ce-i alimenta ochii deja negri ca noaptea aproape că mă facea să scâncesc de dorință.

Aşa că am făcut ce fac cel mai bine când trebuie să înfrunt o problemă.

Am fugit.

- Trebuie să ajung la bibliotecă.

Am plecat ca o furtună, bolborosind agitată, şi m-am năpustit spre ieşire. Tremuram şi eram confuză, mânioasă, dar incredibil de excitată. Eram îngrijorată de aparenta plăcere pe care mi-o provoca stilul lui invaziv. Pe lângă tot ce se întâmplase între noi, asta mă deranja cel mai tare.

Când am deschis uşile şi am dat de aerul proaspăt, am riscat aruncând o privire în urmă.

Mare greşeală.

Romeo stătea în mijlocul holului, urmărindu-mă cu brațele încordate încrucişate.

- E departe de a se fi terminat, Shakespeare, departe al naibii de a se fi terminat!

Am intrat iar în panică din cauza valului instantaneu de dorință care se forma în mine şi am grăbit pasul, hotărâtă să las baltă biblioteca şi să mă duc direct acasă. Eram pe punctul de a mă prăbuşi şi aveam nevoie de sanctuarul camerei mele.

Nu se culcase cu Shelly. Se gândea doar la mine şi n-am putut să nu simt o undă de fericire invadându-mi inima pentru prima dată după mulți ani.

CAPITOLUL 5

Zăceam trează de patru ore, uitându-mă cum dansau pe tavan umbrele pinilor. Era a cincea noapte la rând. Eram nedormită, frustrată şi atât de confuză, încât nu puteam gândi limpede, nu puteam dormi şi, sincer, nu puteam funcționa. Cauza de bază: Romeo “Glonț” Prince.

Din nou fusese plecat toată săptămâna în Arkansas cu echipa, iar asta imediat după mica noastră interacțiune de pe hol, lăsându-mă complet în aer în legătură cu situația noastră. Nu ajutase nici faptul că văzusem poze cu alți membri ai echipei sărutându-se cu fete prin cluburi dubioase şi de la petreceri de după meci, poze care fuseseră postate pe Facebook ca să le vadă toată lumea, iar când m-am gândit că şi Rome putea face acelaşi lucru, mi s-a făcut rău fizic.

Renunțând la somn, mi-am dat deoparte cuvertura şi m-am dus la baie, intrând sub duş şi lăsând apa caldă să mă trezească.

Nu funcționă.

Mi-am sprijinit capul de faianța rece, oftând. Nu ştiam ce aveam să fac când urma să-l văd din nou. Ally îmi spusese că echipa urma să se întoarcă în acea zi, aşa că hotărâsem să mă ascund în singurul loc pe care un sportiv-vedetă cu siguranță nu îl frecventa: biblioteca.

în treizeci de minute eram îmbrăcată, îmi luasem cărțile şi traversam peluza, absorbind lumina dimineții. Ora şapte dimineața era momentul perfect în care să mă plimb pe aleea principală, mărginită de copaci; era izolată şi îmi dădea ocazia să gândesc, să mă relaxez, să îmi încarc bateriile.

Eram pe la jumătatea drumului, când sunetul unei dispute aprinse îmi atrase atenția. La început, tot ce am remarcat au fost un Bentley parcat şi un tip înalt, mai în vârstă, care stătea în dreptul maşinii argintii.

Era chiar în fața lui Romeo şi țipa la el.

M-am dat deoparte în spatele unui copac mare şi am urmărit cearta de la adăpostul ascunzătorii. Vedeam că Romeo era furios, cu pumnii strânşi şi cu o poziție a corpului care transmitea mânie. Bărbatul mai în vârstă purta un costum închis la culoare şi dădea nervos din mâini, chiar în dreptul feței lui Romeo, şi striga şiruri de înjurături oribile şi jignitoare. Se lăsă în față, trase pumnul înapoi şi am văzut cum Rome încasă o lovitură zdravănă în obraz, iar capul i se dădu pe spate din cauza forței loviturii. Nu se ferise, ci stătuse pe loc, încasând deliberat lovitura puternică.

- Dumnezeule! am şoptit pentru mine.

Am privit disperată în jur, în căutare de ajutor, dar eram doar eu şi ei. înainte să am prilejul să fug şi să chem paza, bărbatul în costum sări în Bentley şi demară cu scârțâit de roți, iar eu am urmărit cum un Romeo năucit se duse spre un copac foarte mare şi începu să îi tragă pumni iar şi iar, scoțând icnete puternice şi prăbuşindu-se apoi la pământ, cu capul în mâini.

M-am rezemat de scoarța tare a copacului, încercând să îmi dau seama exact la ce asistasem.

M-am gândit ce să fac. Romeo tocmai fusese lovit, atacat. Trăgând cu ochiul de după stejarul uriaş, m-am uitat preț de câteva minute la silueta lui deznădăjduită, o splendoare sudistă sângerândă şi suferindă. Mă durea inima şi, până să îmi dau seama, picioarele mele deja se îndreptau spre locul izolat unde se afla el.

Nu mă auzise apropiindu-mă şi m-am lăsat pe vine în fața lui, murdărindu-mi salopeta de vară, fără mâneci, în noroiul uscat. Am scos în tăcere din geanta mea maro, tip poştaş, o sticlă cu apă şi vechea mea batistă roz. Când a auzit foiala, Rome a ridicat privirea cu sângele curgându-i din gură şi dinții perfect albi pierduți în lichidul stacojiu.

- Romeo, Dumnezeule... am şoptit, încercând să-mi stăpânesc lacrimile.

El nu spunea nimic, doar se uita la mine amuțit. Am desfăcut capacul sticlei de apă Evian şi i-am ridicat mâna murdară către mine; avea degetele aspre şi aproape inerte. Am turnat apa, curățând tăieturile, tăieturi adânci pline de pământ şi de aşchii de lemn. I-am tamponat cu batista pielea rănită. El nici nu tresări.

- Doare? l-am întrebat încet.

El clătină din cap. Când mâna îi fu curată, m-am lăsat în față până când am ajuns să îngenunchez între picioarele lui ghemuite. Am ridicat ezitant batista spre gura lui şi i-am şters sângele, descoperind o rană deschisă în colțul frumoasei lui buze de sus. Am presat, iar privirea mi s-a îndreptat spre a lui. Ochii lui căprui îi pătrunseră pe ai mei prin bariera ochelarilor, iar la suprafață am văzut o scânteiere de luptă şi dezolare.

Când buzele nu îi mai sângerară, i-am dat sticla cu apă.

- Clăteşte-ți gura, Rome! Sângele ăla n-are cum să aibă gust bun.

El luă sticla mecanic, făcând tot ce-i spuneam. M-am lăsat pe jos lângă el în praf, împărțind spătarul improvizat al

trunchiului de copac. N-am zis un cuvânt. Nu voiam să risc şi să înrăutățesc lucrurile. Doar că nu voiam să fie singur.

La un moment dat, postura sa rigidă se mai relaxă, iar el privi lung în zare. Nu mai puteam îndura tristețea şi, văzându-l că avea nevoie de consolare, m-am întins şi i-am luat mâna teafară într-a mea. El îşi întoarse capul înspre degetele noastre împletite şi îşi dădu încet umărul şi mai aproape. Ştiam că aveam probleme nerezolvate, mai ales după ce o fi fost ce se întâmplase pe hol, însă acum nu mă puteam gândi decât cum să-l susțin oricum ar fi avut nevoie de mine.

într-un sfârşit, după ceea ce păru o eternitate, Romeo vorbi:

- Bună, Mol.

- Bună şi ție.

- Cât ai apucat să vezi?

Mi-am lăsat capul pe umărul lui, remarcându-i uşoara intensificare a respirației.

- Suficient.

El îşi lăsă capul pe spate, rezemându-l de trunchiul copacului, cu ochii închişi strâns.

- Cine era bărbatul din Bentley?

- Tatăl meu.

Am ridicat capul, absolut uluită.

- *Tatăl* tău?

îşi lăsă iar capul să cadă, evitând contactul vizual. Nu eram sigură dacă din cauza jenei sau a unei tristeți extreme. Tăcerea se aşternu din nou.

- Eşti bine?

El se tensionă şi-şi întoarse capul înspre mine, cu o expresie chinuită în privire.

- Nu.

- Vrei să vorbeşti despre asta?

El clătină ferm din cap.

- Te loveşte des?

El răspunse ridicând din umeri.

- Nu prea mai apucă. îl supărase ceva ce am făcut. M-a sunat ca să ne întâlnim şi, mă rog, restul ai văzut.

M-am tras mai în față şi ca să-l privesc în ochi.

- Ce era aşa de grav ca să te lovească în halul ăsta?

- Banii, dezamăgirea, faptul că nu sunt un fiu care-şi face datoria. Chestiile obişnuite. Dar până acum nu mersese niciodată aşa de departe în public. Nu l-am văzut niciodată aşa de supărat.

- Dar eşti fiul lui! Cum îndrăzneşte să se poarte aşa cu tine? Ce naiba ai făcut ca să meriți să fii pocnit?

Gura lui închisă garanta că nu avea să spună nimic drept răspuns. îmi dădeam seama că nu urma să vorbească; avea buzele strânse în semn de refuz. I-am luat din nou mâna, iar el mi-o strânse, asigurându-se că nu mă puteam desprinde.

Părea atât de pierdut, exteriorul lui de obicei dur era frânt în două scoțându-i la iveală vulnerabilitatea. Trebuia să schimb subiectul şi, încet-încet, să închid rana.

- Cum a fost meciul din Arkansas?

O slabă undă de uşurare îi apăru pe chip la noua turnură pe care o dădusem conversației.

- Am câştigat. Dar fără ajutorul meu.

- Ai avut un meci slab?

El îşi linse buza, pipăind rana proaspătă, apoi luă de pe jos o crenguță şi o rupse în pumnul încleştat.

- Un rahat de meci de coşmar.

- Haide, eşti şi tu om!

- Niciodată n-am avut un început de sezon aşa de slab. E ultimul meu an de facultate, anul în care intru în selecția națională, şi totul se duce naibii de râpă.

- De ce merge aşa de rău?

- Ffentru că nu îmi iese nici măcar o singură pasă. îmi dezamăgesc echipa şi fanii. Ai mei nu cedează în privința lui Shelly - tocmai ai văzut insistența tatălui meu pe tema asta. Shelly e şi mai insistentă ca de obicei, iar eu mă lupt să scap de ea. Am mintea vraişte, nu pot să dorm sau să-mi mențin concentrarea, iar gândul la o anumită englezoaică mă ține treaz noapte de noapte. Noapte de noapte afurisită. îmi bântuie visele.

îşi trecu mâinile noastre împreunate peste obrazul neras şi peste bărbie.

- Mda, ştiu cum e, am şoptit, privind cum vârfurile degetelor mele îi atingeau uşor gura şi simțindu-mă complet fără aer în urma mărturisirii lui.

- Cât am fost plecat, m-am gândit nonstop la ultima noastră întâlnire.

Vocea lui Rome era aproape şoptită, de parcă ar fi mărturisit comiterea unui păcat capital. Părea emoționat - şi nu era o stare în care să-l mai fi văzut până atunci. Probabil că a-i plăcea cu adevărat o fată îi deschidea o cu totul altă lume regelui sexului fără nicio însemnătate.

- Da. Şi eu la fel. E cu totul altceva să am capul plin de un anumit tip mişto din Alabama şi nu de Dante, Descartes sau Kant.

Mă lovi în joacă cu genunchii, iar o undă de amuzament îi sclipi în ochii fără viață.

- Crezi că sunt mişto?

Am roşit şi l-am lovit la rândul meu.

- Eşti acceptabil.

Privindu-mă pe sub genele lungi, el schiță un zâmbet.

- Şi unde te duceai dimineața la ora asta când l-ai văzut pe tipul ăsta mişto luând bătaie?

- Rome...

- Răspunde la afurisita de întrebare, Shakespeare!

Am clătinat din cap. Romeo cel dur începea să se trezească din adormire.

- La bibliotecă. Trebuie să iau nişte notițe pentru profesoara Ross. Are un birou acolo şi pot lucra fără să fiu deranjată. Am văzut ce se întâmpla între tine şi tatăl tău şi m-am gândit că tu aveai mai mare nevoie de mine pe moment decât mediul academic.

Mă bătu pe picior şi mă ridică în picioare, în timp ce mâinile ne erau în continuare prinse în strânsoare.

- Să mergem.

- Unde?

- La bibliotecă. O să te ajut. Nu putem dezamăgi lumea academică, nu?

- Romeo... Eşti sigur că nu vrei să mergi acasă ori să faci altceva? Am putea să stăm mai mult de vorbă, dacă vrei. Orice ai nevoie.

El îşi pierdu tonul jovial şi insistă:

- Nu. O să mergem la bibliotecă şi o să te ajut cu lucrarea.

Nu glumea. Mai avea puțin şi exploda, iar eu vedeam asta, vedeam agresivitatea latentă care aştepta cu nerăbdare, la suprafață, ocazia să se năpustească afară. Avea nevoie să i se distragă atenția şi m-am gândit că era mai bine să-l iau cu mine ca să-l salvez pe vreun biet student de o întâlnire cu pumnul lui Romeo când avea să îşi iasă din fire.

- O să mă ajuți *pe mine* la filosofie?

Buzele i se țuguiară, cu o expresie iritată.

- Hei, doar pentru că sunt sportiv nu înseamnă că sunt şî prost. Mă cuprinse cu brațele pe după umeri, din spate. Află că sunt as la cursul ăsta. Aş putea chiar să te învăț una-alta.

Se îndepărtă şi duse un deget spre obraz, prefacându-se că era adâncit în gânduri.

- De pildă, *Immanuel Kant era un neica-nimeni care foarte rar era stabil pe pinteni*.

Un zâmbet uriaş îmi înflori pe față şi am izbucnit în râs, cântând:

- *Heidegger*, *Heidegger era un bețiv şmecher care*, *se spunea*, *gândea de pe sub mese*.

Se plimbă prin fața mea, cu un aer de profesor la lecție.

- *Aristotel*, *Aristotel avea mereu sticla cu el*, *iar Hobbes*, *nu e de joacă*, *iubea câte-o cinzeacă*.

Se înclină în joacă în fața mea, ca să continui.

- *Iar Rene Descartes era de băutură spart. Beau*, *deci exist*.

Am dus mâna la gură ca să-mi maschez chicotitul, simțindu-mă uşoară şi în dispoziție de flirt, iar Rome, cu un zâmbet uimitor, ridică mâna ca să batem palma. Am bătut-o zdravăn.

- Deci îți place *Monty Python*? l-am întrebat încântată.

- Păi nu poți să studiezi filosofia şi să nu fii la curent cu *Cântecul filosofilor* al lui Bruce.

- De acord, dar n-aş fi zis că eşti genul care gustă comedia britanică.

El pufni.

- E vorba de Python! Era atât de simplu. Deci hai să mergem! Team surprins o dată cu cunoştințele mele din filosofie. Sunt destul de sigur că o pot face din nou.

Am fluturat nepăsătoare din mână.

- Mă rog, ai 21 de ani. Eu încă am doar 20 şi deja fac maşterul. Mă îndoiesc că ai ce mă învăța, vedeto! E zona mea de competență.

într-o clipită, Rome mă trase la pieptul lui şi-mi prinse între dinți lobul urechii.

- Fbate că nu filosofie, dar sunt sigur, la naiba, că te pot învăța alte chestii, Mol, care sunt în zona mea de competență.

- Şi care-i aceea? l-am întrebat cu răsuflarea tăiată.

El îşi apăsă buzele şi le plimbă pe gâtul meu, unde pulsul mi se simțea violent.

- Una mult *mai plăcută* decât munca.

Am înghețat, iar el porni în fața mea, trăgându-mă să țin pasul cu al lui.

- Hai, creier uriaş, hai să facem muncă de documentare şi să-ți scoatem din canal mintea asta murdară!

Romeo rămase cu mine la bibliotecă mai multe ore, ajutându-mă să iau notițe şi să caut contraargumente pentru lucrare. Ca să îi dau Cezarului ce-i al Cezarului, pot spune că era un bun cunoscător al temei. Părea diferit când ne-am despărțit, cumva mai lipsit de griji, şi eu mă simțeam la fel. Compania lui mă liniştea şi, cu toate că putea fi tăios şi uneori un pic înspăimântător, am descoperit că îmi plăcea. Dar, din nefericire, asta însemna că iarăşi mă gândeam constant la el.

Trebuia să mă duc la bibliotecă din nou a doua zi, iar când am ajuns, l-am găsit pe Romeo cu picioarele pe birou, cu mâinile la ceafa şi un zâmbet pe chip.

- Era şi timpul, Shakespeare. Am scris o teză afurisită aşteptându-te.

- Ce cauți aici? l-am întrebat cu un zâmbet radios, bucuroasă că buza îi părea mai puțin umflată, iar degetele îi erau bandajate.

îşi dădu picioarele jos de pe birou şi se ridică în picioare în fața mea.

- Sunt aici ca să acord asistență asistentei. Pune-mă la treabă! Sunt dornic să fiu pe plac.

Mi-am pus cărțile pe masă şi mâinile în şolduri.

- Ai de gând să-mi spui cum ai intrat aici, unde era încuiat?

Rome ridică jucăuş din umeri.

- Am o admiratoare secretă în persoana bibliotecarei. Mi-a deschis după ce i-am zis câteva vorbe dulci.

- Domnişoara Rose? Are 90 de ani pe un picior!

- E ca o fiară la pândă, zise el, prefăcându-se că îl treceau fiorii.

N-am putut decât să râd.

- Hm... Şi de ce, Romeo, vrei să mă ajuți iar să iau notițe?

îşi pierdu zâmbetul jucăuş, iar aceeaşi undă de vulnerabilitate pe care i-o văzusem pe chip cu o zi în urmă îi înnegură din nou frumoasele trăsături, aşa că îşi încrucişă brațele la piept, defensiv.

- Nu mă vrei aici? Dacă îți stau în drum, plec. Nu vreau să fiu unde nu sunt dorit.

M-am îndreptat spre el şi i-am prins în palme chipul încruntat.

- Hei, nu am spus asta. Doar sunt şocată că vrei să fii aici cu mine. E plăcut să fiu cu tine în orice calitate.

El îşi înclină capul şi depuse un sărut chiar în palma mea.

- Şi mie îmi place să fiu cu tine, Mol. Mă simt bine când sunt cu tine. în plus, îți sunt dator pentru ce ai făcut ieri pentru mine.

- Nu-mi eşti dator cu nimic.

Degetul lui îmi mângâie obrazul şi aproape că am căzut din picioare.

- Rămân aici cu tine.
- Păi, şi cursurile tale?
- Rămân aici cu tine. Devin cam dependent.

Am înghiţit în sec.

- Dependent?
- Corect. De tine şi de felul cum mă faci să mă simt.

Am roşit şi am început să-mi fac de lucru cu breteaua de la geantă.

- Bine, hm... atunci hai să trecem la treabă!

El salută milităreşte şi se aşează de partea cealaltă a mesei, cu un rânjet uriaş şi mulţumit de sine.

Un oftat lung şi dramatic se auzi din spatele meu, făcându-mă să tresar violent.

- Avem nevoie de o pauză, ordonă Romeo, apărând pe uşă cu două cafele mari în mână şi o expresie dezaprobatoare pe chip.

Cum nici măcar nu observasem că plecase, nu puteam să nu fiu de acord că era mare nevoie de o pauză. M-am lăsat pe spate în scaun şi mi-am frecat ochii obosiţi.

- De cât timp suntem aici?

El se lăsă pe scaun şi împinse peste birou cafeaua mea şi o pungă maro cu un covrig cu cremă de brânză.

- De vreo şase ore.

Am făcut ochii mari.

- Ah, la naiba!
- Da, *la naiba*!

Am luat o gură de cafea, am închis ochii şi am gemut de plăcere în timp ce efectul cunoscut al cofeinei energizante mi se prelingea prin vene precum opiul. După un scârţâit de scaun pe linoleumul de pe podeaua, l-am auzit pe Romeo sărind şi înjurând. Am deschis ochii şi l-am văzut curăţându-şi de cafea tricoul gri şi ud.

- Eşti bine?

El încuviinţă scurt din cap.

- Doar... să nu mai faci zgomote din astea în preajma mea, Mol.

M-am foit când i-am observat expresia mocnită cu care îmi privea pieptul urcând şi coborând drept reacţie la cuvintele lui. Se aşează la loc pe scaun şi am mâncat într-o linişte tensionată, în care aerul aproape că trosnea. Romeo se întinse.

- Ar trebui să fii aproape gata cu treaba. N-am văzut pe nimeni să tragă aşa din tare pentru ceva. N-am nicio îndoială că vei fi o profa dată naibii.

Am ridicat din umeri.

- îmi place foarte mult să învăț. îmi distrage atenția.

El înclină capul, întrebând:

- îți distrage atenția de la ce?

- De la a mă gândi la alte chestii.

- Cum ar fi?

Am început să mă joc cu pixul, activând şi reactivând mecanismul.

- Lucruri rele, lucruri neplăcute... Lucruri din trecutul meu.

Mâna lui o cuprinse pe a mea.

- Deci învățatul face pentru tine ce faci tu pentru mine?

Am înghițit cu noduri, neştiind cum să răspund la o asemenea întrebare.

- E adevărat. îmi faci ceva, Mol.

- Eu... Ce? Tu...?

Mi-am ferit privirea, uitându-mă spre masă, şi l-am auzit chicotind din pricina roşeții care mă cuprinsese. Apoi am rupt o bucată de covrig şi am aruncat-o spre pieptul lui. O ridică de pe tricou şi o băgă în gură, ridicând din sprâncene. N-am putut să îmi stăpânesc chicotitul.

- Şi cum te simți azi? l-am întrebat când atmosfera apăsătoare se detensionă.

- Mai bine. Tipa asta drăguță m-a ajutat să trec peste nişte rahaturi din viața personală.

- Ce țipă? Cum arată? l-am tachinat.

El se prefăcu picat pe gânduri.

- Brunetă, accent senzual, genul de bibliotecară cu ochelari, al naibii de sexy.

Mi se strânse stomacul.

- *Aha*. Serios acum, eşti *bine*?

El încetă să zâmbească şi răspunse încet:

- O să fiu. Iau fiecare zi aşa cum vine.

L-am lăsat cu gândurile lui şi am sorbit din cappuccino, recitindu-mi notițele. Curând am fost distrasă, căci Rome se ridică încet de pe scaun şi veni spre mine, cu pleoapele lăsate şi buzele uşor întredeschise. Am strâns marginile scaunului când el puse o mână pe raftul de cărți din spatele meu şi pe cealaltă pe birou, blocându-mă acolo, şi începu să se aplece uşor. Am închis ochii când gura lui se opri în dreptul gurii mele.

- Romeo, ce...

Limba lui începu să-mi lingă uşor colțul gurii.

Am rămas nemişcată.

- îți rămăsese spumă pe buze.

Vocea îi era răguşită şi tensionată.

M-am dezumflat.

- Oh, eu...

Se năpusti înapoi, îmi prinse capul în mâini şi-şi zdrobi buzele de ale mele. Am depus armele şi am gemut când mă înşfacă de păr, lăsându-mi capul pe spate ca să plonjeze mai adânc, masându-mi pe îndelete gura.

După câteva secunde, se retrase.

- Ce a fost asta? am murmurat, privindu-l adânc în ochii sălbatici şi ştergându-mi umezeala de pe buze.

îşi lipi fruntea de a mea şi şopti:

- Pur şi simplu, am vrut să te sărut. Se lăsa în genunchi ca să fim la acelaşi nivel, iar mâinile îi desenau cercuri pe coapsele mele. Vino la meciul meu de la sfârşitul săptămânii!

- Am de învățat, am răspuns automat.

Expresia lui de dezamăgire mă împunse în inimă.

- Sunt doar câteva ore, Mol.

- Ştiu, dar sunt plătită să fiu asistenta profesoarei şi mă mândresc că fac totul la timp. Am nevoie de salariu ca să supraviețuiesc, Rome. Costă mult să locuiesc în casa frăției. O să fiu aici sâmbătă, când e meciul.

Oftă zgomotos, lăsându-şi umerii să cadă.

- Bine. Nu-mi place, la naiba, dar înțeleg.

I-am prins în palmă obrazul rotund şi bronzat.

- Nu fi dezamăgit, te rog! Doar că nu am nicio legătură cu sportul. Nu ştiu absolut nimic despre fotbalul american sau despre coordonatorii de atac, ții minte?

El se rezemă de palma mea şi spuse:

- Aud ce-mi spui, Mol. Oricum nimeni nu vine să mă susțină. Dar nu-i nimic nou în asta.

- Romeo…

El se ridică în picioare, scărpinându-se în cap.

- Am antrenament şi trebuie să plec.

Am întins mâna şi mi-am trecut-o peste degetele lui încordate.

- Mai stau aici câteva ore. Dar ne vedem mai încolo, da?

Mă simțeam groaznic pentru că îl dezamăgisem. Mă descurcasem aşa bine după ziua de ieri - îl făcusem mai fericit. Iar acum ne întorceam de unde am plecat.

Rome se aplecă şi îmi căută privirea, apoi se întoarse brusc şi ieşi, lăsându-mă în scaun, complet blocată.

în următoarele două ore, m-am holbat la imperfecțiunile mesei din stejar, întrebându-mă iar şi iar ce mama naibii se petrecea între mine şi Romeo "Glonț" Prince.

în timp ce-mi adunam lucrurile, îmi atrase atenția un bilet strecurat pe sub uşă.

Te rog, vino la meci!

Te vreau acolo.

Romeo al tău

Romeo al meu?

Ei, bine… Rahat!

CAPITOLUL 6

- Ah, haide, Rome! Concentreaza-te la joc!

Ally era în picioare, fluturând din mâini împreuna cu Cass şi toate celelalte persoane de pe stadionul de 100 000 de locuri - mă, rog, toate persoanele în afară de mine. Literalmente nu aveam nicio idee ce naiba se petrecea.

Luasem decizia să mă duc la meci. Ally avea un bilet în plus şi încercase să mă convingă încă de la începutul sezonului să

îl folosesc, dar mereu refuzasem. Dar de data asta nu-mi putusem şterge din minte expresia rănită de pe chipul lui Romeo când îi spusesem că nu aveam să vin la meci, aşa că cedasem şi mă trezisem aşezată în tribună să văd pentru prima oară un meci al echipei Tide.

Din cauza biletului.

Devenisem romantica fără speranță, aşa cum nu crezusem că aveam să devin vreodată, iar vorbele lui dulci mă convinseseră.

- Rome! Ce mama naibii? *Aaah*! țipă din nou Ally.

Eram aşezate în zona rezervată studenților de pe stadionul Bryant-Denny şi urmăream meciul dintre Tide şi echipa Universității Auburn - era derbyul local, echipele fiind cele mai mari rivale, şi se părea că Rome nu făcea un meci grozav în al treilea meci din sezon, fiind departe de obişnuita lui formă perfectă. M-am uitat spre ecranul uriaş şi am văzut un prim-plan cu el desfacânduşi bareta de la cască şi înjurând ca un marinar, dând cu pumnul în pământ şi îmbrâncindu-i pe ceilalți jucători care îi ieşeau în cale, evident nemulțumit de ceea ce se întâmplase mai devreme, orice ar fi fost asta.

Stilul de băiat rău pe care-l afişa pe teren era extrem de sexy, iar în combinație cu felul în care echipamentul îi scotea în evidență forma fizică impresionantă, ei bine, ar fi trebuit să fie ilegal.

Ally îşi ținea capul în mâini, uitându-se printre degete, cu disperarea imprimată pe chip. Cass - care tocmai dăduse iama în al treilea crenvurşti în aluat - clătina dezamăgită din cap.

Majoretele îşi începură acrobațiile. M-am uitat la Lexi cum dădea din picioare încântată. Reuşise cu brio să prindă lotul de majorete cu saltul pe spate şi roata triplă cu aterizare în sfoară. Era o gotică fericită.

Am profitat de acele momente ca să scrutez împrejurimile. Stadionul care găzduia meciurile de pe teren propriu ale echipei Crimson Tide era imens. Atmosfera era electrizantă şi mi-am dat seama rapid de ce Rome era atât de cunoscut în campus şi chiar în întreg statul Alabama.

în clipa în care ieşi în alergare din tunel, chipul lui şi datele statistice apărură pe ecranul uriaş de la peluză. Iar când el şi echipa lui ieşiră pe teren, mulțimea de 100 000 de voci strigă la unison “Hai, Tide!” din toți răunchii, însoțită de trompete urlătoare şi tobe bubuitoare. Nu semăna cu nimic din ce văzusem vreodată.

De fiecare dată când Rome lansa mingea, fanii îşi țineau răsuflarea, aproape rugându-se. Din nefericire, până în acel moment, nu reuşise nicio pasă de succes. Cass îmi spunea că asta era foarte rău.

înapoi pe teren, Rome îşi îndrepta statura furioasă către banca de rezerve, unde antrenorul începu să strige la el, lovind cu mâna într-o planşetă ca să-şi argumenteze punctul de vedere. M-a cuprins un impuls brusc să sar de pe scaun şi să-l îmbrâncesc pe acel bărbat din fața lui.

M-am întors spre Ally.

- De ce e certat? Ce mare lucru? A ratat câteva pase. Chiar e aşa de rău?

- Da, e aşa de rău pentru că Rome nu-şi poate permite să rateze la toate meciurile astea, Mol. E în ultimul an şi e considerat cel mai bun coordonator de atac din țară - sigur va fi primul la selecția națională. Toate privirile sunt ațintite asupra lui. Mai mult, dacă anul ăsta Tide ajunge iar în finala Campionatului Național, avem nevoie ca el să fie la 110% din potențial. Acum joacă la vreo 20% din nivelul lui. Nu l-am văzut niciodată aşa. Pur şi simplu, nu înțeleg.

Părea nedumerită.

Mulțimea începu să strige din nou, iar când m-am uitat înspre gazon, Rome alerga înapoi pe teren, potrivindu-şi casca.

Ca de obicei, soarele strălucea în Tuscaloosa, iar stadionul plinochi şi cu acoperişul deschis devenea mult prea fierbinte. Eram îmbrăcată într-o rochie albă scurtă din in, fără mâneci, şi purtam una dintre perechile de cizme de cowboy ale lui Ally - erau din piele de viței maro, înalte până la jumătatea gambei - pe care mi le dăduse cadou spunând “Aleluia, vii şi tu la un meci!”. îmi spusese fără ocolişuri că trebuia să mă adaptez

locului şi să adopt o atitudine înfiptă, de sudistă. Onorasem ocazia folosind şi un machiaj discret şi descoperisem că îmi plăcea imaginea rurală pe care mi-o creasem.

- Mă duc să-mi iau o cola zero. Mai vrea cineva ceva? am întrebat strigând peste urletele şi scandările din jur, îndepărtând cu mâna un ţânţar, având nevoie de un răgaz de la căldura intensă de pe stadion.

Ally clătină din cap, prea absorbită de meci, iar Cass se căută în buzunar şi scoase o bancnotă de douăzeci de dolari.

- O pungă mare de chipsuri şi o bere aromatizată fără alcool, scumpo.

Am luat banii şi mi-am croit drum în paralel cu terenul către punctele de vânzare din interiorul arenei. Abia făcusem vreo zece paşi când mii de capete începură să se întoarcă încet, urmându-mi direcţia. înainte să apuc măcar să ghicesc motivul, mingea ateriză în public, iar doi bărbaţi începură să se certe pentru ea. Confruntarea îi făcu să ajungă fix în calea mea şi am fost lovită în nas de un cot rătăcit, iar impactul mă făcu să cad în fund. Ftntru a complimenta lovitura, mulţimea scoase un oftat colectiv, iar cei de la bază veniră şi îi preluară pe cei doi bărbaţi.

Mâinile mi s-au dus instinctiv la nas, care mă durea un pic, dar era intact şi, din ce-mi dădeam seama, nu sângera. Cu totul alta era situaţia ochelarilor mei, care mi se dezintegrară în mâini. Am încercat să prind bucăţile, iar oamenii veniră repede spre mine, întrebând dacă eram teafară. Am auzit un bărbat strigând că era medic şi care se aplecă lângă mine, trecându-şi mâinile peste faţa mea.

- Cred că impactul mingii mi-a rupt ochelarii, am spus, acceptând ajutorul oferit de medicul cu chelie ghemuit lângă mine, ca să mă pot ridica.

în timp ce mă ridicam în picioare, mulţimea a început să aplaude şi mi-am ţinut ochelarii în dreptul feţei, cu câte jumătate în fiecare mână, şi m-am uitat prin stadion, remarcând îngrozită că mica mea demonstraţie de neîndemânare fusese transmisă pe ecranul stadionului.

- Prince! *Prince*! Unde naibii crezi că te duci?! se auzi o voce nervoasă de bărbat, iar mica aglomerație din jurul meu începu să se spargă.

Am întors capul înspre oamenii care formaseră o cărare şi l-am văzut pe Rome alergând spre mine. Expresia lui era de groază pură, din ce vedeam prin ochelarii pe care mi-i țineam în dreptul ochilor.

- La naiba, Shakespeare! îmi pare aşa de rău! Eşti bine? mă întrebă el cu panică în glas.

îşi lăsă casca să cadă şi-mi cuprinse fața în mâini, căutând cu ochii lui mari şi căprui urmele vreunei răni.

- Rome, sunt bine. Am fost salvată de ochelari. Şi-au riscat viața ca să-mi salveze nasul. Nu-i nevoie ca *tu* să îți ceri scuze. E vina celor doi idioți beți care au aterizat pe fața mea, ei sunt dobitocii!

Am ridicat cele două bucăți din perechea de ochelari, pierzându-mi vederea pentru o clipă, apoi punându-i iar în dreptul ochilor. Când am putut să văd din nou, am observat că Rome zâmbea şi clătina din cap.

- Trebuia să fii tu. Dintre toți oamenii de pe stadionul ăsta afurisit, nu puteai fi decât tu implicată. Nu mă mai mir; eşti mereu acolo. Cineva cred că încearcă să-mi spună ceva.

Am ridicat din umeri.

- Mă duceam să-mi iau o cola.

El râse blând.

- în timpul meciului meu?

- Păi, sincer, nu înțelegeam ce naiba se întâmpla şi îmi era sete.

Femeile se aplecau peste balustrade, strigând la Rome.

- *Te iubim, Glonț*!

- *la-mâ cu tine acasă, scumpete*!

- *Trage-mi-o, numărul 7*!

Zâmbetul îi păli când văzu că atenția îmi fusese distrasă. îmi prinse bărbia ca să mă concentrez doar asupra lui.

- Ai venit.

- Am venit, i-am răspuns cu un surâs.

- De ce te-ai răzgândit?

- Mi-ai atins coarda sensibilă, l-am tachinat, repetând cuvintele pe care mi le spusese în confruntarea noastră încinsă de pe culoar.

Rome scoase un hohot de râs.

- Domnişoară? Trebuie să vă ducem la cabinetul medical ca să vă consulte - mă tem că aceasta este politica. Vă rog să veniți cu mine!

Medicul mă luă de braț şi încercă să mă conducă de acolo. Rome ridică un deget ca să-l oprească o clipă, apoi se aplecă uşor ca să-mi întâlnească privirea.

- Eşti sigură că eşti bine?

- Sunt în regulă. N-ai un meci de câştigat? Sunt sigură că toți oamenii ăştia n-au venit azi aici ca să ne vadă pe noi stând la poveşti.

- Da, *eram* cam prins cu ceva înainte să nimereşti într-o încăierare de beți.

Am vrut să-l urmez pe medic când, brusc, Rome se aplecă şi-mi plantă pe buze un sărut lung. Era tandru şi blând, diferit de interacțiunile noastre frenetice, declanşate subit.

Ni s-au intersectat privirile preț de o secundă, apoi Rome alergă înapoi pe teren, cu o expresie hotărâtă pe chip. Mulțimea rămase cu gura căscată, întrebându-se de ce coordonatorul-vedetă arătase atât interes față de fata lovită.

în spațiul sigur al cabinetului medical, am început să-mi recapăt cumpătul când un urlet brusc păru să zguduie stadionul din temelii, facându-mă să sar de pe scaun.

- Ce s-a întâmplat? am întrebat panicată.

Medicul se uită la micul televizor din colț.

- Sfinte Sisoe!

- Ce e?

- Glonț tocmai a placat un adversar şi a marcat un eseu.

- Şi eseul e bun?

El se întoarse şi-mi acordă întreaga lui atenție, întrebându-se, fără doar şi poate, dacă nu suferisem, totuşi, o lovitură la cap.

- Da, e un lucru foarte bun, mai ales că mai avem un sfert de oră. Suntem la egalitate. Avem cincisprezece minute la dispoziție pentru marea V.

- V?

- Victorie, răspunse el, oftând exasperat.

- Da. Am înțeles, am mormăit, luând decizia că era cel mai bine să tac din gură.

Medicul închise televizorul ca să nu ne mai distragă, îşi încheie consultația şi mă ajută să folosesc un leucoplast alb pentru sportivi ca să-mi prind cele două bucăți de ochelari, reparația încropită fiind perfect vizibilă pe puntea nasului meu. Nu era chiar ultimul răcnet în materie de modă, dar n-aveam încotro. Cum ar fi spus bunica mea, "ce-o fi o fi".

M-am întors la locul meu ca să aud fluierul final şi urletele de extaz în care izbucni mulțimea. Cass şi Ally țopăiau, iar când mă văzură, se năpustiră amândouă în direcția mea, aproape trântindumă la pământ. M-am ținut bine. N-aveam să cad la podea a doua oară.

- Molly! Eşti bine! Am văzut totul pe ecranul cel mare, zise Ally, iar ochii ei întunecați se făcură mari în timp ce se uita la fața mea. Scumpo, ochelarii tăi!

Se lăsă un pic pe spate şi începu să caute cu fervoare dacă aveam vreun semn vizibil.

- Da, Molls, nu-mi vine să cred că ai luat un cot în față - Molly Shakespeare, cel mai nou membru al Clubului Bătăuşilor. A fost al naibii de amuzant. Cass râse, ținându-se de burtă de parcă ar fi durut-o. Brusc, zâmbetul îi dispăru. Unde sunt chipsurile şi berea mea?

- N-am mai ajuns să le iau, Cass.

Ea îşi țuguie buzele şi îşi încrucişă brațele la piept, dezamăgită.

- Am câştigat?

Ally mă cuprinse cu un braț pe după umeri.

- Dacă am câştigat? I-am zdrobit, scumpo. După ce te-a sărutat, Rome s-a întors pe teren alt om şi a nimerit fiecare

pasă, fiecare fază de joc. A fost cel mai bun jucător al meciului, la naiba!

Am făcut ochii mari.

- Păi asta e bine, nu? Cel mai bun jucător de pe teren?

- De bine? Scumpo, lumea spune că sărutul vostru i-a dat norocul de care avea atâta nevoie.

Am făcut un pas în spate şi i-am aruncat o privire sceptică.

- De ce ar fi fost norocos sărutul acela?

- I-a schimbat complet jocul, la 180 de grade.

Ea zâmbi şi bătu încântată din palme. Cass mă luă de talie şi mă întoarse ca să văd ecranul.

- Vezi?

"La naiba!"

Tipii care se ocupau de transmisiunea pe ecran avuseseră mult de lucru în lipsa mea. Montajul de cadre ce se tot succeda începea cu Rome ratând o serie de aruncări. Apoi trecea la cadrele cu mine dărâmată de doi idioți beți, lovită în plină figură cu cotul şi căzând la pământ - totul arăta mai rău decât fusese în realitate. Apoi Rome alerga de pe teren, ignorându-şi antrenorul şi lăsându-şi coechipierii să se uite lung după el în timp ce se îndepărta de ei, apoi luându-mi fața în mâini şi aplecându-se să mă sărute. Ultimul segment arăta cele trei eseuri câştigătoare pe care le ratasem pentru că fusesem în cabinetul medical.

Era prea mult. Bătăile inimii mi-o luară la goană într-un ritm nebunesc, iar pieptul mi se încordă. Detestam să fiu în centrul atenției, iar faptul că erau transmise imagini cu mine pentru mii de persoane din public era mai mult decât puteam gestiona. Cu sărutul lui Romeo la pachet, rezultatul era că devenisem un haos sufocat de anxietate. Credeam cu tărie că nu trebuia să se afle toată lumea în lumina reflectoarelor; mă puneam prima pe acea listă.

M-am întors încet înspre teren, unde Rome acorda interviuri şi, surpriză, Shelly îşi făcu apariția în cadru alături de el, sărutându-l pe obraz şi purtându-se ca o iubită plină de mândrie.

Mi s-a strâns inima când i-am văzut pe Shelly şi Rome împreună, iar un lucru deveni extrem de evident: eram complet depăşită de situaţie.

Fusesem de-a dreptul idioată să vin la meci, să cred că putea ieşi ceva cu cineva ca Rome. Era cel mai popular tip din campus, la care tânjeau o droaie de fete agresive şi hotărâte, iar eu eram un şoarece de bibliotecă, o introvertită dureros de discretă.

Romeo Prince trebuia să fie cu cineva ca Shelly. Cineva care se potrivea perfect în viaţa lui strălucitoare şi plină de presiune.

M-am întors spre Ally şi Cass, încercând să-mi maschez emoţiile.

- Fug acasă. Trebuie să-mi văd de învăţat. Ne vedem mai încolo.

Am părăsit arena înainte ca ele să apuce să protesteze şi am încercat iar şi iar să uit senzaţia provocată de buzele superb de moi ale lui Romeo lipite de ale mele.

Şi ca să-l citez pe Romeo: “Uşor de zis, greu de făcut”.

CAPITOLUL 7

- Molls, mişcă-ţi fundul englezesc şi suculent încoace! Ne îmbătăm şi avem nevoie de al patrulea muşchetar!

- Pe bune, Cass, îţi spun pentru ultima dată, refuz invitaţia, dar mulţumesc oricum.

Din difuzor s-a auzit o foială puternică şi a trebuit să îndepărtez telefonul de ureche. Cass era, în mod evident, deja ameţită de blestematul de whisky contrafăcut.

- Molly? Molly!

Ally preluase controlul asupra telefonului.

- Sunt aici, Ally.

- Sigur nu vii, scumpo? Nu-mi place că eşti singură în cameră, iar aici toată lumea se distrează.

- Serios, Ally, sunt bine. Doar că sunt obosită.

Urmă o pauză lungă, timp în care puteam auzi trupa Zac Brown Band şi zarvă mare în fundal.

- Bine, scumpo. Ne vedem de dimineaţă, dar, dacă te răzgândeşti, sună-mă!

- Bine, draga mea. Distracție plăcută!

Am încheiat convorbirea şi m-am trântit pe pat, trecându-mi degetul mare peste ecranul telefonului şi uitându-mă la imaginea de fundal reprezentând o floare de lotus roz într-un heleşteu cu ape line.

Odată ajunsă acasă, făcusem duş şi mă schimbasem în vechea mea cămaşă de noapte roz, decolorată, refuzând invitațiile de a lua parte la petrecerile la care se sărbătorea marea victorie la fotbal.

Cass, Lexi şi Ally hotărâseră să se ducă la petrecerea organizată de frăția din care făcea parte Rome, aflată chiar peste drum, şi-şi folosiseră întreg arsenalul ca să mă convingă să merg cu ele. Aveam nevoie să mă îndepărtez de tot ce avea legătură cu Romeo Prince, aşa că am găsit scuze ca să nu mă duc.

Eram suficient de deşteaptă ca să-mi dau seama că mă îndrăgosteam de el, iar batalionul de fluturi din stomac, tresăririle inimii şi nenumăratele vise erotice care îmi bântuiau somnul subliniau asta.

Timpul pe care îl petrecusem doar cu Romeo în săptămâna ce trecuse îmi activase sentimentele şi mai mult şi pur şi simplu nu ştiam cum să interpretez ce însemnam unul pentru celălalt. Aşa că planul meu - deşi ştiam că nu era tocmai de nivelul CIA - era să evit pur şi simplu să fiu în proximitatea imediată a supervedetei echipei Tide.

Planul începea imediat.

Foindu-mă în pat, mi-am desfăcut părul lung, simțindu-mi vârfurile atingându-mi partea inferioară a spatelui, şi am început să îmi masez scalpul pentru a-l detensiona după ce toată ziua purtase povara masei de cârlionți, apoi m-am băgat sub cuverturile uşoare, mov pal, cu o carte bună. Mi-am luat exemplarul cu colțuri îndoite din *Jane Eyre* şi m-am instalat fericită în atmosfera vechii Anglii a domnului Rochester şi m-am pierdut între paginile sale.

Cam după o oră, eram complet învăluită şi purtată de relaxare când am auzit un ciocănit. M-am uitat de jur împrejur

în camera goală, unde singura lumină provenea de la strălucirea blândă, roşie a lămpii de lângă pat. Am început sa mă simt neliniştită; eram singură în toată casa.

Când am auzit din nou zgomotul, am sărit până în mijlocul camerei - sunetul venea dinspre uşile de la balcon.

Am înaintat încet şi le-am descuiat, asigurându-mă că nu era niciun ciudat aşteptând de cealaltă parte. Când am deschis uşa, pe pardoseala roşie a balconului erau împrăştiate pietricele.

Am păşit înainte, lăsându-mă învăluită de briza blândă a serii, şi m-am aplecat să iau o piatră. Chiar când mă ridicam, alte pietricele mi-au aterizat pe umăr.

Am tras aer în piept, m-am apropiat de balustradă şi am riscat să mă uit peste ea. La început, nu am văzut decât beznă. Apoi din ea s-a desprins o siluetă.

- Shakespeare?

Nu era niciun dubiu cui îi aparţinea acel accent sudist tărăgănat.

Romeo păşi din umbră în sclipirea luminii de pe verandă. Statura lui ampla se profila pe strălucirea întunecată şi arăta absolut superb. Revenise la ţinuta normală - blugi de un albastru-deschis cu talie joasă şi tricou roşu fără mâneci cu sigla echipei Tide. Am încercat să ţin în frâu unda de încântare care-mi străbătea trupul.

- Hei, Mol, şopti el cu un zâmbet timid.

- Hei, tu, am răspuns încet. Ce faci aici?

- Am venit să te văd.

- Chiar aşa? De ce?

Eram sincer şocata. Presupusesem că sărbătorea victoria. Rome ridică din umerii lăţi şi-şi băgă mâinile în buzunare, aruncând o privire timidă în direcţia mea.

- Pentru că am observat că nu eşti la petrecere.

L-am văzut mai clar când a păşit mai în faţă.

- Şi voiam să mă asigur că eşti bine după ziua de azi. Toată noaptea m-am gândit la tine.

- N-ar trebui să fii cu Shelly?

- De ce naiba aş fi cu ea?

Am ridicat din umeri.

- Era cu tine după meci şi păreaţi apropiaţi. M-am gândit că ai vrea să sărbătoreşti cu ea în noaptea asta.

întregul corp îi înţepeni.

- Hai să lămurim chestia asta chiar acum! Nu înseamnă nimic pentru mine. Nici n-o să însemne. îşi lăsă capul într-o parte privindu-mă fix. De asta n-ai venit la petrecere? I-Lnlru că ai crezut că o să fiu cu căţeaua aia uneltitoare?

M-am strâmbat din cauza întregii conversaţii.

- Rome, pur şi simplu nu aveam chef de petrecere în seara asta, atât. Tu du-te şi distrează-te! Nu-i nevoie să verifici dacă sunt bine.

- Nu mă duc nicăieri.

Inima îmi bătea cu repeziciune în timp ce-l priveam stând exact sub camera mea - sub camera mea, asigurându-mă că nu se întâmpla nimic cu Shelly. M-am relaxat şi mi-am dat seama cât de tensionată fusesem la gândul ca el ar fi fost cu altcineva. M-am uitat peste balustradă şi n-am putut să nu scap un chicotit. Ochii ciocolatii se mijiră ameninţător.

- Ce ţi se pare aşa de amuzant, Shakespeare?

- Că Romeo a venit la balconul meu, străduindu-se să-mi câştige atenţia. Mi-am dus o mână la gură, apoi mi-am împreunat mâinile şi le-am sprijinit de umăr. "*Zid înalt livada are, greu să-l sari/ Şi locu-nseamnă moarte pentru tine/ De te-ar găsi vreun consângean de-al meu*\

Mi-am fluturat genele pentru efectul artistic. Buza de sus i se arcui un pic în timp ce încerca fără succes să mascheze un zâmbet.

- Cum naiba ştii asta pe dinafară?

- Am citit piesa de vreo sută de ori. E minunat de tragică. Am scos un râset scurt. La fel ca noi doi, nu crezi?

Romeo dispăru din raza mea vizuală şi am auzit foşnete. Am alergat spre cel mai îndepărtat colţ al balconului ca să văd ce facea, şi iată-l căţărându-se pe spalierele de grădină ce îmbrăcau peretele.

- Romeo, ai grijă! Ce mama naibii faci?

întinzându-se după următoarea stinghie fragilă din lemn, privi în sus cu o sclipire poznaşă în ochi.

- Vin să-mi văd Julieta.

Am făcut câțiva paşi împleticiți în spate. Venea să mă vadă - la mine în cameră - singură.

La naiba!

Două mâini apucară balustrada din piatră a balconului, iar Rome se ridică peste ea, apoi se îndreptă şi îşi şterse de blugii strâmți praful de pe mâini. Când ridică privirea spre mine, încetă să respire şi îngheță cu palmele pe coapse, sorbind din priviri imaginea mea în cămaşa de noapte.

Am aruncat rapid o privire în jos şi m-am crispat văzând cât eram de expusă. Am ridicat capul ca să-i explic că eram deja în pat când apăruse el, dar era deja în fața mea, la o suflare distanță. Ochii mari şi întunecați sorbeau din priviri fiecare linie a trupului meu, limba lui lungă şi roz îşi lingea buzele pline şi am văzut cum ochii lui alunecoşi treceau de la şoldurile mele la sânii mei.

Rome ridică mâna şi o trecu prin părul meu lung şi ondulat.

- îmi place când ai părul desfăcut, zise el răguşit, de parcă vorbitul i-ar fi provocat durere.

Am început să mă joc automat cu pletele mele, dar mâna îmi aterizã peste a lui. Am dat să o retrag când degetele lui le capturară pe ale mele şi le coborî, împreunate. M-am uitat în jos unde degetul lui mare îmi mângâia palma, provocându-mi fiori pe brațe. Rome îmi dădu blând părul laoparte de pe umăr, iar degetul arătător i se plimbă în sus şi în jos pe pielea dezgolită, într-o mişcare hipnotizantă.

Am închis ochii, iar sfârcurile mi se întăriră, frecându-se aproape dureros de bumbacul subțire al cămăşii de noapte.

- Romeo? C-ce faci?

Răsuflarea mentolată îmi gâdila fața.

- Nu sunt sigur. Dar nu vreau să mă opresc.

- Rome, nu cred că...

Am deschis brusc ochii din cauza zgomotului sfredelitor făcut de fetele din frăție care se întorceau acasă pe şapte cărări, întrerupându-ne momentul. Dacă s-ar fi străduit suficient, ne-ar fi văzut sus atingându-ne, mângâindu-ne, apropiindu-ne unul de celălalt.

Rome îşi frecă nasul de gâtul meu; spatele mi se arcui instinctiv, predându-mă în fața gesturilor lui îndrăznețe.

- Trebuie... trebuie să ne oprim.

Gemând, Rome îmi linse pielea sărutată de soare.

- Nu, Mol. Mă abțin de prea mult timp. Am încercat să iau lucrurile mai uşor, dar gata. N-o să mai fiu un oarecare pentru tine. Te doresc. Te doresc al naibii de mult...

- Rome. Nu e o idee bună. Nu pot să fac asta.

- Ba sigur că poți, zise el cu o undă de umor în voce şi cu mâinile alunecând în jos spre talia mea.

Mi-am pus mâinile pe pieptul lui tare şi l-am împins.

- Te rog... doar... stai o clipă!

Romeo făcu un pas în spate şi clipi nedumerit.

- Ce e? am întrebat, văzând că încremenise brusc.

- Nimeni nu mi-a mai zis vreodată nu.

Era complet derutat.

- Vorbeşti serios?

- Foarte serios.

- E... *patetic*.

El se întinse în față cu un rânjet, iar degetele îi coborâră lent pe brațul meu şi se opriră pe şold, apucând materialul subțire.

- Dar adevărat.

El înghiți şi o făcu foarte vizibil, trădând o urmă de agitație.

- Tu nu-ți doreşti asta? Nu mă doreşti... *pe mine*?

- Romeo... eu...

- Ce? întrebă el nerăbdător.

Mi-am trecut palmele peste față.

- E greu cu tine, să ştii.

- Ştiu.

El expiră lung, cu un zâmbet strâmb şi sigur de sine.

- Nu ştiu ce vrei de la mine. Mă zăpăceşti şi nu sunt obişnuită cu asta.

El veni mai aproape, îmi cuprinse talia cu braţele şi zise:

- Atunci lasă-mă să-ţi arăt ce vreau! Nu te mai împotrivi!

Am încercat să mă eliberez din braţele lui.

- Nu, Rome, asta e doar… doar…

- Vreau să fiu cu tine, continuă el, aproape rugându-mă cu ochii mari şi căprui. Haide, Mol! Am nevoie de tine. Zi-mi că înţelegi! Zimi că mă placi la fel de mult cum te plac eu.

Am închis ochii, i-am simţit mâinile în josul spatelui meu şi, drept reacţie, am început să vibrez în interior. Se simţea atât de bine. Urma să cedez.

- Hai înăuntru, am zis cu glas răguşit şi plin de dorinţă.

Romeo îşi apăsă fruntea de a mea şi oftă cu uşurare pură.

- La naiba! Da.

L-am luat de mână şi l-am scos din balcon, închizând încet uşa. Când am încuiat, am simţit ceva cald în spate. Rome îşi încolăci braţele în jurul mijlocului meu, mângâindu-mi abdomenul prin materialul subţire, aplecându-se şi depunând un sărut delicat chiar sub lobul urechii. Degete blânde se mişcară înspre şoldurile mele şi mă traseră spre el. L-am simţit întărindu-se ca reacţie la contactul cu trupul meu.

M-am întors în braţele lui, iar în clipa în care am ajuns cu faţa spre el, buzele lui îşi găsiră destinaţia, lipindu-se de ale mele. La început, mişcările îi erau blânde, atingându-mi gura, trasându-mi conturul cu gura lui. Mâinile mele se ridicară şi-i prinseră părul, trăgându-l mai aproape. Limba lui îmi sondă buzele, mângâindu-mi limba cu mişcări dulci şi unduitoare.

Eram pierdută.

în acea clipă, am ştiut că lucrurile se schimbaseră categoric pentru mine, că nu mai exista drum de întoarcere spre ce fusese înainte de Romeo. Corpul meu îşi dorea ce oferea el, iar inima numi îngăduia să rezist.

Rome mă răsuci în braţe şi, fără să întrerupă sărutul, mă împinse înapoi până când picioarele îmi loviră patul. Am alunecat împreună în jos, corpul lui puternic aterizând, încins,

peste al meu. Gemete intense de aprobare mă îndemnară să continui şi am răspuns entuziasmului său cu tot ce aveam.

Mâinile îmi trecură de la părul lui la poalele tricoului său, alunecând pe dedesubt, iar degetele mele trasară cercuri pe spatele lui în timp ce el gemea în gura mea, mârâitul lui vibrând asupra limbilor noastre care aproape se duelau. Mâna lui se lăsă uşor pe talia mea şi continuă să se îndrepte în jos. Degete lungi şi experimentate mă mângâiară uşor pe coapsă, iar gura lui se desprinse de a mea.

Privirea lui Romeo coborî, apoi i-am simțit mâna trecând de poalele cămăşii mele de noapte. I-am oprit-o imediat. El îngheță, iar ochii i se fixară din nou asupra mea.

- Nu... nu pot. Ne mişcăm prea repede, am şoptit şi am privit în lături, jenată.

El oftă, îşi retrase mâna de sub cămaşa mea de noapte şi-mi prinse bărbia între degetul mare şi cel arătător.

- Nu face asta, zise el hotărât.

- Ce să nu fac?

- Să te simți prost pentru că te opreşti. Niciodată să nu te simți prost pentru asta. Când te voi avea, o să te aduc în punctul în care o să te zvârcoleşti de dorință şi o să mă implori să ți-o trag. *Niciodată* să nu te simți prost pentru că te opreşti. Când o să vrei să fii a mea, o să fii aşa de udă încât n-o să poți îndura.

- *Când* o să vreau să fiu a ta? l-am întrebat, uşor enervată de prezumția lui, dar, în acelaşi timp, al naibii de excitată.

- *Când* o să vrei să fii a mea, răspunse el cu un aer atotştiutor.

M-am schimbat la față.

- Eşti încrezător. S-ar putea să te refuz.

El ridică indiferent din umeri şi-mi urmă cu degetul conturul genunchiului.

- Se va întâmpla. Ştim amândoi că e adevărat. Şi număr zilele până ce o să intru în tine şi o să te fac să îți dai drumul... iar şi iar. îşi strânse buzele pe care umezeala le facea să strălucească. La naiba, număr *minutele*!

M-am străduit să gândesc şi l-am chemat înapoi spre gura mea fierbinte, dorința fiind mai puternică decât logica. Cu un mârâit frustrat, el mă împinse pe saltea cu o atitudine de reproş în gestul cu care mă ținea la distanță.

- N-ar fi trebuit să te forțez. încă nu eşti pregătită.

- Nu m-ai forțat. Doar că... doar că... eu nu sunt... foarte experimentată. Şi eu...

El făcu ochii mari şi se trase înapoi.

- Rahat, eşti virgină?

Mi-am tras în jos poalele rochiei şi m-am ridicat în genunchi. Privirea lui şocată nu se desprinse o clipă de a mea în timp ce-mi dădeam părul pe după urechi.

- Nu, nu sunt virgină, dar nici prea pricepută nu sunt în chestiunile legate de... seducție. M-am culcat cu o singură persoană şi am făcut-o o singură dată anul trecut, am zis dintr-o suflare.

O expresie de posesivitate îi flutură pe chip, iar muşchii feței i se încordară.

- Când a fost asta?

- Când eram la Oxford. Eu şi Oliver...

- Oliver? mă întrerupse el cu răceală.

- Da, Oliver Bartholomew.

Furia i se risipi, iar el se căzni să nu rânjească. Am mijit ochii.

- Ce e?

- Oliver Bartholomew? Cât de... *britanic*!

- Păi e britanic. Aşa cum sunt şi eu. Nu mai face glume!

M-am dat într-o parte şi mi-am încrucişat brațele la piept. El mă trase cu fața spre el, nereuşind să-şi mascheze amuzamentul.

- Bine, bine, scuze.

Mi-am desfăcut brațele, incapabilă să rămân supărată, şi i-am luat mâna într-a mea.

- Şi Oliver ăsta era iubitul tău?

- Da, probabil. Cel puțin am *încercat* să-l fac iubitul meu.

- Ai încercat?

- Da... Eu... nu prea mă apropii de oameni. Cu el am încercat, dar, într-un final, n-am reuşit. Am ieşit împreună câteva luni - întâlniri la cafea, învățat împreună, genul ăsta de lucruri - şi am decis să fac pasul următor ca sa scap de problemă. El îşi dorea mult. Mie îmi era indiferent. Aşa că m-am gândit: de ce nu? Oily era drăguț cu mine şi îmi plăcea de el îndeajuns de mult. Sexul, în schimb, nu prea.

El se trase în spate îngrozit, lăsându-mi mâna dintr-a lui.

- Ce? Nu ți-a plăcut sexul?

Am roşit de jenă şi am început să trag de firele din aşternutul de bumbac.

- A fost ciudat, cu bâlbâieli şi poticniri şi n-a fost deloc cum se zicea că o să fie.

Romeo îşi trecu degetul de-a lungul brațului meu, urmărind cum pielea mi se făcea ca de găină.

- *Olly* n-a facut-o cum trebuia.

Un al doilea val de fiori îmi cuprinse pielea expusă. El observă reacția trădătoare şi zâmbi atotştiutor.

- Cu tine, Shakespeare, îmi imaginez că va fi ca niciodată. Nu am vrut niciodată ceva atât de mult în toată afurisita asta de viață - să te gust, să te simt... să te aud cum îmi strigi numele.

- Romeo...

Mi-am schimbat poziția ca să avem spațiu înainte ca lucrurile să scape prea mult de sub control. El se întinse după mine şi mă apucă de braț.

- O să mă opresc, dar n-o să-ți ascund că vreau rău de tot, Shakespeare. Al naibii de rău.

Am gemut şi mi-am pus dramatic perna peste cap, auzind râsetul gutural al lui Romeo. Trase perna în jos, lăsându-mi ochii la vedere, şi ridică o sprânceană în semn de mirare față de comportamentul meu ciudat.

- Trebuie să găsim ceva de făcut, Rome. Acum chiar am nevoie de ceva care să-mi distragă atenția.

El afişă un zâmbet larg, cu dinți strălucitori.

- Mi-ai furat replica, Shakespeare. Nu se presupune că eu îți zic asta?

Am chicotit.

- Probabil, dar sunt la un pas să sar pe tine şi aş prefera să n-o fac în noaptea asta, dacă se poate. Mi-ar plăcea să nu trec de la aproape virgină la uşuratică după o noapte în compania ta afurisită!

Romeo lăsă capul pe spate şi izbucni în râs. Am râs şi eu, incapabilă să rezist. El îmi luă mâna şi o prinse într-a lui.

- Şi atunci ce ar trebui să facem, aproape virgino, ca să nu cedezi tentației de a sări pe mine? Deşi m-ar tenta al naibii de mult să te las să te desfăşori.

L-am plesnit în joacă peste piept.

- Am exact ce trebuie dacă accepți.

Romeo mă plesni peste fund când m-am ridicat din pat. Am clătinat mustrător din cap şi am pus un DVD în player. M-am cocoțat la loc pe pat, am plasat un sărut cast pe buzele lui Romeo şi m-am aşezat în fund, rezemată de tăblia patului, simțind un roi de fluturi în stomac. Filmul începu, iar Rome îşi frecă nasul de umărul meu, cu o expresie nedumerită în ochii ciocolatii.

- *Viața lui Brian* a grupului Monty Python?

- E Python.

Romeo ridică brațul, apoi şi-l petrecu în jurul umerilor mei.

- Din moment ce n-am reuşit să fiu în tine chiar acum, Python e un înlocuitor în regulă.

Am înghițit greu în sec, i-am întâlnit privirea şi am văzut dorința nedisimulată din ochii lui.

- Hm, da... în fine.

El izbucni în râs când văzu cum mă bâlbâiam.

M-am sucit în pat şi mi-am aranjat cămaşa de noapte, mi-am îndreptat arătătorul spre Romeo şi am ordonat:

- Stai pe loc! Mă duc să aduc de rontăit.

CAPITOLUL 8

- "*Nu este Mesia*; *e un puşti foarte neascultător*!" Cea mai tare replică din lume!

Romeo râse de interpretarea mea şi termină floricelele de porumb rămase. I-am smuls bolul şi am rămas cu gura căscată.

- Parcă erai sportiv! Pentru tine astea nu sunt porcării pline de amidon şi carbohidraţi? Ai mâncat tot, ticălos lacom!

El ridică din sprâncene şi îşi încordă braţele musculoase.

- Shakespeare, eu sunt o maşinărie, la naiba! Floricelele nu mă pot doborî!

Am ridicat mâinile, în semn că mă predau.

- Scuze, am uitat că vorbesc cu celebrul *Glonţ*!

Romeo întinse brusc mâinile, mă apucă de încheieturi şi mă ameninţă:

- Nu face asta! zise pe un ton aspru.

Nu m-am oprit, crezând că glumea, şi m-am tras mai aproape de trupul lui întins.

- Alaaabamaaa! Toată lumea în picioare pentru coordonatorul vostru natal, Romeo "Glonţ" *Prince*!

Am imitat urletul mulţimii şi am început să fredonez cântecul pe fundalul căruia se afişa pe ecranul stadionului datele lui statistice.

- "*Ai un glonţ-n armă/ Şi un foc în inimă/ Poţi muta munţii care/ îţi vor sta în cale*"…

Mă trase înspre el şi am aterizat pe pieptul lui cu o bufnitură, ajungând cu nasul aproape lipit de al lui.

- Termină, Shakespeare! Rahat!

M-am încruntat la proasta lui dispoziţie, mi-am smuls mâinile din strânsoarea lui şi m-am ridicat în capul oaselor.

- Doar glumeam. Nu-i nevoie să fii aşa de morocănos cu mine.

Privirea brusc înnegurată a lui Rome se îndreptă spre fereastră.

- Ştiu, scuze, dar urăsc tot rahatul ăsta. Nici n-ai idee cât de mult. Pentru tine nu vreau să fiu *Glonţ*. Eşti prima persoană care nu e impresionată de povestea asta cu faima fotbalistică.

Se uită din nou înspre mine, cuprinzându-mi obrajii în palme.

- Pentru tine… vreau să fiu pur şi simplu Rome.

Am simțit un fior în stomac şi m-am aplecat ca să-l sărut blând pe obraz.

- Nu sunt impresionată de povestea cu faima fotbalistică absolut deloc, dar nu pot să neg că a fost ceva deosebit să te văd azi pe teren. Nu ai emoții în fața atâtor oameni?

- Nu. M-am obişnuit. E al patrulea an în echipa Tide. însă a fost cel mai slab sezon de până acum. Sau a fost până azi.

Când sunetul de sticle sparte ce venea de afară pătrunse în cameră, m-am tras spre el, punându-mi capul pe pieptul lui şi adorând cum era totul între noi - natural, firesc. încântat, Rome îşi înfăşură pe deget o şuviță din părul meu, apoi o lăsă liberă şi o luă de la capăt.

- Deci ai fost cel mai bun jucător? l-am întrebat încet, după câteva minute, bucurându-mă de mica oază de linişte pe care o creaserăm în camera mea în purpuriu şi alb.

- Da. O nebunie dacă ne gândim că în prima repriză n-aş fi fost în stare să nimeresc nici măcar un camion dacă ar fi fost pe teren.

Privirea lui o întâlni scurt pe a mea, apoi se mută iar în jos. Părea emoționat.

- Suporterii şi echipa sunt bombardați cu întrebări, iar toți zic că ție ți se datorează. Eşti talismanul meu norocos, totul plecând de la un sărut dulce.

Am înghețat şi mi s-a tăiat răsuflarea, declicul lovindu-mă puternic. îmi simțeam inima oprindu-se, iar ace şi piuneze îmi devorau brațul. Mâna mi s-a dus degrabă la piept şi mi-am frecat sternul pentru ca senzația să plece, să dispară pur şi simplu. M-am concentrat asupra respirației şi mi-am amintit de sfatul bunicii: “Inspiră cinci secunde pe nas şi expiră încet pe gură”.

Alarmat, Rome îşi săltă capul, cu o expresie îngrijorată pe chip.

- Ce? Ce s-a întâmplat? Ce am zis?

îmi luă mâna. Am închis strâns ochii şi din nou amenințarea unui atac de panică păru să dispară la atingerea lui. Rome îmi dădu părul laoparte de pe fruntea lipicioasă.

- Ce e, Mol? Zi-mi!

- Scuze, e ceva ce obişnuia să-mi spună bunica. M-a dus înapoi în acea perioadă. Am intrat în panică. Am... am fost pur şi simplu surprinsă când ai spus-o. Dintre toate modurile de a o face, tu ai zis cuvânt cu cuvânt ceea ce zicea şi ea.

Mâna lui rămase în părul meu, mângâindu-mi ceafa.

- Şi ce îți spunea? Ce am spus *eu*?

- Că săruturile mele sunt dulci.

Am zâmbit slab la amintirea dulce-amară.

- Bunica spunea că un sărut dulce de la mine putea uşura orice problemă din lume măcar un pic.

Un zâmbet afectuos flutură pe chipul lui Romeo.

- Cred că avea dreptate. Probabil a fost o femeie înțeleaptă, pentru că exact asta ai făcut pentru mine azi la meci.

Mi se umplură ochii de lacrimi gândindu-mă la femeia care mă crescuse, partea lipsă din inima mea.

- Aşa a fost. A fost totul pentru mine. Obişnuiam să spunem că formăm un întreg. Când a murit, a luat cu ea jumătate din sufletul meu. Nu-mi place să mă gândesc prea mult la trecut... Mă ucide sămi amintesc tot ce am pierdut.

M-am străduit să îmi stăpânesc lacrimile, iar Romeo rămase tăcut, lăsându-mi tristețea să se ostoiască. După un timp, m-am rezemat de pernă şi am ascultat râsetele şi distracția de afară. Rome rămase alături de mine, uitându-se la mâinile noastre în timp ce se juca cu degetele mele.

- Şi ai plecat de la propria petrecere? am încercat eu să abat discuția.

- Nu erai acolo, răspunse el imediat.

Nici nu avusese nevoie să se gândească. M-am întors şi m-am rezemat în cot, admirând cei trei pistrui care-i tronau pe nas.

- Contez aşa de mult pentru tine?

- Chiar nu ştii?

Am clătinat din cap, iar el mă țintui brusc pe spate, în pat, blocându-mi brațele de-o parte şi de alta a trupului.

- îmi place cum eşti cu mine. Mă plac *pe mine* când sunt cu tine. Simt că aş putea să-ți zic orice şi că aş putea să-mi pun

pe tavă sufletul ăsta negru. Mă faci să mă simt... ştii tu... Pricepi?

Fruntea i se plecă încet, cu timiditate.

- Pricep, Romeo.

Buzele i se curbară într-un surâs.

- Sper doar că tot ce-ți dezvălui nu va fi folosit împotriva mea în public, într-o sală de curs.

M-am strâmbat, apoi mi-am eliberat o mână şi mi-am trecut degetele prin părul lui lung şi blond, iar el îşi împinse capul în întâmpinarea atingerii mele.

- îmi pare sincer rău pentru asta. A fost profund greşit din partea mea. Dar în acea seară, pe balcon, crezusem că rezonăm, iar când Shelly ți-a sărit în brațe, am fost aşa de furioasă... M-am simțit... trădată. E stupid.

Rome îşi trecu un deget peste obrazul meu.

- Nu e stupid. Şi eu am simțit conexiunea dintre noi. Doar că ma şocat Shel. Cu o clipă în urmă, tu şi eu stăteam de vorbă şi râdeam, iar de nicăieri ea dă buzna pe uşă şi mă atacă. Ți-am văzut chipul când ai plecat, iar atunci am înțeles că am terminat-o oficial cu ea, cu ele toate. I-am zis şi ei că s-a terminat, iar asta nu se va schimba oricât m-ar ruga şi ar unelti cu părinții mei.

- Ai terminat cu toate? Cu toate fetele?

El mă sărută pe vârful nasului.

- N-am mai fost cu nimeni din ziua în care te-am cunoscut. Pentru prima dată în viața mea, *vreau* să fiu doar cu o persoană. Vreau să fiu cu tine. E totul un pic nou pentru mine. Iadul a înghețat oficial şi trec în partea întunecată, cea a monogamiei.

Am chicotit.

- Serios?

- Serios.

- Şi cum rămâne cu planurile alor tăi de a te logodi cu Shelly? N- o să le placă faptul că acum eşti cu mine.

El strâmbă din buze cu o expresie de dezgust, iar chipul i se întunecă.

- Dă-i naibii! Nu-mi pasă.
- Dar...
- Am zis dă-i naibii, Mol, nu vreau să discut despre asta.

I-am dat laoparte o şuviță ce-i anina pe obraz, întrebându-mă de ce era aşa de ostil.

- Spune-mi, ce fel de afacere au părinții tăi împreună cu părinții lui Shelly? Ce face să merite să te pună sub atâta presiune ca să te căsătoreşti cu ea?

El strânse buzele şi îşi dădu ochii peste cap, învins.

- Petrol. Tata e în industria petrolieră. Deține mult petrol.
- Deci... eşti...
- Bogat? mă ajută el cu un zâmbet lipsit de amuzament.
- Păi... da.
- Tata e bogat. Compania asigură multe locuri de muncă prin Alabama. Rome îmi luă mâna şi o puse pe pieptul lui. Mie nu-mi pasă de bani, Mol. Sunt sătul până peste cap să-mi dicteze ei viața.

L-am sărutat pe obraz şi m-am aşezat la loc.

- Cred că Shelly e furioasă că ai părăsit-o definitiv.

El îşi trecu palmele peste față.

- Parcă ar trăi în propria lume. îi zic că nu suntem un cuplu, ea clatină din cap şi îmi zice să-mi iau un răgaz ca să mă mai gândesc şi că o să-mi vină până la urmă mintea la cap. Eu o asigur din nou că am terminat de tot cu jocurile ei, iar ea mă bate pe braț şi mă informează că înțelege presiunea care e pe mine şi de-aia ştie că nu gândesc limpede. Cum mama naibii faci să înțeleagă o persoană aşa de nebună?

N-am putut să-mi rețin râsetul care-mi scăpă.

- Nu ştiu.

Rome strânse din buze, domolindu-şi râsul.

- Ce e? l-am întrebat, văzându-l că îmi priveşte cu atenție fața.

El bătu cu vârful degetelor banda adezivă care îmi ținea ochelarii într-o singură bucată.

- Frumos stil, Shakespeare. Promovezi curente noi în modă?

- Da, mă rog, e singura mea pereche. Ori îi port, ori sunt oarbă ca un liliac. încerc să merg pe stilul ăsta mai puțin șic până când iau salariul.

- Oho, faci furori cu stilul ăsta! Şi o faci foarte bine.

Petrecerea de afară deveni şi mai zgomotoasă, iar vocea groasă a lui Luke Bryan răsuna din boxe la un număr asurzitor de decibeli. Eu şi Rome ne-am ridicat ca să urmărim din balcon întreaga agitație, marea de studenți beți care dansau şi se giugiuleau în forță.

O răsuflare caldă îmi adie lângă ureche, iar flori roşii ca focul îmi goniră pe şira spinării. Rome îşi rezemă bărbia de umărul meu, cu ochii fixați asupra scenei de dedesubt, ținându-mă prinsă între brațele lui puternice şi bronzate.

- O să fie ciudat într-o mie de feluri când o să cobor de la tine din balcon pe ringul ăla de nebuni.

Am făcut ochii mari şi pulsul mi se acceleră.

- O să vorbească lumea, Rome.

El îmi presără sărutări pe omoplatul gol. Remarcasem încă de când venise că mă tot atingea într-un fel, oricât de puțin.

- N-are decât să vorbească. Nu-mi pasă.

- Dar îmi pasă *mie*. Nu vreau să se creadă că sunt încă una dintre femeile tale uşoare.

Brațele i se încordară, semn că se înfuria.

- Nimeni n-o să îndrăznească. O să mă asigur de asta.

- Chiar aşa?

Brațul lui musculos îmi cuprinse ca un şarpe talia, trăgându-mă la pieptul lui, iar gura îi ajunse în dreptul urechii mele.

- Să nu faci greşeala să te compari cu celelalte, Mol. Eşti mult mai mult. Şi bucuros voi convinge de asta pe oricine.

- De ce *eu* sunt mai mult? Nu pricep.

- Eşti pur şi simplu. Cumva, tu aduci pace în lumea mea complet sucită. Tu mă înțelegi; nimeni n-a facut-o până acum. E atât de simplu.

O explozie de fericire pură îmi cuprinse inima. M-am întors, trecându-mi nasul peste obrazul lui Romeo.

- Fbți să rămâi la mine dacă vrei. Dar numai ca să dormi şi să eviți să răspunzi la întrebările unora.

Romeo îşi trecu dinții peste gâtul meu, ronțăind uşor pielea, şi gemu.

- Fir-ar să fie, mi-ar plăcea, Mol, probabil prea mult.

Rome mă conduse înapoi în cameră, ținându-mă de mână şi mergând cu spatele. Am tras draperiile mov şi m-am dus agitată înspre pat. L-am privit în timp ce îşi ducea mâinile înspre talie, apucând tricoul şi dându-l jos peste cap, dezvăluind un tatuaj mare cu litera A pe unul dintre pectorali. L-am recunoscut ca fiind logoul echipei de fotbal din Alabama. Fierbințeala mi se împrăştie între coapse şi m-am foit pe pat, admirându-i pielea bronzată şi muşchii sculptați. Al doilea tatuaj era un text superb caligrafiat care cobora peste coaste, în dreapta, fiind prea complex ca să poată fi citit de la distanță.

Respirația îmi încetini când mâinile lui desfăcură nasturele de sus al blugilor lui cu talie joasă, evidențiindu-i abdomenul bine definit. Materialul greu căzu pe podea, iar Rome veni înspre mine purtând doar boxerii negri care îi evidențiau coapsele musculoase şi faptul că era destul de excitat de apropierea noastră nou descoperită. Un al treilea tatuaj i se vedea pe şold, aproape în acelaşi loc ca tatuajul meu. Scria "într-o bună zi". îmi trezea curiozitatea.

Romeo ajunse la marginea patului şi dădu cuvertura lila laoparte, facându-mi coapsele să se strângă din cauza dorinței pure care îmi năpădise trupul. El urcă în pat, iar mirosul lui mă lovi în moalele capului: senzual, proaspăt şi sexy ca naiba. Am rămas întinsă pe spate, cu ochii în tavan, neştiind ce să fac. El îşi trecu brațul pe sub talia mea şi mă întoarse cu spatele înspre el. Pielea lui se simțea fierbinte în spatele meu, iar mişcarea lentă, aproape cu încetinitorul, a şoldurilor lui mă făcu să gem tare.

Rome îşi puse capul sub urechea mea.

- Trebuie să încercăm să dormim, altfel lucrurile vor scăpa de sub control. Nu mă pot abține la infinit.

- B-bine, am răspuns cu răsuflarea tăiată şi mi-am pus ochelarii pe masa de alături.

- Noapte bună, Shakespeare, murmură el, trecându-mi mâna de sus în jos pe abdomenul meu.

- Noapte bună, Romeo.

El respiră în părul meu des, iar o şuviță îmi alunecă peste piept.

- Chiar îmi place cum sună numele meu pe buzele tale. E ceva ce n-aş fi crezut că se poate întâmpla. Probabil e de la accentul englezesc. Sună aşa cum trebuie, aşa cum ar fi vrut Shakespeare. Nimeni nu îmi spune Romeo şi nici nu mi-a spus vreodată. Nu permit. Dar, în mod ciudat, îmi place când îmi spui tu.

Am încercat să mă întorc, dar brațele lui mă țineau ca într-o menghină. M-am limitat la a săruta mâinile noastre încolăcite, recitând:

- "*Ce e într-un nume*? *Ceea ce noi numim trandafir cu orice alt cuvânt ar mirosi la fel de dulce. Deci Rome dacă nu ar fi numit Romeo...* "

Romeo şuieră, iar şoldurile i se unduiră între coapsele mele.

- Nu face asta, te rog...

- De ce? N-o să permiți? l-am întrebat ezitant, împingându-mă în calea mişcărilor lui.

- E o poveste lungă.

- Avem timp.

- Nu acum, spuse el pe un ton ce nu accepta împotrivire, iar cu o încordare uşoară a brațelor, în timp ce limba lui mi se plimba pe piele, el se trase tot mai aproape.

Mi-am stăpânit dorința, oprindu-i cu mâna mişcările şoldurilor şi schimbând degrabă subiectul cu unul mai sigur, ignorând oftatul lui de protest.

- Ce ai tatuat pe coaste? Ce scrie?

- "Cea mai importantă realizare nu este să nu cazi niciodată, ci să te ridici după ce cazi". A spus-o Vince Lombardi.

Cuvintele acelea parca mi se adresau direct şi îmi ilustrau viața. Am închis ochii şi am văzut acele cuvinte în mintea mea precum o mantra.

- Ce frumos! Filosoful ăsta, Vince Lombardi, e probabil foarte bun. De ce n-am auzit niciodată de el?

El chicoti şi mă trase în joacă de păr.

- Acum ce mai e? l-am întrebat exasperată.

- A fost antrenor de fotbal. Un antrenor de fotbal foarte faimos.

- Ah, chiar trebuie să mă pun la curent cu chestiile legate de fotbal.

El mă strânse mai tare de mijloc.

- Mi-ar plăcea să n-o faci. Tu nu eşti impresionată de balamucul ăsta care vine la pachet cu faptul că eu joc fotbal şi nici nu vreau să fii. E mai bine să nu ştii în profunzime ce înseamnă toată treaba asta pentru oamenii de pe-aici.

- Cu alte cuvinte, chiar nu vrei să-ți spun Glonț? l-am tachinat eu.

- Nu, la naiba!

- Orice te face fericit.

- Dormi, Mol, repetă el printre dinții încleştați, ori o să ajungem să facem chestia aia care mă face pe mine al naibii de fericit.

A trebuit să-mi muşc limba ca să nu scot geamătul de încurajare care-mi stătea pe buze.

- încă o întrebare şi mă culc.

El oftă.

- Una singură. Vezi că-ți forțezi norocul.

- Ce înseamnă "într-o bună zi"?

El se tensiona brusc. Mi-am plimbat degetul peste mâna lui, iar el se relaxă, depunându-mi un sărut pe spate.

- înseamnă că o să plec din locul ăsta *într-o bună zi*. Că o să fiu cine vreau să fiu *într-o bună zi*. Că voi face ceea ce-mi doresc... *întro bună zi,* spuse el atât de încet că m-am străduit să aud.

Mi s-au umplut ochii de lacrimi la răspunsul lui sfâşietor.

- Mereu ți-a fost atât de rău?

- Asta e a doua întrebare, Shakespeare. Am fost de acord cu una singură. Acum dormi!

Am renunțat şi m-am făcut comodă în brațele lui puternice. După cinci minute de gândire şi îngrijorare, am vorbit iar.

- Romeo? Deocamdată nu vreau să se ştie despre noi. Vreau ca relația noastră să rămână doar pentru noi.

El îşi retrase brațele din jurul meu şi se trase într-o parte, apoi se aşează în capul oaselor la marginea patului, cu capul în mâini.

- înțeleg. Ți-e ruşine să fii cu mine. Glonț, coordonatorul de atac agresiv şi curvar - nu prea e material potrivit pentru a fi iubitul cuiva, nu? Dar e bun pentru câteva partide în secret...

M-am întins spre el, prinzându-l de braț şi frecându-mi nasul de spatele lui.

- Ce?! Nu! Sunt doar... neliniştită.

- De ce neliniştită?

Se întoarse cu fața înspre mine, îngrijorat.

- Uite ce e, nu sunt genul cu care umbli tu. Aranjată, perfectă, cu vedere fără cusur.

Am surprins o undă de amuzament în ochii lui.

- Te rog, putem să aşteptăm doar un pic înainte să ne ştie tot campusul? De dragul meu? IVnlru mine va fi nevoie de un pic de ajustări ca să fiu cu tine. Doar am nevoie de ceva timp.

El îşi lipi fruntea de a mea, cu buzele strânse.

- Vreau să le arăt tuturor că de-acum sunt cu tine. La naiba, nu vreau să ascund relația noastră şi puțin îmi pasă de ce crede lumea. Cât despre trecutul meu, nu de-asta vreau să fiu cu tine. Vreau mai mult. N-ai înțeles până acum? Dumnezeule!

Asta tot nu schimba nimic.

- Te rog. Doar pentru o vreme. Eşti Romeo Prince. *Reputația* ta... mă sperie un pic. Hai ca un timp să fim împreună fără să ne afişăm, să vedem cum merge fără vreun amestec din exterior.

El oftă adânc, enervat, şi clătină din cap.

- La naiba, Mol!

- Te rog.

- Bine. O să mergem pe burtă... Nu-mi place, la naiba, dar o s-o fac pentru tine, cu toate că a ține secretă relația noastră mă face să vreau să pocnesc fața cuiva.

Am plesnit din buze şi am dat dezaprobator din cap.

- Acum ce mai e? se plânse el.

- Faptul că înjuri aşa de mult. Chiar trebuie să o faci la fiecare frază?

- Da, la naiba! răspunse el rânjind arogant, împingându-mă pe pat şi presărându-mi toată fața cu sărutări.

Am țipat şi i-am luat mâna, oprindu-i asaltul şi petrecându-mi-o în jurul taliei, forțându-l să se cuibărească în spatele meu.

- Şi, că a venit vorba, de acum n-o să mai loveşti pe nimeni. Eu te liniştesc, ai uitat?

- Dormi! Fă şi tu o dată ce ți se spune, de dragul amândurora, zise el autoritar, iar eu am închis ochii, simțindu-mă în siguranță în îmbrățişarea lui puternică.

CAPITOLUL 9

M-am îndreptat spre cantină, uşor epuizată după cursul de etică la care tocmai fusesem - de fapt, nu de asta, ci eram uşor epuizată din cauza lipsei de somn cu care mă confruntam de câteva nopți, în urma vizitelor frecvente ale lui Romeo la ora culcării. Nu-mi puteam reține zâmbetul ce-mi flutura pe buze când mă gândeam ce tandru şi dulce era cu mine, că nu mă forța niciodată să merg mai departe decât eram dispusă şi părea să mă adore, spunându-mi că eram diferită de toate fetele pe care le cunoscuse.

Nebunie curată.

Eram aproape la uşă, pierdută în gândurile mele, când l-am văzut afară, vorbind la telefon. Am zâmbit şi am dat să mă duc spre el să îl salut, dar am observat că avea trăsăturile înnegurate, îşi dusese mâna la frunte, iar buzele îi erau încrețite de furie în timp ce se răstea scurt şi apăsat. Fără să mă observe, el încheie convorbirea şi se întoarse înăuntru, dar înainte trase un şut într-o pubelă de gunoi, strigând tare

“Aaah!” şi năvăli în cantină, unde studenții se fereau din calea lui, simțind pericolul şi grăbindu-se să fie în siguranță.

Am intrat în cantină şi m-am alăturat prietenelor mele, trăgând discret cu ochiul la Rome, care călca cu paşi grei prin încăpere, îşi trase scaunul şi se aşeză lângă ceilalți membri ai echipei de fotbal, ciupindu-se de nas, cu fața aspră din cauza furiei.

- Mmm, chiftele. îmi plaaac chiftelele!

Cass îmi captă atenția, abordându-şi energic masa de prânz, iar Ally şi Lexi discutau despre un club unde se părea că aveam să mergem sâmbătă seară.

- Vii şi tu, Mols, da? mă întrebă Ally în timp ce-mi scoteam sendvişul din geantă.

- Sigur, am răspuns.

Nu mai fusesem niciodată într-un club, aşa că avea să fie o experiență interesantă, fără doar şi poate.

Cass era oficial împreună cu adorabilul Jimmy-Don - el o scotea la dans după meci, iar noi, celelalte trei, ne alăturam pentru o noapte de distracție.

Conversația ajunse la cele mai potrivite ținute şi coafuri şi am profitat de ocazie ca să trag din nou cu ochiul înspre Rome, care părea că se uita fix la mine de ceva vreme. Mă salută cu o mişcare discretă a bărbiei. M-am ținut de scaun ca să nu mă ridic şi să mă duc spre el şi să-l întreb dacă pățise ceva.

Se dusese vestea despre separarea lui oficială de Shelly, aşa că şi mai multe fete decât de obicei se aruncau în joc pentru a-l cuceri pe jucătorul-vedetă, iar limitele mele erau împinse la maximum cu fiecare fluturare din gene şi cu fiecare coadă de cal aranjată până la cel mai mic fir de păr. Ally păru să îmi observe frustrarea şi se încruntă, uitându-se când la mine, când la Rome în timp ce-şi ronțăia bucățile de morcov tăiate pe lung. Am decis să evit pur şi simplu întrebările ei.

Rome evită hoarda de fete clătinând din cap sau cu un gest dezinteresat din mână. Asta mă făcu fericită peste măsură, dar privirile mirate ale coechipierilor care îl vedeau refuzând alaiul de fete frumoase care tânjeau după atenția lui mă făcură să

înțeleg că nu ne puteam ține secretă relația prea mult timp. Oricum nu credeam că răbdarea lui sau calmul meu avea să dureze prea mult.

După vreo cincisprezece minute, Shelly îşi făcu apariția în cantină cu râsul ei bine cunoscut, tare şi enervant. Când mă văzu, veni ca o furtună cu o expresie de ură pură ce îi contorsiona fața ca din plastic.

în încăpere se lăsă tăcerea.

- Pentru Dumnezeu, Molly! Dacă o să trebuiască să te mai văd o singură zi umblând cu ochelarii ăştia afurisiți lipiți cu bandă adezivă o să încep să urlu! N-ai altă pereche?

Se întinse înspre mine şi, înainte să îmi dau seama ce se petrecea, îmi smulse ochelarii de la ochi şi-i aruncă în spatele ei, pe jos, zăngănitul puternic rezonând ca un tunet în liniştea din sală. Am dat să o înfrunt, dar înainte să mă ridic mă împinse în umăr, facându-mă să aterizez la loc pe scaun.

- Stai locului când vorbesc cu tine! Se aplecă până ce ajunse la câțiva centimetri de fața mea. Care-i problema? Mami şi tati n-au bani, dulceață? Eşti săracă, Molly?

Cu toate eforturile mele, fiecare cuvânt pe care îl rostea mă biciuia cu otrava paralizantă, veninul ei atingând perfect fiecare țintă. Voiam să ripostez, să rezist, dar cuvintele ei mă paralizau şi scoteau la iveală fiecare dintre fricile mele.

- Ajunge! Un urlet mânios rezonă în încăpere. Las-o naibii în pace! Câți ani ai, 21 sau 12?

Paşi grei se apropiară, iar o mână îmi atinse umărul şi îmi puse ochelarii la loc pe față. Am ridicat capul şi am văzut că Rome stătea în spatele meu, fumegând de furie din cauza lui Shelly, care pălise atât de tare încât părea moartă, dându-şi seama că el îmi atingea trupul.

- la-ți mâinile de pe ea! şuieră ea.

Rome o fixă cu privirea, rânjind batjocoritor.

- Să-ți intre în cap o dată şi pentru totdeauna: nu suntem împreună şi nici nu vom fi vreodată. E timpul să terminăm cu rahatul ăsta.

îşi îndreptă atenția înspre întreg grupul de studenți, cu brațele larg deschise.

- în ciuda a tot ce scuipă, să se ştie că nu sunt cu ea, n-am fost niciodată şi orice spune sunt tâmpenii.

Lexi şi Cass se holbau la mine cu gurile căscate din cauza şocului, uitându-se când la mine, când la Rome şi la Shelly. Ally îşi încrucişase brațele la piept, iar mulțumirea şi amuzamentul îi ieşeau prin toți porii. Romeo aplecă încet capul şi îmi şopti cu voce tensionată:

- Eşti bine?

Am încuviințat, dar îmi țineam capul în jos, copleşită de jenă.

El mă luă de mână şi mă trase de pe scaun, iar gestul îi făcu să murmure pe colegii noştri studenți, nedumeriți de comportamentul lui straniu față de britanica tăcută.

- la-ți geanta, Shakespeare! Ne cărăm de aici.

Mi-am luat geanta maro cu ciucuri şi am încercat să țin pasul cu el în timp ce ieşea ca o furtună, iar forța cu care deschise uşile le făcu să se izbească de pereți lăsând în urmă o Shelly şocată şi singură. Am păşit apăsat pe pavajul campusului; aproape că alergam ca să pot ține pasul.

- Romeo, mai încet! Unde mergem? l-am întrebat, încercând să îmi țin răsuflarea sub control.

Ne-am oprit în dreptul unei uriaşe camionete Dodge de culoare neagră, iar el deschise portiera din dreptul scaunului pasagerului.

- Urcă, îmi ordonă el agresiv.

Am sărit pe banchetă, iar el trânti portiera. Romeo se urcă la volan şi porni motorul. Din boxe răsună muzică heavy metal, el demară cu scârțâit de roți şi maşina țâşni din parcare. Nu ştiam ce să spun - nu mai văzusem pe nimeni atât de furios, livid de-a dreptul.

După două piese cu multe tobe şi țipete ca din mormânt, Rome începu să îşi relaxeze strânsoarea asupra volanului, care aproape că îi albise încheieturile.

- Sigur eşti bine? mă întrebă cu tensiune în voce.

- Da. Un pic ruşinată, dar sunt bine.

- Cum a îndrăznit să îți vorbească aşa? Ce scorpie! De ce naiba mi-am irosit atâta vreme cu ea? aproape că scuipă el cuvintele, lovind cu pumnul în bordul maşinii.

- Mi-ai luat vorba din gură.

Buzele i se curbară într-un rânjet uşor amuzat.

în timp ce intram de pe o stradă pe alta, mi-am rezemat capul de geam în timp ce oraşul mi se înfățişa în ceață şi încercam să amorțesc amintirea cuvintelor crud de adevărate ale lui Shelly. Neam oprit în dreptul mallului universității. Am ridicat capul dinspre geam, iar când m-am întors spre Romeo, am văzut că se sprijinea în mână şi mă privea.

- Mol, îmi pare atât de rău pentru ce ți-a zis despre părinții tăi. Nici nu-mi pot imagina cum te-ai simțit.

Ochii lui căprui erau îndurerați. Am întins mâna şi mi-am pus-o pe genunchiul lui.

- Nu ai pentru ce să îți ceri scuze.

El îmi acoperi mâna cu a lui.

- Nu-i adevărat. Se răzbună pe tine pentru că vede că mă interesezi. A văzut de la primul nostru sărut. Eşti duşmanul ei acum, Mol, şi nu-mi pot cere îndeajuns scuze. Eu te-am pus în postura asta, iar ea va încerca să îți facă viața un iad.

N-am putut să nu zâmbesc la cuvintele lui pline de grijă, aşa că m-am mutat mai aproape pe banchetă ca să-mi pun capul pe umărul lui. El oftă şi-mi cuprinse umărul cu brațul lui gol. I-am privit apreciativ tricoul cu capse şi fără mâneci, de data asta pe albastru, blugii decolorați şi cizmele de cowboy maro şi uzate. îi venea de minune acel stil, ca nimănui altcuiva - un adevărat băiat din zona rurală.

După câteva minute de linişte şi de consolare confortabilă în brațele lui, am ridicat capul.

- Rome, cine era mai devreme la telefon, când erai în fața cantinei?

El se crispă şi expiră uşor şi controlat.

- Ai văzut?

- Da.

- Nu prea vreau să vorbesc despre asta.

Am oftat dezamăgită.

- Bine. Dar răspunde-mi la o singură întrebare! Erau părinții tăi?

Brațul i se încorda peste umerii mei, iar ticăitul ceasului încastrat în bord se auzea tare în brusca şi tensionata tăcere. După mai multe secunde tară vreun sunet, el aproape că şopti:

- Da.

Am decis să pun restul întrebărilor altă dată, când el avea să nu mai fie atât de nervos. Vedeam că pentru el fusese greu să dezvăluie chiar şi acea frântură de informație.

M-am îndreptat de spate, derutată de ceea ce vedeam în jur.

- Unde suntem?

Romeo deschise portiera, mă luă de mână şi mă trase pe asfaltul încins.

- Mergem să-ți luăm ochelari noi. Haide!

M-am oprit şi l-am tras de braț.

- Romeo, nu mi-i permit deocamdată.

El miji ochii, cu nările fremătând.

- Ți-i cumpăr eu. Acum *haide*!

încercă să mă tragă din nou. Am rămas pe loc cu stoicism.

- Romeo, nu sunt caz social. O să-mi iau singură ochelarii ăia afurisiți când o să strâng suficienți bani, Nu mi-i cumperi tu. N-o să-ți permit. Nu mi-e jenă de faptul că sunt săracă, dar îmi este ruşine să accept bani dați de milă.

Mă trase brusc la pieptul lui şi-şi încolăci brațele ca oțelul în jurul spatelui meu.

- Molly, nu mă provoca, la naiba! Indirect, eu ți-am spart ochelarii cu pasa mea de tot rahatul. Am enervat-o pe Shelly arătându-le tuturor că te plac şi am lăsat-o să-şi umfle egoul mult prea mult lăsând-o trei ani să se joace de-a regina Alabamei. îți iau ochelari noi şi o să mă laşi s-o fac - n-ai de ales, la naiba! Nu e vorba despre ruşine, e vorba despre a apăra ce-mi aparține.

Vocea lui dură nu îngăduia împotrivire.

în mod normal, m-ar fi enervat la culme să-mi dea cineva ordine în felul acesta, dar atitudinea lui de mascul alfa care

prelua controlul şi nu accepta refuzuri mă făcu să cedez. Mâini aspre mă atinseră pe spate şi-mi prinseră părul, iar Rome îmi înclină capul ca să îl pot privi în ochi.

- Ai înțeles?

Am scos un oftat învins.

- Am înțeles.

Romeo îmi depuse un sărut cald pe creştetul capului, îmi luă ferm mâna într-a lui şi mă conduse în marele complex comercial.

- înclină capul şi deschide larg... Da, aşa... Şi... Au intrat? întrebă oftalmologul în timp ce eu clipeam iute ca să elimin excesul de substanță.

Lumea părea să îşi corecteze contururile.

- Da, cred că da. Cum arată?

M-am dus la oglindă şi pentru prima oară în ani întregi m-am văzut limpede fără ca ramele mari să-mi blocheze imaginea.

- Arăți foarte frumos, scumpo, chicoti ea cu drăgălăşenie.

- Ochii mei... am şoptit în timp ce înregistram fiecare detaliu de culoare din irisurile mele căprui strălucitor cu fulgi de aur, exact cum spunea tata.

Nu-i văzusem niciodată să arate astfel - atât de vii, fără vreo barieră îngrădindu-i aşa că am întins mâna înspre propria reflexie, trecându-mi degetele peste oglindă.

Când ajunsese, Rome îi spusese oftalmologului că voia să primesc tot ce era mai bun şi îşi trântise pe tejghea cârdul auriu, ignorându-mi protestele. Luaserăm decizia să optez pentru lentile de contact şi nu-mi venea să cred cât de mult îmi schimbau înfățişarea.

- Aşadar, ai o pereche de lentile de rezervă şi o pereche de ochelari cu rame Chanel, model "carapace de țestoasă" pentru momentele când nu vrei să-ți pui lentilele. Totul e plătit pentru domnişoara Shakespeare, aşa că eşti gata să ieşi în lume.

Am luat punga de cadou oferită de medic şi mi-am atins fața. Am zâmbit şi am ieşit în hol. Rome stătea pe un scaun tapițat, lăfăindu-se şi urmărind la televizor o emisiune frivolă. Când observă mişcare în lateral, se uită într-acolo, apoi se uită iar la

televizor, după care îşi smuci practic capul ca să se uite iar înspre mine. Expresia lui uluită spunea totul.

Se ridică încet de pe scaun, iar mărul lui Adam i se mişcă în sus şi în jos în timp ce înghiţea în sec şi se apropia de mine. Am început să-mi fac de lucru cu mânerele pungii albe şi am lăsat privirea în jos. Cizmele lui uzate se opriră în dreptul meu, iar degetul lui îmi ridică bărbia pentru a ne putea privi în ochi.

M-am uitat la buzele lui pline şi întredeschise de uimire, iar el zâmbi.

- Arăți minunat, Mol!

Am roşit şi am plecat privirea.

Degetul lui îmi ridică iar bărbia.

- Nu. Nu te ascunde de mine! Ai cei mai uimitori ochi. îmi tai pur şi simplu răsuflarea în clipa asta.

- Mulțumesc, am spus încet, cu obrajii inundați de căldură.

El îmi luă mâna într-a lui.

- Să mergem!

- Unde mai mergem? l-am întrebat în timp ce el mă trăgea grăbit din magazin.

- Vreau să te duc undeva - şi trebuie să ajungem rapid.

CAPITOLUL 10

Am mers cu maşina cam treizeci de minute - nu aveam idee încotro. Niciodată nu am avut simțul orientării, aşa că m-am făcut comodă pe banchetă şi m-am bucurat de peisaj. Câmpuri întregi în nuanțe vii de verde şi galben mi se perindau prin fața ochilor, lanuri de porumb şi de grâu dominând orizontul. Cerul albastru părea să se întindă pe nenumărați kilometri, iar nori albi şi pufoşi se plimbau leneş sub soarele după-amiezii târzii. Imaginea îți tăia răsuflarea.

Rome îşi pusese mâna pe genunchiul meu când urcaserăm în camionetă şi nu şi-o mai retrăsese de atunci. îi simțeam privirea poposind din când în când asupra mea şi mă întrebam la ce s-o fi gândind. Speram că la lucruri pozitive.

El semnalizează şi viră pe o şosea lungă.

- Aproape că am ajuns, mă anunță el.

- Unde?

- Undeva unde îmi place să fiu singur.

Rome făcu un viraj strâns la stânga la jumătatea drumului şi începu să ruleze pe un drum denivelat, cu pietriş. După vreo trei kilometri, ne-a ieşit în faţă un pârâu albastru precum cristalul, înconjurat de copaci înalţi şi flori viu colorate. Era pur şi simplu superb.

- Doamne, Rome, e uluitor! am zis, absolut îndrăgostită de scena din faţa mea.

El mă bătu uşor pe picior, apoi opri camioneta în spatele unui stejar mare, deschise portiera, coborî şi ocoli camioneta ca să mă ajute să cobor. Am sărit jos şi am luat mâna pe care mi-o oferise, pornind împreună înspre sunetul apei curgătoare. La malul apei, mă trase să mă aşez lângă el pe malul acoperit cu iarbă moale.

Păsările ciripeau din vârful copacilor, greierii cântau, iar aerul era cald şi nemişcat. Probabil niciodată nu mă mai simţisem atât de împăcată. Rome mă privea mulţumit în timp ce admiram împrejurimile.

- Bun, acum chiar trebuie să îmi spui unde suntem. Probabil e cel mai frumos loc de pe pământ.

El ezită.

- E râul din spatele casei alor mei.

- Casa alor tăi?

El încuviinţă scurt din cap, cu maxilarul încordat. M-am uitat în jur la nesfârşiţii acri de pământ bogat.

M-am întors spre Rome şi l-am întrebat:

- Toată chestia asta le aparţine?

El se întinse pe spate şi-şi trecu mâinile peste faţă, murmurând:

- E o plantaţie, Mol.

Am înlemnit.

- Plantaţie? Părinţii tăi deţin o plantaţie întreagă?

M-am uitat în jur în căutarea unei locuinţe. Nu se vedea câtuşi de puţin. El se sprijini într-un cot, frecând între degete un smoc de iarbă uscată.

- Stai liniştită, nici nu vor şti că suntem aici. Eu vin aici mereu, Mol. Aici fug de tot şi de toate.

M-am relaxat un pic şi am oftat, clătinând din cap.

- Asta. Tu. O plantație. Suntem din lumi complet diferite.

Am gesticulat înspre câmpurile de bumbac alb-rozaliu, comparând, în mintea mea, acea imagine cu cea a străzilor înguste şi pietruite ale oraşului meu natal.

Romeo îmi luă mâna întinsă şi o duse la buzele lui calde.

- Eu nu sunt aşa, să ştii. Dacă ai avea idee... Toate astea le aparțin părinților mei, nu mie. Eu sunt acelaşi, iar tu eşti aceeaşi, suntem Romeo şi Molly Julieta. îşi înclină capul înspre mine. Vino încoace!

Mă apucă de braț. M-am întins pe burtă, sprijinindu-mă în antebrațe. Rome ridica privirea spre mine şi se uită lung.

- Nu-mi vine să cred cât de frumoasă eşti cu lentilele. Ochii tăi au cea mai ciudată nuanță aurie... Chiar mi-e greu să nu te ating aşa cum îmi doresc.

M-am făcut roşie ca focul şi mi-am dus degetul mare la buze. El urmărea fiecare mişcare.

- Poți să mă atingi dacă vrei, am spus emoționată.

Ochii lui întunecați sclipiră de dorință, iar genele i se plecară.

- Nu te juca cu focul, Shakespeare! E mai mult decât poate duce o englezoaică mică şi frumuşică.

- Ce pot să spun... îmi place să-mi asum riscuri.

- Mol... mă amenință el cu un şuierat.

M-am târât spre trupul lui întins, înaintând în palme şi pe genunchi pe iarba uscată.

Privirea îi deveni sălbatică pe măsură ce mă apropiam.

- *Mol...*

Amenințarea din vocea lui era mai pregnantă de data asta. Dar nu mă făcu să mă opresc. El mă făcea să mă simt îndrăzneață.

Am ajuns lângă el şi m-am uitat direct în apele ochilor lui întunecați, iar cingătorile rigide ale autocontrolului au plesnit, iar eu m-am trezit căzând cu totul în adâncimile negre şi periculoase ale lui Rome.

Mâini pricepute se plimbară şi îmi mângâiară coapsele goale până la poalele rochiei mele verzi, apropiindu-se la câțiva centimetri de linia chiloților. Palmele aspre ale lui Rome au alunecat în sus şi în jos pe picioarele mele, atingerea lor devenind tot mai fierbinte, iar eu m-am aplecat, trecându-mi ezitant buzele peste ale lui. Rome m-a lăsat să stabilesc ritmul şi i-am ciugulit uşor buzele, trecându-mi vârful limbii peste buza lui de jos.

Ştiam că îi testam limitele, ca să văd cât de departe ar fi fost Romeo dispus să mă lase să merg. El gemu şi îmi trase coapsele, depărtându-le doar un pic şi ajungând şi mai aproape de centrul meu. Mi-am lipit gura mai puternic de a lui, dar nu cum şi-ar fi dorit el, şi l-am torturat cu mângâieri lente. El mă lăsă să mă joc, să tachinez, să seduc.

Simțindu-mă şi mai curajoasă, mi-am pus palma întinsă pe pieptul lui, iar Rome zvâcni în urma contactului. Mâinile mele începură să cutreiere, la început făcând cercuri lente. Apoi mi-am lăsat vârfurile degetelor să se strecoare sub tricoul lui subțire, peste abdomenul încordat, oprindu-mă la betelia blugilor, unde degetul mi-a coborât dedesubt, mângâind pielea fină.

într-o clipită, mâinile lui Romeo țâşniră în sus pe coapsele mele, prinzând muşchii de pe interior, şi, cu un mârâit diavolesc, îmi desfăcu picioarele ca să-l încalec, sexul lui tare fiind perfect poziționat sub centrul meu.

Gura mi s-a desprins de a lui şi am încercat să-mi recapăt suflarea. Ochii lui Rome erau sălbatici, irisurile lui negre se topeau şi înghițeau nuanța de maro-ciocolatiu. Am ştiut imediat că am declanşat o dorință adânc îngrădită în interiorul lui şi că i-am frânt autocontrolul.

Mâini calde îmi şerpuiră pe gât, iar gura lui fină se zdrobi de a mea. Limba lui trecu în forță de bariera buzelor mele, umplându-mi gura cu gustul lui mentolat, iar eu l-am lăsat. Pur şi simplu, m-am lăsat în voia lui. Eram complet a lui, iar în acel moment, n-aş fi vrut să fie altfel.

Mâinile lui se desprinseră de părul meu, coborâră spre gât şi apoi către sânii fără sutien. Apoi palma lui Rome trecu peste sfârcul meu sensibil şi masă carnea tare, facându-mă să-mi mişc şoldurile înainte şi înapoi. Limba lui se încolăci cu a mea, iar gemetele lui de dorință deveniră tot mai disperate.

Cu o aspră mângâiere finală, mâna lui Rome îmi părăsi sânul şi se opri la baza rochiei mele scurte, strecurându-se sub ea până la marginea chiloților negri din bumbac. Eram aproape înnebunită de dorință, iar el surâse când se retrase uşor şi mă privi în ochii aurii plini de excitare.

- Romeo...

Am gemut şi am închis ochii de frustrare. Nevoia de el era atât de intensă!

- Mol... eu... eu...

Ochii mi se deschiseră brusc, fulgerându-i pe ai lui.

- Te rog... am implorat, disperată să-l simt atingându-mă, atingându-mă cu adevărat.

- Mol... Mă înnebuneşti, la naiba...

îmi dădeam seama că încerca să se controleze.

- Rome... acum! aproape că am țipat.

Degetele lui dădură deoparte materialul chiloților mei, se plimbară de-a lungul crăpăturii mele şi, în timp ce-şi zdrobea din nou buzele de ale mele, îşi împinse imediat în mine degetul mijlociu, prelung, intrând şi ieşind blând, iar răsuflarea îmi tremură la fiecare mişcare a lui.

- Să nu-mi spui niciodată ce să fac! Romeo îşi îndoi degetele, apăsându-mă şi facându-mă să mă cutremur. Mă auzi?

- Da. Da, am zis repede.

Adoram modul în care mă controla, iar trupul îmi vibra de satisfacție cu fiecare ordin pe care mi-l dădea.

Romeo s-a mutat pentru a ajunge într-o poziție mai bună, iar eu mi-am lăsat capul pe spate din cauza senzațiilor de nedescris care îmi făceau să se prăbuşească toate sistemele de apărare. Mi-am petrecut brațul stâng în jurul gâtului lui în timp ce el mă pătrundea cu mâna dornică şi pulsândă. Trebuia să-i provoc şi eu plăcere. *Voiam* să o fac, aşa că mi-am

strecurat mâna în jos ca să-i desfac nasturele de la blugi, trăgând apoi fermoarul în jos şi muşcându-mi sugestiv buza. Romeo înțepeni.

- Mol, nu, nu trebuie să...

- Lasă-mă să mă ocup de tine! Lasă-mă să îți dau ce ai nevoie! Te rog...

Ochii lui ciocolatii s-au închis strâns în clipa în care i-am luat în mână sexul mare şi cald şi l-am frecat uşor. Expira intens cu fiecare gest. Mişcările noastre deveniră mai intense, amândoi fiind în căutarea eliberării. M-am mişcat în poala lui când o delicioasă tensiune începu să se formeze în interiorul meu. Incapabilă să mă concentrez, mi-am lipit fruntea de a lui şi am gemut când el a băgat încă un deget.

- Ah, Romeo... Eu...

Nu aveam cuvinte. Şoldurile tonifiate ale lui Rome se împingeau în față într-un ritm furios sub mişcările mâinii mele.

- Dă-ți drumul, Mol... Dă-ți drumul, fir-ar să fie, mârâi el şi, cu o ultimă împingere, m-am dezintegrat, iar gura lui o captură pe a mea, inspirându-mi gemetele.

Mâna lui nu-şi întrerupse mişcările şi stoarse ultima picătură de plăcere din trupul meu uluit, care tremura peste al lui.

Am continuat să-l frec şi, cu un geamăt gutural, el îşi mişcă şoldurile într-o parte şi îşi dădu drumul intens, revărsându-se pe iarbă.

ft măsură ce amândoi am încetinit treptat mişcările până când ne-am oprit, mi-am petrecut brațele în jurul gâtului său, iar respirațiile noastre se amestecară în acel mic spațiu dintre noi, în timp ce mâna lui Rome era în continuare foarte intim în mine.

Degetele lui trecură încet peste mugurul meu, iar eu am scâncit cu fața lipită de obrazul lui în timp ce el îşi lipi nasul de baza gâtului meu. Am ridicat capul şi m-am lăsat un pic în spate ca să mă pot uita în ochii lui de un căprui intens.

- Hei, Mol, zise el răguşit, cu pieptul încă palpitându-i după eliberarea de care avusese parte.

Am roşit.

- Hei, tu.
- Eşti bine? mă întrebă el, căutând în privirea mea ceva anume.
Nu eram sigură ce. Am lăsat ochii în jos şi am încuviințat din cap.
- Bine e puțin spus.
- Uită-te la mine, îmi ceru el cu severitate.
M-am conformat repede.
- Ți-a plăcut? Ți-a plăcut cum ți-am vorbit, cum ți-am dat ordine?
Părea agitat, nelalocul lui, de parcă s-ar fi aşteptat să fiu supărată.
Chiar îmi plăcuse. Aveam puțină experiență când venea vorba de sex, dar felul în care mă controlase stârnise ceva în mine. Mă făcuse să mă simt eliberată la un nivel până acum necunoscut.
- Mol... ți-a plăcut, da?
O undă de vulnerabilitate se inserase în asprimea obişnuită a vocii lui.
- Mi-a plăcut, Romeo. Nu... nu ştiam că îmi place aşa... dar... cred că ştim amândoi că mi-a plăcut.
Un mic zâmbet îi transformă trăsăturile de obicei dure, iar Rome îmi luă mâna şi mi-o petrecu peste coastele lui.
- Sunt toate la locul lor?
M-am încruntat.
- Poftim?
- Coastele mele. Nu lipseşte niciuna?
Mâna mea îi mângâie ambele părți ale pieptului.
- Cred că nu mai ştii ce zici. Crezi că îți lipseşte o coastă?
El râse uşor.
- Mai devreme, am crezut că Dumnezeu mi-a luat una când te-a creat pe tine.
Cu toate că spunea lucrurile în joacă, acele cuvinte m-au făcut să mă topesc.
- Romeo... uneori eşti chiar dulce, ştii?
El îmi făcu amuzat cu ochiul.

- Numai pentru tine.

I-am sărutat palma, reflectând asupra a ceea ce tocmai se petrecuse. Mă deruta cât de bine şi de la locul meu mă simțeam - cu ordinele lui, cu comenzile, instrucțiunile -, dar nici nu îmi doream mai mult de-atât. îi puteam ceda controlul lui Romeo, dar nu să mă las purtată înspre teritorii mai întunecate.

- La ce te gândeşti?

Romeo îmi cuprinse obrajii în palme. Am început să-mi rod unghia de la degetul mare.

- Când zici că îți place să dai ordine, cam cât de departe merge dorința asta de a domina?

El chicoti.

- Nu sunt un sadic, deci poți să nu-ți mai bați căpşorul ăsta frumos pe tema asta. Doar că îmi place să dețin controlul... Nu ştiu... Aşa sunt eu. Sunt câteva chestii de rahat în viața mea asupra cărora nu am nicio putere, aşa că am nevoie de puterea asta în chestiile la care sunt bun. Am nevoie să mă asigur că eu dictez. Sunt un bun coordonator pentru că îmi place să conduc, să coordonez spectacolul. La fel se întâmplă cu sexul.

Avea noimă ce spunea; avea nevoie de control. Nu într-un fel murdar, ci ca o necesitate pentru sănătatea lui psihică.

- Mi-a plăcut cum ai preluat controlul. Sunt atât de obişnuită să fiu independentă şi să n-am nevoie de nimeni, să iau mereu decizii şi urăsc asta. M-am simțit... eliberată să mă las în voia ta, să îți predau frâiele.

O expresie ciudată îi apăru pe chip, iar sălbăticia acesteia parcă mă izbi, facându-mă să îmi pierd echilibrul. Romeo mă ținu dreaptă în brațele lui.

- Eşti a mea acum, MoL Ştii asta, da? Nimeni niciodată nu mi-a răspuns ca tine - fiecare mişcare, fiecare sărut, fiecare apăsare - cu un astfel de abandon de sine total, complet.

Degetele lui, care rămăseseră nemişcate în fierbințeala mea, prinseră viteză.

Am scos un țipăt şi mi-am muşcat degetul mare ca să îmi controlez strigătele.

- Da, sunt a ta.

Rome îmi luă degetul în mâna lui.

- O să mă înnebuneşti cu gestul ăsta, Mol. Aş prefera să-ți bag acolo un obiect mai dătător de satisfacție, dacă ai aşa mare nevoie de ceva cu care să te joci.

Am icnit scurt.

- Eu... eu...

- Cu timpul. Nu încă, mă asigură el, cumva amuzat.

Mi-am dat ochii peste cap.

- Romeo... mâna ta...

- O să te satisfacă din nou. Şi o să mă uit la tine cum îți dai drumul. O să mă uit la tine cum te destrami în brațele mele şi o să îmi placă la nebunie, Mol. înțelegi? Şi o să-ți controlez fiecare dorință, şuieră el printre dinții încleştați, împingându-şi degetele şi mai adânc în mine.

- Da... da...

Şi făcu exact ce spusese. Atinse fiecare notă la perfecție.

M-am cutremurat, am scos un țipăt ascuțit şi m-am prăbuşit la pieptul lui. Am zăcut aşa multă vreme, iar într-un final, el îşi scoase degetele din mine, îşi închise fermoarul blugilor şi mă trase să stau întinsă în poala lui. Am închis ochii şi am ațipit la pieptul lui cald, bucurându-mă de senzația oferită de mângâierile lui uşoare pe obraz şi simțindu-mă complet epuizată.

M-am trezit încet când Romeo mă răsuci între picioarele lui, lipindu-mi spatele de pieptul lui.

- Apune soarele. M-am gândit că o să vrei să vezi apusul împreună cu mine.

O explozie de fericire îmi inundă inima.

- Mi-ar plăcea.

Cerul era de un roşu sângeriu, căldura soarelui arunca o tentă de roz, iar uriaşa sferă galbenă ajunsese la jumătate, înmuind iazul întro arzătoare strălucire aurie. Răsuflarea lui Romeo se împrăştie în aerul de lângă urechea mea.

- Fb vesteşte-mi despre familia ta, Mol!

Am tresărit, pumnale de panică îmi înjunghie pieptul şi m-am blocat, încercând să găsesc un soi de alinare. Romeo, simțindu-mi reacția, îmi prinse mâinile într-ale lui, învăluindu-mă în îmbrățişarea sa.

- Spune-mi, Mol! Vorbeşte-mi despre familia ta! De ce eşti plină de atâta durere?

Am luat o gură de aer ca să capăt puteri şi am urmărit cu privirea cum ultimele raze rebele ale soarelui portocaliu alunecau spre linia orizontului.

- Nu prea ştiu cu ce să încep.

- Cu începutul. Vreau să te cunosc, să te cunosc pe deplin, pe interior şi pe exterior.

Solemnitatea din vocea lui mă făcu să tremur.

- Bine.

M-am aşezat într-o poziție confortabilă, cu capul pe pieptul lui, ascultând bătăile liniştitoare ale inimii lui.

- Mama a murit la naşterea mea. Eram primul ei copil. A murit din cauza complicațiilor.

Am închis ochii strâns, concentrându-mă asupra atingerii lui Rome, şi i-am deschis ca să privesc lung întinderea liniştită a apei, lăsând suprafața nemişcată să mă liniştească.

- Am fotografia ei. Arăt exact ca ea.

- Deci şi ea era frumoasă? zise el, sărutându-mi umărul dezgolit.

Am înflorit la auzul cuvintelor lui şi m-am rezemat şi mai bine de el.

- Tata nu avea altă familie în afară de bunica mea. Ea locuia cu noi. Când aveam şase ani, a murit şi tata.

Am luat un fir lung de iarbă şi mi l-am petrecut printre degete.

- Parcă a fost ieri, atât de clar îmi amintesc. Am venit de la şcoală, iar bunica era tristă şi era aşezată în camera din față. Mi-a zis că tati al meu s-a dus în rai.

Am clătinat din cap şi am râs, însă Iară urmă de veselie.

- ft atunci am crezut că eram pedepsită pentru că nu eram un copil cuminte. Curând a devenit limpede că nu murise nici de vreo boală, nici pentru că Dumnezeu mă pedepsea, ci

pentru că se trezise ca de obicei, mă condusese pe mine, fetița lui, până la uşă ca să plec la şcoală, intrase în baie şi îşi tăiase venele cu o lamă de ras.

Rome expiră tăcut în spatele meu, iar răsuflarea lui caldă îmi făcu pielea ca de găină.

- La naiba, iubito! N-am crezut... îmi pare atât de rău!

Intensitatea compasiunii lui îmi dădu puterea să vorbesc despre acea zi pentru prima oară în viața mea - în profunzime - cu cineva.

- N-am ştiut niciodată cum să gestionez ce a făcut tata. înțeleg că nu putea trăi fără mama, dar mă avea pe mine. Aveam nevoie de *el*. De ce n-a putut fi puternic pentru mine? ftntru bunica? A scris în scrisoarea de dinainte de a se sinucide că voi înțelege într-o bună zi, dar nu ştiu cum poate un tată să îşi lase fiica singură, complet singură.

Simțeam cum mă enervam tot mai tare, iar amărăciunea emana din fiecare amintire. Rome rămase un sprijin tăcut şi puternic.

- Salvarea mea din toată situația asta de rahat a fost mereu inteligența. Când aveam şapte ani, învățătoarea m-a înscris la un test de evaluare a coeficientului de inteligență. M-am dus, am aflat că am un coeficient neobişnuit de mare şi aşa am făcut față - învățând şi acumulând cunoştințe. Am devenit obsedată de religie şi de filosofie, încercând să găsesc răspunsuri pentru moartea tatălui meu, să înțeleg de ce oamenilor buni li se întâmplă lucruri rele. N-am obținut niciodată răspunsul căutat. Apoi, exact când începeam sămi echilibrez viața, bunica a fost diagnosticată cu cancer şi timp de trei luni care au trecut foarte lent am îngrijit-o, ea a devenit tot mai slăbită de la o zi la alta şi într-un final a murit în brațele mele, fiind singure în casă, fără să am spre cine să mă îndrept pentru ajutor.

Am tras adânc aer în piept şi m-am uitat la păsările care, una după alta, se întorceau la cuiburile lor, lângă apă, ca să se pregătească de culcare.

- Şi pe urmă? insistă el.

- După ce a murit, am fost dată în plasament. Din fericire, m-au dat în grija unei familii cumsecade din apropiere. Nu erau foarte afectuoşi şi clar faceau asta pentru bani, dar eram în siguranță la ei - probabil asta-i cam tot ce poți cere. Era o viață grea, aşa că m-am îndepărtat de toată lumea ca să nu sufăr din nou. Eram însingurată, dar... am mers mai departe. Din nou, învățătura m-a ajutat să rămân concentrată şi am ştiut că acesta e biletul meu de evadare din plasament, departe de toate amintirile care mă bântuiam în oraşul meu natal. Pur şi simplu aveam nevoie să plec.

Romeo mă sărută pe umărul dezgolit.

- Când aveam 17 ani, mi-am dat examenele mai devreme, am intrat la facultate cu un an mai repede şi am fost acceptată la Oxford. Mi-am luat diploma de licență şi am venit aici. Apoi o să mă mut în altă parte pentru doctorat.

Romeo expiră zgomotos.

- Deci fugi.

Am înțepenit şi am încercat să mă desprind, să mă distanțez de definiția clară pe care cineva o dăduse strategiei mele de viață. Romeo însă mă ținu şi mai strâns.

- Nu te împotrivi! Răspunde la întrebare!

- N-ai nici cea mai vagă idee ce viață am avut! N-ai dreptul să mă judeci!

Vocea lui coborî cu o octavă, devenind poruncitor de joasă.

- Nu te judec. Dar obişnuieşti să fugi de propriile probleme, nu-i aşa?

- Şi ce dacă? N-am un cămin, n-am familie. De ce nu?

- Poate că aşa a fost, dar acum ai oameni care țin la tine cu adevărat. N-o să te las să fugi de mine.

Lacrimi grele îmi începețoşară vederea. Cuvintele lui Romeo erau o alinare minunată şi îmi doream din suflet să îl cred.

- *Nu* o să te las să pleci de lângă mine, repetă el ferm.

Ceva în mine a cedat şi am plâns - am plâns pentru prima oară după atâția ani, cu capul în mâini. Romeo mă mângâie pe păr, refuzând să mă elibereze din brațele lui sigure, pentru că asta reprezenta el - siguranța mea... pacea mea.

Când lacrimile îmi secară, el întrebă:

- De ce ai fugit de la Oxford până aici?

Am oftat învinsă şi am decis să fiu pur şi simplu sinceră.

- Oliver voia mai mult de la mine. Urma să îşi facă lucrarea de doctorat şi voia să trecem la nivelul următor. Eu nu voiam - el nu ştia nimic despre mine. Nu i-am spus niciodată. După ce m-am culcat cu el, am ştiut că nu pot continua. Crezusem că, dacă devenim intimi, asta o să mă ajute să mă apropii de el, că zidurile de care m-am înconjurat se vor dărâma. Dar tot ce am simțit a fost o dezamăgire sufocantă. Am crezut că nu mai pot fi vreodată apropiată de altă persoană. în final, am intrat în panică. Am fugit. Simplu. S-a trezit într-o dimineață, iar eu nu mai eram. Nu am mai vorbit cu el de atunci.

Cântecul greierilor se întețise odată cu lăsarea serii, iar ampla pătura de stele începuse să sclipească pe cerul limpede precum cristalul.

- Asta până să te cunosc pe tine. De tine sunt apropiată. Te-am lăsat în sufletul meu. Fbate că nu sunt atât de defectă precum credeam.

L-am auzit înghițindu-şi nodul din gât.

- Nu eşti singura care simte nevoia să dea bir cu fugiții când lucrurile se complică, iubito, dar de acum încolo nu o să te las să fugi nicăieri dacă nu sunt şi eu acolo, alergând alături de tine.

Mi-am întors capul spre buzele lui, iar el îşi atinse uşor gura de a mea. Când s-a desprins, i-am cuprins obrajii în palme şi i-am spus:

- Rwesteşte-mi despre tine, Romeo!

Privirea i se răci, apoi ridică din umeri şi se uită în altă parte - trupul lui încordat transmitea doar un refuz tăcut. Un vânticel rece tulbură brusc aerul nopții şi mi se făcu pielea de găină pe brațele şi pe picioarele dezgolite. Romeo observă.

- Ar trebui să plecăm.

L-am strâns ceva mai tare.

- încă nu vreau să plecam. Vreau să aflu lucruri despre tine.

El îşi înclină capul, confuz.

- Nici eu nu vreau să plecăm de aici. Dar se face târziu şi ți-e frig. Hai, iubito! E timpul să încheiem seara.

Rome mă ajută să mă ridic şi mă luă de mână în drum spre camionetă, fără să scoată o vorbă despre trecutul lui. Odată ce am ajuns în maşină şi am început să rulăm pe şosea, am observat că Romeo era cufundat în gânduri.

- Eşti bine? Pari la mii de kilometri distanță.

El înghiți în sec, ca şi cum ar fi fost agitat. Nu-l mai văzusem niciodată atât de dat peste cap.

- Mda...

Nu eram convinsă.

- Eşti sigur? Nu pari bine.

Degetele lui le prinseră strâns pe ale mele, iar ochii lui mă priviră cu o expresie nesigură.

- Rome, ce e? am insistat.

Tuşind, el mărturisi:

- Până în seara asta nu am ştiut cum e să fiu dorit - doar pentru mine, pentru cine sunt eu.

Cuvintele lui mă loviră în piept mai puternic decât un bloc de granit şi aproape că îmi dădură lacrimile pentru el.

- Ffentru ce mă doreşti, Mol? încerc să mă dumiresc.

M-am tras mai aproape şi i-am sărutat mâna prinsă într-a mea.

- Pur şi simplu, te vreau pe tine.

- Asta nu pricep. De ce m-ai vrea doar pentru mine? Nimeni n-a mai facut-o vreodată. Sunt cu capsa pusă 24 de ore din 24, şapte zile din şapte. Sunt posesiv şi am probleme de ataşament - deci de unde vine atracția?

- Atunci sunt prima, pentru că te vreau fără ceva în schimb. De ce doreşte o ființă umană altă ființă umană? Corpul meu te recunoaşte drept ceva care e bun pentru mine. Mintea mea te recunoaşte drept cineva potrivit pentru mine, iar sufletul meu te recunoaşte drept cineva care îmi e sortit.

Un zâmbet timid îi apăru fantomatic pe buze, iar umerii tensionați i se relaxară.

- Suntem prinşi al naibii de tare, Shakespeare, nu-i aşa? zise pe un ton stins, trupul lui radiind o fericire liniştită.

Un sentiment de mulțumire se aşternu asupra amândurora.

- Cred că e puțin spus.

- Haide încoace!

îşi petrecu brațul peste umărul meu, sărutându-mă blând în timp ce luminile oraşului se perindau pe lângă noi.

Rome mă lăsă chiar la uşa casei frăției. Am urcat scările în goană, bucuroasă că înăuntru era linişte, iar uşa ce dădea spre încăperea cu televizorul era închisă.

Am făcut un lung duş fierbinte - mi-am dat capul pe spate, lăsând apa să mi se prelingă pe păr şi pe piele. Mă simțeam diferit. Nu puteam să descriu cum. Doar... *schimbată* la nivel molecular. Mâna îmi alunecă înspre abdomen, amintându-mi de senzațiile provocate de mâna lui în interiorul meu, şi mi-am înăbuşit un geamăt. Fusese atât de hotărât şi de puternic, dirijând muzica mişcărilor noastre şi creând o simfonie din țipetele şi gemetele noastre. Niciodată nu mai simțisem ceva asemănător.

Am ieşit de la duş înainte să mi se înmoaie de tot picioarele din cauza amintirilor. M-am şters, m-am schimbat într-o cămaşă de noapte mov şi m-am băgat în pat.

în doar câteva minute, începură bătăile în geam.

Am dat cuvertura laoparte şi am fugit la balcon, uitându-mă în jos. Romeo îmi zâmbi larg, se cățără până sus şi aproape că îmi sări în brațe, cu un rânjet aprobator când îmi văzu cămaşa de noapte.

- Am ajuns la casa frăției şi imediat m-am întrebat ce faci. Am decis să nu mă mai întreb atât şi să vin să văd cu ochii mei.

- De fapt, tu vrei să rămâi din nou aici, nu-i aşa? O să devină un obicei?

- Oho, poți conta pe asta, iubito! După ziua de azi, mă calific pentru anumite beneficii.

- Serios? Şi care ar fi acelea?

- O să afli la momentul potrivit, Shakespeare. Acum mişcă-ți fundul ăla mişto şi treci în pat şi în brațele mele!

Am intrat în cameră şi i-am aruncat o privire feciorelnică peste umăr.

- Nu-mi amintesc ca Romeo să fi fost aşa de insistent cu Julieta.

El ridică din sprâncene cu un aer atotştiutor.

- Şi uite cum au sfârşit! Metoda mea e mai bună - mai puține morți, mai multe orgasme.

Am încercat să mimez şocul, dar n-am putut să nu râd.

- Tu. în pat. Acum! indică el în timp ce scăpa de haine, rămânând doar cu boxerii negri, lăsați în jos pe talia trupului său tonifiat.

Eu chicoteam în continuare din cauza instrucțiunilor lui, când sări în spatele meu. Chicotelile se transformară în gemete când degetele lui se strecurară direct sub cămaşa mea de noapte şi-mi dezmierdară miezul.

- Şi acum despre acele privilegii...

CAPITOLUL 11

M-am trezit şi mi-am întins brațele deasupra capului, dezmorțindu-mi spatele încordat. Am întins mâna alături, după Romeo. Nimic. Nu mai era. Din reflex, am dat să-mi iau ochelarii de pe masa de lângă pat, uitând că nu mai aveam nevoie de ei.

M-am ridicat în capul oaselor şi m-am încruntat din pricina lipsei lui Romeo - nu plecase niciodată fără să-şi ia la revedere. Aşternuturile erau reci şi dezordonate în locul unde dormise el, dar pe perna lui era un bilet. L-am înşfăcat şi am început să-l citesc.

Am avut antrenament dimineață devreme.

Nu am vrut să te trezesc - erai atât de frumoasă!

Romeo al tău

Mi-am îngropat capul în pernă, zâmbind, când cineva bătu la uşă. Am deschis şi era Ally, cu brațele încrucişate şi cu o expresie care spunea “Nu încerca să mă duci cu preşul” şi o sprânceană impresionant de ridicată.

Trecu năvalnic pe lângă mine, închise uşa şi se aşează pe marginea patului meu nefacut.

- Deci... vrei să-mi spui de ce l-am văzut pe Romeo furişându-se din balconul tău azi-dimineață?

Vocea îi era înşelător de calmă.

M-am dus spre ea, facându-mi de lucru cu mâinile şi, când am ajuns lângă pat, m-am lăsat să cad alături de ea, uitându-mă în gol la pereții mei albi, fără să-i văd de fapt.

- A stat cu mine peste noapte.

- Aşa bănuiam şi eu. Şi de când durează chestia asta?

- Ce? Statul peste noapte sau faptul că suntem împreună?

Ea clătină din cap, surprinsă.

- Ei bine, văd că lucrurile au avansat mai mult decât bănuiam. Am ghicit că se petrece ceva după felul în care se uită lung la tine, iar tu roşeşti şi, bineînțeles, după săruturi. E serioasă treaba?

Am încuviințat, rozându-mi nervoasă unghia de la degetul mare.

- Deci sunteți oficial împreună?

- Da.

Zâmbi larg, cu ochii căprui strălucind, şi-mi dădu un ghiont în umăr.

- Dumnezeule, vărul meu are o relație sinceră! N-am crezut că o să apuc ziua asta, dar mă bucur tare mult. Ally mă bătu cu mâna pe genunchi, apoi lăsă capul într-o parte, privindu-mă. Unde-ți sunt ochelarii, scumpo?

Mi-am trecut părul după ureche.

- De-acum am lentile de contact.

Ea se lumină la față.

- De la Rome? Fbntru ca Shelly să nu-şi mai bată joc de tine? -Da.

- Ei bine, nu l-am mai văzut pe Rome să dea dovadă de compasiune față de o fată!

Râse cu un aer neîncrezător. Mi-am plecat capul, jenată.

- E atât de dulce cu mine!

La aceste cuvinte, făcu ochii mari.

- Vărul meu şi cuvântul *dulce* nu se întâlnesc în aceeaşi frază, dar, la urma urmei, el e cu totul alt om cu tine încă din prima zi. La început m-a lăsat mască, dar acum îmi place la nebunie. Eşti bună pentru el. Ally se ridică şi se îndreptă spre uşă, dar chiar înainte să iasă, se întoarse şi mă fixă cu privirea, cu o expresie serioasă. Molls, trebuie să înțelegi că Rome poate fi un tip foarte complex. De-a lungul anilor, a trebuit să se confrunte cu multe chestii din partea alor lui, iar asta a lăsat urme serioase. Trebuie să-i dai timp şi să îl ierți dacă devine prea insistent şi forțează lucrurile. îl văd cum se poartă în preajma ta şi pot să spun că pentru el eşti altceva. Cred că, dacă veți continua relația asta, tu eşti exact persoana care poate să îl frângă de tot dacă nu merg lucrurile. Fii răbdătoare cu el, iubeşte-l, prețuieşte-l... O merită.

Apoi plecă fără alt cuvânt.

Ziua se dovedi una arzătoare, aşa că pentru masa de prânz Cass, Lexi, Ally, Jimmy-Don şi eu am decis să stăm pe iarbă undeva în campusul care se întindea pe o suprafață considerabilă. Părea că toți ceilalți din campus avuseseră aceeaşi idee; zona era plină ochi.

- Deci, Jimmy-Don, zi-mi despre tine, am cerut în timp ce leneveam în cerc pe peluza proaspăt tunsă.

Adoram mirosul de iarbă proaspăt tăiată. îmi amintea de diminețile de vară din perioada când eram mică şi, când mă trezeam, îl auzeam pe tata tunzând micul nostru petic de grădină. Am zâmbit. Era una dintre puținele amintiri fericite din copilărie.

- Păi sunt texan din Houston şi joc ca atacant pentru Tide. Am 21 de ani, iar după ce o să termin facultatea şi îmi iau diploma în Ştiința mediului, o să mă întorc în Houston şi o să lucrez la ferma de vite a tatălui meu.

- Nu vrei să joci fotbal şi la profesionişti?

- Mi-ar plăcea mult, dar nu aş fi selecționat în Liga Națională şi accept asta. O să mă duc acasă, o să-mi fac o cireadă şi sper ca şi căprița asta să fie prin zonă, zise el cuibărindu-se lângă Cass şi sărutând-o pe obraz.

Ally mă bătu uşor pe braţ, iar când am ridicat privirea, l-am văzut pe Rome îndreptându-se spre noi îmbrăcat cu blugi, cizme maro, tricou roşu fără mâneci şi ochelari aviator Ray-Ban. în stânga lui era un tip înalt, brunet, cu multe tatuaje, îmbrăcat în haine foarte largi, de culoare neagră şi cu lanţuri atârnând din cureaua cu ţinte - era chipeş, cu toate că avea o înfăţişare cam înspăimântătoare. în dreapta lui Rome era fix opusul brunetului, un băiat american get-beget cu păr blond platinat, ochi albaştri, piele bronzată - genul de băiat de bani gata. M-am uitat în jur şi am văzut cum fetele îl măsurau din priviri pe Rome fără ascunzişuri în timp ce trecea pe lângă ele. Cu siguranţă era capabil să atragă privirile femeilor.

- Salutare Glonţ, Austin, Reece. Ce-i cu voi aici cu noi? întrebă Jimmy-Don ridicând privirea înspre Rome şi bătând palma cu toţi băieţii în semn de salut.

Romeo mă fixă cu privirea şi zâmbi.

- Am venit doar să-mi văd iubita.

Toată lumea îngheţă. Rome ocoli grupul până ce ajunse la mine şi se aşeză, mă trase în poala lui şi se aplecă să mă sărute - nu doar un pupic, ci un sărut care spunea lumii întregi că eram a lui. Mă posedă cu acel sărut, iar eu m-am supus din toată inima. După ce mă sărută pe îndelete, până ce n-am mai ştiut de mine, Romeo se desprinse, lăsând ca doar degetul lui mare să îmi mângâie buza de jos.

- Cum eşti azi, iubito?

M-am străduit să îmi recapăt suflarea.

- Sunt bine. Grozav, de fapt.

- Păi cred că tocmai am aflat răspunsul la întrebarea dacă te place, spuse Cass, smulgându-mă din senzaţia de plutire provocată de Romeo. Ieri, la cantină, mi s-a părut că nu se leagă ceva. Ştim cu toţii că Glonţ nu practică relaţiile monogame, aşa că am crezut că doar se comporta ciudat de frumos. Dar lentilele de contact, Molls dispărând ore în şir... Acum totul se leagă!

Romeo îşi trecu buzele peste fruntea mea, într-un sărut scurt, şi răspunse:

- De data asta e altceva. Suntem împreună, formăm un cuplu, nu-i aşa, Shakespeare?

Schiță un mic zâmbet înspre mine. Mi-am dat seama că a păstra tăcerea nu mai era o variantă în concepția iubitului meu, care nu părea câtuşi de puțin spăsit din pricina dezvăluirii spontane a faptului că aveam o relație.

- Da. Suntem împreună, am anunțat pe un ton reținut.

M-am foit la el în poală, aşezându-mă între picioarele lui, iar el îşi petrecu brațele în jurul taliei mele. M-am uitat la micul nostru grup de prieteni - cu toții se holbau la noi, întrebându-se dacă imaginea din fața lor era pe bune sau li se năzărea. Rome arătă cu degetul pe rând înspre tovarăşii lui.

- Ei sunt Austin şi Reece.

- Austin Carrilo, extremă dreapta, şi Reece Todd, coordonator de a doua linie - băieți, nu aveți nevoie de nicio prezentare. Reputația jucătorilor de la Tide vorbeşte de la sine.

Cass strălucea, devenind uşor surescitată de nou-veniții în grup. Lexi, care se tot holbase la Austin, îşi ridică mâna în aer.

- Hm... Nu că nu aş fi încântată, dar când naiba s-a întâmplat asta şi de ce n-ai suflat nicio vorbă?

Mă privea înfuriată. M-am strâmbat la expresia ei enervată.

- în ultimele două săptămâni. Doar că o vreme am vrut să nu se ştie.

- Nu pot să cred că sunteți împreună! Nu că ar fi ceva greşit în asta, dar nu îmi vine să cred. Molly cea timidă şi cu creierul cât China combinată cu coordonatorul de joc de la Tide - dar cred că sau întâmplat pe lume şi chestii mai ciudate!

- Ai face bine să crezi. Ea e a mea cu totul, inclusiv cu creierul ăla cât China, zise Romeo cu mândrie, însoțindu-şi cuvintele de o arcuire veselă a sprâncenelor şi o uşoară bătaie cu vârful degetelor în creştetul meu, facându-i pe coechipierii lui să clatine din cap, şocați de comportamentul lui neobişnuit.

- R? toți dracii, da! Cred că e al naibii de mişto, scumpo! răsună vocea lui Cass.

- Mulțam, Cass.

Micul şi veselul nostru cerc pălăvrăgi în cea mai mare parte a orei, iar prietenii noştri începură a se obişnui cu mine şi Rome drept un cuplu adevărat.

Eu şi Rome am încercat să blocăm privirile lungi şi înțepăturile venite din partea celorlalți studenți, în timp ce stăteam unul în brațele celuilalt - privirile amenințătoare ale lui Rome şi reputația lui mențineau, în mod evident, majoritatea remarcilor răutăcioase în afara razei noastre auditive.

Ignoraserăm cu succes majoritatea murmurelor nesfârşite ale celor care treceau pe lângă noi; asta până când un membru al echipei de baschet trecu împreună cu tovarăşii lui, chicotind la vederea noastră împreună. Rome se încorda imediat, pregătindu-se pentru confruntare.

Tipul înalt, slăbănog şi şaten din echipa de baschet se opri în dreptul nostru, ducându-şi la gură pumnul strâns ca să îşi înăbuşe râsul.

- La naiba, Glonț, să mor dacă-mi cred ochilor! Ai renunțat la toate păsăricile din campus pentru asta? Ia zi, măcar ți-o suge bine?

înainte să apuc măcar să mă simt jignită de remarca lui insultătoare, Romeo deja sărise în picioare şi-l atacase pe tip, trântindu-l la pământ, iar prietenii noştri se grăbiră înspre locul bătăii. Ceilalți studenți veniră şi ei în zona unde se tăvăleau cei doi, formând un cerc larg în jurul lui Romeo şi al baschetbalistului ca să vadă de aproape întreaga tevatură.

Jimmy-Don, când văzu că mă ridicam în picioare, vrând să alerg spre Rome, mă apucă de braț.

- Lasă-i să-şi facă de cap, scumpo! Lasă-l să se descarce!

Mi-am smucit mâna.

- Nu! Nu vreau să se bată. Opreşte-l! M-am întors înspre Austin şi Reece. Opriți-l!

- Dacă vrei să fii cu Rome, drăguțo, obişnuieşte-te cu asta! Jimmy-Don făcu un gest înspre cei doi care erau prinşi în încăierare. Se întâmplă mereu.

M-am uitat uluită la Jimmy-Don şi la Reece. Austin se alăturase mulțimii tot mai numeroase.

- E prietenul vostru. *Opriți-l* înainte să fie rănit!

Reece îşi puse mâna pe umărul meu.

- Nu o să iasă Glonț rănit din povestea asta, Molly. Nu e ca şi cum nu s-a mai bătut înainte. Şi, fără supărare, nu o să mă apropii de Glonț când e în starea asta. Prefer să rămân cu capul pe umeri, mulțumesc frumos.

- Uf! Bine! O s-o fac eu.

Mi-am făcut loc prin cercul de oameni şi am ajuns în față. Romeo îl încăleca se pe jucătorul de baschet, în mod evident fără vreo zgârietură, şi îl ținea pe tip de gulerul tricoului, țintuindu-l la pământ.

- La naiba, să nu mai îndrăzneşti să vorbeşti aşa despre Mol. Ai priceput, idiotule?

Tipul de sub el zâmbea, buza îi sângera, iar pe obraz i se forma o vânătaie zdravănă. îi plăcea să-l întărâte pe Rome.

- Tocilara aia nu face doi bani când te uiți la ea, dar e clar că ți-o trage bine din moment ce ți-a pus lesă. Nu? Ți-o trage ca o târfă experimentată?

Romeo mârâi amenințător, iar fața îi deveni stacojie, furia sa nebună preluând controlul, şi-şi trase brațul în spate, cu pumnul încleştat. Prietenul baschetbalistului încercă să intervină şi să-l dea pe Rome laoparte, dar Austin sări şi îl trase înapoi, prinzându-i brațele strâns la spate. Măcar unul dintre prietenii lui încerca să ajute.

Pentru că pumnul lui Rome rămase suspendat în aer, l-am prins de încheietura mâinii, iar el întoarse brusc capul spre mine, cu ochii negri ca de fiară sălbatică. Prudentă, mulțimea făcu un pas înapoi.

- Romeo, nu face asta! l-am rugat.

El încercă să mă îndepărteze.

- Dă-te naibii înapoi, Mol!

- Molly! Ce mama naibii?

Cass era în spatele meu, încercând să mă tragă ca să nu fiu lovită, iar Lexi şi Ally erau în apropiere, cu expresii rugătoare

pe chip. Când privirea mea se intersectă din nou cu cea a lui Romeo, mi-am scuturat brațul din mâna lui Cass.

- Romeo, opreşte-te! *Acum*! Eşti mai bun de atât.

- Da, *Romeo*, opreşte-te! Ascultă-ți iubita!

Am gemut din pricina idioțeniei tipului de la pământ; era evident că îşi cerea condamnarea la moarte. Scrâşnind din dinți,

Romeo se aplecă spre urechea lui şi şuieră:

- Ai noroc că nu-ți găuresc țeasta, dar n-am s-o fac de față cu iubita mea.

Romeo se ridică brusc şi mă cuprinse în brațe - inima îi bătea nebuneşte în piept. Cu o mână m-am agățat de tricoul lui, iar cu cealaltă l-am frecat pe spate ca să-i elimin din tensiune. Am simțit cum Rome se întoarse şi l-am auzit strigând peste umărul meu:

- Du-te naibii, Michaels, şi dispari din ochii mei până ce nu mă răzgândesc şi te omor!

Amicii lui Michaels îl ridicară de pe jos şi îl târâră de acolo, iar spectatorii rupseră cercul, cu fețe dezamăgite pentru că spectacolul se încheiase.

Rome mă sărută pe creştet şi oftă.

- Trebuia să-l ard rău pentru ce a spus.

M-am lăsat un pic pe spate, prinzându-i bicepşii care pulsau.

- Nu, nu trebuia. Ce sens ar fi avut? Ştim amândoi că, odată intrat într-o relație *oficială*, aveau să iasă vorbe.

- Da, dar el şi-o cerea de mult timp, iubito. La naiba, merită o bătaie zdravănă!

- De ce a fost din start aşa de ostil față de tine?

Romeo a înțepenit şi mi-am ridicat capul ca să-i întâlnesc privirea. Expresia lui îngrijorată mă făcu să mă încrunt.

- Ce e?

- Păi, eu...

- Tu ce? am insistat, în vreme ce Romeo se uita fix la mine cu o expresie neliniştită, cântărind, în mod evident, dacă să fie sincer sau nu.

- Zi-o şi gata, Rome!

- I-am tras-o prietenei lui acum câteva luni.

Mi s-a strâns stomacul şi am făcut un pas în spate, desprinzându-mă din îmbrăţişarea lui.

- Acum eşti supărată pe mine. Gata, acum chiar că îl bat!

Se întoarse şi dădu să o ia la fugă după Michaels, aflat în plină retragere.

L-am ţinut strâns de mână.

- Lasă-l!

El mă privi nesigur.

- Eşti supărată, nu?

Mi-am înfipt mâinile în şolduri.

- Păi nu sar în sus de fericire auzind că i-ai tăvălit prietena, nu-i aşa?

Tonul meu îl făcu pe Romeo să-şi încline capul, în semn de avertizare.

- Trec asta cu vederea pentru că eşti enervată, evident, şi bănuiesc că pe bună dreptate.

Expresia lui întunecată mă făcu să rânjesc şi să clatin exasperată din cap. înainte, atitudinea lui mi se părea intimidantă; acum găseam încăpăţânata lui schimbare de dispoziţie amuzantă şi chiar dulce.

- Ai auzit ce a spus despre tine? continuă Rome, ignorându-mi amuzamentul.

- Da, dar nu îmi pasă, *nu* mi-a păsat niciodată de ce cred alţii despre mine.

El lăsă capul în jos, făcând eforturi supraomeneşti să-şi potolească furia.

- Haide, mai stai un pic aici jos cu mine, i-am zis, mângâindu-i mâna.

Romeo îşi trecu palma peste faţă.

- Mol. Măcar lasă-mă să-l aranjez pe distrusul ăsta o dată pentru totdeauna. Asta o să le transmită tuturor mesajul că e mai bine să ne lase în pace. Sunt mulţi cretini pe care i-am călcat pe bătături şi care o să fie încântaţi să facă mişto de faptul că suntem împreună.

Am clătinat scurt din cap, arătându-i că nu îmi păsa câtuşi de puțin. Curbându-şi buza de sus, el îşi petrecu brațele pe după gâtul meu şi-mi depuse un sărut pe creştet.

- La naiba, Mol, o să am parte de o nouă prezentare - Rome Prince, cel mai nou membru al Clubului Bărbaților sub Papuc!

Prietenii noştri se întorseseră la locul lor de pe iarbă, dar eu şi Rome stăteam sub un copac, la câțiva metri în stânga lor, la adăpost de atenția celorlalți studenți. Am vorbit despre lucruri banale şi, într-un final, Rome se calmă, ținându-mă strâns în brațe.

Ne-am ridicat să mergem la cursul de filosofie când o umbră se pogorî asupra locului nostru relaxat de sub copaci, ca o furtună ce distrugea o zi însorită şi senină. Regina-scorpie Shelly în persoană se oprise să îşi prezinte salutul, privindu-ne de sus cu chipul plin de furie.

- Ce mama naibii e asta?

Rome gemu şi mă trase mai aproape în îmbrățişarea lui protectoare.

- Ah, cară-te, Shel! Mi-a ajuns cât am avut de-a face cu idioți pe ziua asta.

- Ffe bune, chiar eşti cu *ea*?

Mă privi de parcă ar fi înghițit ceva oribil.

- Da, chiar sunt.

îşi aplecă uşor capul şi-mi prinse buzele într-un sărut fierbinte ca să-şi demonstreze spusele. I-am cuprins gâtul cu brațele ca să-l încurajez să continue.

- Ştii de ce n-o să stea cu tine, drăguțo? aproape că scuipă ea cuvintele, facându-ne pe Rome şi pe mine să ne desprindem.

- Spune tu de ce!

- Ffentru că mama şi tata Prince n-o să accepte ca fiul lor să fie cu o târfa care-i vrea banii. Şi pot *îi foarte* convingători. Ei mă vor pe mine şi pe mine o să mă aibă, poți să fii sigură de asta.

Ea zâmbi de parcă l-ar fi avut pe Romeo la degetul mic.

- Ce chestie, o târfa care-i vrea banii - e exact ce a zis Rome despre tine, am replicat.

- Eşti un nimic! Eşti doar o...

- Tacă-ți gura aia spurcată înainte să fac ceva ce o să regret! o avertiză Rome cu un ton ce nu lăsa loc de alte comentarii.

Ea râse batjocoritor.

- îți dau o lună şi pe urmă vedem ce o să zică ai tăi. O să fii iar în brațele mele cât ai clipi. Maică-ta o să facă o criză!

- Nu te-aş mai atinge în viața mea nici dacă ai fi ultima persoană de pe planetă. Eşti o scorpie acră şi răzbunătoare. Cât despre ai mei, învăț rapid să nu mai dau doi bani pe ce zic ei. O vreau pe Mol, iar ea mă vrea pe mine. Sfârşitul discuției. Nimic din ce faceți tu şi ai mei n-o să facă nicio afurisită de diferență şi n-o să schimbe asta. Acum lasă-ne naibii în pace! Se întoarse într-o parte şi se adresă restului lumii: E valabil pentru toată lumea: lăsați-ne naibii în pace, altfel o să aveți de-a face cu mine! Dacă cineva se bagă sau doar respiră greşit în direcția noastră, n-o să fiu la fel de îngăduitor!

Am oftat şi am închis ochii. Detestam violența.

Shelly îşi aranjă părul şi, văzând zecile de ochi care se uitau agitate înspre spectacolul pe care-l ofeream, plecă precum o furtună. Am văzut-o scoțându-şi iPhone-ul cu husă roz - nu trebuia să fii un geniu ca să ghiceşti pe cine avea să sune. Romeo îşi plecă uşor capul spre urechea mea.

- N-o asculta, da? Ce a zis sunt doar vorbe; nu le confunda cu adevărul.

M-am mutat de cealaltă parte a copacului şi m-am lăsat în jos, descurajată. Nu puteam să scap de disconfortul provocat de cuvintele lui Shelly şi detestam, la doar câteva ore de când anunțaserăm că eram împreună, ce de necazuri atrăseserăm. Nu puteam să nu mă întreb dacă părinții lui Rome chiar aveau să creadă că eram cu el pentru banii lui. Oare aveau să încerce să-l facă să mă părăsească pentru Shelly?

Romeo se lăsă pe vine, tăcut, în fața mea şi îşi lipi fruntea de a mea, punându-şi uşor mâinile pe umerii mei.

- Văd că ai tăcut de tot, Shakespeare. Nu-mi place.

M-am forțat să zâmbesc.

- Sunt bine, iubitule. *Nu* îți face griji!

Prietenii noştri se îndreptară spre noi, uitându-se agitaţi la amândoi, verificând, în mod clar, dacă eram bine. Le-am zâmbit ca să-i asigur că eram în regulă.

Rome îmi mai aruncă o ultimă privire sceptică, apoi anunţă:

- Sâmbătă, după meci, te scot în oraş. La o întâlnire adevărată. Nu ne mai ascundem. E timpul să vadă tot oraşul Tuscaloosa că eşti a mea.

Prietenii noştri zâmbiră, încântaţi de evidenta lui afecţiune faţă de mine, dar eu am clătinat din cap.

- Ce e? făcu Rome, iar umerii i se încordară.

Credea că aveam să-l resping. Mi-am pus mâna pe braţul lui şi lam strâns cu blândeţe.

- Am zis deja că ies la dans cu gaşca asta, iubitule.

Am făcut un gest înspre grup. Am văzut că i se relaxară umerii.

- Atunci te scot la dans cu prietenele tale. Mergem cu toţii, declară el, încheind definitiv discuţia.

- în regulă, o să fie amuzant, am spus cumva mai calmă, dar miam pierdut rapid zâmbetul. Vai, eu încă am 20 de ani. N-o să mă lase în club, aşa-i?

Jimmy-Don dădu un bobârnac în borul pălăriei.

- Dă-mi o poză în seara asta şi-ţi fac rost de un act de identitate fals, bine, dulceaţă? Ştiu nişte băieţi de prin partea locului.

- Bine, sigur.

Rome mă luă de mână, mă trase în picioare şi îşi împleti degetele cu ale mele.

- O să fie în regulă. Şi, că tot a venit vorba, ştii pas de doi?

- Pai... nu, am răspuns, căci nici măcar nu ştiam ce Dumnezeu însemna pas de doi.

Toţi din jur au început să rada, iar Cass zise cu voce cântată:

- O să fie distracţie mare sâmbătă!

CAPITOLUL 12

- Dar de asta ce zici?

- Are ciucuri în zona sfârcurilor, pentru numele lui Dumnezeu!

Cass ridica din umeri, punând la loc ridicolul body din dantelă neagră şi trecând la următorul raft al magazinului de lenjerie.

- Atunci ce zici de asta?

M-am uitat la buna mea prietenă texana şi am icnit, iar Ally şi Lexi izbucniră în râs în spatele meu.

- Chiloți fără partea din față? ft bune, Cass?! Vreau să arăt drăguț, nu ca o prostituată.

Ea trânti chiloțeii înapoi pe raft, mormăind în barbă.

- Eu am modelul ăsta pe fucsia şi pe verde fosforescent şi nu sunt vreo prostituată nenorocită! Lui Jimmy-Don îi plac la nebunie - acces facil oricând, oriunde! Sunt practici.

M-am cufundat în scaunul tapițat cu catifea roşie din opulentul magazin de lenjerie şi mi-am cuprins capul în mâini. Lexi se aşează lângă mine şi-şi propti umărul într-al meu.

- Eşti bine, Molls?

Mi-am trecut mâinile peste față şi m-am întors ca să mă uit la ea.

- Ce-i în neregulă cu lenjeria mea obişnuită? Sunt convinsă că, atunci când o să mă culc, într-un final, cu Romeo, n-o să-i prea pese ce am pe mine.

- Probabil ai dreptate. Dar răsfață-te oricum, fată dragă. la-ți ceva în care să te simți în largul tău, să fie ceva confortabil, ftate o cămaşă de noapte sau ceva de purtat după aceea? Ea zâmbi, ochii strălucindu-i. Vrei să te simți sexy, nu-i aşa?

Am oftat.

- Da, sigur că da.

- De asta ce zici, scumpo? Ally îmi prezentă un halat midi din mătase neagră. Are şi o cămaşă de noapte asortată. E sexy fără să fie, mă rog... Făcu un semn înspre Cass, care-şi pusese în dreptul pieptului un corset fără sutien şi dădea aprobator din cap. Ei bine, fără să fie pornografică!

M-am ridicat, iar Ally, mi-a pus în față piesa de lenjerie ca să o văd mai bine. Era frumoasă - delicată, subtilă -, iar dacă aveam să cumpăr ceva un pic sexy, avea să meargă la fix. Am încuviințat din cap şi am zâmbit.

- îmi place. Rămâne.

- Şi astea, spuse Lexi, înmânându-mi trei seturi de lenjerie pe negru - unul din dantelă, unul din mătase şi unul din satin.

Am luat toate obiectele şi m-am îndreptat spre casa de marcat. Cass mergea alături de mine, sărind şi fluturând un set de cătuşe acoperite cu un material roz şi pufos, un recipient mare de lubrifiant şi unul de vopsea comestibilă cu gust de ciocolată.

- Eu asta îmi iau. Spre deosebire de preacuvioasa mea prietenă, îmi place sexul sălbatic şi desfrânat!

Zece minute mai târziu, toate eram cocoşate de povara noilor cumpărături, râzând şi distrându-ne de minune pe străzi, când Cass se opri în mijlocul trotuarului, facându-mă să mă ciocnesc de spatele ei. Se întoarse brusc cu fața la mine, părând panicată.

- Hei, trebuie să... să ne întoarcem pe aici. Am uitat... ceva.

- Ce mai e, femeie? Ce ai uitat? gemu Lexi.

Planul era să mergem să luăm de mâncare. Cass făcu ochii mari, alarmată.

- îmi trebuie... îmi trebuie... Fbcni din degete, victorioasă. Prezervative! Trebuie să merg la farmacie ca să iau prezervative. Am nevoie de ele să completeze ce am cumpărat până acum. Ridică plasa cu cătuşele şi vopseaua comestibilă, apoi îşi şterse fruntea. Eu şi Jimmy-Don am rămas fără prezervative azi-noapte. Ce ne-am distrat!

M-am uitat când la Lexi, când la Ally - amândouă se holbau confuze la Cass. M-am întors iar înspre Cass, care îi făcea lui Ally semne cu capul, cerându-i să se uite undeva peste umărul ei. Brusc m-am uitat la Ally, care înlemnise şi îşi muşca buza. Cass mă luă de braț, cu un zâmbet uriaş pe buze.

- Hai să mergem! Ştiți toate cât de mult îmi plac tăvălelile mele zilnice în pat. Dar siguranța e pe primul plan, oameni buni!

Mi-am tras brațul şi mi-am pus jos pungile de cumpărături.

- Ce naiba se întâmplă cu voi?

Ally şi Cass încercară să pară nedumerite de întrebarea mea. Lexi se uita peste umărul meu cu o expresie consternată. Ally

îi dădu un cot, iar Lexi se uită la mine cu un zâmbet fals pe toată fața. Era ceva în neregulă. Am dat să mă întorc, dar Cass mă apucă de braț.

- *Molly*!

- *Ce e*? am strigat, frustrată.

Chipul rotund al lui Cass se îmblânzi drept răspuns la reacția mea.

- Hai să mergem acasă! Te rog, hai să mergem şi gata!

Fiori de agitație îmi cuprinseră stomacul. Prietenele mele îmi ascundeau ceva, ceva ce aveam nevoie să văd.

M-am întors încet, cu inima bătându-mi să-mi spargă pieptul, când am văzut într-un final scena care le agitase pe toate.

Romeo era aşezat la masă într-un restaurant elegant, în luxoasa terasă exterioară, alături de Shelly şi de alte două femei. Aerul parcă îmi dispăru din plămâni într-o clipită.

Ally mă cuprinse pe după umeri, strângându-mă în semn de susținere.

- Molly, femeia cu părul blond e mama lui Romeo, iar cea roşcată e mama lui Shelly, doamna Blair. Sunt o pereche de cucuvele bătrâne şi afurisite.

Am încuviințat încet din cap, privind lung scena. Shelly stătea lângă Rome, *fix* lângă Rome, cu brațul lipit de al lui şi cu mâna pe pieptul lui. Cele două femei mai în vârstă zâmbeau încântate în timp ce gustau din paharele de vin, iar eu mă luptam cu senzația de greață provocată de ceea ce vedeam.

- M-a mințit, am spus în timp ce dezolarea punea stăpânire pe toate simțurile mele.

- Hai să mergem! Discuți cu el mai târziu, mă îndemnă din nou Cass.

- Nu! Vreau să văd. Vreau să mă asigur că înțeleg cum trebuie toată situația.

- De ce, Molly? Nu-ți face singură una ca asta.

Lexi se aşează în fața mea, încercând să-mi blocheze vederea. Am dat-o cu delicatețe laoparte.

- Pentru că vreau să-mi amintesc cum mă simt acum, în caz că mai sunt vreodată suficient de proastă să las pe cineva să-mi intre în suflet.

Ally miji ochii.

- Nu cred că lucrurile stau aşa cum par. Nu te-ar înşela, Molls. Mai ales cu *ea*. Tu eşti tot ce vrea!

- Ba e evident că nu.

Am rămas toate pe loc, înțepenite, urmărindu-i de parcă am fi fost la premiera celui mai nou film cu succes de casă. Shelly se aplecă şi îl sărută pe Romeo pe obraz, drept răspuns la ceva spus de el. Ceva aparent foarte amuzant, judecând după atitudinea ei jucăuşă.

Cass îşi încrucişă brațele masive la pieptul la fel de amplu.

- Shelly e grămadă pe el, dar el nu-i dă nici cea mai mică atenție. Ba chiar pare al naibii de nefericit. Poate că Ally are dreptate?

Părea, ce-i drept, într-o postură deloc confortabilă, era chiar iritat, dar pe moment tot ce vedeam erau roşu în fața ochilor şi o țintă mare fix în mijlocul frunții lui Shelly. M-am întors, vrând să plec, pentru că lacrimile îmi înțepau ochii.

- Mă duc acasă. Nu pot să mă uit la asta.

în acel moment se întâmplară simultan două lucruri. Cass şi Lexi se aşezară în fața mea, blocându-mi trecerea ca nişte gărzi de corp, iar Ally o luă la goana şi traversă strada, îndreptându-se direct spre restaurant.

- Ce face? am exclamat cu glas strident, iar inima îmi bătea de două ori mai repede pe măsură ce Ally se apropia de destinație.

Doamna Prince o observă prima pe Ally, care stătea pe trotuar, vizavi de masa lor, cu mâinile încrucişate la piept şi bătând din picior. Doamna Prince păru absolut dezgustată şi îşi încrucişă brațele la piept, la rândul ei, cu o flagrantă atitudine de respingere la adresa nepoatei sale.

Nu aveam cum să aud ce se spunea, dar faptul că toată lumea se întoarse în direcția mea îmi semnală faptul că Ally le dezvăluise prezența mea. Expresiile lor erau diferite. Doamna

Prince miji ochii, aruncându-mi direct o privire aspră. Doamna Blair părea pur şi simplu confuză. Shelly prinse braţul lui Romeo, cu un rânjet îngâmfat pe buzele stacojii deschise, iar Romeo păli şi-şi trase agresiv braţul din mâinile lui Shelly, sărind de pe scaun.

Privirile ni se intersectară. Părea că nu puteam să mă uit în altă parte, iar Romeo începu să latre întrebări către Ally. Chipul i se contorsionă şi capul i se lăsă în mâini. Părea zdrobit, dar nu aveam de gând să mă duc la el. Din partea mea, n-avea decât să se ducă naibii, asta simţeam pe moment.

- Cass, o să iau un taxi.

Cass şi Lexi oftară, iar Cass dădu un şut celui mai apropiat zid din cărămidă, zgâriindu-şi cizmele negre, apoi îşi puse mâinile pe umerii mei.

- Bine, scumpo. Fă ce ai de făcut! Ne vedem când ajungem şi noi acasă. Mai bine o aşteptăm pe Ally, bănuiesc că vrei să fii un pic singură.

Am încuviinţat din cap, mi-am luat pungile cu cumpărături şi am pornit în căutarea unui taxi.

- *Molly*!

Vocea încordată a lui Romeo îmi bătu cuie în cizmele de cowboy şi am rămas pe loc. Am aruncat o privire discretă înapoi: Romeo, în tricou negru şi strâmt şi în blugi, mă privea fix, cuprins de panică, de pe scaunul lui din restaurant, cu trupul lipit de gărduleţul alb al terasei.

Doamna Prince râse ameninţător, ridicând capul ca să-i şoptească ceva la ureche lui Romeo. El păli, iar umerii îi căzură, într-o atitudine învinsă. Am văzut pentru prima dată puterea pe care mama o exercita asupra fiului ei, la fel cum văzusem, acum câteva săptămâni, atacul tatălui - îşi controlau marioneta Romeo cu sforile lor manipulatoare.

Rome îşi încleştă dinţii, iar doamna Prince îşi mişcă uşor degetele într-o fluturare de mână în direcţia mea din spatele lui. Nui lipsea decât râsul de vrăjitoare.

Ally ridică braţele în semn de frustrare. Am considerat că era semnalul potrivit ca să plec şi am luat-o la fugă după un taxi.

Am pornit în jos pe stradă în alergare uşoară, ridicând mâna înspre un taxi care se apropia şi i-am mulţumit lui Dumnezeu când şoferul a încetinit.

- Rome, să nu îndrăzneşti! ţipă vocea autoritară a doamnei Prince, iar din spatele meu am auzit scârţâit de cauciucuri şi claxoane sunând asurzitor.

înainte ca taxiul să oprească de tot, am deschis portiera din spate şi am sărit înăuntru. Şoferul alarmat se încruntă către mine din oglinda retrovizoare.

- încotro?

- Universitatea Alabama, Aleea Universităţii.

El semnalizează ca să intre în trafic. Stăteam pe spate pe banchetă, închizând ochii, când nişte pumni începură să lovească geamul portierei.

- Molly, iubito, ascultă...

Romeo era în dreptul portierei, alergând pe lângă taxi, încercând cu disperare să deschidă şi dând cu palma în plafonul maşinii. Am întors capul într-o parte, fără să-i mai privesc chipul îngrijorat, am închis ochii şi i-am strâns.

- Iubito, pot să-ţi explic. La naiba, Molly, stai!

Mi-am încrucişat braţele la piept, tremurând de furie. Şoferul s-a întors spre mine cu o faţă absolut derutată.

- Ai nevoie să opresc?

Am oftat în timp ce Romeo dispărea din raza mea vizuală şi miam pus centura de siguranţă.

- Nu, am nevoie să mă duceţi acasă. Am nevoie să mă duceţi departe de acel tip cât de repede se poate.

Când am intrat în cameră, noile mele haine s-au împrăştiat pe podea - ca rezultat al faptului că aruncasem pungile pe jos de furie -, iar eu m-am prăbuşit pe pat.

Deci aşa era când cineva îţi frângea inima. Aşa era când... simţeai. Trecuse atâta vreme de când îmi îmbrăţişasem emoţiile încât nici măcar nu mai ţineam minte cum era.

Telefonul îmi sună din nou. Sunase nonstop. Ştiam că era Rome. Probabil venea spre mine ca să-mi explice. Să-mi explice cum minţise că în după-amiaza aceea se ducea la sală

când, de fapt, îşi scotea la prânz “logodnica” băgată pe gât, iar ea îl bătea veselă în piept, spre marea încântare a mamei lui dictatoriale şi a acolitei ei. Nu puteam să concep că o lăsase să facă aşa ceva. După tot ce spusese despre Shelly.

M-am uitat fix la perdelele din voal alb care se mişcau sub adierea brizei şi m-am ridicat în capul oaselor. El avea să încerce să urce în balcon.

M-am dat jos din pat şi am încuiat uşile. Mereu le lăsam deschise pentru el, dar nu şi în seara aceea. N-avea decât să plece. M-am întors în pat şi am închis ochii.

După douăzeci de minute, am auzit foşnetul spalierului de grădină. Zece secunde mai târziu, paşi grei pe pardoseala balconului şi, cinci secunde mai târziu, uşile de la balcon se zguduiră, refuzându-i lui Romeo accesul.

- Mol! Deschide naibii! Ştiu că eşti înăuntru!

Mi-am pus perna în cap, în timp ce asaltul asupra uşilor din lemn înalte de peste doi metri continuă, până când se opri brusc. M-am ridicat încet în capul oaselor, m-am târât până la capătul patului şi am tras cu ochiul dincolo de uşi - nicio mişcare... nimic.

M-am dus înapoi între perne şi mi-am îngropat capul la loc.

- *Ce mama naibii? Nu poți să dai buzna aşa şi... stai*!
- *Dă-te laoparte*!
- *Molly*! *Molly*! *Ai grijă...*

Uşa dormitorului meu se deschise furtunos, cu un zgomot puternic, iar Rome intră autoritar. Căit, una dintre fetele din casă, alerga în spatele lui, respirând greu, iar părul ei şaten-cenuşiu îi cădea pe față.

- Am încercat să îl opresc, dar nu am reuşit. Vrei să chem paza?

M-am uitat lung la Rome, pe ale cărui trăsături era întipărită o expresie feroce.

- *Nici măcar să nu te gândeşti,* amenință el, apăsând fiecare cuvânt.

M-am întors înspre Căit şi am clătinat din cap.

Căit se apropie, măsurându-l pe Rome.

- Eşti sigură?

Am oftat.

- Da. Mulţumesc, Căit.

îşi ţuguie buzele în semn de dezgust faţă de Romeo - Căit nu era o admiratoare a sexului opus.

- Strigă dacă ai nevoie de mine.

Apoi închise uşa. Rome încuie, facându-mă prizonieră înăuntru.

- Pleacă, Romeo! N-am nimic să îţi zic.

El veni repede lângă pat şi se sprijini cu mâinile de saltea, chiar lângă mine.

- Ei bine, am eu ceva să-ţi zic.

- Ce? Că în tot acest timp m-ai minţit şi mi-ai înşelat încrederea, iar când zici că eşti la antrenament vrei să zici, de fapt, că te întâlneşti cu scumpa mamă şi cu târâtura aia?

El se îndreptă imediat, cu pumnii strânşi.

- Nu s-a întâmplat asta, la naiba!

- în fine. Nu-mi pasă. Pleacă!

M-am întins la loc în pat, uitându-mă în gol la peretele alb. Nişte mâini mă apucară de braţe, iar Romeo mă trase spre pieptul lui, nasurile aproape atingându-ni-se.

- Mama mi-a cerut să mă întâlnesc azi cu ea. O asociaţie caritabilă pentru copii, din al cărei comitet face şi ea parte, ceruse un tricou al echipei cu autograf pentru o licitaţie. M-am dus să-i dau tricoul, iar când am ajuns acolo, Shelly şi doamna Blair mă aşteptau cu ea la restaurant.

Am înghiţit greu în sec, iar el mă eliberă din strânsoare, se puse în genunchi pe saltea şi mă apucă de coapse.

- M-au bombardat de-a dreptul. Shelly le spusese despre tine şi începuseră să turuie cât sunt de iresponsabil şi toate rahaturile. Mama mi-a zis că, dacă nu termin eu cu tine, o să se asigure că termină ea. Nu pot permite să ţi se întâmple una ca asta. Romeo ridică brusc ochii spre mine, apoi îi coborî din nou spre podea. Ai mei... ei... Uite ce-i, iubito! Se poartă chiar rău cu mine, nu intru în detalii, dar asta e situaţia, sunt fiul lor, la naiba! Nu pot s-o las să îţi facă ţie la fel, aşa că am

inventat nişte rahaturi că eşti doar o aventură, o prietenă. Shelly e prea cretină ca să-şi dea măcar seama că mint Am rămas la masa de prânz ca s-o calmez pe mama. în niciun caz nu o să las să pățeşti ceva. Mai întâi vor trebui să treacă de mine.

Propria mamă pusese la cale mizeria asta? Să-l prindă într-o ambuscadă şi să-l convingă să renunțe la noi? Multe întrebări aproape că îmi scăpară de pe buze: "De ce ai lui se poartă aşa de urât cu el? Ce i-au făcut de-a lungul anilor?" Dar am tăcut. El pulsa de mânie şi nu mă lăsa sufletul să-l provoc şi mai tare.

- De ce ai minţit şi ai spus că te duci la sală? De ce n-ai fost sincer cu mine?

El vorbi printre dinții încleştați.

- Am fost sincer, jur! Ea m-a sunat exact când terminam. Planul era să las tricoul şi să plec.

- Dar Shelly te atingea. Te săruta, iar tu ai lasat-o! Cum ai putut?

Rome îşi lăsă capul pe spate şi gemu.

- ftntru că nu vreau ca ai mei să fie porniți contra ta. A trebuit să intru în joc... ca să te protejez. Nu înțelegi ce fel de oameni sunt ei. Sunt extrem de puternici şi influenți, Mol. Aici, ai mei sunt ca nişte afurisite de instituții. Aşezându-se mai aproape, Romeo îmi cuprinse fața în mâini. Dumnezeule, iubito! N-aş face niciodată ceva ca să te pierd. Crede-mă când îți spun că am stat acolo şi am îndurat uneltirile lor din iad ca să te protejez pe tine. La naiba cu Shelly, n-o suport pe scorpia aia! Se ridică şi începu să păşească în fața mea, fiecare gest trădându-i sinceritatea. Dar acum nu mai contează.

M-am încruntat.

- De ce?

El se opri şi scoase un râset trist.

- ftntru că, atunci când am țâşnit în fugă după tine, i-am spus mamei să-şi bage undeva rahatul de plan cu încuscrirea prin căsătorie a familiilor Blair şi Prince.

O undă de speranță îmi încolți în piept.

- Aşa ai făcut?

El se apropie şi se urcă în pat, împingându-mă pe spate.

- Îhî. I-am zis că nu mă însor în veci cu Shelly, fiindcă sunt cu tine. Că am terminat cu rahaturile lor, fiindcă sunt cu tine. în plus, am alergat pe stradă după taxiul tău, strigând şi lovind maşina. Sunt convins că asta a făcut să le intre bine în cap ce am zis.

M-am întins spre el, l-am apucat de păr şi l-am tras înspre buzele mele, întrerupând contactul doar ca să îi spun:

- Trebuie să-mi spui dacă treci prin situații dificile cu părinții tăi. Spune-mi, ca să nu mă îndoiesc de tine! îmi e greu să am încredere, dar învăț să o fac. Te rog, destăinuie-mi-te!

Rome îşi frecă de gâtul meu bărbia aproape sculptată, inhalându-mi mirosul.

- Iubito, eşti în siguranță cu mine. Şi după ce ajungeam acasă țiaş fi spus tot ce se întâmplase. Nu m-am aşteptat să te văd. Dumnezeule, aproape că m-a distrus să îți văd reacția, de cealaltă parte a străzii... După care ai fugit. Mi-ai promis că n-o să fugi niciodată de mine.

Făcu o mişcare din şolduri, iar şlițul i se apăsă de coapsele mele. A trebuit să-mi muşc buzele ca să nu gem.

- Chiar am încredere în tine. Doar că... nu mi-a picat bine. Te-a sărutat. Nu mi-a plăcut. Trebuia să plec de-acolo.

Rome continuă să se frece de mine, iar eu am dat ochii peste cap de plăcere.

- N-o să te înşel niciodată, Shakespeare. Eşti mult prea al naibii de importantă pentru mine ca să fac aşa ceva. Ți-am spus că n-o să mi-o trag niciodată în stânga şi în dreapta când o să fiu cu tine şi nu-mi place să nu fiu crezut.

Mă cuprinse o nerăbdare nervoasă la auzul obişnuitului său ton său brutal.

- Bine.

Am strâns aşternutul în mâini când tăria lui se apăsă de mine mai intens şi am simțit acea senzație delicioasă ce se forma la baza şalelor.

Am privit adânc în ochii lui Rome, facându-i să se lumineze.

- Romeo... am murmurat când el începu să se tragă înspre capătul patului.

- Ce fa...

- Şt!

Mâinile lui Romeo alunecară în sus pe coapsele mele goale şi pe sub rochie. M s-a tăiat răsuflarea când două degete îmi apucară marginea chiloților şi îi trasera încet în jos.

Am apăsat perna cu mâna când Romeo îmi lăsă lenjeria să cadă pe podea şi începu să îmi ridice rochia până la şolduri. M-am asigurat că tatuajul îmi rămâne acoperit.

- O să te gust, iubito. O să termini în gura mea.

- Ah, Dumnezeule! am şoptit şi brusc mi-am ridicat spatele de pe saltea, gemând când gura lui Romeo se lipi de mine.

- Doar pe tine te vreau, Mol. Ai înțeles? zise el în timp ce limba lui lucra cu viteză tot mai mare.

- *Da*! *Am înțeles*! am țipat, incapabilă să mă concentrez şi să vorbesc.

- La naiba, eşti atât de frumoasă!

Nu se lăsă până când nu am explodat, gemând greu cu mâinile înfipte în părul lui blond murdar, împingându-l doar când acțiunile lui deveniră mai mult decât puteam suporta.

Romeo se lăsă în genunchi, trăgându-mi rochia şi admirându-mă cum stăteam întinsă pe spate. Se târî lângă mine, îmbrățişându-mă strâns. Ştiam că era uşurat că preluase din nou o parte din control, dată fiind expresia calmă ce se aşternuse pe chipul lui îmbujorat.

După ce mi-am recăpătat suflarea, m-am întors pe o parte şi miam trecut dosul palmei peste obrazul lui.

- Dumnezeule, Rome! Mă derutezi teribil. Cu tine nu ştiu niciodată dacă vin sau plec.

- Sper că vii de fiecare dată, zise el țuguindu-şi viclean buzele.

L-am pocnit în coaste în joacă şi am văzut cum zâmbetul îi dispăru treptat.

- Nu sunt convins că îți dai seama ce înseamnă ce am făcut azi venind după tine şi lăsând-o pe mama baltă.

Nu îmi dădeam seama, dar înțelegeam, după comportamentul lui dat peste cap, că era ceva teribil de semnificativ. Romeo strânse în mâini marginile rochiei, iar suferința din ochii lui mari fu evidentă.

I-am dat părul laoparte de pe față.

- Ce e, iubitule?

El înghiți în sec şi se uită dincolo de uşile ce dădeau spre balcon, apoi îşi îndreptă atenția înspre mine şi şopti nişte cuvinte sfâşietoare:

- Să nu mă părăseşti niciodată!

Am simțit că îmi stătu inima auzindu-i rugămintea disperată.

- Hei, de unde vine asta?

Romeo îşi lipi fruntea de căldura abdomenului meu şi îşi petrecu strâns brațele în jurul taliei mele.

- Pur şi simplu, nu îmi vine să cred că te am în viața mea. Faci ca totul să fie mai bine şi nu vreau să te pierd.

Mi-am trecut degetele prin părul lui, îngrijorată de comportamentul lui ciudat.

- N-o să te părăsesc.

- Azi ai fost la un pas s-o faci. *Mi-ai zis* să plec, să *te las* în pace.

- A fost o neînțelegere.

Am înghițit în sec, nervoasă.

- Sincer, Rome, câte probleme o să ne provoace părinții tăi?

M-am cutremurat amintindu-mi fața dezgustată a mamei lui şi gestul agresiv făcut înspre mine. Chiar şi după experiența acestei zile îmi era limpede că nu avea să dea pace relației noastre, iar emoțiile schimbătoare ale lui Romeo mă obsedau.

- Nu ştiu. N-o să te las în preajma lor ca să riscăm să aflăm. Voi apăra cu orice preț ce avem. Le-am explicat prietenelor tale tot ce s-a întâmplat. Au înțeles, dar Cass mi-a dat un pumn în stomac şi mi-a zis că sunt un cap sec de rahat pentru că te-am făcut să suferi. Jimmy-Don nu are nicio clipă de răgaz cu tipa asta. E înfricoşătoare fata!

Am chicotit şi i-am îndrumat gura dinspre pântecul meu înspre buzele mele, apoi mi-am pus capul pe pernă, alături de al lui.

- Ce ți-a şoptit mama ta când m-ai văzut? Te-ai albit tot.

Rome îşi lipi imediat buzele de ale mele şi vorbi printre ele:

- Taci din gură, Shakespeare! Am terminat cu vorbăria. Trebuie să îți arăt din nou cât de rău îmi pare că te-am făcut să suferi.

Expertul în disimulare lovea din nou.

CAPITOLUL 13

Veni ziua de sâmbătă, iar când am deschis ochii, în loc sa-l văd pe Romeo în pat, am văzut pe pernă un tricou al echipei Crimson Tide de damă cu numărul 7 pe spate, alături de numele PRINCE deasupra, scris cu litere mari şi albe. Mi-am trecut degetele peste scris şi m-am uitat la partea din față a tricoului. Numele lui era imprimat şi acolo, iar în partea stângă sus era un trifoi cu patru foi cusut de material. De guler era prins, cu un bold, un bilet pe care scria:

Tricoul meu pe care iubita MEA să îl poarte la meci. Stai lângă Ally şi o să vin să-mi iau sărutul norocos.

Romeo al tău

Stadionul era plin ochi. Forma o mare întinsă de tricouri roşii şi albe. Grupuri de studenți îşi vopsiseră piepturile în roşu, peste care scriseseră cu vopsea albă “Hai, Tide!”. în galeria echipei adverse, zona era dominată de tricouri bleumarin şi albe.

Cass, Ally şi eu ne-am luat cola şi gustări de la comercianții din interiorul arenei şi ne-am dus spre locurile noastre. Când am ajuns, oamenii începură să ovaționeze, iar când ne-am uitat toate trei la ecran, confuze, m-am văzut urmărită de camera de luat vederi, cu fața încadrată de trifoi cu patru foi digitali. M-am blocat la acea imagine, iar Cass şi Alli țipară.

- Doamne, Molly, eşti celebră! cântă Cass uluită, făcând cu mâna înspre cameră şi trimițând sărutări.

Purta, ca de obicei, pălăria Stetson şi blugi, precum şi tricoul lui Jimmy-Don şi atrăgea toată atenția.

M-am grăbit înspre locurile noastre, acoperindu-mi fața, complet umilită şi bolborosind în barbă:

- Oh, Dumnezeule, oh, Dumnezeule, oh, Dumnezeule!

Am încercat să ignor fluierăturile îndreptate în direcția mea. Ally şi Cass s-au aşezat de-o parte şi de cealaltă, râzând şi aplaudând la unison cu restul lumii. Eu eram doar recunoscătoare că hotărâsem să mă machiez mai mult ca de obicei şi mă asigurasem că masa de păr cârlionțat îmi era adunată într-un coc la baza gâtului, dezordonat într-un mod stilat.

După câteva minute de iad provocat de atenția fanilor, care incluse şi faptul că echipa de majorete îşi fluturase pompoanele înspre mine - în afară de Shelly, care se încruntase şi refuzase să recunoască faptul că eram acolo pe ecranul cel mare începu prezentarea echipelor.

Cass strigă, țipă şi mă trase în picioare să dansez şi eu pe sunetul muzicii care duduia din sistemul de sonorizare. Când pe ecran apărură imagini cu momente din joc ale lui Romeo, pe coloana sonoră a piesei *Bullet in the Gun* a lui Planet Perfecto, n-am putut să nu sar şi să nu râd împreună cu prietena mea, texana cea nebună, pe măsură ce atmosfera molipsitoare de dinaintea jocului punea stăpânire pe mine.

Muzica se schimbă, iar pe ecran apărură imagini cu echipa de start. Ibza lui Romeo era ultima, iar anunțarea datelor lui statistice fu însoțită de un urlet asurzitor al mulțimii.

Crainicul luă microfonul, iar majoratele dădură fugă pe linia dintre tunel şi teren.

- *Alabama, ridică-te în picioare pentru echipa ta, Crimsooon Tiiide*!

Echipa apăru pe teren ca o explozie, iar stadionul aproape că se desprinse din fundație din pricina energiei. Austin şi Jimmy-Don erau în fruntea echipei, agitându-şi mâinile ca să facă mulțimea să reacționeze.

L-am căutat disperată cu privirea pe Romeo, iar exact în spate, la ceva distanță față de toți ceilalți, alergă din tunel pe

teren, fluturându-şi casca de protecție, iar camera de filmat îi urmări fiecare mişcare.

Când ajunse pe teren, păru că absolut fiecare suporter începu să strige “Sărut, sărut, sărut!” iar şi iar până când se auzi, sunt sigură, până în statul vecin. Ally mă luă de mână când pe ecran apăru chipul amuzat al lui Romeo dominând ecranele de la peluza nord şi peluza sud. Cu un salut cu mâna, se întoarse în direcția locurilor unde stăteam noi şi porni în alergare uşoară.

Când ajunse la capătul terenului, privirile ni se întâlniră, iar Romeo îmi făcu semn cu arătătorul să vin înspre el. Mulțimea deveni parcă mai zgomotoasă după gestul lui jucăuş şi îndrăzneț.

Picioarele mi se lipiră de pământ, iar frica mă făcu să îngheț pur şi simplu. Ştiam că aveam ochii cât farfuriile în timp ce se uitau în toate direcțiile, înspre mulțimea ce clocotea.

Am simțit o mână atingându-mă pe spate, iar Cass mă împinse, făcându-mă să mă mişc.

- Haide, fetițo! Nu-l lăsa să aştepte în fața atâtor oameni!

I-am aruncat peste umăr o privire ucigaşă, iar ea flutură din mână, nepăsătoare. M-am uitat din nou înspre teren - Romeo stătea la câțiva metri de mine, cu o expresie flămândă şi cu mâinile în şolduri, aşteptând să vadă ce aveam să fac.

- Ibți să faci asta, poți să faci asta, mi-am repetat încet ca o mantra, în timp ce cizmele mă propulsau înainte.

Când am ajuns la marginea terenului, Romeo îmi apucă mâna şi mă trase înspre pieptul lui, în timp ce cu cealaltă îmi mângâie ceafa.

Mulțimea îşi pierdu complet controlul.

El îşi lipi fruntea de a mea, nedându-mi altă variantă decât să mă concentrez numai asupra lui, lăsând zgomotul asurzitor al stadionului să se piardă în fundal.

- Hei, Mol.

- Hei, tu.

- Ai de gând să-mi dai sărutul ăla norocos?

- Dacă asta vrei...

Nările i se deschiseră.

- Clar e ceea ce vreau.

îmi înclină capul şi-şi apăsă gura de a mea - pasional, devorator -, după care se retrase, făcu cu ochiul şi reveni pe teren, lăsându-mă să stau acolo ca o fraieră fără creier şi îmbătată de dragoste.

Pentru o clipă, n-am ştiut dacă puteam păşi, dar m-am întors şi, fără a-mi ridica deloc capul în calea urletelor mulțimii, practic am alergat până la locul meu. Ally şi Cass râdeau de stânjeneala mea. Am rămas toate trei în picioare, iar meciul începu.

Rome făcea o partidă incredibilă. Sau cel puțin aşa părea, iar după coatele şi gesturile lui Ally şi ale lui Cass, eram aproape sigură că aveam dreptate. La jumătatea meciului, echipa lui conducea cu un avans de douăsprezece puncte, iar toată lumea avea încredere că victoria urma să fie convingătoare.

Stăteam rezemată de spătarul scaunului, bucurându-mă de atmosfera electrizantă, când am văzut-o pe Ally scrutându-mă cu privirea.

- Ce e?

Ea îşi înclină capul, cu un aer evaluator, făcându-mă să mă foiesc şi provocându-mi nelinişte.

- Ştii, în tot timpul ăsta nu te-am văzut niciodată cu părul desfăcut. E lung?

- Da, probabil e până la mijloc. De ce?

Ochii îi sclipiră uneltitor.

- După meci mergem direct acasă.

- Biiine...

- Iar tu, domnişoară Molly, o să arăți trăsnet diseară! zise ea entuziastă.

- Nu cred că voi putea fi vreodată clasificată drept trăsnet, Ally.

Eram destul de sigură că o bătuse soarele în cap.

- Asta pentru că nimeni nu ți-a arătat niciodată cum. Eu voi rezolva asta diseară. Purtăm cam aceeaşi mărime la haine, aşa

că poți lua una dintre rochiile mele. Una care o să-l înnebunească pe Rome.

- Acceptă, Molls! De ce să nu-l faci pe Glonț să stea cu limba scoasă după fundul tău mişto şi să vrea să ți-o tragă? adăugă Cass, făcând tot ce ştia mai bine ca să mă încurajeze.

Mi-am lăsat capul pe spate şi am gemut tare.

- Nicio şansă! Unde vă credeți, într-un film siropos în care adolescentele se transformă?

Ochii căprui ai lui Ally începură să sclipească de furie.

- Talentul meu în a transforma imaginea cuiva este fără pereche. O facem şi gata.

M-am uitat la chipul lui Ally şi am plecat capul.

- Ah, la naiba! Adevărul e că sunt destul de curioasă să văd ce poți să scoți din asta, am spus eu arătând înspre muntele de păr.

Ea încetă să se mai încrunte şi dansă pe scaun.

- N-ai decât să te îndoieşti de mine, dar Rome o s-o ia razna când o să te vadă. O să-i zicem să ne întâlnim la ora nouă, niciun minut mai devreme.

- Cum zici tu. Numai să nu mă faci să-mi regret decizia!

începu a doua repriză a meciului şi, la final, câştigară. Rome se duse la obişnuitul interviu de după meci, iar Austin fu desemnat cel mai bun jucător al partidei, spre marea bucurie a lui Lexi, care țopăia încântată.

Am rămas pe locul meu, aşteptând ca mulțimea să se mai calmeze, înainte de a-i spune să mergem acasă. După ce-şi bătu coechipierii pe spate, Rome veni spre mine, iar când ajunse, mă ridică în brațe şi mă învârti, facându-i pe bărbați să râdă batjocoritor şi pe femei sa scoată un “Ooo!”.

L-am cuprins cu brațele pe după gât şi i-am şoptit:

- Bravo, iubitule! Sunt aşa de mândră de tine!

- Mulțumesc, zise el cu glasul răguşit de emoție şi îmi mângâie buzele cu un sărut uşor ca un fulg.

Când mă lăsă jos, Ally veni şi-l îmbrățişă, felicitându-l.

Rome mă luă de mână.

- Rămâi aici, da? Mă întorc repede şi te scot la cină înainte să mergem în club.

- Nu se poate. O duc acasă să se pregătească, îl informă Ally cu un zâmbet dulceag.

Privirea pe care i-o aruncă Romeo ar fi trebuit să-i taie picioarele de frică, dar ea doar îl bătu pe braţ şi îi zise:

- Nu te deranja să faci figurile astea cu mine, Rome. Poţi să stai fără ea câteva ore.

El miji ochii, amenințător.

- Dar nu vreau să stau. O scot în oraş şi cu asta, basta!

Mi-am pus palmele pe fața lui.

- Mergi la masă cu băieții şi vino la noi la ora nouă! Te rog, pentru mine!

- Bine. Pentru tine. Dar o să fiu acolo la nouă punct. Şi ai face bine să fii gata, mârâi el şi-mi dădu un sărut sălbatic, după care mă plesni peste fund, un pic cam tare pentru un gest care s-ar fi vrut în joacă, şi se întoarse pe teren într-o dispoziție întunecată şi posacă.

Am oftat.

- Grozav. Acum e supărat pe mine.

Ally ridică din umeri.

- O să-i treacă.

- Ar fi bine să ai dreptate.

- Ce părere ai? întrebă Ally după ce-mi descoperi ochii în fața oglinzii mari.

- La naiba! am şoptit, holbându-mă la fata din oglindă şi văzându-le pe prietenele mele chicotind în spate.

- La cum arăți, Molls, eu ți-aş cam trage-o, glumi Cass, scoțând limba în joacă.

- Ți-am zis că sunt bună, zise Ally, încântată de ea însăşi.

- Adevărat, am răspuns, încă şocată de ceea ce vedeam în fața ochilor.

Ally clar se ținuse de promisiune. Nici măcar n-o recunoşteam pe fata care mă privea din oglindă. Avea părul lung, neted, drept în partea de sus şi onduleuri lejere la vârfuri. Şuvițe în nuanța caramelului înviorau nuanța de cafea

espresso a părului, făcându-l să pară sărutat de soare, iar pielea îi era înviorată de o pudră strălucitoare în nuanța bronzului. Machiajul intens îi făcea ochii căprui-aurii să iasă în evidență, iar silueta ei în formă de clepsidră era complimentată de o rochie scurtă, conică şi neagră, fără bretele şi cu un decolteu în formă de inimă, iar apariția era desăvârşită de o pereche de cizme de cowboy negre şi înalte.

Contemplarea mea în oglindă îmi fu întreruptă de o bătaie nerăbdătoare în uşă, iar Căit intră în cameră.

- Salut, Ally, Rome şi băieții vă aşteaptă jos. Căit clipi des de uimire. Molly... Mai să nu te recunosc. Arăți de milioane, scumpo!

- Mulțumesc, Căit, am răspuns, roşind brusc.

Ne-am îndreptat spre scări şi l-am văzut jos pe Romeo, îmbrăcat în blugi cu talie joasă, închişi la culoare, şi cămaşă roşie în carouri, cu mânecile suflecate - arăta al naibii de chipeş.

Austin, îmbrăcat în negru, ca de obicei, mă observă primul. L-am văzut făcând ochii mari când îşi dădu seama că fata de acolo eram eu. Rome glumea cu Jimmy-Don şi stătea rezemat relaxat de uşă, iar Reece îl bătu pe braț. Romeo întoarse enervat capul spre el, dar Reece îi ignoră privirea severă şi, fără un cuvânt, arătă cu degetul în direcția mea.

Când Rome privi în sus, aproape că am izbucnit în râs văzându-i reacția. Sări practic de lângă uşa de care se sprijinea şi veni iute la baza scărilor. Cu fiecare treaptă pe care o coboram, mă simțeam tot mai încrezătoare, iar dacă expresia uimită de pe chipul lui Rome era un indiciu, se putea spune că planul lui Ally dăduse roade.

Când am ajuns la ultima treaptă, amândoi eram aproape la aceeaşi înălțime. Unghia de la degetul mare îmi era prinsă între dinți şi mă foiam nervoasă din cauza atenției tăcute a tuturor celor prezenți.

Mâinile lui Rome se întinseră uşor în față, prinzându-mă de spate şi trăgându-mă spre corpul lui musculos. Scântei de dorință zburau dinspre ochii lui de un căprui-închis. Am ştiut

în acea clipă că seara avea să ne pună la încercare controlul. Măruntaiele mi se strânseră aproape dureros din cauza dorinței; o fierbințeală îmbătătoare îmi cuprinse trupul. Şi, judecând după mâinile aspre şi cutreierătoare ale lui Rome şi după blugii lipiți de pelvisul meu, şi el se străduia să-şi păstreze controlul.

Romeo se aplecă spre mine şi-şi lipi buzele netede de ale mele. M-am jucat cu şuvițele de păr de la ceafa lui, iar el şopti:

- La naiba, Mol. îmi pui controlul la încercare arătând aşa frumoasă. Cum naiba o să rezist în seara asta? O să trebuiască să pun bățul pe toți tipii. O să iasă deranj mare dacă se uită vreunul la tine fie şi o secundă.

- Numai pe tine te vreau, iubitule. Ştii asta, l-am asigurat, văzând cum un val de linişte i se aşterne pe față. Am întins mâna şi mi-am împletit degetele cu ale lui. Hai să mergem! Sunt nerăbdătoare să mă înveți dansul ăla în doi paşi.

- La naiba cu dansul în doi paşi! Te vreau lipită de mine, dansând lent toată noaptea.

CAPITOLUL 14

Clubul Flux era ticsit de suporteri Tide beți, care fuseseră la meci, şi imediat ce am ajuns, Rome fu asaltat de laude şi de strângeri de mână apreciative. Mă ținea strâns lângă el, cu brațul în jurul umărului său şi cu capul în curbura gâtului.

Grupul nostru primise un separeu în capătul localului, acesta fiind unul dintre beneficiile de a fi alături de *Romeo Prince*.

Ne îndreptam spre zona aceea izolată, din colț, când un student beat îmbrăcat cu tricoul echipei Tide mă apucă de braț şi mă trase la pieptul lui asudat.

- Talismanul norocos al lui Glonț! Ai salvat sezonul, iubire! Meriți un ditamai pup icul de mulțumire!

Tipul fu imediat îmbrâncit de lângă mine, iar Romeo îl ridică de la pământ, ținându-l de gulerul tricoului.

- Ce naiba crezi că faci?

Suporterul Tide păli instantaneu şi ridică brațele în semn de predare.

- Glonț... eu... eu doar voiam să-mi arăt aprecierea.
- Atunci apreciaz-o de la distanță. Atinge-o din nou şi o să te uiți la noi de jos în sus! Pricepi?
- Da, da, pricep, omule. O las în pace. S-scuze...

Rome îl eliberă şi-l readuse cu picioarele pe pământ, iar suporterul şocat îşi făcu rapid loc prin mulțime. Când Romeo se întoarse cu fața spre mine, îl țintuiam cu privirea, cu brațele încrucişate la piept şi o încruntare nervoasă.

- Iubito... încercă el s-o dreagă înaintând un pic.

Am secerat aerul cu mâna, facându-i semn să tacă şi să stea locului.

- Nu era nevoie, Romeo! Nu era deloc nevoie să faci ce-ai făcut. Nu trebuia să fii al naibii de agresiv cu bietul om.

Buzele lui pline se țuguiară.

- Dar a pus mâna pe tine.
- Şi pentru asta îl amenințI?
- Eşti a mea, iar el a pus mâna pe tine. Asta nu mi-a plăcut.
- Doamne, Romeo, a fost o reacție complet exagerată!

El oftă adânc.

- Am dat-o iar în bară, nu?

Părea atât de pierdut. M-am dus la el şi l-am cuprins cu brațele pe după gât.

- Da, ai dat-o în bară.

Buza i se curbă într-un mic rânjet.

- Sunt iertat?

Mi se tăie respirația, lipindu-mi apoi fruntea de a lui.

- Sunt a ta. Fii calm!

Un val de pace îi scăldă trăsăturile, iar el încuviință scurt din cap, după care îşi strivi buzele de ale mele, furând un sărut apăsat.

Ne-am îndreptat spre separeu şi ne-am alăturat prietenilor noştri, în câteva minute, o chelneriță blondă şi minionă veni să ne ia comanda pentru băuturi. Din clipa în care ajunse, nu-şi luă ochii verzi de la Rome. Ajunsesem să mă aştept la asta. Atrăgea oamenii - fie pentru că arăta bine, fie datorită

echipei pentru care juca. Dar ea se purta altfel; se uita la el de parcă îl cunoştea... intim.

După ce am comandat câteva sticle de bere şi am văzut că Rome părea a ignora atenţia constantă pe care i-o oferea chelneriţă, m-am relaxat şi am putut în sfârşit să arunc o privire prin club. Era o masă de trupuri care se atingeau şi se roteau, iar bărbaţii îşi învârteau entuziaşti partenerele în jurul ringului de dans - am presupun că acela era dansul în doi paşi. Totul era chiar distractiv.

Ne-au fost aduse băuturile şi, din nou, chelneriţă poposi în dreptul lui Rome, numai că de data asta mi-a fost clar că bănuielile îmi erau justificate. El o ignoră, determinând-o să ne blocheze raza vizuală cu sânii ei obraznici, din plastic, şi să spună cu voce cântată:

- Hei, Glonţ, ce-ai mai făcut?

Sprâncenele mi se uniră brusc şi am întors capul spre Rome, care rămăsese nemişcat.

- Nu avem ce vorbi, zise el rece.

Blonda cu bust proeminent îmbrăcată într-o rochie neagră obscen de scurtă se aplecă peste masă, scoţându-şi la înaintare decolteul cu ajutorul braţelor îndoite, şi îi ignoră atitudinea neprietenoasă.

- Nu m-ai mai sunat după noaptea pe care am petrecut-o împreună.

Am înlemnit, iar Romeo mă trase şi mai strâns la pieptul lui, anticipând că eram pe cale să mă ridic şi să plec, părăsind scena aceea plină de disconfort. Furia intensă ce-mi răvăşea trupul mă îndemna să fug sau să iau atitudine.

- Nici nu aveam de gând. Şi o zic din nou: nu avem ce vorbi. El se aplecă uşor în faţă. Sau, dacă ai nevoie de un răspuns mai simplu, dispari!

Fata se schimba la faţă şi izbucni:

- Am auzit eu că ai ajuns sub papuc - păcat de o sculă aşa de mişto! Mă privi de sus şi râse. Şi pentru *asta*? Probabil şi-o trage mai bine decât a tras pe ea rochia asta de rahat.

Se ridică brusc, unduindu-şi rotunjimile, şi-şi făcu loc prin mulțime. Am strâns pumnii până când îmi intrară unghiile în carne.

Ally îl privi aspru pe Rome şi clătină din cap. Eu nu îndrăzneam să mă uit la nimeni. M-am desprins din brațele lui. Romeo încercă să mă țină, dar am reuşit să mă mişc până la marginea banchetei.

- Trebuie să merg la baie, am zis brusc.

Romeo se aplecă în față, cu trăsăturile oțelite, şi tună:

- Să nu îndrăzneşti să fugi, mai ales după tot ce ai spus!

I-am cerut să tacă, lucru care îi făcu gura să se strâmbe. Nu era obişnuit să fie pus la punct şi ştiam că asta îl enerva.

- *Mă duc* la baie! l-am repezit şi i-am văzut chipul înghețând.

Miji ochii ca reacție la tonul meu aspru, iar eu mi-am fluturat părul cu un gest disprețuitor, fără să îmi pese, şi m-am îndepărtat.

Am auzit-o pe Ally strigând:

- Molly, aşteaptă!

Dar nu m-am oprit. Aproape că ajunsesem la baie când cineva mă apucă strâns de mână şi mă trase în spate. M-am încăpățânat să nu fac niciun pas şi am vrut să-mi retrag brațul, dar Romeo apăru în fața mea, privindu-mă furios.

Scoase un mârâit mânios şi mă prinse din nou strâns de braț, apoi mă trase pe un culoar gol şi încercă mai multe uşi ca să vadă dacă era vreuna descuiată. Când una dintre uşi se deschise - un spațiu de depozitare mă trase înăuntru, aprinse lumina, încuie uşa şi se întoarse ca să ajungă cu fața la mine.

- I-am tras-o o dată. Anul trecut. Nimic mai mult. N-ai de ce să te superi şi cu siguranță nu-i nevoie să fugi, la naiba!

L-am țintuit cu privirea.

- Păi, scuză-mă dacă nu-mi face plăcere ca târfele tale să-şi etaleze trupurile uşuratice fix în fața mea!

I se umflară nările şi se apropie şi mai mult de mine.

- Vrei să ştii totul despre trecutul meu sexual, toate detaliile sordide? *Bine*! Mi-am tras-o cu o grămadă de fete, în multe

feluri, în multe locuri. Ele mi se aruncau în brațe, eu le dădeam ce-şi doreau şi le plăcea la nebunie.

înainte să îmi dau seama ce făceam, l-am lovit cu palma peste față, iar sunetul puternic fu amplificat de acustica din mica încăpere în care ne aflam.

Sângele îmi fierbea în vene, iar fața lui Rome deveni stacojie.

- Te simți mai bine acum? Te-ai eliberat? zise el pe un ton muşcător, frecându-şi obrazul cu mâna.

Ochii mi se umplură de lacrimi. Nu avusesem nicio intenție să îl lovesc, dar nimeni nu-mi provocase vreodată o asemenea reacție. Tremuram din cauza influxului brusc de adrenalină.

Romeo se rezemă de peretele opus, lăsându-şi capul în jos.

- Ele şi-au tras-o cu Glonț. Ele şi-au tras-o doar cu Glonț!

Mi se tăie răsuflarea din cauza durerii.

- Frumos, Rome. Chiar frumos. Asta o să-mi faci şi mie? O sămi dai ocazia să i-o trag marelui Glonț Prince, o să-mi dai ce vreau şi o să-ți vezi de drum?

El se năpusti înainte, forțându-mă să fac un pas înapoi până când spatele mi se lipi de rafturile reci din oțel, iar brațele lui fură fixate de-o parte şi de cealaltă a trupului meu.

- Ba deloc, Shakespeare, dar bagă asta la cap! O să ți-o trag, dar o să şi fac dragoste cu tine. O să controlez fiecare părticică afurisită din sufletul tău şi n-o să te las niciodată să pleci. O să-mi strigi numele iar şi iar până când ți se va întipări pentru totdeauna în gâtul afurisit. N-o să fii doar o partidă de-o noapte pentru mine, Mol, o să fii partida şi salvarea vieții mele!

Am înghițit în sec când el îşi puse mâna pe bărbia mea, cerându-mi să mă uit la el, să îl văd.

- Vei face dragoste cu mine, cu Romeo, nu cu un alter ego penibil din fotbal. Vei avea parte de mine, cel adevărat, pentru totdeauna. Ți-e suficient de clar? închise ochii, apăsându-şi fruntea de a mea. Ffentru Dumnezeu, Mol! N-am mai făcut asta niciodată. Dacă aş fi ştiut că exişti, că eşti acolo, undeva şi mă aştepți, nu mi-aş fi tras-o cu toate fetele astea. Dar nu pot să dau timpul înapoi.

M-am lăsat înspre metalul rigid.

- E cam mult, nu crezi? Familia ta mă urăşte, evident, Shelly nu are de gând să se lase dusă, tu ataci pe oricine se uită la mine, iar aceste... fete pe care le-ai avut în trecut nu par dispuse să renunțe. Cum ar putea să meargă lucrurile între noi cu atâta stres?

Panica se citea limpede pe trăsăturile lui.

- Nu. Nu face asta!

- Ce să nu fac?

- Nu renunța la noi. Nu fugi iar când devine greu. îmi prinse bărbia cu mâna. Tu o să te lupți cu problemele din trecut. Eu o să învăț să-mi controlez furia. O să ripostăm în fața familiei mele. O să-i ignorăm pe ceilalți. O să trecem peste toate astea! Dar nu îndrăzni să renunți acum, Shakespeare! Nu cumva să îndrăzneşti!

- Rome...

Ochii lui întunecați îi căutară pe ai mei.

- Nu! N-o să te las să pleci. Ştiu că sunt nepotrivit pentru tine în toate felurile posibile, dar tu m-aî schimbat. M-ai schimbat, la naiba! Nu vezi asta?! O să înfrunți asta împreună cu mine. Spune-o! Te rog, iubito, spune-mi asta!

Am clătinat din cap, gata să îi dau contraargumente, dar el se apropie de mine până când mă ținu captivă cu trupul lui înalt şi masiv.

- Spune că ai înțeles, Mol!

- Rome, eu... am gemut.

Un pumn strâns lovi rafturile din spatele meu, făcând câteva cutii să cadă cu zgomot pe podea.

- Nu o să fugi. *Ai înțeles*???

- *Da*! *Da*, *la naiba*, *am înțeles*! am strigat, proptindu-mi mâinile în pieptul lui şi împingându-l.

Chiar şi prin duritatea vorbelor lui, simțeam cum frica îi pulsa prin corp la gândul că mă putea pierde. Mâna lui mă apucă de ceafă.

- Rămâi? şopti el, scrutând toate ungherele ochilor mei.

Am oftat când îmi apucă un picior şi mi-l trecu peste şoldul lui, încercând să ajungă şi mai aproape de mine.

- Rămân.

Pupilele lui Romeo se dilatară, iar un val de excitare se aşternu pe chipul lui aspru.

- La naiba, te vreau aşa de mult! Faptul că faci tot ce zic mă întăreşte rău.

M-am aplecat şi l-am sărutat după ureche. M-am retras încet, iam luat mâna, mi-am ridicat rochia şi i-am pus-o chiar deasupra fierbinţelii mele.

- Mol... Doamne! gemu el, iar degetele îi alunecară în interiorul meu. Mă omori cu zile.

Limba mea făcea cercuri peste conturul urechii lui.

- îmi place când conduci, când îţi impui autoritatea. Mă excită.

- La naiba, îmi dau seama şi îmi place că te supui. Asta mă... calmează. Eşti ce am eu nevoie. La naiba, eşti perfectă pentru mine! Frumoasă, sexy până la Dumnezeu, cu un corp care i-ar face pe pictori să plângă.

Degetele lui Rome îşi începură explorarea, iar eu mi-am pierdut şi ultima urmă de raţiune. îşi înfipse o mână în părul meu lung şi mă ţinu strâns în timp ce degetele lui mă pătrundeau, fiind imposibil să mă mişc. Am gemut, iar privirea i s-a întunecat şi mai tare.

- N-o să mai existe altcineva. Pentru prima dată, îmi dai ce vreau, ce *am nevoie*. îmi dai control total şi îmi place la nebunie. Şi ţie îţi place, aşa-i? îţi place la nebunie?

Cunoscutul val de dorinţă începu să-mi cuprindă picioarele, iar icnetele mele umplură fiecare colţ al încăperii. M-am agăţat de umerii lui şi am răspuns cu suflarea tăiată:

- Da, îmi place la nebunie. îmi place la nebunie!

Rânjetul lui sarcastic mă excită şi mă înfurie deopotrivă, iar degetele lui pulsară cu o repeziciune ameţitoare. Mi-am coborât mâna spre blugii lui, iar el răcni:

- Ia mâna! la-ţi mâna de acolo! *Acum*! Nu e vorba despre mine. Nu mă atingi decât dacă zic eu.

Am făcut ce îmi dicta, iar când mă pătrunse al treilea deget, miam lăsat capul pe spate şi mi-am ţipat eliberarea. Pieptul îmi era greu din cauza senzaţiilor, aşa că m-am agăţat de părul

lui Romeo, zdrobindu-i buzele de ale mele, arătându-i că acceptam cine era el, cine eram eu, ce eram împreună.

Ritmul muzicii de pe ringul de dans bubuia în liniştea micii noastre încăperi; simțeam basul şi toba penetrând pieptul lui Romeo şi vibrând într-al meu. Romeo îşi retrase mâna din chiloții mei şi mă sărută blând şi afectuos, în perfectă contradicție cu felul în care se purtase cu doar câteva minute mai devreme.

- Suntem bine? îmi şopti el cu buzele lipite de ale mele şi cu o privire prudentă, chiar speriată.

L-am sărutat pe frunte şi i-am zâmbit, făcându-i fața să se lumineze.

- ft tine te vreau, Romeo. Şi tu îmi oferi ceva ce nici nu ştiam că îmi doresc.

- Chiar dacă atâția ani mi-am tras-o în stânga şi-n dreapta? Chiar dacă îți fac viața grea? Chiar dacă sunt plin de defecte?

Mi-am petrecut brațele peste ale lui.

- Nu pot să mă prefac că îmi convin toate astea, dar, dacă sunt a ta şi numai a ta, atunci o să fac față.

- Chiar eşti. Acum nici nu mai văd altă fată, n-am mai avut ochi pentru nimeni de la primul nostru sărut.

Părea aproape dureros pentru el să spună acele cuvinte.

- Romeo?

Vârfuri de degete îmi mângâiară fața, iar el îmi urmări şi cea mai mică mişcare.

- Mda?

- Suntem defecți? Felul nostru de a găsi... plăcere e cumva complet defect? Faptul că îmi dai ordine ca un sergent şi că eu îți îndeplinesc toate ordinele?

El afişă un zâmbet întunecat drept răspuns la neliniştea mea chinuitoare.

- O să spun un da hotărât.

Am încuviințat din cap şi m-am întors încet. El mă trase din nou cu fața înspre chipul lui amuzat.

- îți face plăcere, Mol? îți place să dețin controlul?

Mi-am dat ochii peste cap şi, doar gândindu-mă la cuvintele lui, am simțit că o căldură arzătoare amenință să se declanşeze.

- Da... de fiecare dată.

- Asta înseamnă că nu suntem defecți. în realitate, nu există doi oameni mai potriviți ca noi. Umplem un gol emoțional cu care ne confruntăm amândoi.

Am expirat şi am râs.

- Doi îndrăgostiți loviți de soartă?

El zâmbi din nou. Era un zâmbet aproape complet, pe care nu i-l mai văzusem, atât de liber şi de lipsit de griji.

- Cred că ar trebui să încetăm cu citatele din piesa aia afurisită, Shakespeare. Mă simt de parca am fi o versiune dementa din *Romeo şi Julieta*.

N-am putut să nu izbucnesc în râs, iar Romeo mi se alătură. Miam aranjat rochia şi i-am luat mâna.

- Acum hai să mergem să dansăm!

- Sunt excitat ca naiba. O să mă faci să explodez doar uitându-mă la tine cum te mişti. Rotunjimile tale sunt periculoase, iubito.

M-am frecat de trupul lui, simțind tăria de sub pantalonii lui.

- în niciun caz n-ai terminat cu mine în seara asta, Romeo. Vreau să te gândeşti la asta până când plecăm din clubul ăsta. Dar am venit aici ca să dansăm şi vreau să dansez. Arată-le tuturor cuceririlor tale din trecut că de-acum eşti al meu şi că trebuie să-şi ia mâinile de pe bărbatul meu.

Am dat să mă întorc şi să ies, dar el mă trase înapoi, ridicându-mă de la pământ şi petrecându-mi picioarele în jurul mijlocului său.

- Zi asta din nou, ordonă el sever, iar Rome cel jucăuş dispăru cu desăvârşire, în timp ce Rome cel întunecat se iți înapoi.

- Să zic ce?

- Ce tocmai ai zis.

- Că eşti al meu?

- Da, rosti el cu glas răguşit în timp ce se împingea între coapsele mele.

- De-acum *eşti* al meu. Fără excepții. Doar tu, pentru cine eşti tu.

El mârâi şi mă izbi din nou cu spatele de perete. Nu aveam de gând să-l împiedic să-şi ia ce voia şi, judecând după expresia lui, nici el nu avea să se oprească. Urma să mă dăruiesc iubitului meu într-o debara şi, sincer, nici că-mi păsa.

Romeo se apropie, desfacându-şi fermoarul blugilor, dar chiar atunci afurisita de clanță începu să se mişte.

- Hei, cine-i acolo? Deschide! striga o voce de bărbat dinspre hol.

- *Nu*! urlă el printre dinții încleştați, iar mâinile i se strânseră aproape dureros pe talia mea.

- Deschide sau chem paza!

Romeo îşi lăsă capul să cadă pe umărul meu, iar eu mi-am înăbuşit râsul în părul lui lung. I-am tras la loc fermoarul şi m-am strecurat din strânsoarea lui, împletindu-mi degetele cu ale lui.

- Hai să mergem, iubitule! Hai să ne bucurăm de întâlnirea noastră!

El încuviință brusc din cap şi-mi luă fața în mâini.

- Ieşi şi arată-le naibii tuturor că suntem împreună. Fbți face asta. Pentru tine şi pentru *noi*. E momentul să fii îndrăzneață, iubito. Arată-le!

Un zâmbet mi-a cuprins uşor chipul, iar în piept am simțit o explozie de căldură. îmi demonstrase că eram de nedespărțit. Era timpul să transpun şi în fapte ceea ce credeam.

Romeo trase de uşă şi o deschise, iar de cealaltă parte, tânărul manager al barului făcu un pas înapoi văzând expresia lui aspră. Neam făcut loc prin mulțime şi am ajuns la separeul nostru. Prietenii noştri erau pe ringul de dans, aşa că ne-am luat berile şi ne-am calmat hormonii cu alcoolul ce ne aştepta.

Am reperat-o pe chelnerița cu bust impresionant şi i-am făcut semn. Romeo mă urmări cu atenție pe măsură ce ea se apropia, iar fiecare muşchi din corp îi era pregătit să intervină. M-am urcat pe genunchiul lui şi l-am lăsat să mă țină mândru în brațele lui.

Ochii ei ca mărgelele se mijiră la vederea noastră, apoi mormăi ceva în barbă înainte să afişeze un zâmbet fals.

- Cu ce pot să vă ajut?

I-am aruncat o privire jucăuşă lui Romeo, care zâmbi nedumerit de noua mea încredere. Episodul nostru din debara îmi calmase gelozia - dacă membrii unui cuplu puteau scoate la iveală, unul de la celălalt, un asemenea comportament animalic, asta însemna că nu aveam rivale şi nici vreo ameninţare la orizont.

- O să luăm două rânduri de tequila şi...

Mi-am trecut degetul peste abdomenul lui Romeo, până la betelia blugilor, iar drept reacţie şoldurile lui se ridicară înspre fundul meu.

- Tu ce vrei, iubitule?

Ochii lui Romeo sclipeau de dorinţă nedisimulată, iar el mi se adresă doar mie.

- Ar trebui să le mai luăm tuturor câte o bere, frumoaso.

M-am întors înapoi înspre chelneriţă.

- Ai reţinut?

Ea încuviinţă scurt din cap şi dădu să se întoarcă şi să plece, dându-şi ochii peste cap.

Am văzut roşu în faţa ochilor.

- Ah, şi încă ceva! am strigat spre silueta ei în retragere.

Ea se întoarse brusc, iar în privirea sa răutăcioasă se citea enervarea, politeţea de faţadă dispărându-i complet.

I-am oferit un zâmbet strălucitor.

- El e al meu acum. Transmite-i oricărei alte paraşute care vrea încă o tură cu iubitul meu că este complet indisponibil!

îi aruncă lui Rome o privire furioasă, apoi se pierdu în mulţime. Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul. Rome mă întoarse spre el, muşcându-mă de gât, cuprins de un extaz maniacal.

- Te vreau în debaraua aia din nou... La naiba, a fost aşa de sexy, iubito, gemu el.

- *Asta* a fost suficient de îndrăzneţ pentru tine? l-am întrebat.

El se împinse din nou în mine, rânjind.

- Al naibii de îndrăzneț! îmi place noua ta personalitate.
- Nu e nouă. Doar că stătea la cutie.
- Atunci trezeşte-te, naibii, iubito! Trezeşte-te, naibii!

Cass se apropie ţanţoşă alături de Jimmy-Don, bătând tare din palme.

- Molly Shakespeare! Nu te-am auzit vorbind vreodată aşa cu cineva. Mi-a plăcut la nebunie. Cred că începi să înveți de la mine, fetițo! Data viitoare, ia-o în vizor pe Shelly. Scorpia aia are nevoie de nişte vorbe bine ţintite din partea lui Molly cea nouă şi dură!

Se aplecă şi mă sărută pe creştet ca o mamă mândră.

Cinci minute mai târziu, ne băuserăm shoturile şi eram cu toții pe ringul de dans, în apropiere de separeul nostru. Eram în picioare când începu piesa *Save a Horse* (*Ride a Cowboy*) a celor de la Big and Rich. Ochii lui Romeo începură să danseze jucăuş, iar eu m-am lipit de el, mişcându-mi şoldurile în ritmul melodiei. Cass şi Jimmy- Don dansau ca nimeni alții, mulțimea oferindu-le spațiu, iar Austin o făcu pe Lexi să-i sară în spate ca şi cum ar fi fost un cal când melodia ajunse la refren.

Cu fiecare shot de tequila, îmi dispăreau inhibițiile, iar Romeo profita din plin, trecându-şi mâna peste corpul meu, pe lateral, trecându-şi limba peste pielea mea dezgolită şi şoptindu-mi la ureche lucruri ne ortodoxe.

Nu ne-am aşezat timp de două ore şi am reuşit să ajungem întrun colț al clubului, mai la adăpost de atenția constantă a celorlalți. Romeo era lipit de perete, iar eu dansam în jurul lui, lipită de el, peste el. îi simțeam dorința apăsându-mi coapsele goale, iar acela a fost momentul în care am luat o decizie.

M-am cuibărit în el pe primele acorduri ale piesei *How Country Feels* a lui Randy Houser, l-am cuprins cu brațele pe după gât şi am văzut cum pe față îi apăru un zâmbet, în timp ce brațele lui mă cuprinseră de talie drept răspuns.

- Eşti bine?

Am clătinat din cap şi mi-am țuguiat buzele.

El se încruntă, iar adorabila lui cută de pe frunte îşi făcu apariția.

- De ce? Ce s-a întâmplat?

Mi-am trecut degetele prin părul lui lung, cu gura aproape lipită de urechea lui.

- Vreau acasă.

- Ți-e rău? S-a întâmplat ceva?

Am oftat şi am încuviințat din cap.

- Ce e? Spune-mi! insistă el, iar atitudinea lui dură şi protectoare începu să iasă la suprafață.

Era exact ce voiam să se întâmple.

- Vreau să mă duci acasă şi să mă bagi în pat.

El îşi trecu limba peste buza de jos, cu o expresie confuză pe chip.

- în regulă, eşti obosită?

Am clătinat din cap şi am continuat:

- Vreau să mă bagi în pat... să vii şi tu lângă mine... şi să faci dragoste cu mine.

La auzul acelor cuvinte, Romeo îşi dădu capul pe spate, iar ochii precum boabele de cacao sclipiră instantaneu de excitație. Pdvisul lui tare se izbi de al meu şi mă împinse de peretele alunecos de transpirație.

- Vorbeşti serios?

- Cel mai serios.

îmblânzindu-şi tonul, el murmură:

- Nu vreau să faci ceva pentru care nu eşti pregătită. Ai băut. Nu vreau ca mâine-dimineață să regreți ce am făcut împreună.

- Nu sunt atât de beată încât să nu fie adevărat ce simt. Te vreau, Romeo, fără nicio urmă de regret.

- Atunci imploră-mă! Observându-mi reacția de surprindere, el şopti pe un ton grav: Ți-am zis că o să te iau *doar* când o să mă implori, când o să mă doreşti ca pe nimeni altul. Dacă eşti în acel punct, Mol, trebuie să mi-o dovedeşti. Trebuie să mă implori.

Mi-am amintit cuvintele lui şi m-am înfiorat toată. Mă excita. Preludiul lui verbal mă atrăgea cu succes în jocul lui.

- Romeo Prince, vreau să mă duci în pat, vreau să mă dezbraci încet şi vreau să mă faci complet a ta. Te rog, Romeo, fă dragoste cu mine… *în noaptea asta*!

Pentru o clipită, am crezut că avea să mă ia chiar acolo, lipită de acel perete, dar el îmi ordonă:

- Du-te şi ia-ți geanta! Te aştept afară. Şi *nu* sta mult!

Dispăru în mulțime şi i-am văzut pumnii strângându-se în semn de frustrare în timp ce-şi făcea loc agresiv către ieşire. Am ajuns la separeul nostru într-o stare vecină cu visarea, le-am îndrugat nişte scuze prietenilor noştri şi am ieşit după el.

Imediat ce am ieşit din club, ochii plini de dorință mi-au fixat chipul cuprins de excitare, iar Romeo mă urmări ca un animal de pradă care îşi urmărea victima. Făcu un semn cu bărbia, îndemnându-mă fără vreun cuvânt.

M-am clătinat, simțindu-mi picioarele grele, şi m-am oprit în fața lui. El se aplecă şi mă sărută blând pe gât, mă luă de mână fără o vorbă şi făcu semn după un taxi. Am sărit pe bancheta din spate, cu coapsele lipite de ale lui, tensiunea dintre noi fiind palpabilă. Până şi şoferul cărunt, între două vârste, se foi în scaun şi se uită repetat la noi în oglinda retrovizoare, probabil făcându-şi griji că aveam să ne pierdem controlul pe tapițeria din piele a banchetei din spate.

Din cauza nerăbdării, nu puteam sta locului, iar Rome îmi puse mâna pe piciorul din care tot băteam.

- Opreşte-te!

Am riscat să privesc în lateral şi am văzut că şlițul de la blugi îi era extrem de umflat. Am încercat să mă dau mai aproape, să fur un sărut, o atingere, ceva, orice ca să îmi potolească foamea trupului pentru puțină vreme.

Romeo îmi văzu intenția şi se aplecă înspre urechea mea.

- Hotărăşte-te acum dacă vrei să fii arestată pentru expunere indecentă în public, pentru că, dacă te mai apropii fie şi cu un milimetru, o să ți-o trag chiar aici şi acum, fără alte discuții. E alegerea ta, Shakespeare!

M-am tras cu laşitate spre portieră, lăsând geamul în jos ca să intre aer, şi am încercat sa îmi adun minţile, întrebându-mă în ce mama naibii m-am băgat.

Când în sfârşit am ajuns în faţa casei frăţiei mele, după un drum care parcă durase o eternitate, am coborât în strada tăcută, iar Romeo zise:

- Tu intră singură! O să vin pe balcon. Şi grăbeşte-te, iubito! Vorbesc serios. Nu mă pune la încercare chiar acum!

CAPITOLUL 15

De îndată ce am intrat în cameră, Romeo veni în spatele meu - iam simţit respiraţia, un amestec de mentă şi bere -, răcorindu-mi pielea încinsă.

- Mergi spre pat şi scoate-ţi cizmele!

Vocea lui era aspra şi severă.

Picioarele mi se mişcară înainte ca şi cum ar fi fost în perfect acord cu comenzile lui. Am ajuns la pat şi mi-am scos cizmele.

- întoarce-te cu faţa la mine!

Am făcut cum ceruse el, tremurând într-un amalgam ameţitor de teama şi excitare.

Romeo stătea lângă perete, strălucirea lunii evidenţiindu-i chipul frumos, urmărindu-mi silueta în timp ce îi respectam ascultătoare instrucţiunile.

- Scoate-ţi rochia... încet!

Mi-am ridicat poalele rochiei deasupra capului, lăsând-o să cadă pe podea şi rămânând doar în noul meu sutien negru fără bretele şi în chiloţii de mătase. Romeo păşi hotărât în faţa mea şi începu să se rotească în jurul trupului meu aproape dezbrăcat, absorbind imaginea cu un zâmbet cunoscător. îşi mută apoi privirea evaluatoare spre şoldul meu şi îşi trecu degetul peste liniile micului meu tatuaj.

Privirea lui uluită o întâlni pe a mea.

- Un tatuaj, Shakespeare? Mă surprinzi. Nu m-ai lăsat să îl văd până acum.

Se lăsă imediat în genunchi şi analiză scrisul, cu faţa în dreptul abdomenului meu şi cu respiraţia caldă

mângâindu-mi zona dintre coapse, smulgându-mi un geamăt din fundul gâtului.

Romeo apăsă cu degetul mare tatuajul, iar anxietatea începu să apară, amintindu-mi de sursa lui, aşa că m-am clătinat pe picioare şi abia am reuşit să trag aer în piept, într-un gest care vorbea de la sine.

Romeo ridică o mână fără să se uite în sus spre mine şi îmi strânse mâna. Panica începu imediat să se risipească, atingerea lui vindecându-mă.

- "Eşti pentru gând ca hrana pentru trup/ Sau ploaia pentru câmpul cel uscat", murmură el, recitând citatul cu glas tare şi sărutându-mi şoldul. Ridică privirea înspre mine. Ce-i asta, iubito? De ce sunt cuvintele astea la loc de cinste pe trupul ăsta superb?

Ca nişte fulgi, degetele lui continuară să-mi atingă scrisul cu caligrafie elaborată. Mi-am trecut degetele prin părul lui, iar el mă cuprinse ferm de fund cu mâna liberă, ținându-mă aproape de el.

- E un citat din William Shakespeare, din unul dintre sonetele lui de dragoste, *Sonetul 75*, am mărturisit în timp ce încercam să-mi înăbuş un scâncet când degetele lui alunecară spre zona unde mi se întâlneau coapsele.

El deschise ochii.

- Dar de ce e atât de important încât ai vrut să le marchezi pe vecie pe tine?

Ochii mi se umplură de lacrimi şi mi-am muşcat buza ca să nu mă prăbuşesc psihic. Strânsoarea fermă de pe şoldul meu deveni şi mai fermă, în semn de avertizare, iar el îşi plimbă limba de-a lungul abdomenului meu.

- Spune-mi, Mol! Nu o să-ți cer de două ori. Sunt aici pentru tine; n-o să te las să suferi singură.

- Este doar un citat care îmi place. Asta-i tot, am răspuns evaziv.

Ochii întunecați ai lui Romeo se micşorară.

- Ştiu că asta nu este întreaga poveste, iubito, dar poți să mi-o spui mai târziu.

Am eliberat o răsuflare pe care o ținusem fără ca măcar să-mi dau seama.

Romeo se ridică în picioare. Am înghițit cu greu în sec în timp ce mâinile lui se plimbară încet peste umerii mei, ajungând în jos, până la linia spatelui. Inima îmi bătu cu putere când mâinile i se opriră asupra clemei sutienului. Am întins instinctiv mâna şi l-am prins de cămaşa în carouri pentru a-mi recăpăta echilibrul, picioarele devenindu-mi nesigure.

Am simțit cum strânsoarea sutienului slăbeşte, apoi îmi cade de pe piept, expunându-mi sânii rotunzi privirii lui aprinse. Am plecat ochii spre mâinile pe care le pusesem pe talia lui, incapabilă să facă față presiunii de a fi expusă astfel. Mâinile lui Rome se lipiră de pielea goală a spatelui meu şi alunecară în jos, strângându-mi părul în pumn şi ridicându-mi bărbia înspre el.

Aveam ochii închişi, dar tot îi simțeam privirea tăioasă ca lama prin pleoapele subțiri ca hârtia.

- Deschide-i!

Am clătinat din cap, nesigură că puteam face față intensității tensiunii care radia între noi - aerul aproape că trosnea de tensiune sexuală. Pumnul i se strânse, iar presiunea în zona cefei îmi crescu.

- Deschide-i! N-o să-ți cer încă o dată.

Am respirat ca să mă liniştesc şi am deschis pleoapele grele. Romeo se aplecă, sărutându-mă tare pe buze, iar degetele lui mi se plimbară de-a lungul claviculei, cuprinzându-mi sânul stâng în mână. Am gemut în gura lui, iar limba îi alunecă pe a mea cu mişcări unduioase, în timp ce palma lui îmi trecu uşor peste sfârc, iar şi iar, provocându-mi fiori electrici de dorință.

Romeo se desprinse de buzele mele umflate cu un gâfâit, de parcă o coardă întinsă s-ar fi frânt în el, mă ridică în brațe şi mă puse în mijlocul patului.

încălecându-mi coapsele, Romeo îmi ciupi vârfurile sânilor şi aproape că am erupt din pricina senzațiilor, arcuindu-mi spatele până ce se ridică din aşternuturi. Trupul lat şi musculos al lui Romeo era deasupra mea. Se eliberă de

cămaşă, trăgând de capse, rămânând doar în blugii decoloraţi, cu talie joasă.

- Eşti superbă, iubito. întinsă aici pentru mine. A mea toată.

M-am foit în timp ce el se aplecă deasupra mea, luându-mi gura cu asalt, într-un preludiu devastator. Limba lui se retrăgea doar ca să-mi lingă gâtul şi să-mi sugă cu buzele moi centrul sânilor, iar şoldurile mi se împingeau instinctiv în saltea, căutând eliberarea.

Mâna i se strecură în chiloţii mei, iar degetele lui pătrunseră cu furie în miezul meu. L-am apucat de păr, trăgând de şuviţele aurii pentru a-mi găsi un punct de stabilitate. Mârâind la gestul meu dur, el se ridică brusc, mă apucă de picioare şi mă trase spre el până ce m-am izbit de tăria lui. Romeo mă eliberă de chiloţi în câteva secunde, iar eu am început să tremur de dorinţă. Nu mai fusesem niciodată atât de la vedere, atât de deschisă, iar el văzu asta pe chipul meu.

Aplecându-se, îmi mângâie părul de pe frunte.

- O să te posed acum. O să-ţi arăt ce însemni pentru mine, cât de mult te vreau şi îţi voi arăta că eşti a mea. Ai înţeles, iubito?

- Am înţeles, Romeo.

Auzindu-mi cuvintele, i se făcu pielea de găină, iar eu m-am ridicat, depunându-i sărutări arzătoare pe piept şi pe pantele muşchilor abdomenului. El scoase un geamăt gutural şi mă împinse înapoi, cu văpăi în ochi.

Romeo s-a tras la capătul patului, desfacându-şi blugii, iar eu am văzut cum materialul greu loveşte podeaua. Şi-a prins marginile boxerilor negri, iar mi-am muşcat buzele când lenjeria s-a alăturat blugilor, pe jos. I-am privit corpul delicios în toată perfecţiunea goală, coapsele mele strângându-se în faţa imaginii.

Urcându-se pe pat sprijinit în palme şi genunchi, Romeo se întinse peste trupul meu, penisul lui mare sprijinindu-se aţâţător de coapsa mea. Punându-mi o mână la ceafa, îşi folosi mâna liberă ca să-mi îndoaie un genunchi, degetele lui îndreptându-se spre căldura mea pentru a se asigura că eram

pregătită. Nu fusesem niciodată mai pregătită pentru ceva în toată viața mea.

Trupul lui Romeo se depărtă un pic de mine, iar el întinse mâna spre blugi.

- Romeo, ce...

- Prezervativul, spuse el, privindu-mă.

I-am atins brațul cu mâna, oprindu-i mişcarea.

- Iau pastile anticoncepționale.

- Iubito... gemu el.

- *Te rog*... Te vreau doar pe tine, fără nimic în cale.

într-o clipită era peste mine, cu o expresie sălbatică, animalică. M-a prins febril de şolduri, iar eu mi-am pierdut răsuflarea când lam simțit că se poziționase în dreptul intrării mele. într-un moment de tandrețe, se aplecă şi mă sărută cu o mângâiere delicată. Apăsându-şi fruntea de a mea, strânse din maxilarul şi împinse cu o mişcare rapidă.

M-am mişcat sub el, având senzația bruscă de plinătate, dar corpul mare al lui Romeo mă ținu blocată, asâgurându-mă că nu aveam să scap. Brațele lui puternice se prinseră sub ale mele, sprijinindu-se de saltea, în timp ce el se mişca în mine. Mi-am trecut unghiile peste spatele lui şi mi-am înfipt dinții în pielea lui dezgolită ca să nu țip de plăcere.

- Romeo... Dumnezeule, nu pot să suport... E prea mult...

Ridicând capul, el îmi sărută vârful nasului.

- Ba poți, iubito. O să-ți placă la nebunie. Ăştia suntem noi; aşa ar trebui să fim mereu. Se retrase complet şi rămase nemişcat. Acum o să te fac să-mi strigi numele.

Ochii mi se măriră, aşteptând, iar Romeo se înfipse în mine - tare, direct şi dur.

- La naiba, mă simt uimitor în tine.

Am închis strâns ochii şi mi-am înfipt unghiile mai mult în carnea spatelui lui.

- *Romeo*!

Şoldurile lui pompară şi brațele îi ieşiră de sub ale mele, în timp ce picioarele mele se înfaşurară strâns în jurul taliei lui, mâinile mele ținându-l pe după gât. Se întinse şi îmi prinse

mâinile, folosind poziția aceea pentru a-şi spori viteza şi intensitatea, pătrunzându-mă, furându-mi inima. Mi-au scăpat gemete involuntar de pe buze în timp ce o presiune insuportabilă mi se formă la baza şirei spinării.

Pieptul lui Romeo se desprinse de al meu, iar el depărtă picioarele ca să aibă mai multă tracțiune, făcându-mă să mă deschid mai mult.

- Apucă-mă de brațe!

Eliberându-ne mâinile, Romeo se sprijini de tăblia de lemn a patului, iar eu m-am conformat, degetele mele agățându-se de bicepşii ampli, în timp ce el îşi folosea forța pentru a se izbi tot mai tare în mine.

- îți place, iubito? îți place aşa, dur? mârâi el.

Mi se curbară degetele de la picioare.

- Da. Da...

Flăcări ale dorinței mi se prelingeau pe piele, iar coapsele mi se încordară.

- Dă-ți drumul, Mol! Dă-ți drumul acum! îmi ordonă Romeo, în timp ce încheieturile degetelor i se albiseră strângând tăblia patului, care făcea să sară vopseaua de pe perete.

Am închis ochii. Corpul meu aproape cânta de extaz şi, cu un țipăt, mi-am dat drumul.

Gemetele puternice ale lui Rome crescură în intensitate pe măsură ce mă încordam în jurul lui, iar ochii mi se deschiseră pentru a-i vedea gura întredeschisă, ochii strâns închişi. în acea clipă, el scoase un geamăt teribil, ca de animal. Fierbințeala i se răspândi în mine, iar pieptul i se izbi, aproape dureros, de al meu.

Respirațiile ne erau întretăiate. M-am agățat de umerii lui. Când în cele din urmă se ridică, seninătatea tăcută de pe chipul lui îmi tăie suflarea. M-am trecut mâna peste fruntea lui umedă şi i-am zâmbit.

- Hei, Mol.

- Hei, tu.

Mă răsplăti cu un zâmbet, un zâmbet complet - mă uimi cât de uluitor arăta. Mă întrebam cum era posibil să existe cineva

atât de atrăgător, care mă dorea pe mine. Cufundându-şi capul în gâtul meu, începu să-mi muşte uşor pielea parcă acoperită de rouă.

- Eşti tot ce am crezut că n-o să pot să am vreodată. Să fac dragoste cu tine a fost, vezi tu, dincolo de...

îşi lăsă capul în jos, incapabil să continue. Mi-am arcuit gâtul, dându-i acces deplin, şi i-am mângâiat liniştitor părul.

- Romeo, a fost... frumos.

Buzele lui umede se plimbară pe gâtul meu, lipindu-se de gura mea, ciugulindu-mi uşor buzele şi sugându-mi vârful limbii în timp ce ieşea uşor din mine. Am tresărit şi am suspinat. Romeo îşi înălță capul ca să-mi privească fața cu atenție.

- Te doare?

Mi-am strâns coapsele şi am tresărit.

- Da. Ți-am spus, nu sunt foarte experimentată la asta. Practic, eram virgină. Cu siguranță ți-ai pus amprenta!

Zâmbind, îşi puse capul pe abdomenul meu, luându-mă prin surprindere cu afecțiunea sa, iar degetele lui îmi mângâiară încet zona unde şoldurile mi se îmbinau cu coapsele.

- îmi pare rău că te doare, iubito, dar n-o să te mint. Voiam să te simți pătrunsă pe de-a-ntregul.

Mi-am dat ochii peste cap.

- Mă bucur că eşti mulțumit de tine.

El ridică imediat capul la replica mea evident sarcastică şi miji ochii.

- Oho, nici n-ai idee, Shakespeare. Stai să vezi ce ți-am mai pregătit!

Cuvintele lui mă făcură să tremur, iar stăpânirea de sine din privirea lui îmi arătă că era satisfăcut de faptul că îi împărtăşeam foamea. Se făcu comod lângă mine, mă luă în brațe şi începu să se joace cu părul meu.

- Zi-mi ceva ce n-ai mai zis nimănui niciodată.

M-am blocat, iar el îşi puse mâna liberă într-a mea, implorându-mă să vorbesc.

- Cum ar fi?

El ridică din umeri.

- Orice. Doar să fie ceva ce nu ştie nimeni altcineva. Un secret adânc îngropat sau o temere pe care o ai.

M-am uitat în ochii lui care mă priveau cu speranță şi am decis, cu îndrăzneală, să fac ce-mi cerea. Aveam să-i spun ce mă durea cel mai tare.

- Uneori mă simt foarte singură şi cred, literalmente, că însingurarea asta o să mă omoare.

Când un sentiment de pustiire îi copleşi chipul, se rostogoli peste mine, apăsându-şi cu fervoare buzele de ale mele, de obrajii mei, de fruntea mea.

- Molly, iubita mea, îmi frângi inima asta afurisită.

Mi-am şters discret o lacrimă.

- E adevărul şi nu l-am mai spus nimănui până în clipa asta - până la tine. Rsntru mine a fost cel mai dificil lucru. E uimitor cât de asurzitor poate să-ți țipe tăcerea, să țipe neîncetat, amintindu-ți că eşti complet singur pe lume.

Romeo îşi linse buza de jos, nelinişitit, iar ochii începură să îi strălucească.

- Fbt să-ți zic ceva?

Am încuviințat timid. El îşi trecu degetul peste obrazul meu, de parcă gestul i-ar fi dat lui putere, nu mie confort.

- Şi eu sunt fără speranță de singur.

Nu m-am putut abține. Lacrimile începură să-mi curgă nestăvilit din ochi, iar Rome îşi băgă fața în gâtul meu, respirând prin suferința noastră combinată. Parcă fiecare era colacul de salvare al celuilalt.

Simțeam gustul sărat care-mi picura pe buze. După câteva minute de apropiere atât de necesară, Rome ridică uşor capul, iar calmul şi liniştea se pogorâseră asupra ochilor lui.

- Nu mai e cazul să ne simțim însingurați, iubito. Te am pe tine, iar tu mă ai pe mine. Ne cunoaştem de atât de puțin timp şi, cu toate astea, simt că te ştiu de-o viață.

Un zâmbet îi înflori pe buze.

- Suntem loviți de soartă, Shakespeare. Doi îndrăgostiți loviți de soartă, dar avem o viață să ne cunoaştem, spre deosebire

de cei doi eroi ale căror nume le purtăm. O să mă asigur că vom fi fericiți până la adânci bătrâneți.

L-am tras înspre buzele mele, cu mâinile pe obrajii lui îmbujorați. El mă lăsă să dețin controlul o vreme, apoi se retrase şi-şi flutură în joacă degetul arătător în fața mea, semn să nu forțez limitele până unde accepta să cedeze controlul.

Romeo se roti brusc şi se lăsă pe spate, iar eu mi-am pus brațul peste abdomenul lui, sprijinindu-mi confortabil capul de pieptul lui.

- Mmm... am făcut eu.

- Ce e, iubito? mă întrebă el, mângâindu-mă pe păr.

- Ce uimitor sună să ascult o altă bătaie de inimă în afară de a mea.

- Mol...

- Ştt... doar... lasă-mă să ascult! Mă face incredibil de... completă.

Când mâini sigure mi-au apăsat capul lipit de pieptul lui, m-am relaxat ascultând ritmul inimii lui, care aproape că mă băga în transă. După câteva minute de tăcere, Romeo mă întrebă:

- Povesteşte-mi despre acel citat pe care-l ai pe şold.

M-am crispat, iar brațele lui Romeo mă strânseră mai puternic.

- Eşti cu mine, iubito.

- Tatăl... Mi-am dres vocea încărcată de emoție. Tatăl meu a trecut acel citat în biletul pe care l-a scris înainte de a se sinucide. Obişnuia să îmi spună cuvintele astea în fiecare seară, la culcare, şi am vrut ceva care să îmi aducă aminte de el ca să nu-l uit niciodată.

L-am auzit pe Romeo oftând cu compasiune, apoi el mă întrebă:

- Ai reținut citatul pe dinafară?

Am încuviințat din cap, atingându-i pielea caldă şi goală.

- Da. E imprimat bine şi cu adevărat în memorie, dar încă am scrisoarea.

El îşi schimbă uşor poziția.

- Chiar aşa?

Am ridicat din sprâncene, atentă la neliniştea lui. îmi dădeam seama că n-avea idee ce să îmi zică.

- Ai vrea s-o citeşti?

El păru, în mod surprinzător, speriat.

- De ce?

- ftntru că nimeni în afară de mine şi bunica nu a citit-o vreodată. Mi-ar plăcea să o împărtăşesc cu tine. Descopăr că pe zi ce trece vreau să te las să afli mai multe despre mine. Fbate că te va ajuta să înțelegi unele lucruri... despre mine.

- Bine, se învoi el, cu ochii mari.

M-am dat jos încet din pat şi m-am dus la şifonier. Am dat jos cutia veche din lemn de stejar, care era ascunsă pe ultimul raft, şi mam întors către Rome, care admira fără pic de ruşine imaginea oferită de trupul meu gol. Am clătinat din cap şi am râs.

- Eşti incorigibil.

- Ca să ştii, o să te iau din nou în noaptea asta. Dependent, Shakespeare. Sunt dependent, la naiba!

Fiorii cunoscuți îmi traversară corpul în timp ce păşeam înapoi spre el. El m-a cuprins în căldura învăluitoare a trupului său, iar eu am deschis cutia, scoțând bucata de hârtie îngălbenită şi uzată, protejată de o folie din plastic laminat, şi i-am dat-o lui Romeo cu mâini tremurânde. El începu să o citească în gând, cu atenție.

între noi domnea tăcerea, aşa că am decis să-mi ofer un pic de spațiu. Am pus pe mine halatul de mătase neagră, proaspăt cumpărat, lung până la genunchi, şi am ieşit pe balcon, inspirând adânc aerul proaspăt în timp ce copacii din apropiere se legănau uşor sub briza nopții. Indiferent de cât de des citisem scrisoarea, sufeream de fiecare dată şi n-am putut să nu mi-o recit în gând, cuvânt cu cuvânt.

Mica mea Molicică, este cea mai grea scrisoare pe care am fost vreodată nevoit s-o scriu. In primul rând, vreau să ştii că te-am iubit mai mult decât şi-a iubit vreun tătic fetița de când e lumea.

Eşti lumina ochilor mei şi cel mai bun lucru pe care îam făcut în viață.

Ştiu că e prea greu să înțelegi totul acum, dar o vei face cu timpul. Vreau să-ți explic de ce te-am părăsit şi vreau să ştii că n-a fost pentru că ai fi făcut ceva greşit.

Am iubit mulți oameni în viața asta, dar felul în care am iubit-o pe mama ta a fost dincolo de ce-aş putea să-ți explic. Ziua în care te-ai născut a fost în acelaşi timp cea mai fericită şi cea mai tristă din viața mea. Cea mai fericită pentru că team avut pe tine şi cea mai tristă pentru că mi-am pierdut cealaltă jumătate din suflet.

Eram zdrobit, Molly, şi nimeni în afară de Dumnezeu nu mă putea vindeca.

într-o bună zi, copila mea dulce, un tânăr norocos va apărea şi te va ajuta să înțelegi ce înseamnă dragostea. Te va face să-ți pierzi capul şi îți va arăta cum este să-i oferi altcuiva inima ta şi să-ți oferi de bunăvoie darul sufletului tău, iar el îl va controla în întregime. Să fii sigură că acel băiat merită comoara inimii tale şi fă tot ce-ți stă în putere ca să protejezi ceea ce aveți împreună.

în viitor, când o să fii mai mare şi mai înțeleaptă, poate că o să priveşti înapoi înspre momentul plecării mele şi vei avea întrebări, nesiguranțe şi mă vei acuza că te-am abandonat când erai atât de mică, iar pentru asta nu îți pot oferi nimic care să îți aducă împăcare. Poate că lumea îți va spune că am fost egoist să te las în urmă, dar cred că ar fi fost mai egoist din partea mea să nu îți pot oferi decât jumătate de tată.

De când a murit mama ta, am trăit o viață tristă şi însingurată, iar tu şi bunica ta ați fost singurele lumini din întunericul meu. Vreau să ştii că acum sunt împăcat şi sunt în cel mai fericit loc pe care mi-l pot imagina - pe vecie în brațele mămicii tale.

Trăieşte viața din plin, draga mea copilă, şi într-o bună zi, când va vrea Dumnezeu, o să aştept să ne revedem la poarta raiului, să-mi sari din nou în brațe ca să te pot învârti, să-ți spun ce frumoasă eşti şi să îți fac cunoştință cu mama ta - care arată exact ca tine.

“Eşti pentru gând ca hrana pentru trup/ Sau ploaia pentru câmpul cel uscat.a

William Shakespeare

Te iubesc

Tati

Am ştiut că Romeo terminase de citit scrisoarea când l-am simțit în spatele meu, căldura trupului său trecând de bariera subțire a mătăsii. Mă sărută uşor pe ceafa, mă întoarse cu grijă cu fața la el şi mă ridică în brațe. Expresia lui era indescifrabilă. I-am cuprins gâtul cu brațele, ținându-mă bine de noua şi profunda noastră intimitate.

Fără un cuvânt, Romeo mă duse la biroul din colțul balconului şi mă întinse pe spate pe suprafața albă, deznodându-mi cordonul halatului, iar materialul se desfăcu, încadrându-mă de o parte şi de cealaltă. Gura lui moale îmi împrăştie sărutări de la glezne până la coapse, apoi îmi petrecu picioarele în jurul taliei lui. Aşezat deasupra mea, Romeo se împinse înainte dureros de lent şi făcu dragoste cu mine. Se mişcă în interiorul meu atât de blând, împreunându-şi mâinile cu ale mele. Am atins eliberarea împreună, gemând slab în încremenirea nopții.

Atingerea blânda a degetului lui Romeo mi se plimba recunoscătoare pe obraz.

- Iți mulțumesc că mi-ai arătat scrisoarea, iubito. Iți mulțumesc că ai încredere în mine să-ți cunosc trecutul.

Am presărat sărutări pe cei trei pistrui preferați de pe nasul lui şi pe mica cicatrice albă din bărbie.

- Du-mă în pat, Romeo!

Făcând ce îi cerusem, Romeo mă băgă sub cuverturi de parcă aş fi fost uşoară ca un fulg, mă trase la pieptul lui, căzând amândoi într-un somn fericit şi îndestulat.

Eram îndrăgostită până peste cap.

CAPITOLUL 16

Am acceptat ultima modificare în documentul word cu un click încântat al mouse-ului. în sfârşit, terminasem ultima lucrare de documentare pentru publicația periodică a

profesoarei Ross şi aveam un binemeritat sentiment de împlinire. De-acum îmi puteam petrece timpul liber cu Romeo, în loc să stau legată de biroul de la bibliotecă.

M-am rezemat de spătarul scaunului de pe balcon şi am luat o pauză binemeritată, inspirând aerul cald al oraşului Tuscaloosa, când am auzit zgomotul bine cunoscut al spalierului de grădină.

Romeo sări peste balustrada balconului cu o expresie posacă. Mia stat inima. A venit direct spre mine, prinzându-mi faţa în mâini şi furându-mi un sărut lung, senzual. Când se retrase, ochii îi ardeau, iar eu rămăsesem fără aer, dar el se aşează pur şi simplu lângă mine pe scaunul alb liber.

- Văd că încă tragi din greu.

îmi zâmbi, dar era un zâmbet tensionat.

- Da. Profesoarei Ross i s-a transmis azi-dimineaţă că avem un anumit interval în care să prezentăm lucrarea la Oxford - plecăm peste câteva luni. De-acum e o cursă contracronometru până ce o să terminăm, dar cel puţin mi-am făcut partea mea.

Romeo se aplecă în faţă pe scaun, cu gura crispată.

- Te întorci în Anglia în câteva luni? De când?

Am început să mă joc cu pixul, iar privirea mea a întâlnit-o ezitant pe a lui.

- De la bun început. Sunt asistentă la prezentarea lucrării. O să mă ajute enorm când o să aleg unde să-mi fac studiile doctorale. Dacă lucrarea o să fie apreciată, o să-mi pot alege singură universitatea. Am lăsat capul într-o parte, întrebător. De ce?

Romeo se lăsă pe spate, indispus.

- Nu vreau să pleci de lângă mine, o să-mi fie mult prea dor de tine. în plus, atunci e meciul pentru câştigarea campionatului. Am nevoie să fii în tribună, urmărindu-mă. Trebuie să fii acolo ca să joc bine - eşti talismanul norocos, ai uitat? Nu vrei să se supere pe tine mii de suporteri Tide.

Am clătinat exasperată din cap şi m-am dus să mă aşez în poala lui, iar el mă cuprinse strâns de talie, trecându-şi nasul peste conturul bărbiei mele.

- O să mă întorc în timp util. N-aş rata meciul pentru câştigarea campionatului dacă echipa Tide ajunge până acolo - nu pot să mă bag între Alabama şi fotbalul ei, nu?

El mă ciupi de spate.

- Oho, o să ajungă acolo, iubito. Nu-i niciun dubiu, iar tu *vei fi* în tribune, facându-mi galerie, strigându-mi numele înainte de meci, în timpul lui şi după aceea.

M-am aplecat şi i-am sărutat buzele moi, chicotind. Când m-am retras, expresia posacă îi reveni pe chip. L-am mângâiat pe obrazul neras.

- Ce s-a întâmplat?

El trase adânc aer în piept şi zise:

- Ghici!

- Părinții?

- Bingo!

- Ce mai e de data asta? Lam întrebat, deja speriată de răspuns.

- Vor să te cunoască. Ne-au invitat la cină în seara asta. Şi-au schimbat tactica.

M-am dat înapoi, şocată.

- Serios? N-am crezut că vor vrea să mă cunoască… vreodată.

- Nici eu.

Am suspinat din cauza înțepăturii provocate de cuvintele lui. Romeo mă apucă de braț.

- Hei! N-am vrut să-ți rănesc sentimentele, dar nu sunt încântați de relația noastră, Mol. N-au făcut vreun secret din asta.

M-am ghemuit la loc la pieptul lui.

- Ştiu. Dar e de rahat.

- O să le zic că nu venim.

Am țâşnit în sus.

- Nu. La naiba, hai să mergem! Să le arătăm ce bine ne e împreună. Dacă ne vor vedea, poate că asta îi va ajuta să înțeleagă.

Romeo mă privi neîncrezător.

- Nu vor înțelege şi n-o să-i las să te atace. Eu mă confrunt cu asta de ani buni; nu vreau să te văd având parte de acelaşi tratament. L-ai văzut pe tata în acțiune. Are zero toleranță la nesupunere. Mama e răzbunătoare şi crudă. De ce vrei să cunoşti nişte oameni ca ăştia?

- Vreau să construiesc o punte de dragul tău.

Expresia i se îndulci şi îmi sărută mâna. Eu i-am netezit părul lung de pe chip.

- O să-mi spui vreodată care e cu adevărat povestea ta şi a părinților tăi? Problemele şi tot ce implică ele?

Romeo îşi lăsă brusc capul pe spate, ca şi cum l-aş fi certat.

- Nu intrăm în subiectul ăsta. Sunt o mare dezamăgire pentru ei şi cu asta, basta! Micile detalii n-au importanță.

- Tu ştii totul despre mine - despre tatăl meu, despre viața mea. Lasă-mă aproape de sufletul tău, am protestat eu.

El îmi mângâie brațul aşezat lângă al lui.

- Ştiu că mi-ai zis tot. Dar... las-o baltă! Te rog!

Am încetat să insist, iar ochii i se înnourară, deconectându-se de mine.

Romeo trase aer în piept şi mărturisi:

- Lucrurile au mers din rău în mai rău în ultima vreme. Ceva se întâmplă, dar n-am idee ce anume. Mereu au insistat să fiu cu Shelly oricum au putut, dar parcă acum sunt mai disperați ca oricând să mă însor cu ea. Tata n-a fost niciodată atât de insistent până de curând. Sigur se petrece ceva; doar că nu reuşesc să-mi dau seama ce anume. Au început să mă sune aproape 24 de ore din 24, şapte zile din şapte.

Fruntea i se încreți, iar el căzu pe gânduri.

- Vreau să mergem.

Romeo mârâi teatral.

- O să fie iadul pe pământ, nu pricepi? Nu pot să te pun conştient în postura asta. Ştiu că nu spun multe despre

trecutul meu, dar nu sunt oameni cumsecade, Mol. Iar eu sunt produsul lor, în definitiv.

- Niciodată să nu mai vorbeşti aşa despre tine! Tu nu eşti crud sau abuzator; eşti bun şi incredibil de grijuliu, mai ales față de mine. Sună-i şi spune-le că acceptăm invitația!

El se ridică în picioare cu tot cu mine în brațe şi mă duse în pat, lăsându-mă să cad în mijloc, şi-şi dădu jos tricoul gri fără mâneci.

- Bine, o să mergem, dar trebuie să te dezbraci în clipa asta şi să mă convingi de ce te-aş arunca de bunăvoie în gura lupului.

- Mă dezbrac pentru tine tot timpul. Ce faci tu acum e să cauți o scuză.

Blugii căzură de pe el, iar eu înghițeam în sec, zgomotos, la vederea trupului său gol şi delicios.

- Nu eşti dezbrăcată, Shakespeare. Fă-o sau o să-ți pară rău, mă amenință el.

Am făcut cum îmi ceruse. Mi-am tras rochia peste cap şi imediat i-am simțit gura lipindu-se de sânul meu.

- O să mergem, dar anulează tot ce aveai de făcut în restul zilei. O sa duc multă muncă de convingere că ăsta nu e un dezastru pe cale să izbucnească... *Multă*.

Câteva ore mai târziu, după ce Romeo se dusese la antrenament, am bătut la uşa lui Ally.

- Da?

- Ally, sunt eu. R>t să intru?

Uşa se deschise spre chipul frumos al lui Ally. La ea pe pat erau Cass şi Lexi. Le-am făcut cu mâna în timp ce intram în cameră.

- Hei, ce-i asta? Eu de ce n-am fost invitată? le-am întrebat în joacă, dar, în acelaşi timp, destul de serios.

Grupul nostru de patru era aproape inseparabil şi îmi plăcea la nebunie că acum aveam prietene atât de bune. Prietene adevărate, sincere, dar eram un pic iritată că fusesem exclusă din mica loc adunare. Cass se aşează în genunchi pe pat şi

încălecă pătura, îşi dădu capul pe spate şi începu să-şi rotească şoldurile.

- Ah, Romeo… Oh, la naiba… îmi… *Romeo*!

Lexi veni în spatele ei, dându-i palme la fund şi împingându-se în față, imitând poziția capră.

- îți place, Mol? *Zi-mi* că îți place! La naiba… da! țipă ea.

Mi-am acoperit fața cu mâinile, copleşită de jenă, iar ele izbucniră într-o criză de râs.

Cass vorbi prima.

- Noi ți-am bătut la uşă, scumpo, dar când am auzit sunetele alea animalice care veneau dinăuntru ne-am gândit că e mai bine să te lăsăm să-ți vezi de treabă. După cum suna, sexul era super!

Ally îşi petrecu brațul pe după umărul meu şi mă sărută pe creştet.

- Ignoră-le pe astea două! Dar, ca să ştii, aici pereții sunt foarte subțiri şi, cu toate că eşti prietena mea, Rome e totuşi vărul meu şi nu vreau să-l aud în timp ce face chestii din astea!

Lexi râdea aşa de tare încât horcăia, rostogolindu-se pe pat şi ținându-se de burtă. M-am gândit că aş putea s-o iau la goană deacolo. Când m-am întors spre uşă, Cass sări de pe pat, mă ridică pe umărul ei şi mă aruncă pe pat, în marea de pernuțe decorative, clătinând din cap.

- Glumim şi noi cu tine, Molls. Toate avem parte de acțiune… Doar că se pare că tu ai parte de mai multă decât restul lumii.

îmi făcu amuzant cu ochiul şi îşi băgă un deget în gură - un gest cu conotații falice.

- Vă rog, putem să nu vorbim despre asta? am şoptit şi mi-am muşcat buza aşa tare încât aproape că am simțit gust de sânge.

- Hai, lăsați-o în pace!

Ally se aşează la capătul patului. Cass şi Lexi erau în stânga şi-n dreapta mea.

- Ce s-a întâmplat, nimfomană mică? zise Cass cu glas cântat, trecându-şi sugestiv limba peste dinți.

N-am putut să nu zâmbesc. Am plesnit-o peste braț şi m-am întors spre Ally.

- Părinții lui Romeo ne-au invitat mâine la cină. Vor să mă cunoască... oficial.

Ally îşi frecă fruntea, cu o expresie de totală dezolare.

- Rahat!

Nu era reacția pe care mi-o doream.

- Romeo n-a vrut să ne ducem, dar eu cred că ar fi un lucru bun, nu? Ca să... ştii tu, să îmbunătățească relațiile dintre noi.

- N-o să se îmbunătățească. Ally insistă: Moli, nu sunt oameni buni, iar tu ai apucat să vezi o mică parte din ce sunt capabili să facă. Fă-ți un bine şi bate în retragere! Nu te duce! Fii fericită cu Rome fără amestecul lor!

- Jimmy-Don mi-a zis că e greu să lupți cu ei. Tu şi Rome sunteți bine. Nu strica asta, zise Cass pe un ton serios, bătându-mă peste mână.

- La un moment dat, tot o să trebuiască să-i cunosc. De ce nu acum?

Ally sări în picioare şi începu să umble prin cameră.

- Pentru că tu îi inviți în viața ta, iar ei se vor asigura că te scot din viața lor! Veni spre mine şi se înghesui alături. Chestia asta rămâne strict între noi, bine? îşi frecă tâmplele cu degetele, iar fața îi căpătă o expresie de angoasă. N-am vrut niciodată să afli lucrurile astea de la mine. Nu cred că e treaba mea să ți le spun, dar cred că te va ajuta să iei decizia cea mai bună pentru amândoi, dacă vrei să-i cunoşti pe faimoşii magnați Prince!

Am înghițit în sec, înțelegând.

- Vezi tu, nu ştiam că nişte părinți îşi pot urî propriul copil. Teoretic, oamenii îşi idolatrizează copiii, dar ei *nu* o fac. Ei îl urăsc din tot sufletul. în ochii lor, nimic din ce face el nu e bine. Când era copil şi făcea greşeli copilăreşti - îşi murdărea hainele sau îi nemulțumea cât de puțin -, tatăl lui o lua complet razna, îl bătea cu cureaua şi-l încuia în camera lui. Obişnuiau să dea în el. Adesea. Era pedepsit cu săptămânile, rămânea singur cu săptămânile - era un băiețel izolat, i se spunea iar şi iar cât de displăcut era, până când a amorțit cu totul şi s-a închis în sine. Tatăl meu nu s-a iertat niciodată

pentru că Rome trecea prin atâtea şi niciunul dintre noi nu a ştiut. Eu şi ai mei ne-am mutat în Birmingham când eram puştoaică, aşa că îl vedeam doar din când în când. în orice caz, genul ăsta de tratament a durat până ce a venit la facultate, dar ghearele lui au rămas în continuare adânc înfipte. El nu poate evada. Are parte de-o viaţă grea, iar dacă nu se însoară cu afurisita de Shelly Blair, ei bine... Făcu o pauză, iar ochii i se umeziră. Se adună şi îmi luă mâna, implorându-mă: Tu, Molly Shakespeare, le eşti ca un ghimpe în coastă. Cina asta nu e pentru a te cunoaşte. Dacă nu mă înşel, e o ocazie să te elimine din viaţa lui... definitiv. Sunt oameni răi, cu adevărat răi. Promite-mi că nu te duci! Nu-l face pe Rome să treacă prin asta! Are nevoie de tine mai mult decât îţi dai seama.

Am înghiţit în sec, având un presentiment urât.

Imagini cu lovitura puternică pe care tatăl i-o dăduse lui Romeo în plină figură îmi jucau în faţa ochilor, iar cuvintele de avertizare ale lui Ally îmi jucau în minte. “Nu sunt oameni buni.” Dar le-am dat deoparte. Dacă părinţii lui Rome puteau să înţeleagă că ne doream să fim împreună, viaţa lui avea să fie mult mai uşoară. Trebuia să încerc de dragul lui. M-am îmbărbătat.

- Nu mă vor speria.

Cass mă bătu pe spate în semn de susţinere.

- Aşa, fetiţo! Arată-le tu bogătanilor ăstora nemernici!

Ally mă privi cu seriozitate, ignorând-o pe Cass.

- Sper din suflet să fie aşa, pentru că pe Romeo o să-l ucidă pierderea ta.

- Nu mă va pierde, înseamnă prea mult pentru mine.

Lui Ally îi tremura buza.

- Molly, te rog... nu te duce! Acum te implor de-a dreptul.

- Nu! Trebuie să mă duc, trebuie să încerc... pentru el. ftntru ca ei să renunţe, în sfârşit, la tot rahatul cu Shelly şi să ne lase să fim împreună. Altfel, e ca şi cum am avea mereu un nor negru deasupra capetelor şi ne tot aşteptăm la o lovitură din partea lor. Ştiu că Romeo se gândeşte constant la asta - trebuie să se încheie! am strigat eu.

Ea încuviință din cap pasivă, deschise şifonierul şi începu să scotocească prin grămada de haine scumpe.

- Păi, dacă insişti să mergi până la capăt cu dezastrul ăsta numit cină, măcar să ne asigurăm că o să fii bine îmbrăcată. Vrem să le dăm cât mai puțină muniție cu putință.

CAPITOLUL 17

Romeo încă nu scosese o vorbă. Fusese înspăimântător de tăcut tot drumul către părinții lui. M-am mişcat pe scaun, petrecându-mi un picior peste al lui şi mi-am rezemat capul de umărul lui, privindu-i chipul întunecat. El îmi zâmbi îngrijorat şi mă sărută pe păr, apucându-mi strâns coapsa dezgolită.

Ally şi fetele mă ajutaseră să mă pregătesc şi purtam o rochie Valentino neagră, cu mâneci trei sferturi, strâmtă, care se oprea chiar sub genunchi, pantofi negri cu toc înalt, părul îmi curgea în bucle lejere şi întunecate, fiind fixat pe laterale de agrafe ornamentate, iar la urechi aveam cercei de diamante.

Romeo purta pantaloni negri şi o cămaşă albă cu nasturi încheiați până sus. Nu îl văzusem într-o ținută atât de formală şi arăta cam la fel de nelalocul lui precum mă simțeam eu.

- Vreau să asculți ce am să-ți spun, bine? zise el cu emfază.

Am încuviințat din cap şi i-am oferit întreaga mea atenție.

- în seara asta se vor lua, cel mai probabil, de orice vor putea, şi o vor face cu o răutate dezlănțuită. Orice vor spune, nu te lăsa afectată! Eu te voi proteja. Dacă vrei să pleci în orice moment, din orice motiv, plecăm - fără alte discuții. Dar promite-mi că nu-i vei lăsa să te rănească!

în vocea lui era o undă de disperare, iar privirea îi era înnourată de o emoție necunoscută, indescriptibilă.

- Promit!

- Şi atunci de ce am sentimentul că sunt pe cale să te pierd?

Nu îi puteam îndura privirea plină de suferință.

- Trage pe dreapta!

Romeo nu ezită, iar roțile scrâşniră pe pietriş când trase brusc pe dreapta la marginea drumului. M-am pus în poala lui şi l-am încălecat, dându-i părul blond pe spate cu degetele.

- N-o să mă pierzi.

Nu părea convins.

- Nu pot, Mol. însemni aşa mult pentru mine. Ştii asta? îți dai seama ce simt pentru tine? Cât de mult am nevoie de tine? Ftentru că eu îmi dau seama. Ştiu că nu vorbesc mult despre ce simt, dar... dar... te... te...

- Ştt... nu-i nevoie să faci asta!

Dragostea ma izbi ca un meteorit prăbuşit pe suprafața Terrei şi fu nevoie să-mi muşc buza ca să nu cad în brațele lui. El lăsă privirea în jos, iar o tristețe apăsătoare se aşternu în cabina camionetei.

- Romeo, mi-ai dat un motiv să fiu fericită. Nu mi-a fost bine de atâta vreme. M-ai readus la viață. Ştii asta?

- Nu sunt oameni cumsecade, iubito. Ştiu că nu mă crezi, dar seara asta e doar pentru a-şi manifesta puterea asupra mea. Mereu e vorba despre asta. îşi lăsă capul în piept. Niciodată nu mă vor lăsa să mă desprind, să mă lase pur şi simplu să fiu fericit cu tine. Vor face ceva; ei fac mereu câte ceva ca să îmi distrugă viața. Tresări şi încercă să mă dea jos de pe genunchiul lui. Mergem acasă. Nu facem rahatul ăsta.

Mi-am pus mâinile pe umerii lui şi l-am apăsat cât am putut de tare.

- Ba îl facem.

Romeo îşi petrecu brațele în jurul meu şi stăteam pur şi simplu nemişcați, adunându-ne, calmându-ne şi potolindu-ne nervii întinşi la maximum. într-un final, îşi înălță capul încet, iar fațada sa ca de piatră, arogantă, masca aproape cu succes băiețelul pierdut care se zbătea sub ea.

Aproape.

M-am aplecat în față, sărutându-l dulce, şi m-am scăldat în aroma lui. Cu o ultimă îmbrățişare, m-am întors la locul meu, iar cu un oftat, Romeo porni motorul. Am revenit pe liniştitul drum rural şi am râs fără pic de veselie.

- Ce e? mă întrebă el cu răceală.

- Sunt naiva Julieta Capulet, riscând totul ca să iau cina cu familia Montague.

El îşi dădu ochii peste cap.

- Julieta nu era al naibii de nesăbuită ca să rişte în felul ăsta. în schimb, ei doi au fugit şi s-au căsătorit - bun plan. Dar Julieta din versiunea mea decide că, dacă-i va cunoaşte pe duşmanii noştri de moarte, cauza noastră va avea de câştigat. Vom vedea în curând dacă e aşa, dar țin să se noteze chiar acum că eu cred că e o idee proastă.

Nu-mi plăcea deloc să-l văd aşa de negativist. El îşi drese vocea.

- Un lucru rămâne clar la fel.

- Care anume?

- Că simt pentru tine ce simțea Montague pentru Julieta.

îşi împleti degetele cu ale mele.

- Şi eu aş renunța la tot pentru tine.

Mi-am pus capul pe umărul lui, uitându-mă pe geam la soarele obosit ce cobora de pe cer. Am tras aer în piept şi am zâmbit. Nimic din ceea ce părinții lui ar fi făcut sau ar fi spus nu m-ar fi alunga.

Nimic.

Eu şi Romeo am urcat treptele abrupte ale casei uriaşe în stil colonialist ținându-ne strâns de mână. Mie îmi tremurau mâinile, dar Rome nu spuse nimic. Doar continuă să mă țină strâns. Am ajuns la uşă şi s-a întors spre mine.

- în primul rând arăți minunat, iubito.

- Mulțumesc.

- în al doilea rând, ține minte ce ți-am zis! Nu-i lăsa să te rănească! Cu orice preț.

Am făcu semn că jur şi, exact când el se pregătea să bată la uşă, aceasta se deschise, dezvăluind-o pe foarte eleganta lui mamă, cam de 50 de ani, blondă tunsă bob şi purtând un deux-pieces roşu şi perle, ținând în mână un pahar cu o cantitate generoasă de whisky. Mirosul puternic aproape că îmi provocă greață.

Buzele date cu ruj roşu-rubiniu se strâmbară într-un rânjet crud în timp ce îl privi pe Romeo, neglijând complet să ia act de prezența mea.

- Ai întârziat.

Romeo se crispă.

- Mamă. O plăcere, ca întotdeauna.

Doamna Prince făcu o grimasă de dezgust.

- Păcat că nu se poate spune acelaşi lucru despre tine!

Se întoarse cu spatele şi, vădit abțiguită, păşi nesigur spre o arcadă înaltă aflată în stânga.

Romeo inspiră încet, cu ochii închişi, meditând. îmi dădeam seama că acest tip de tratament nu îi era străin. Reacția lui spunea totul. Când el se uită înspre mine, am zâmbit încurajator, dar pentru asta a trebuit să-mi descleştez dinții. Eram furioasă.

Am urmat-o pe mama lui, iar când am cotit şi am ajuns într-un hol uriaş, decorat în alb şi negru, am văzut că domnul Prince stătea în dreptul unui foc ce ardea în şemineu, aşteptându-ne apariția, îmbrăcat într-un costum gri perfect croit. M-am simțit imediat deloc în largul meu în compania lui.

Doamna Prince i se alătură soțului ei, iar tatăl lui Romeo se îndreptă şi-şi băgă mâinile în buzunare, aproape batjocoritor. Niciun salut, nicio îmbrățişare caldă, doar îndeajuns de multă răceală ca să tremur din cap până în picioare.

Domnul Prince ridică uşor bărbia înspre Romeo.

- Ne-ai lăsat să aşteptăm răspunsul la invitația la cină pentru seara asta, băiete. Nu e acceptabil.

Romeo se lăsă de pe un picior pe celălalt.

- Credeam că o să am antrenament. Până la urmă, n-am avut. Aşa că v-am anunțat cât am putut de repede.

Domnul Prince păru insultat.

- Ce să zic, norocul nostru, zise el sarcastic. Nu ştiu de ce încă îți pierzi timpul cu prostiile alea de la fotbal. Ştim amândoi că nu vei fi selecționat.

Ochii mei îl fixară pe Rome cu surprindere, dar crisparea bărbiei şi lipsa răspunsului erau singurele indicii că vorbele tatălui său avuseseră totuşi impact. Doamna Prince sună dintr-un clopoțel înainte ca Romeo să apuce să răspundă şi făcu un semn către canapeaua luxoasă de culoarea bronzului.

- Dar să luăm loc, zise ea, cu limba împleticindu-i-se.

Eu şi Rome ne-am îndreptat ţepeni înspre canapea, mâna lui strângând-o pe a mea, refuzând să îmi dea drumul. în câteva minute, o fată în casă în ținuta tradițională monocromă - în alb şi negru - intră în cameră.

- Patru pahare de şampanie Bollinger, ordonă doamna Prince cu o urmă de asprime.

Fata în casă, destul de în vârstă, se înclină şi ieşi din cameră. Domnul şi doamna Prince se aşezară pe o canapea identică aflată în cealaltă parte a camerei.

- Deci eşti *Molly*, aşa-i? mă întrebă brusc doamna Prince.

Am încuviințat din cap.

- Da.

Buza de sus i se curbă într-o strâmbătură plină de dispreț.

- Ai venit prin transfer?

- Da, am venit să îmi fac masteratul, cu un an mai devreme, în anul academic în curs.

- Şi... cum l-ai cunoscut pe Rome?

M-am întors înspre Romeo şi am zâmbit. El văzu asta cu coada ochiului şi îmi strânse mâna pe care o ținea într-a lui.

- Ne-am cunoscut în prima zi de cursuri.

Romeo zâmbi şi se aplecă, sărutându-mă tandru pe cap.

- La naiba, cea mai bună zi din viața mea!

- Vai, nu-i aşa că e drăguț? zise doamna Prince, lipsa de sinceritate izvorându-i din fiecare vorbă.

Eu şi Romeo ne-am îndreptat atenția spre părinții lui, ale căror încruntări la unison arătau că nu erau impresionați de mica noastră demonstrație de afecțiune.

Fata în casă reveni în încăpere, întrerupând momentul penibil, aducându-ne băuturile. începu să ne ofere paharele unul câte unul. Am luat repede o înghițitură când am remarcat că nu avea să fie niciun toast, iar doamna Prince îşi dădu paharul peste cap dintr-o suflare, apoi îşi puse nişte scotch din sticla mare aflată pe masă în fața ei.

- Aşadar, Molly, eşti la curent cu planurile lui Romeo după terminarea facultății? mă întrebă doamna Prince.

- Planurile legate de fotbal? am întrebat-o, uşor derutată de tonul vocii ei.

Părinții lui Romeo începură să râdă batjocoritor.

- în niciun caz. Ne referim la datoria lui de a prelua afacerea familiei, mi-o aruncă domnul Prince pe un ton plin de răceală.

- Tată... îl avertiză Romeo.

- Trebuie ca ea să ştie, Rome, răspunse el cu un rânjet.

îmi dădeam seama că bătea undeva.

- Trebuie ca ea să ştie că nu vei avea timp să continui cu stilul de viață al unui jucător.

- Las-o baltă! izbucni Romeo, de data asta cu mai multă forță. N- o să intru în jocul vostru în seara asta.

Fața domnului Prince se coloră şi mai mult, ajungând la un roşu intens din cauza mustrării lui Romeo, iar tensiunea deveni înăbuşitoare în timp ce tatăl şi fiul se măsurau din priviri.

- Fbt folosi baia, vă rog?

Aveam nevoie de un pic de spațiu, aveam nevoie de un moment în care să mă calmez şi să mă pregătesc pentru restul serii. Romeo mă fixă cu o privire îngrijorată, rupând contactul vizual cu tatăl lui.

- îți arăt eu unde e, iubito.

Ne-am ridicat şi am ieşit împreună din cameră fără să ne uităm înapoi, lăsându-i pe părinții lui să bolborosească pe canapea. Când am ajuns în holul amplu, am înghețat.

- Incredibil! scuipă Romeo cuvântul, iar mâna liberă i se strânse în pumn.

Shelly intra în casă purtând o rochie neagră strâmtă, tocuri amețitoare şi un zâmbet viclean pe buze.

Romeo se încordă.

- Ce mama naibii cauți aici?

Shelly făcu uşor cu mâna şi se opri fix în fața noastră.

- Romeo, scumpule. Mama ta m-a invitat să vin în seara asta ca să te văd.

Mi se strânse stomacul, iar dezamăgirea puse stăpânire pe mine. Ne atrăseseră în cursa. Eu şi Romeo am urmărit-o cu

privirea pe Shelly în timp ce trecu prin hol şi ateriză direct în braţele cuplului Prince, apoi toţi trei îşi îndreptară atenţia spre noi. Mama lui Romeo stătea mândră în spatele lui Shelly, cu un zâmbet crud pe faţa injectată cu prea mult botox, iar toată falsa amabilitate dispăruse complet.

Romeo se apropie, iar muşchii îi tresăltau sub cămaşă.

- Cum îndrăzniţi să ne faceţi una ca asta?

- Să facem ce? Shelly face parte din familie, iar Molly trebuie informată despre unele lucruri care v-ar cam afecta mica voastră... relaţie, zise domnul Prince pe un ton calm.

Romeo se dădu un pas înapoi.

- Nu începeţi din nou cu rahatul ăsta! Şi, că tot a venit vorba, trataţi-o pe Molly cu un pic de respect, la naiba!

Domnul Prince parodie o reverenţă înspre mine, cu un zâmbet batjocoritor.

- Majestatea Voastră, ce mai face regina?

Shelly şi mama lui Romeo râseră, iar eu m-am înroşit până la rădăcina părului din cauza umilinţei.

- Ne-aţi invitat la cină ca să o cunoaşteţi, dar asta de ce? Ca să o umiliţi? Durerea se resimţea în tonalitatea vocii lui Romeo. Totul a fost teatru? Planul vostru era, de fapt, să o sfâşiaţi din clipa în care intra pe uşa aia afurisită?

Doamna Prince rânji.

- De ce naiba am vrea să facem cunoştinţă cu o vânătoare de zestre, ba să o şi primim la cină? Probabil, fiind atât de săracă, nu ştie nici să folosească tacâmurile. Shel ne-a zis multe despre prietena ta.

Eu nici nu am tresărit, încercând să nu par afectată. Nu eram sigură dacă aveam să reuşesc. Tăcerea mea îl făcu pe domnul Prince să râdă.

- în seara asta am organizat o intervenţie. Trebuia să te facem să ne aduci cumva noua delicatesă. O invitaţie la cină părea cea mai bună variantă. Aşa că acum eşti aici şi avem parte de atenţia ta. O să faci cum îţi zicem şi vei înceta şarada asta! *Imediat*! Trimite-ţi târfuliţa britanică pe drumul ei - de preferat înapoi, de cealaltă parte a Atlanticului.

Romeo se împiedică.

- Ne-ați invitat aici ca să ne despărțiți? Doamne, asta e prea mult chiar şi pentru voi!

Mama lui râse, iar băutura de nuanța chihlimbarului cu care abia îşi umpluse ochi paharul se vărsă peste margine.

- Molly, aici de față, trebuie să ştie că n-o să-i iasă planul. Privirea i se întâlni cu a mea. Lasă-l în pace! N-ai nici cea mai vagă idee cu cine te pui, aşa-i? Shelly e logodită cu Rome, iar un gunoi ca tine n-o să se pună în calea lor. Totul e aranjat de ani buni. Ochii ei reci erau cel puțin înspăimântători. Eu obțin mereu ce-mi doresc, drăguțo. Să nu uiți asta!

- Nu sunt logodit cu ea şi n-o să fiu niciodată! La naiba cu averea voastră afurisită; nu vreau să am de-a face cu ea!

Romeo mă strânse de mână şi mă trase spre uşă. Am văzut-o pe mama lui năpustindu-se spre noi şi, când Romeo se întoarse să vadă ce-mi captase atenția, ea ridică mâna şi îl plesni peste față, iar sunetul contactului mă făcu să țip şi să îmi duc mâna la gură.

- Copil obraznic! îndrăzneşti să ne vorbeşti aşa după câte am făcut pentru tine? Eşti cel mai rău lucru care i s-a întâmplat familiei ăsteia afurisite, rahat nerecunoscător! Nu faci nimic bine vreodată, nu? Mereu dai greş, iar faptul că ai adus-o pe asta în viața noastră e cea mai mare greşeală de până acum! strigă ea, cu arătătorul extrem de aproape de fața mea.

- Dă mâna laoparte! zise Romeo printre dinții încleştați, protejându-mă cu trupul lui masiv.

Doamna Prince îşi retrase degetul cu manichiura făcută cu roşu, îl duse la gură şi pufni:

- Altfel ce o să faci, *Romeo*? O să dai în mine, mama ta? O să dai într-o femeie?

- Ajunge! lătră tatăl lui Romeo, făcând linişte în încăpere.

Veni înspre Romeo şi-l apucă de gulerul cămăşii, trăgându-l mai aproape. Romeo îl lăsă, iar privirea îi deveni complet goală.

- Dacă mai vorbeşti vreodată aşa cu mama ta, te termin! Gata cu discuțiile! Nu i-o mai trage fetei ăsteia şi intră în horă. Singurul tău scop pe lumea asta e să faci ce-ți spunem şi să-ți

faci datoria de membru al familiei Prince! Aşa că fă-o! Şi nu mai fi un nemernic încăpățânat!

Vocea lui era profundă şi sinistră, solicitând obedienţă completă din partea lui Romeo.

Domnul Prince îl îmbrânci pe Romeo înapoi înspre mine, iar eu a trebuit să mă țin bine pe picioare ca să nu mă dărâme. Romeo se îndreptă şi-şi puse mâinile pe fața mea, ca să se sigure că eram bine. Doar că nu eram. Nu cred că ar fi fost cineva bine după un astfel de atac odios. El îmi văzu suferința reflectându-se înspre el şi, cu un geamăt, mă strânse în brațele sale sigure.

Coşmarul lui cel mai urât devenise realitate.

Romeo se întoarse cu fața înspre părinții lui.

- Am terminat-o cu voi. O aleg pe Molly. Aleg să nu mai fiu în viața asta dementă. Dumnezeule! Ce-mi puteți face mai mult decât mi-ați făcut până acum? Sunteți cei mai răi oameni pe care-i cunosc. Sunt unicul vostru fiu, iar voi nu mă suportați. Păşi puțin în față, implorându-şi părinții să îl asculte. M-ați iubit vreodată? Ați simțit ceva pentru mine măcar o dată?

Domnul şi doamna Prince se uitară unul la celălalt şi izbucniră în râs, croncănitul lor răsunând în încăperea uriaşă. Eram convinsă că tocmai văzusem personificarea răului pur.

Tatăl lui se apropie.

- Cum să te iubească cineva? Cum să iubească cineva o piatră în propriul pantof? Nu eşti decât o dezamăgire cruntă. Dar, chiar şi aşa, îți vei face datoria față de această familie. Vom găsi o cale să-ți băgăm mințile-n cap, fii atent la ce-ți spun!

Shelly se foi în fotoliu, neputând să-şi mascheze starea de disconfort provocată de întreaga scenă. Măcar nu era la fel de răzbunătoare ca părinții lui şi părea mai curând un pion naiv în planul lor. Romeo mă luă de mână aproape provocându-mi un țipăt, atât de tare îmi strânse degetele.

- Noi plecăm. Cea mai mare dezamăgire a vieții voastre iese definitiv pe uşă.

Romeo mă smuci să-l urmez, eu riscând să arunc o privire peste umăr, moment în care am văzut furia nestăpânită de pe chipurile părinților lui.

- întoarce-te, *băiete*! Nu se termină aici! strigă domnul Prince.

Romeo nu s-a oprit şi am avut sentimentul că tocmai aprinsesem o flacără extrem de periculoasă. Am ieşit degrabă pe uşă, iar Romeo mă trase spre camionetă. Deschise portiera şi practic mă aruncă înăuntru, eu privindu-l cum sare lângă mine pe bancheta maşinii şi porneşte în trombă pe aleea din fața casei.

Picături de apă îmi căzură pe mâinile palide pe care le țineam pe coapse, iar când am ridicat o mână tremurândă, am constatat că lacrimi amestecate cu rimei îmi curgeau nestăvilite din ochi. Romeo emana tensiune prin toți porii. Nu se uită la mine o clipă şi, încet-încet, m-am cufundat în disperare în pielea neagră şi moale a banchetei.

- Romeo… am şoptit.

- Nu acum. Dumnezeule! Doar taci… izbucni el, iar ochii i se ridară de durere.

Am tresărit şi m-am ghemuit, sprijinindu-mă de portieră, departe de furia lui. Mă avertizase; şi Ally mă avertizase. Eu nu i-am ascultat, am ignorat adevărul. îl văzusem pe tatăl lui atacându-l, dar nu-mi imaginasem niciodată că Romeo se confruntase cu aşa ceva toată viața. Că îndurase ani de cruzime şi asemenea violențe.

Umărul mi se apăsă tare de portiera din metal a maşinii, iar când Romeo făcu brusc la dreapta, am observat că ne îndreptam spre pârâu. Eu voiam doar să merg acasă. Voiam să uit acea seară şi să îmi dau seama ce naiba ar trebui să fac mai departe.

Pârâul care curgea lin îmi apăru în fața ochilor, aproape argintiu în amurgul întunecat, şi am fost surprinsă când am constatat că nu ne-am oprit. Am mai mers un kilometru şi jumătate mai departe pe drum, pătrunzând adânc în câmpurile de bumbac, când apăru o casă mică, fără etaj, din lemn de culoare închisă. Camioneta derapă din cauza frânei

bruşte şi se opri, iar Romeo deschise uşa şi năvăli în cabană, aprinzând o lumină slabă. Urmară zgomote de lucruri zdrobite şi rupte.

Am rămas nemişcată în camioneta Dodge. Nu voiam să mă duc înăuntru. Ftenlru prima dată, izbucnirea lui Romeo mă speria. Nu credeam că mi-ar fi făcut rău, dar nici nu voiam să fiu în preajma lui în acele clipe. Era mai imprevizibil decât îl văzusem până atunci. Mi-am rezemat, înfrântă, capul de geamul rece şi am privit milioanele de stele de pe cerul întunecat. întotdeauna m-am simțit mică şi neînsemnată în vastitatea universului. Dar nu în acea seară. Oricât de mici ştiam că erau problemele noastre în marea desfăşurarea a lucrurilor, nu m-am putut abține să nu derulez în minte, iar şi iar, ceea ce se întâmplase cu doar câteva minute mai devreme.

Dumnezeule, nu mai văzusem niciodată aşa ceva!

Cuplul Prince îl ura pe Rome. Părinții lui îl detestau cu adevărat şi păreau aproape mândri de asta. îl loviseră, îl amenințaseră, iar pe mine mă distruseseră prin cuvinte.

Cum suportase aşa ceva toată viața?

Poate că mi-a fost greu să-mi pierd familia, dar ştiam ce era dragostea, ce era iubirea *necondiționată*. Nu am fost niciodată maltratată. Ibntru Romeo, viața trebuie să fi fost un iad absolut.

Vinovăția îmi copleşi tot trupul, ca o cascadă, când m-am gândit la cum îşi petrecuse săptămâni nesfârşite ajutându-mă, spunându-mi că eram curajoasă şi puternică şi mă convinsese să ies din carapace. Când, în realitate, puterea lui era cea care inspira. Avea nevoie de sprijin.

Pte măsură ce trecea timpul, noaptea devenea ciudat de tăcută. Ştiam că trebuia să fiu cu el, să-l consolez, să-i arăt că nu renunțasem şi să-i spun, în cele din urmă, cât de mult îl iubeam.

CAPITOLUL 18

Uşa şubredă a cabanei se deschise scârțâind, mica încăpere având o podea vălurită, pătată, o canapea veche maro uzată şi

o masă prăfuită pentru două persoane. Romeo era în partea cea mai îndepărtată a încăperii mici şi prăfuite. Capul îi stătea lipit de perete şi cămaşa îi era desfăcută, cu mânecile suflecate până la coate, cu gulerul încă mototolit acolo de unde îl înşfăcase tatăl lui.

Ştiam că mă auzise intrând, pentru că muşchii spatelui i se încordară. Am închis uşa, iar când m-am întors, Romeo mă fixa cu privirea, chipul lui frumos fiind schimonosit de înverşunare.

- N-ar fi trebuit niciodată să ne faci să mergem acolo! strigă el, iar tot trupul îmi tresări din cauza volumului şi a intensității cuvintelor lui. Te-am avertizat! Ți-am spus că nu le convine că suntem împreună, dar nu m-ai ascultat. Mi-ai spus că totul va fi bine, că, odată ce ne vor vedea împreună, îşi vor da seama ce însemnăm unul pentru celălalt. *Dar nu*! Şi ai fost de acord cu propria execuție, la naiba! Mol! Felul în care s-au purtat cu tine...

L-am lăsat să verse tot. Nu am spus o vorbă, dar mi-am ținut capul sus şi l-am lăsat să se descarce. El veni spre mine şi se opri la mai puțin de un metru.

- Ți-am zis că ei mă urăsc şi că te vor urî şi pe tine. Ne-am făcuto cu mâna noastră, iar acum te-am pierdut. Mă părăseşti, nu-i aşa?

- Rome...

- Puteam să împiedic totul, chiar trebuia s-o fac! Ştiam de ce sunt capabili şi tot am avut încredere că o să faci față. Dar ți-am văzut chipul acolo, Mol, m-ai măsurat cu privirea, la naiba!

Am întins mâna ca să-l alin.

- Nu îmi pasă ce mi-au spus, dar îmi pasă de ce îți fac ție. De ce te urăsc atât de tare, Romeo? Trebuie să existe un motiv. Ce s-a întâmplat a fost mai mult decât brutal. Ce fel de părinte îşi urăşte copilul fără motiv?

Mi-am cuprins talia cu brațele, simțind că mi se făcea frig de atâta tristețe.

- Cum te-a lovit mama ta... Cum îşi poate trata astfel unicul fiu?

Degetele rigide ale lui Romeo se înfipseră în părul dezordonat, îmi dădeam seama că în el se ducea o luptă ca să îmi spună ceva, într-un final, veni spre mine, prinzându-mă de umeri cu disperare.

- Pentru că nu sunt al ei! strigă el atât de tare, încât am simțit că îmi țiuiau urechile.

- C-ce?

- Pentru că nu sunt al ei. Ai vrut aşa de mult să ştii de ce mă urăsc ei. Ei bine, de-asta.

- Nu... am şoptit încet.

El mă eliberă din strâns o are şi-şi trecu palmele peste față, umblând de colo-colo pe covorul galben, vechi şi uzat.

- Mama era sterilă. Scorpia naibii era sterilă. Iar unicul lucru pe care-l avea de făcut ca să fie nevasta perfectă era să facă copii, iar ea nu putea, nu-i putea oferi un moştenitor marelui Prince, magnatul petrolului din Alabama.

- Oh, Doamne, Rome...

- Nu puteau să adopte pentru că ar fi fost jenant să se afle, nu? Nu puteau nici să folosească o mamă-surogat şi să rişte ca toată Tuscaloosa să afle că nu poate să aibă copii. Dar, ce să vezi, soarta a decis să intervină la fix.

Mi se frângea inima cu fiecare nouă bătaie când îl auzeam pe Romeo cum se prăbuşea în timp ce îmi mărturisea asta. Nu puteam să vorbesc. Mă simțeam neajutorată, neputând să fac altceva decât să îl privesc cum se descărca de ani şi ani de zdrobitoare povară.

- Una dintre numeroasele curve plătite ale tatălui meu a apărut într-o bună zi la uşă gravidă cu un copil pe care era sigură că nu-l voia, dar pe care era dispusă să i-l dea la naştere tatălui biologic contra sumei potrivite.

Mi se strânse inima.

- Da, Mol. Eram eu. Tatăl meu a făcut discret un test de paternitate - şi eram al lui, afurisitul moştenitor al averii lui. Curva a pus o condiție totuşi. Erau obligați să păstreze numele

pe care mi-l dăduse ea. Voia să controleze, să joace vreun joc întortocheat cu cel mai frecvent client al ei, probabil supărată că pentru el nu putea fi niciodată mai mult decât o sursă de sex. Numele meu reprezintă o amintire pentru toată viața a originii mele, iar mama l-a disprețuit şi m-a disprețuit şi pe mine de la prima vedere.

- Romeo, am presupus eu.

- Romeo. îşi scărpină bărbia întunecată, ca din piatră. Deci iată povestea! Sunt copilul nelegitim al femeii cu care tata îşi făcea de cap în afara căsniciei, dar au fost nevoiți să mă aibă, nu-i aşa? Ideea era că tatăl meu voia să-şi păstreze proprietățile în familie. Era de aşteptat să aibă copii, un moştenitor. Apariția mea a făcut posibil lucrul ăsta. Au plătit ca târfa să mă nască în secret. Apoi ai mei au dispărut timp de un an, ştii tu, într-o croazieră idioată, şi s-au întors cu un copil. Şi, desigur, minciunile marelui miliardar au fost crezute. Părând mult mai calm, Romeo se rezemă de spătarul canapelei, cu capul în jos. Mama mă urăşte al naibii de tare. Pentru ea sunt amintirea vie, cu puls, a faptului că tata a înşelat-o. Dar nu este singurul motiv pentru care ei se poartă aşa. Se aşteptau la un copil docil, ascultător, care, când ei spuneau "Sari", să întrebe "Cât de sus?". Nu la un fiu dezamăgitor ca mine, nu? Am ajuns să fiu extraordinar de bun la sport, gândeam cu *propria* minte şi aveam *propriile* visuri - lucru *inacceptabil pentru un Prince*! Cum îndrăznesc? Cum îndrăznesc să vreau ceva pentru mine după ce mau primit cu atâta generozitate? M-au luat în casa lor şi mi-a amintit în fiecare minut din fiecare zi nenorocită că eram rezultatul unei partide de sex plătite. Mă băteau până când nici nu puteam să țin o minge de fotbal, darămite să arunc una - dacă eşti accidentat, nu poți juca, nu? Aşa că tatăl meu a făcut din asta o chestie frecventă, o tradiție săptămânală tată-fiu.

- N-nu te-a ajutat nimeni? Nu şi-a dat nimeni seama? l-am întrebat cu vocea gâtuită.

El râse sumbru.

- Cine să se pună cu un miliardar puternic şi să se întrebe de ce copilul lui tresare ori de câte ori îl atinge cineva?

Mi-am tras nasul şi am încercat să-mi potolesc arsura din plămâni. Toată fațada dură a lui Romeo se dezintegra sub ochii mei.

- Apoi, pentru a înrăutăți situația, copilul lor ratat e aşteptat să intre în cărți pentru selecția în Liga Națională de Fotbal de două ori şi e forțat să spună nu, să-şi sacrifice visurile ca nu cumva să afle lumea că nu e, de fapt, fiul biologic şi lumina ochilor lui Kathryn Prince. Numeroasele schelete din dulap trebuiau bine încuiate! Romeo stătea în fața mea, cu brațele larg deschise şi umilința evidentă în atitudinea lui. Deci asta e, Mol. De aceea părinții mei mă urăsc şi de asta faptul că sunt cu tine tocmai s-a adăugat la deja uriaşa lor dezamăgire în ceea ce-l priveşte pe mult iubitul lor fiu afurisit.

Am înaintat cu precauție, îndreptându-i gulerul cu mâini tremurânde.

- De-asta toată lumea îți zice Rome, nu Romeo... de-asta îți urăşti asa de mult numele. îti aminteşte de trecutul tău.

îmi privi cu ochi timizi fiecare reacție.

- Da, mama mea biologică a zis că, dacă nu îmi păstrează numele Romeo, o să se ducă la presă şi o să dezvăluie toată povestea. Iar pentru ei asta nu era o opțiune, aşa că, vrând-nevrând, au acceptat. Au pus-o să semneze nu ştiu ce contract ca să-i cumpere tăcerea. Romeo râse amar. La naiba, ce nume e *Romeo* pentru prețiosul fiu al celei mai bogate familii din Alabama? în public, ai mei îmi ziceau mereu Rome, dar în particular eram Romeo. Se foloseau de numele meu pe post de batjocură şi blestem. *Romeo*, fiul curvei, Romeo, cadoul greşit, dar nereturnabil - şi niciodată nu m-au lăsat să uit asta.

Am depus sărutări tandre, una după cealaltă, la baza gâtului lui.

- Şi unde s-a dus mama ta biologică?

- Probabil înapoi în gaura de unde s-a târât afară.

- Romeo, eu...

I-am văzut chipul contorsionându-se, iar el mă împinse din brațele lui.

- O să mă părăseşti, nu-i aşa? Ştiam eu că o să te pierd. Pur şi simplu, ştiam. Cine să suporte rahaturile părinților mei? Nu merită să înduri pentru mine toate chestiile pe care o să ți le facă dacă rămânem împreună, nu?

Durerea era vizibilă pe trăsăturile lui. Se prăbuşi pe canapeaua veche pusă în fața unui şemineu înnegrit şi neaprins. Lacrimi fierbinți îi curgeau pe obraji, iar umerii lui largi tremurau din cauza suspinelor intense. Nu îl văzusem niciodată plângând.

Aproape că mă ucidea.

M-am dus lângă el pe canapea şi l-am cuprins în brațe, în timp ce el plângea cu capul în poala mea. Am plâns cu el. Am plâns pentru băiețelul care nu cunoscuse dragostea. Am plâns pentru băiețelul care îşi pierduse copilăria şi am plâns pentru adultul care avea atât de multe de oferit lumii, dar care fusese ținut în loc de sforile rigide ale părinților săi abuzivi şi manipulatori.

Când se mai calmă şi nu mai plânse în hohote, i-am luat fața în mâini şi l-am obligat să se uite la mine.

- Romeo...

- Te iubesc... te iubesc, şopti el iar şi iar cu ochii mari şi privirea frenetică, în timp ce degetele lui mari îmi mângâiau pometii umezi ai obrajilor.

- C-ce?

Am rămas cu inima în gât. Romeo îşi schimbă poziția, se puse în genunchi şi mă trase spre el, lăsându-se pe spate, întinzându-mă deasupra lui.

- Te iubesc. Te iubesc dincolo de tot ceea ce mi-aş fi putut imagina vreodată că este posibil.

M-am întins în față, cu pieptul lipit de al lui, inimile noastre bătând într-un ritm înnebunitor, şi i-am mărturisit:

- Şi eu te iubesc. Te iubesc atât, atât de mult!

Ochii lui chinuiți se făcură mari.

- Iubito, chiar aşa? Chiar şi după...

- Nu plec nicăieri. Am venit aici să îți spun asta. Am stat în camionetă, ți-am ascultat suferința şi am ştiut că trebuie să fiu cu tine, orice ar fi, să-ți spun că nu te voi părăsi niciodată.

- Dar părinții mei...

- Da, părinții tai au fost ceva cu totul deosebit în seara asta, dar nu mă vor goni niciodată de lângă tine, nu mă vor face să nu te mai iubesc. Suntem loviți de soartă, Romeo. Părinții băgăcioşi fac parte din pachet.

Am făcut cu ochiul în glumă. Un zâmbet ezitant pluti pe buzele lui rănite, iar gestul îi transformă cu totul chipul tulburat.

- Mă simt dezbrăcat acum... De parcă cineva mi-ar fi deschis pieptul şi tot ce se vede este o inimă defectă ținută la un loc de cicatrici zimțate.

I-am desfăcut cămaşa, nasture cu nasture, şi l-am sărutat pe toată partea de deasupra inimii. El a scos un geamăt, iar eu mi-am lipit buzele de pielea fierbinte şi bronzată.

- Nimeni nu a ştiut niciodată cum sunt cu adevărat în spatele uşilor închise. N-am spus niciodată vreunui suflet. în seara asta ai fost o mare cărămidă aruncată în fortăreața lor de sticlă. Am văzut panică în ochii tatălui meu. Tu ai putea distruge tot ce au obținut şi pentru care au depus atâta efort.

Am trasat conturul tatuajului de pe coastele lui.

- Oricât de rău a fost, mă bucur că am fost acolo şi că de-acum ştiu ce ai de dus. Nu putem şterge secretele şi amintirile nefericite din trecutul nostru, dar putem construi următorul capitol al vieții noastre împreună.

Lacrimi tăcute îi alunecau pe obraji.

- Mol...

- Ştt...

I-am presărat sărutări de-a lungul sternului, pe trunchi, peste vârfurile tari şi văile adânci. Am desfăcut complet cămaşa şi i-am desfăcut pantalonii. Am riscat să arunc o privire către Romeo, iar ochii lui ardeau, străluceau sălbatic în timp ce se uita la actul meu de seducție, irisurile fiindu-i întunecate, neîmblânzite şi sălbatice.

Când fermoarul rigid coborî uşor, împreună cu boxerii lui, l-am mângâiat de-a lungul coapselor. Aveam nevoie de el mai mult ca de aer. Văzându-l dezgolit în faţa mea, mi-a lăsat gura apă. M-am aplecat, lingându-l delicat pe toată lungimea, iar capul lui Romeo se lăsă pe spate cu un geamăt lung.

Fu toată încurajarea de care aveam nevoie.

L-am luat în gură, iar şoldurile lui se ridicară, mâna lui apucându-mi ceafa în timp ce el îşi mişca pelvisul înainte şi înapoi. M-am simţit puternică. Am simţit că deţineam controlul şi adoram cum îl îngenuncheam.

- La naiba, Mol. Gura ta! şuieră el, iar eu am mârâit încântată, vibraţiile avânt impact asupra ritmului împingerilor sale.

Am apucat cu degetele betelia blugilor şi i-am tras de pe picioarele lui musculoase, lăsându-i pe podea, doar ca să mă aplec încă o dată pentru a-i ploua sărutări umede pe coapsele şi gambele musculoase. I-am luat din nou duritatea în gură, petrecându-mi dinţii pe pielea lui, de la bază la vârf. El gemu şi rămase nemişcat, înfaşurându-mi părul în jurul pumnilor.

Romeo Prince se frânsese.

- Ridică-te! îmi ordonă el.

M-am ridicat imediat şi l-am privit cum îşi smulse cămaşa desfăcută, apărând înaintea mea gol, excitat şi emanând forţă pură. Prinzându-mă de umeri, Rome mă învârti şi, cu o mişcare rapidă, îmi trase în jos fermoarul până la baza spatelui, materialul lărginduse şi căzând pe podea într-o grămadă şifonată.

O mână îmi desfăcu sutienul, iar cealaltă desfăcu panglicile chiloţilor mei negri. Tot materialul mătăsos care îmi acoperea intimitatea pluti pe podea şi, odată cu el, suferinţa şi durerea din acea seară.

Cu un geamăt gutural, Romeo mă ţintui pe canapea, iar palma lui fierbinte mă împinse în piept în timp ce el îşi facea loc între coapsele mele.

- Nu ţi-am zis să mă sugi, Shakespeare. Ştii bine că mai întâi trebuie să ceri voie.

Miji ochii şi am ştiut de ce avea nevoie. Avea nevoie să preia din nou controlul după ce părinții lui îi răpiseră atât de brutal mândria.

- Acum e rândul meu, anunță el şi-şi lipi cu poftă gura de centrul meu, cu limba mişcându-se în cercuri nesfârşite, sugându-mă intens cu întreaga gură.

Plăcerea instantanee ma făcu să mă zvârcolesc incontrolabil pe canapea.

- Prinde-mă de păr!

Am făcut ce-mi ordona în timp ce valuri de extaz îmi dansau pe piele.

- Trage-mă de păr!

L-am tras tare, obținând un geamăt satisfăcut. Nu dură mult până să mă facă să îmi dau drumul şi să-l trag de păr în timp ce mă dezintegram în gura lui.

Mâini calde se plimbară pe trupul meu înfierbântat, până la talie, iar Romeo îşi folosi forța incredibilă ca să mă întoarcă pe burtă în aşa fel încât pieptul mi se rezemă de spătarul canapelei. Statura masivă a lui Romeo era acum în spatele meu. Mă prinse de păr şi îmi ghidă buzele în lateral către gura lui care mă aştepta, sărutându-mă pe îndelete, lăsându-mă să îmi simt gustul pe buzele lui.

Coapsa lui Romeo se mişcă între coapsele mele, depărtându-le şi, cu o mişcare bruscă, mă umplu. M-am lăsat peste materialul moale, imobilizată în timp ce el se împingea repetat în mine, de fiecare dată când ieşea din mine scoțând un geamăt. Romeo dirija felul în care faceam dragoste exact cum considera el potrivit - brutal, tare, dar plin de iubire pură.

- Spune-mi că mă iubeşti, tună el.

Mi-am dat ochii peste cap şi mi-am muşcat limba.

- Te iubesc. Te iubesc atât de mult!

El gemu tare şi intensifică ritmul. Ştiam că nu mai puteam rezista mult.

- Spune-mi că n-o să mă părăseşti niciodată!

Nu puteam vorbi sub furtuna de dorință care mă podidea şi strângeam mâinile pe vechea cuvertură crem care acum ajunsese lângă mine.

El se opri şi rămase nemişcat, iar eu încercam să mă mişc ca să simt din nou acea plăcere care dădea dependență. Romeo mă prinse şi mă ținu nemişcată.

Răsuflarea sa mentolată îmi flutură la ureche când mâinile lui Romeo mă apăsară pe ceafă, iar pieptul lui se lăsă pe spatele meu.

- Fă cum îți spun sau nu-ți voi da ce vrei, ce ştii că îți trebuie de la mine!

- Romeo! Opreşte-te! am protestat cu disperare.

Râsul lui îmi dădu fiori.

- Fă-o! Ai înțeles? şuieră el printre dinți, trăgându-mă de păr.

- Ah! am pufnit frustrată, trupul meu protestând furios din cauza întreruperii.

Am aruncat o privire peste umăr şi i-am văzut maxilarul încleştat din pricina atitudinii mele obraznice. Nu avea de gând să bată în retragere. Mi-am lăsat fruntea pe tapiserie, învinsă.

- Da, am înțeles, la naiba!

Fără avertisment, se izbi în mine şi murmură:

- Mă înțelegi, iubito. Tu eşti singura care a înțeles vreodată. Eşti singura care a ştiut vreodată.

Nu se opri, iar ritmul lui deveni mai rapid şi mai aspru ca oricând, apropierea pielii lui provocându-mi fiori pe şira spinării.

- Spune-mi că nu mă vei părăsi niciodată!

- Nu te voi părăsi niciodată.

Scoase un mormăit gutural, îmi cuprinse sânii în palme şi îmi strivi sfârcurile între degete.

- Nu vei fugi niciodată!

- Nu voi fugi niciodată.

- Promite-mi!

- îți promit!

Am strigat când mâna lui se lăsă între picioarele mele, tachinându-mi miezul.

- Romeo... Eu... Ah!

Orgasmul mă lovi ca un fulger, făcându-mă să mă împrăştii întrun milion de bucăți, să mă simt lipsită de greutate şi slăbită.

Gura lui Romeo îmi supse pielea umărului, marcându-mă ca fiind a lui, înainte de a mai împinge în mine de două ori, umplându-mă de fierbințeala lui.

Am rămas întinsă, stoarsă pe tapiseria moale, în timp ce el îşi trecea leneş nasul pe gâtul meu, în sus în jos.

- Te iubesc, îmi şopti şi mă strânse protector la piept în vreme ce încercam amândoi să ne recăpătăm suflarea.

Romeo Prince era un caleidoscop uman. Mi-o trăgea de parcă mă ura, dar adorația şi dragostea lui nu erau niciodată prea adânc îngropate sub suprafață - şi nici că mi-l puteam imagina în alt fel.

Am rămas nemişcați şi sătui preț de câteva minute, până ce mam înfiorat din pricina brizei răcoroase a serii ce pătrundea prin crăpăturile din vechii pereți din buşteni.

- Ți-e frig? mă întrebă el blând.

- Un pic.

Cu un ultim sărut pe tâmpla mea, Romeo se retrase din mine şi aprinse focul cu nişte chibrituri lăsate lângă şemineu. M-am întins la loc pe canapea, complet epuizată, şi i-am privit trupul superb, bronzat şi sclipind ca efect al partidei noastre. M-am minunat de modul în care muşchii lui se umflau şi se încordau la fiecare mişcare.

Romeo se întoarse spre mine şi-mi prinse privirea evident țintuită asupra lui. întinse mâinile în lateral şi se învârti pe loc, cu un zâmbet arogant pe buze.

- Admiră templul, iubito. Venerează-mă!

Am râs şi am aruncat în el cu o pernă roşie mucegăită, pe care el o prinse rapid, prefacându-se enervat. Veni spre mine clătinând din cap.

- Micuță Molly Shakespeare, nu ştii că nu trebuie să întărâți un animal sălbatic?

- Să înțeleg că în scenariul ăsta animalul sălbatic eşti tu?

El îşi ţuguie buzele, urma mâniei mamei lui şi a loviturii cu dosul palmei tronându-i cu mândrie pe piele.

- Oho, nici n-ai idee... Sunt o sălbăticiune în toată regula.

Venind lângă mine, Romeo se întinse deasupra trupului meu inert, pierzându-şi aerul întunecat şi lăsându-şi partea luminoasă să iasă la suprafaţă.

L-am tras spre buzele mele cu o atingere uşoară pe ceafă, iar căldura trupului său mă încălzi instantaneu. Eliberându-şi mâna din îmbrăţişarea noastră, Romeo se întinse şi luă o cuvertură crem, o întinse peste noi şi mă strânse în braţe în timp ce trasam cu unghia conturul tatuajului său cu Alabama.

- Eşti bine, iubitule? l-am întrebat încet.

Muşchii puternici se încordară pentru o clipită înainte ca el să murmure:

- O să fiu. Te am pe tine.

Mi-am rezemat bărbia de pieptul lui, privindu-l în ochii întunecaţi, observând tristeţea din ei.

- Tu m-ai ales.

Tristeţea i se topi, fiind înlocuită de fericire, iar pe buze îi apăru un zâmbet mulţumit.

- Şi aş face-o din nou fără să clipesc.

Am roşit.

- Părinţii tăi s-au purtat bine cu tine vreodată?

El clătină din cap şi-şi ridică bărbia ca să se uite-n tavan, luptându-se cu amintirile greu de îndurat, eram sigură de asta. M- am întins şi i-am luat mâna într-a mea. Asta funcţiona mereu când o făcea el. El îşi dădu capul într-o parte şi-mi aruncă un zâmbet frânt.

- Ai fost vreodată fericit?

Clătinând din cap, el şopti:

- Nu.

- Eşti fericit acum?

- Complet. în sfârşit, ştiu cum e să iubesc şi să fiu iubit. Dar sunt al naibii de speriat că o să se termine. Ai mei nu renunţă aşa de uşor.

- Rămân cu tine.

- Juri?
- Jur! Te iubesc. Sunt a ta.
Romeo duse mâna mea la gură şi îmi sărută fiecare deget.
- Şi acum ce urmează? Fotbal? Măreție? Dominație mondială?
El ridică din umeri.
- Cred.
- Ce îți doreşti, Romeo? Ce îți doreşti cel mai mult în viață?
- Pe tine.
- Iubitule, serios acum, ce vrei? Orice îți doreşti e acolo şi poți avea oricând.
El oftă şi îşi plecă privirea.
- Doar pe tine, iubito. Cu tine mă simt acasă.
M-am mişcat spre talia lui, rezemându-mi capul de gâtul lui.
- Mă ai. Pe de-a întregul, oricât vei dori.
- Chiar aşa? O să te am pentru totdeauna? Pentru că m-am rupt cu totul de singura familie pe care o am.
- Romeo, tu eşti familia mea. Tu eşti totul. Tu şi prietenele mele nebune sunteți rațiunea întregii mele existențe. Cum de nu ştii asta?
- Pentru că nu-mi vine să cred că e adevărat.
- Suntem noi doi, Romeo, tu şi eu.
El se încordă şi mă întrebă:
- Dar ce se va întâmpla după ce o să fiu selecționat? Dacă tu o să te duci la o universitate de cealaltă parte a țării? Sau poate în afara Statelor Unite? Niciodată nu vorbeşti cu mine despre viitorul tău şi îmi fac mereu griji pentru asta. Acum, când te am, nu pot concepe să te las să pleci.
I-am sărutat buzele, trecându-mi limba prin mica deschizătură ca să o întâlnesc pe a lui.
- Văzând şi făcând.
Adevărul era că nu mă gândisem aşa de departe. Rome îşi săltă şoldurile, tăria lui mişcându-se languros între picioarele mele.
- Mmm... O să facem să fie bine, indiferent cum.
- *Romeo*.
- în noaptea asta rămâi cu mine în fața focului.

- Chiar aşa, ce fel de loc e ăsta?
- Vechea locuință a sclavilor.
Am făcut ochii mari.
- *Ce*?
El râse.
- Liniştește-te, iubito! A fost refăcută de atunci sau cel puțin curățată cât de cât. Obişnuiam să stau mult aici când lucrurile deveneau urâte acasă. Părinții mei nu veneau niciodată aici. într-un fel, asta e adevărata mea casă.
Şoldurile lui Romeo se mişcau tot mai intens, iar muşchii abdomenului mi se contractară.
- Bine atunci. Rămân aici la noapte.
I-am întins brațele pe canapea şi le-am apăsat.
- Fbt să conduc eu? Doar de data asta?
El clătină încet din cap, Romeo cel dominator ieşind iar la iveală.
- Nu. Dar bună încercare, Shakespeare!
Brusc am fost rostogolită, greutatea lui apăsându-mi trupul gol şi făcându-mă să icnesc. Cu o muşcătură jucăuşă de ureche, m-am trezit pusă în genunchi.
- Nu-ți face griji, iubito, o să am grijă de tine.
CAPITOLUL 19
Trei luni mai târziu
- Aşadar, plecăm la Oxford vineri şi ai opțiunea de a rămâne fie o săptămână, fie două. Facem prezentarea marți şi apoi trebuie să editățm, să redactăm şi să terminăm toate acele lucruri distractive înainte de a o trimite spre publicare, dacă este aprobată - să ținem pumnii! Eu voi fi în Marea Britanie câteva săptămâni, dar tu ai studiile aici şi... Un rânjet uriaş lumină fața ridată a lui Suzy. îl ai pe tânărul tău prieten la care să te întorci. Eşti talismanul lui norocos, din ce-am auzit?
M-am înroşit şi mi-am plecat capul.
- Da, probabil voi fi acolo doar o săptămână, e în regulă? Echipa Tide ar urma să intre în Campionatul Regional în câteva săptămâni, iar dacă vor câştiga, urmează Campionatul Național în... în...

Am sărit de pe scaun, am alergat la coşul de gunoi şi am vomitat în valuri epuizante. Suzy veni în spatele meu, frecându-mă pe spate cu mişcări circulare.

Am luat şervețelele oferite de ea şi m-am şters la gură, lasându-mă pe spate şi apăsându-mi capul cu mâna.

- Uf, mă simt rău.

Suzy mă privi îngrijorată.

- Crezi că te paşte o boală? Ai fost cam absentă în ultimele două săptămâni.

- Aşa cred. Am tot vomitat în ultimele zile. Trebuie să fie o problemă la stomac sau ceva ce am mâncat. Mi s-a părut că puiul pe care l-am mâncat acum câteva zile avea un gust ciudat. Probabil de acolo mi se trage.

- Munceşti prea mult, Molly. Te surmenezi. la-ți liber restul zilei ca să dormi şi o să te simți mai bine! Da? întoarce-te gata de luptă! Vom încheia mâine ce mai e de făcut pentru lucrarea asta afurisită.

- Nu o să te contrazic. Mulțumesc.

Suzy m-a ajutat să mă ridic în picioare şi imediat am simțit din nou greață şi că pic din picioare.

- Pot să sun pe cineva? Colegele tale de cameră? Poate pe tânărul tău?

Am clătinat din cap şi m-am rezemat de biroul ei.

- Nu, o să...

Un val de greață mi-a răscolit din nou stomacul şi practic m-am aruncat pe podea şi am apucat coşul de gunoi la timp.

- Vai! Molly, zise Suzy cu mâna la piept.

Am băgat mâna în buzunar şi mi-am luat telefonul, întinzându-l fără a-mi scoate capul din coş.

- Poți să o suni pe Cass? Ştiu că are cursuri lângă această clădire. Va veni să mă ia.

- Absolut. Sunt îngrijorată pentru tine. Eşti foarte palidă.

Am inspirat adânc pe nas şi m-am rezemat cu spatele de zidul rece, închizând ochii.

Al naibii de grozav!

- Uau! Arăți ca Grouch din *Sesame Street*.

Am deschis ochii.

- Îhî. îmi retrag cuvintele. Arăți ca un rahat!

M-am forțat să zâmbesc.

- Bună, Cass.

Se aplecă, mă luă în brațe şi mă puse pe picioare.

- încă te simți rău?

M-am încruntat.

- Problema e că vine în valuri. Eu zic să ajungem acasă rapid, înainte să mă apuce din nou.

- Gata! Camioneta mea e parcată în față.

Cass sunase înainte, iar Lexi şi Ally erau la mine în cameră când am ajuns, pregătite cu Advil, Alka-Seltzer, Pepto-Bismol, prosoape calde şi reci. Nu m-am putut abține să nu chicotesc văzând ce eforturi făcuseră. Lexi veni şi mă îmbrățişă.

- Eşti bine, Molly?

- Doar o problemă la stomac, fetelor. Nu mare lucru.

M-am dus la patul meu şi m-am băgat înăuntru, simțindu-mă deja mai bine înconjurată de tot confortul de acasă.

- I-am lăsat lui Rome un mesaj pe telefon, mă informă Ally.

- Nu era nevoie. Oricum are antrenament toată ziua.

- Atunci va primi mesajul când va termina.

întinse mâna după un prosop rece, punându-mi-l pe frunte, şi toate trei se îngrămădiră cu mine pe pat.

- Deci la ce film ne uităm? mă întrebă Lexi.

- Am de gând să dorm, am anunțat în timp ce, cu ochii închişi, îmi presam cu degetele tâmpla ce zvâcnea.

- Ei bine, rămânem în caz că ai nevoie de noi, aşa că va trebui să alegem unul pentru noi.

Cass începu să scotocească prin teancul de DVD-uri din coşul de la capul patului.

- Bine, fetelor, mulțumesc.

M-am rezemat de perne, inspirând adânc, simțind cum greața începea să se atenueze. Ally se lăsă pe cot lângă mine, privându-mă lung cu ochii ei întunecați şi frumoşi. La naiba, ştiam privirea aceea!

- Ce mai e? am gemut.
- Shelly îndrugă iar rahaturi.
Nu se putea altfel.
- Ce mai zice de data asta?
- Că îşi petrece tot timpul liber cu mama şi tatăl lui Rome, că va petrece Crăciunul cu ei şi cu Rome... fără tine.
- Prostii! El n-a mai vorbit nici cu ei, nici cu ea de câteva luni de la mica lor intervenție dementă. O să petrecem Crăciunul împreună aici, fără dramele familiei. Doar noi, în caz că nu trebuie să plece în California pentru Campionatul Național.
Ally îşi puse mâna peste a mea.
- Părinții mei întreabă dacă ați vrea să veniți la noi acasă, în Birmingham.
- Serios?
- Îhî. Amândoi ar trebui să aveți familia în jur de Crăciun, iar ei îl iubesc pe Rome ca pe propriul fiu şi au deja senzația că te cunosc şi pe tine, din tot ce le-am povestit. Tata nu îi suferă pe părinții lui Rome şi vor să îți arate că nu toți cei din familia Prince din Alabama sunt duşi cu pluta.
Am înghițit nodul ce mi se formase în gâtlej.
- Ne-ar plăcea foarte mult, Ally, mulțumesc. A trecut atât timp de când nu am avut parte de un adevărat Crăciun în familie.
Ea îmi oferi un zâmbet mare, strălucitor şi bătu bucuroasă din palme.
- Minunat, îi anunț chiar acum.
Am dat cuvertura laoparte şi mi-am tras picioarele spre marginea patului ca să mă duc la baie.
- Ți-e rău iar, Molls? mă întrebă Cass de pe podea, gata să sară în ajutor.
- Hm? Nu, de fapt, mă simt grozav. Ba chiar mor de foame, mi-e atât de foame încât aş putea să mănânc un cal întreg.
M-am întors să mă duc la baie când Cass strigă spre mine:
- Dacă nu te-aş şti aşa de bine, aş zice că eşti gravidă. Ba vomiți, ba ți-e foame, exact aşa era şi sora mea.

Toate trei începură să râdă, iar Cass începu să urle ca lupul la lună când pe ecran apăru scena de luptă din *Warrior* cu Tom Hardy la bustul gol.

Am înlemnit, cuprinsă brusc de panică, şi m-am ținut de cadrul uşii de la baie ca să-mi păstrez echilibrul.

Nu. Nu era cu putință.

M-am întors încet, cu mâinile tremurânde şi ducându-mi-le la gură. Lexi îmi observă prima comportamentul ciudat şi dădu fuga de pe pat. îşi petrecu brațele subțiri în jurul meu, dar nu mă puteam mişca. Eram înghețată, paralizată de groază.

- Ce s-a întâmplat, scumpo? Te ia cu leşin? îți vine să vomiți?

Privirea mi se înceţoşă în timp ce încercam să îmi aduc aminte când avusesem ultima menstruație. Fusese în seara meciului echipei Tide cu echipa Texas A&M. Romeo se supărase că nu aveam cum să facem sex ca să sărbătorim, aşa că trebuise să găsim soluții mai creative.

Cass şi Ally se cocoțară la capătul patului, cu privirile ațintite asupra mea.

- Acum câte săptămâni a fost meciul cu Texas A&M? le-am întrebat cu glasul marcat de panică.

Ele mă priveau de parcă mi-aş fi pierdut complet uzul rațiunii.

- Când a fost? am țipat disperată.

Ally îşi luă iPhone-ul şi deschise aplicația Calendar.

- Cinci săptămâni. A fost acum cinci săptămâni, zise ea repede.

Mi s-au tăiat picioarele şi am căzut la pământ, iar covorul mi se frecă de tibii.

- Oh, Dumnezeule!

Cass, Lexi şi Ally veniră în jurul meu, cu ochii mari şi uitându-se nedumerite una la cealaltă, în timp ce eu zăceam în mijloc, în plină cădere nervoasă.

- Molly, ce se petrece? Ce s-a întâmplat? Ne sperii! E unul dintre episoadele de anxietate de care ziceai?

Nici nu puteam vorbi de frică.

- Cum să te ajutăm? Să dau o fugă să-l chem pe Rome?

M-am uitat înspre Lexi, fără să o văd, şi am şoptit:

- A întârziat.

Cele trei prietene ridicară din sprâncene, iar Cass mă întrebă:

- Cine a întârziat, scumpo?

- Nu, mi-a întârziat! Mi-a întârziat menstruația!

Tăcerea umplu încăperea, iar trei guri rămaseră larg deschise. Am sărit în picioare, nemaiputând sta nemişcată. Nu aveam cum să fiu însărcinată. Luam anticoncepționale, care puteau să nu funcționeze perfect, şi făceam sex nonstop de câteva luni... La naiba!

Am început să umblu încoace şi încolo prin cameră.

- Mi-a întârziat o săptămână, o săptămână! Cum n-am observat? Trebuia să-mi fi venit de câteva zile. Am fost aşa de stresată cu şcoala, cu proiectul şi cu fotbalul... La naiba, mie nu-mi întârzie niciodată! Vine mereu ceas! Şi nu am omis să iau nicio pastilă. Dar dacă...

Luna trecută.

Am rămas fără aer.

- Luna trecută, menstruația mea a fost inexistentă. Am crezut că e de la stres, dar dacă... dacă...

Mi-am dus mâinile la burtă şi am început să mă pipăi dintr-o parte în cealaltă, gândindu-mă prosteşte că putea fi mai umflată dacă aş fi fost gravidă. Nu era. încă era plată. Dar era firesc. Probabil eram gravidă de o lună, cel mult de două.

M-am uitat la prietenele mele, care rămăseseră pe jos ca nişte statui.

- Dacă sunt însărcinată?

Am hohotit tare şi am dat fuga în pat, întânzându-mă şi privind prin uşile de la balcon către cerul senin, în timp ce creierul meu încerca să absoarbă tot ce venea din exterior, trecând în modul de funcționare de urgență - modul meu clasic de a reacționa în momente de tensiune extremă. Numai că, de data asta, creierul meu nu reuşea decuplarea. Eram însărcinată, o ştiam. Fata fără familie avea să devină mamă - la 20 de ani - cu un băiat la fel de suferind, dacă nu cumva şi mai suferind, cu o familie pe care o detesta şi pe care o voia dispărută din viața lui...

Lacrimi sărate se prelinseră pe aşternuturile mele liliachii. Am auzit uşa de la dormitor închizându-se. Lexi şi Cass se aşezară lângă mine şi fiecare îmi luă câte o mână într-ale lor.

- Ally s-a dus să cumpere un test de sarcină. Se întoarce în zece minute, mă linişti Lexi.

Test de sarcină.

Zece minute.

în zece minute şi ceva, aveam să ştiu adevărul.

Am încuviințat din cap, amorțită, iar Lexi se lăsă pe vine în fața mea.

- Orice s-ar întâmpla, o s-o scoatem la capăt, Molly, îți promit! Nu eşti singură, iar Rome te iubeşte mai mult ca orice. Te va susține. Nu te închide în tine! Ai încredere în oamenii care te iubesc!

Romeo.

Romeo, un tip care are mai multe sechele decât mine legate de familie. Romeo, care este destinat unor lucruri mărețe. Romeo, care fără îndoială nu avea să fie încântat de venirea unui copil.

Un copil.

Putea exista un copil, un copilaş fără apărare, la mine în burtă.

Mi s-a făcut rău din nou.

Am dat fuga la baie, încuind uşa, şi spasme uscate îmi chinuiră stomacul gol. După ce trecură, m-am târât de pe podea şi m-am dus să mă uit în oglindă. Aveam ochii roşii de la spasmele continue şi arătam groaznic.

Am înclinat capul şi mi-am scos lentilele de contact, înlocuindule cu ochelarii cu rame Chanel şi prinzându-mi părul într-un coc dezordonat - arătam ca Molly de dinainte de Romeo, de dinainte de sex, de dinainte de o posibilă sarcină.

Obrajii îmi erau palizi şi căzuți, iar buzele îmi erau albe ca varul din cauza şocului. Incapabilă să mă liniştesc, m-am dus la oglinda cea mare, mi-am ridicat tricoul şi m-am uitat lung la burta mea, ca şi cum ar fi fost o ecografie ce dezvăluia

adevărul despre starea mea. Nu era nimic diferit față de acum cincisprezece minute.

Am dat drumul la apă rece şi m-am udat pe față până ce mi-a amorțit pielea, iar când am deschis uşa, Ally stătea acolo cu o pungă din plastic, de farmacie. Am întins mâna, dar ea mă trase la piept, îmbrățişându-mă cu putere.

- O sa fie bine, spuse ea cu glas scăzut.

Am luat punga, cu mişcări robotizate, şi m-am întors în baie, încuind uşa. îmi luă douăzeci de minute până să reuşesc să mă mobilizez să fac testul. Am lăsat testul alb pe chiuvetă, întorcându-mă în cameră ca să aştept verdictul.

Se auzi cronometrul de la telefonul lui Cass, iar cu fiecare sunet inima îmi bătea şi mai tare în piept. Multe mâini mi-au venit în sprijin şi toate patru ne-am uitat fix la chiuvetă şi la beţigaşul alb ce reprezenta sursa unei tensiuni atât de mari.

După alte cinci minute, Cass îşi drese vocea.

- Vrei să mă uit eu? Nu mai pot să stau aici şi să mă holbez la chestia aia afurisită.

Am închis ochii. “Inspiră cinci secunde, expiră cinci secunde.” Cu un oftat resemnat, am încuviințat din cap şi am privit-o pe Cass luând testul. Era cu spatele la mine - nu am primit niciun indiciu, vreo tresărire a umerilor, vreun oftat de uimire sau un suspin de uşurare.

Când se întoarse cu fața spre noi, chipul îi era impenetrabil. Se uită la mine, dar nu dădu niciun semn. Se lăsă uşor pe vine în fața mea, îmi luă mâna şi şopti:

- E pozitiv, scumpo. Eşti însărcinată.

Timpul se opri în loc, iar inima încetă să-mi bată.

M-am ridicat în picioare, deşi îmi tremurau genunchii, fără să am vreo idee despre ce să fac. Ce faci când afli că în tine creşte o mică persoană? Una apărută cu zece ani prea devreme? Una cu totul neplanificată?

Nu am reuşit să ajung prea departe. Picioarele îmi cedară în trecere pe lângă covorul din piele de oaie, iar zăgazul care-mi bloca anxietatea se rupse. Nu mai puteam respira sub valurile

zdrobitoare. Trei perechi de brațe iubitoare mă împresurară şi îmi şoptiră vorbe liniştitoare, încercând să mă calmeze.

- Ce-o să mă fac? am strigat în părul cuiva.

Ally mă mângâie pe cap, cu lacrimi în ochi.

- Nu ştiu, scumpo.

Am ridicat brusc capul.

- Va trebui să renunț la sarcină şi nu ştiu dacă pot să fac asta. Romeo trebuie să joace fotbal ca să se rupă de părinții lui. Eu ar trebui să mă concentrez ca să devin profesoară. Nu pot să fac asta şi să fiu şi mamă. O frică pură mi se scurgea pe şira spinării. Mamă. Nu pot să fiu mamă. N-am avut niciodată o mamă. Cum să devin una dacă nici nu ştiu ce înseamnă? Nimeni nu mi-a arătat cum!

Cass încercă să mă facă să tac.

- Şt, Molly, calmează-te! Te agiți prea tare. Nu îți face bine şi clar n-o să obții nimic din asta.

Țipete puternice îmi izbucneau din piept. M-am chircit pe podea, cu capul în poala lui Cass, şi atunci am auzit zgomotul, foşnetul şi paşii dinspre balcon.

- Mol? *Mol*! Ce-a pățit?

“ Romeo.”

Cineva se ridică în picioare.

- Rome, calmează-te, bine?

Era Ally.

- Nu! Ce-i cu ea? Mol? Tonul vocii lui Rome era imperativ. îi e rău? De ce nu îmi răspunde? Am primit mesajul şi am venit direct aici.

- Nu. Ea e, hm…

- E din cauza lui Shelly? Scorpia aia a…

- Nu e din cauza lui Shelly.

- Atunci ce s-a întâmplat? Al, pe toți dracii, dă-te din calea mea!

Cass şi Lexi se dădură şi ele laoparte. Romeo mă ridică în brațele lui puternice şi mă duse în pat, întinzându-mă şi strângându-mă protector la piept.

Romeo îşi băgă nasul în părul meu şi îmi cuprinse obrazul în palmă, obligându-mă să uit la el. îmi şterse lacrimile, iar pe chipul lui era un superb amestec de îngrijorare, tristeţe şi susţinere.

Se aplecă înspre mine şi îmi sărută două lacrimi rătăcite.

- Iubito, ce s-a întâmplat?

Nu puteam vorbi, aşa că pur şi simplu m-am uitat lung la el, încercând să-i anticipez reacţia. Brusc, el îşi smuci capul către capătul patului şi strigă:

- îmi zice şi mie cineva ce mama naibii se petrece?

- Rome, Molly trebuie să fie cea care îţi spune. Noi plecăm şi vă lăsăm, zise Ally pe un ton calm.

Fiecare dintre prietenele mele veni şi mă sărută pe obraz înainte de a ieşi din încăpere. M-am ridicat în capul oaselor, cu pieptul tresăltându-mi neregulat în urma şocului provocat de căderea nervoasă de mai devreme.

Când uşa se închise, Romeo mă trase peste el, privindu-mă întrebător în ochi.

- Iubito, te rog, spune-mi ce s-a întâmplat! Mă sperii ca naiba!

M-am întins înspre el şi l-am sărutat cu tandreţe.

- Te iubesc, Romeo.

- Şi eu te iubesc, răspunse el când îi mângâiam ridul pe care confuzia i-l formase pe frunte.

- Mol...

- M-am simţit cam rău în ultimele zile, i-am mărturisit, întrerupând ce avea de gând să spună.

El miji ochii.

- De ce naiba nu mi-ai zis?

- Azi am aflat de ce.

- Şi... ce e? insistă el, începând să-şi piardă răbdarea.

- Sunt... Sunt...

El gemu şi mă trase mai aproape.

- Doamne! Cum eşti, Mol?

- Sunt însărcinată, abia am şoptit.

El rămase nemişcat, culoarea i se scurse de pe chipul bronzat, iar degetele i se înfipseră în carnea mea.

- Eşti însărcinată? Mă rostogoli în aşa fel încât să ajungă deasupra mea şi mă întrebă din nou şi mai apăsat Eşti însărcinată?

Am simțit lacrimi în ochi, dar m-am chinuit să le țin în frâu.

- Da, Romeo, sunt însărcinată. Cu copilul tău.

El se dădu un pic înapoi, lăsându-se pe gambe, şi îşi trecu degetele prin păr, ținând ochii închişi. îl urmăream ca un uliu, încercând să îmi dau seama ce simțea. După minute de tăcere sufocantă, nu credeam că era semn bun.

- O să-mi fac o programare la medic. O să scap de sarcină imediat.

Ochii negri se făcură mari, iar în privirea ciocolatie se citi dezamăgirea.

- L-ai ucide pe copilul nostru?

Furia mă prinse strâns în îmbrățişarea ei.

- Nu face pe moralistul cu mine! N-am nevoie să ascult prelegeri de rahat despre moralitate! încerc să fac ce-i mai bine pentru amândoi. O să fac față, orice voi fi nevoită să fac. Dacă asta înseamnă să fac avort, atunci asta va trebui să se întâmple, dar nu înseamnă că asta e şi ce vreau!

Panica îi inundă ochii.

- Atunci n-o face, iubito! Nu se poate să vrei asta, să scapi de sarcină.

- Nu ştiu ce mama naibii vreau!

Romeo se aplecă în față şi îşi plimbă buzele peste ale mele, cuprinzându-mi cu blândețe capul în mâini.

- Ei bine, eu ştiu.

- Dar... tu...

- Doamne, eram şocat! încă sunt şocat, dar vorbim despre copilul nostru. L-am făcut împreună.

Fără să îşi desprindă privirea de a mea, se trase înspre picioarele mele, îmi ridică tricoul alb, îmi desfăcu blugii şi îmi presără burta cu sărutări.

- Şi nu pleacă nicăieri. Promite-mi! Am convingeri foarte puternice în legătură cu asta, Mol. Nu distruge îngerul pe care ni l-a dat Dumnezeu!

Lacrimile îmi curgeau din nou în cascadă.

- Promite-mi că o să am şi eu un cuvânt de spus. Nu face avort, te rog!

Am plecat capul, simțind un tumult de sentimente.

- Promit!

Se ridică din nou spre mine şi-şi lipi buzele de ale mele. L-am cuprins cu brațele pe după gât, iar în câteva secunde mă scăpa de blugi şi de chiloți. Rome întinse mâna în jos, desfăcu şlițul blugilor şi alunecă lent în mine, rămânând cu buzele lui moi lipite de ale mele.

- Romeo... am şoptit, agățându-mă neajutorată de umerii lui.

- Te iubesc, Mol.

Am plâns în timp ce facea dragoste cu mine grijuliu, transmițându-mi fara cuvinte că eram amândoi implicați în povestea asta. Când mişcările lui Rome s-au intensificat, m-am ținut şi mai strâns de el până când amândoi ne-am găsit plăcerea şi eliberarea. Mi-am trecut languros degetele peste spatele lui.

- Ai făcut dragoste cu mine mai tandru ca oricând. A fost atât de diferit. Mi-am lipit fruntea de a lui. Mi-a plăcut la nebunie.

Mâna lui Romeo îmi mângâie burta.

- Pbrți ceva prețios acum, iubito. Trebuie să fiu mai atent cu tine. Cu voi amândoi, de fapt. îşi rezemă capul pe umărul meu şi am stat aşa, ținându-ne pur şi simplu în brațe. Romeo se ridică uşor şi mă ciupi de obraz, zâmbind. Arăți ca vechea mea Mol cu ochelarii ăştia şi cu părul prins aşa. Fata la care m-am uitat acum câteva luni în timp ce stătea ghemuită pe jos înjurând cu accentul ăla al naibii de sexy, în clădirea de ştiințe umaniste, purtând încălțări portocaliineon şi despre care am ştiut, fără urmă de îndoială, că va fi a mea într-o bună zi.

îmi ciufuli cocul şi mă fixă cu o expresie de adorație desăvârşită.

- într-o bună zi, l-am îmboldit, mângâindu-i tatuajul de pe şold, iar ochii îi sclipiră drept răspuns.

- Mereu m-am întrebat dacă într-o bună zi o să am o familie, dacă voi fi vreodată îndeajuns de fericit alături de cineva şi... de mine însumi, ca să am un copil.

Mi s-a pus un nod când mi-am amintit de suferința lui şi am inspirat cuprinsă de panică, cu gândul la grozăvia situației noastre.

- Romeo, nu cred că pot să fiu mamă. Noi n-am avut familii normale. Nu avem nicio idee cum să facem parte dintr-o familie normală! Cum naiba putem creşte un copil? Suntem mult prea tineri - ce îi putem oferi unui copil?

El oftă.

- Ceva ce noi n-am avut niciodată. El se mişcă şi mă făcu să mă uit la el. Ascultă-mă! împreună putem face asta. împreună putem face orice. Putem fi bun părinți.

- Dar cariera ta în fotbal...

- Ce-i cu ea? O să fiu selecționat în aprilie, iar tu vei veni cu mine, împreună cu fiul nostru sau cu fiica noastră. Chiar şi aşa vei putea să îți iei doctoratul şi să faci lucrurile la care visezi. Putem avea totul. Dar, te rog, nu-l distruge pe copilul nostru, primul nostru copil!

- Rome... am scâncit.

Un deget pus peste buzele mele mă reduse la tăcere.

- Şi eu aş fi putut fi distrus, dar mama mea biologică n-a făcut asta. M-a avut. Sunt aici pentru că ea m-a ales pe mine, cu toate că nu mă voia cu adevărat. Da, familia mea a comis o mare greşeală, dar am făcut fața, iar asta m-a condus spre tine, englezoaica mea deşteaptă - fata care m-a salvat. Fata care mi-a arătat cum să iubesc.

Mi-am trecut degetul peste fața lui chinuită.

- Părinții tăi o să creadă că am făcut-o special ca să te prind în capcană.

Buzele i se strânseră, iar expresia i se înăspri.

- Nu mă interesează ce cred ei. Ba chiar n-am nicio intenție să le spun. Am vorbit serios când am plecat din casa lor în seara aia. Am terminat-o cu ei. Tu eşti viața mea acum; tu eşti totul pentru mine. Tu şi copilul nostru.

M-am ținut de iubitul meu până când lacrimile mele de frică, de şoc şi de dragoste uriaşă secară. Când Romeo se dădu deoparte, ne dezbrăcă complet pe amândoi, mă băgă sub pături şi îşi petrecu brațul peste burta mea, şoptind cuvinte dulci şi mângâind căminul copilului nostru.

CAPITOLUL 20

- Eşti emoționat? l-am întrebat, înfaşurându-mi o şuviță de păr în jurul degetului.

Romeo se prefăcu jucăuş că îşi rodea unghiile, apoi mă strânse uşor de genunchi, zâmbind.

- E mai curând un amestec de emoție şi nerăbdare.

Mă trase mai aproape cu brațul care îmi cuprindea umerii într-o strângere protectoare.

- în curând o să ne vedem copilul, şopti el încântat.

Rome mă apucă strâns de mână. Ştiam că era mai emoționat decât lăsa să se vadă, dar se arăta relaxat de dragul meu, pentru că intram uşor în panică.

Ultimele câteva zile fuseseră... ireale de-a dreptul. Ne luase câteva zile să ne dumirim că eram însărcinați.

Eram *însărcinați*.

Romeo se asigurase că foloseam mereu formularea asta. îmi amintea cu fiecare ocazie că era şi el implicat, că se afla acolo sută la sută şi că era o muncă de echipă.

Prietenele mele, odată ce acceptaseră că nu aveam o cădere majoră din cauza copilului, îşi îngăduiseră să fie încântate pentru amândoi, un pic îngrijorate, pe bună dreptate, şi promiseseră că aveau să păstreze informația doar pentru ele. O informasem şi pe profesoara Ross, care fusese, să spunem... şocată - în realitate, e puțin spus -, dar ne susținuse ca o stâncă şi mă ajuta să mă dumiresc cum aveam să îmi continui cariera în domeniul academic după ce se năştea copilul. Nimeni altcineva nu avea să afle ce se petrecea, cel puțin până ce ieşeam din primul trimestru şi nu mai puteam ascunde sarcina.

Viața devenise brusc nebunească, dar a fi însărcinată nu era aşa de înspăimântător cum mi se păruse inițial.

Mă programasem la obstetrician şi, din cauza complicaţiilor pe care le avusese mama în sarcină, care până la urmă o costaseră viaţa, mi se spusese să vin imediat la o consultaţie amănunţită. Romeo îşi accesase fondurile ca să mă ducă la cel mai bun medic, aşa că, spre deosebire de oamenii de rând, aveam ocazia să ne vedem copilul ceva mai devreme decât în mod obişnuit.

Eu şi Romeo stăteam în sala de aşteptare curată lună şi eram înconjuraţi de femei cu sarcini avansate şi vârste diferite şi de copii hiper activi, care ţipau şi bântuiau pe lângă picioarele noastre - era o imagine suficient de explicită ca să ne sperie pe amândoi şi, judecând după privirile amuzate ale celorlalţi părinţi, spaima noastră era evidentă.

Tocmai râdeam cu Romeo, care se uita la un băieţel aflat într-o izbucnire de furie şi şoptea în bărbie "Dumnezeule!", când mi-am auzit numele.

- Molly Shakespeare?

O asistentă tânără şi rotofeie mă strigă în sala de aşteptare. Am ridicat mâna.

- Da, eu sunt.

Ea îmi zâmbi amabil.

- Vă rog să mă urmaţi, domnul doctor vă va primi acum.

Am tras aer în piept, m-am uitat la Rome şi m-am strâmbat. El râse şi mă bătu pe picior.

- Haide, Shakespeare! N-are de ce să-ţi fie frică.

- Sigur că da, acum cinci secunde am crezut că eşti gata să te arunci pe fereastră ca să scapi de miorlăiala de mulţi decibeli a puştiului ăluia.

- M-a terminat cu perseverenţa lui. Dar dacă era al meu, nu s-ar fi întâmplat asta. O să fie floare la ureche.

Eu i-am şoptit:

- Visezi dacă într-adevăr crezi asta, dar măcar n-ai bătăi de cap la naştere. Nu va trebui să împingi tu afară ceva de mărimea unui pepene prin ceva de mărimea unei monede.

Cu mâna pe inimă, el spuse:

- Aş face-o pentru tine dacă aş putea, iubito.

- Ha! Sigur că ai face-o.

Ciupindu-mă discret de fund, Rome ordonă:

- Intră acolo, viitoare mămică, şi nu mai trage de timp!

Romeo mă luă de mână şi am urmat-o pe asistentă într-un cabinet medical clasic - birou, pat pentru pacient, scaune de plastic pentru însoțitori. Asistenta îmi dădu un halat albastru.

- îmbracă asta, scumpo, iar doctorul va veni imediat.

Părăsi încăperea şi m-am dus spre zona delimitată cu nişte draperii. Romeo se ridică, la rândul lui.

- Hm... unde naiba crezi că te duci?

Punându-şi mâinile pe spatele meu, el începu să mă împingă înainte.

- Vin cu tine.

I-am dat una peste mâini.

- Treci înapoi! Ce jenant! Lumea o să creadă că facem cine ştie ce.

Buzele lui pline se apropiară de urechea mea, iar mâinile îmi cuprinseră talia, îndeajuns de seducător ca să-mi smulgă un oftat de dorință.

- Treci înăuntru, Shakespeare, nu-mi mai întoarce vorbele şi lasămă să te dezbrac!

Am închis ochii fără să vreau, atitudinea lui excitându-mă mai mult ca oricând. Se părea că sarcina avea efectul ăsta asupra mea. în ultima săptămână, îl avusesem de mai multe ori decât puteam să țin minte.

Romeo trase draperia în urma noastră şi începu să mă dezbrace de geacă şi de blugi, cu ochii sclipind de dorință.

Când am rămas goală în fața lui, mă sărută blând pe buze şi întrun final pe burtă, apoi se ridică şi mă ajută să îmi pun halatul.

- O să fii un coşmar greu de îndurat în lunile următoare, nu? lam tachinat în timp ce-mi treceam vârfurile degetelor peste conturul buzelor lui.

- Vreau doar să mă asigur că totul este în regulă cu tine şi cu copilul.

L-am sărutat cast, am tras draperia ca să ieşim şi chiar atunci lam văzut pe doctorul între două vârste care stătea şi ne aştepta cu un zâmbet amuzat pe chip. Cel puţin bunul doctor încercă să-şi mascheze amuzamentul când am roşit. Se ridică şi întinse mâna.

- Tu trebuie să fii Molly. Eu sunt doctorul Adams.

- Mă bucur de cunoştinţă, domnule doctor. El este iubitul meu, Romeo.

Romeo întinse mâna, iar faţa doctorului se lumină.

- Mă bucur să te cunosc, Glonţ. Sunt un mare admirator - am abonament pe tot sezonul. Doctorul se uită din nou înspre mine. Şi vă recunosc chipul, domnişoară Shakespeare. Talismanul norocos care o să-l ajute pe Glonţ să ne facă din nou campioni naţionali.

Fotbalul, desigur. în definitiv, eram în Alabama.

Romeo mă strânse în braţe.

- Chiar este talismanul meu norocos. Vă mulţumesc, domnule.

- Vreo veste despre selecţie? Cei de la Seattle Seahawks sunt terminaţi sezonul ăsta. Coordonatorul lor a trebuit să se retragă prematur din cauza unei accidentări, iar tu ai fi câştigător sigur pentru prima selecţie.

Romeo se uită într-o parte, către mine, vădit încurcat, şi îşi mută greutatea de pe un picior pe altul.

- Ştiu cam ce ştiţi şi dumneavoastră, domnule, dar, din ce am auzit de la antrenorii mei, Seattle chiar e o varianta serioasă pentru mine.

M-am încruntat. Seattle era o posibilitate? Mie nu-mi spusese nimic.

- Lua ţi loc, vă rog!

Doctorul Adams îmi indică să îl urmez, smulgându-mă din gândurile mele. M-am urcat pe pat, iar Romeo se aşează pe scaun lângă mine şi mă apucă de mâna pe care o întinsesem către el. Doctorul se uită pe fişă.

- Aşa. Deci eşti însărcinată?

Am văzut o urmă de surprindere în ochii lui albaştri. Da, Romeo "Glonț" Prince lăsase gravidă o fată. Ce clişeu!

- Da. Am făcut un test săptămâna trecută şi a ieşit pozitiv. Mă rog, am făcut patru teste de la producători diferiți şi din toate a reieşit că sunt, în mod clar, gravidă.

Doctorul Adams ridică din sprâncene, zâmbind la auzul colocvialismului meu. Romeo îşi strânse buzele ca să nu râdă şi el.

- Ei bine, azi o să facem câteva analize şi o ecografie ca să aflăm în câte săptămâni. Crezi că sarcina ar avea cam o lună?

- Dacă am calculat corect, da. Numai că luna trecută am avut o menstruație aproape nesemnificativă, aşa că nu sunt chiar foarte sigură.

- E normal ca la începutul sarcinii să apară unele sângerări, aşa că e posibil ca sarcina să fie mai avansată. Haide să începem, bine?

Asistenta îmi luă sânge, îmi verifică semnele vitale, greutatea, după care am fost gata de ecografie. Mi-am ridicat halatul, iar doctorul luă o sondă cam înspăimântătoare dintr-un aparat.

- S-ar putea să simți un oarecare disconfort, dar o să ne ajute să avem idee de cât de avansată e sarcina. Trebuie să îți facem o ecografie transvaginală pentru că încă eşti la început.

M-am uitat înspre Romeo şi m-am strâmbat. El dădu din cap încurajator şi m-am topit văzându-l că practic stătea aşezat la marginea scaunului, atât de nerăbdător era. L-am strâns de mână, iar el îmi sărută mâna cu un zâmbet slab şi emoționat.

- în regulă, haideți să facem cunoştință cu copilul vostru.

Doctorul Adams introduse sonda de plastic facându-mă să tresar din cauza senzației de disconfort. Dar am uitat imediat de ea în clipa în care pe ecranul de lângă noi a apărut o imagine pixelată. La început, era un amestec înceţoşat din care nu se înțelegea nimic, până când doctorul a manevrat sonda şi l-am auzit - ritmul îngeresc al unei inimioare care bătea. Ceva pâlpâi pe monitor şi iată-l pe bebeluşul nostru, cuibărit liniştit în uterul meu, având dimensiunea aproape de cea a unei boabe de fasole.

Toate temerile pe care le avusesem se disipară cu fiecare bătaie melodioasă a inimii copilaşului meu, iar Romeo strânse buzele şi o lacrimă, una singură, i se prelinse încet din ochi. Am ridicat un deget şi i-am şters-o, adorând cât de mult îşi dorea acest copil - cât de mult ne dorea pe noi.

In acel moment am devenit mamă şi, judecând după expresia uluită a lui Romeo, el devenise tătic.

Doctorul Adams umblă la aparat şi zâmbi.

- Totul arată foarte bine, iar din măsurători reiese că eşti însărcinată în... aproximativ opt săptămâni.

Opt săptămâni.

Doctorul Adams apăsă un buton şi dintr-o imprimantă ieşi o imagine pe care mi-o înmână, o hârtiuță pătrată cu imaginea micului nostru îngeraş, numele de alint pe care Romeo începuse să îl folosească pentru băieţelul nostru sau fetița noastră.

Am privit lung imaginea; am rămas cu ochii la fotografia mică alb-negru. Romeo se aplecă spre mine şi mă sărută pe cap fără să spună un cuvânt, gâtuit de emoție.

- Roți să te îmbraci acum, Molly, şi ne vedem peste două luni, dacă nu resimți niciuna dintre problemele pe care le-am discutat, caz în care trebuie să vii urgent.

- Şi atunci o să ştim sexul copilului? l-am întrebat repede.

- Să sperăm.

Doctorul Adams se ridică şi dădu din nou mâna cu noi, apoi îl bătu pe spate pe Romeo.

- Felicitări, fiule, ne vedem în finala Campionatului Regional, în Georgia. Hai, Tide!

Acestea fiind spuse, doctorul ieşi din încăpere. Se lăsă tăcerea şi am conştientizat amândoi însemnătatea a ceea ce tocmai se petrecuse. I-am întins poza lui Romeo şi m-am dat jos de pe pat. Romeo mă ajută şi mă strânse cu putere la pieptul lui.

- Romeo, ce...

- Mulțumesc, Mol. Doar... *mulțumesc*.

CAPITOLUL 21

- Ffentru Dumnezeu, îngeraş! M-ai speriat de mi-a sărit inima din piept! Sper să nu fii la fel de dificil şi după ce vii pe lume, l-am informat, mângâindu-mi drăgăstos burta.

Luasem hotărârea să fiu activă şi să citesc tot ce era de citit despre sarcină, iar acea idee se întorsese împotriva mea.

Se întorsese ca un bumerang.

Cu siguranță urma să am coşmaruri despre forceps şi despre recuperarea de după naştere.

Am aruncat pe birou exemplarul din cartea *La ce să te aştepți când eşti însărcinată* de parcă ar fi conținut o boală contagioasă care distrugea carnea de pe om şi am ieşit pe balcon, aplecându-mă peste balustradă şi admirând verdele superb al peluzei şi albastrul clar al cerului de iarnă.

Lucrurile se mai liniştiseră de când terminasem documentarea pentru publicația academică a profesoarei Ross, iar lucrările finale la filosofie, pe primul semestru, fuseseră evaluate şi primiseră note.

Chiar reuşisem să petrec timp cu Romeo şi fusese puțin spus perfect.

în ultima vreme, se întâmplaseră multe. Practic, Romeo se mutase cu mine în cameră, venind în continuare prin balcon, precum propriul meu Romeo Montague, făcându-le pe celelalte fete din casă să se înverzească de invidie. Echipa Crimson Tide câştigase meciul final cu echipa Universității din Louisiana, ceea ce plasa echipa în Campionatul Regional pe zona de sud-est a SUA, şi era favorită clară să se îndrepte spre Campionatul Național. Şi, lucru şi mai grozav, Romeo Prince, iubirea vieții mele, fusese desemnat recent cel mai bun coordonator din țară. Eram incredibil de mândră de el, cu toate că el încă se simțea prost când îi spuneam asta.

Ah, şi făcusem pace cu ideea că aveam să fiu mamă.

Urma să devin mamă.

Tocmai clătinam uşor din cap, zâmbind şi nevenindu-mi să cred, când Ally se năpusti pe uşa dormitorului meu, cu răsuflarea tăiată şi cu o expresie frenetică în ochii ei căprui.

- Molly, Rome tocmai s-a încăierat la antrenament. Aproape că la omorât pe Chris Fbrter.

- Cine mama naibii e Chris Fbrter?

- Un băiat din echipă, noul tip cu care şi-o trage Shelly.

Mi-am pus cizmele maro şi mi-am luat în grabă haina neagră de iarnă.

- Unde e?

Ally se agita la uşă, disperată să plecăm cât mai repede.

- Şi-a pierdut controlul şi a făcut praf sala de forță. Trebuie să te duci la el. Eşti singura care poate să-l calmeze.

- Ce s-a întâmplat? Ce l-a făcut să se enerveze? am întrebat-o în grabă în timp ce amândouă ieşeam pe uşă în aerul rece şi tăios al iernii de Alabama.

- N-am idee. Cass m-a sunat să vin să te iau. Te-am sunat, dar intra căsuța vocală.

- Am închis telefonul ca să mă pot concentra la citit.

Am luat-o la fugă spre sala de forță, dar Ally mă apucă de braț şi mă trase înspre maşina ei Ford Mustang de culoare roşie.

- Te duc eu cu maşina. Ajungem mai repede aşa.

Am sărit amândouă în maşină şi am început să-mi rod unghiile din cauza anxietății, întrebându-mă ce Dumnezeu îl supărase aşa de tare. în ultima vreme se purtase mult mai bine, fusese mai puțin furios, mai puțin agresiv.

M-am albit la față.

- Crezi că a zis cineva ceva de copil? Că s-a aflat cumva?

Ally miji ochii în timp ce ieşea de pe stradă.

- Nu, cine ar dezvălui secretul? Niciunul dintre cei care ştiu nu ar zice o vorbă nimănui. Cass nu i-a zis nici măcar lui Jimmy-Don.

Am oftat şi mi-am frecat tâmplele.

- Ştiu. Unde sunt Cass şi Lexi?

- La sală. Cass se întâlnea acolo cu Jimmy-Don ca să meargă după mâncare când Rome a luat-o razna. Lexi era cu ea. Se pare că Austin şi Jimmy-Don au încercat să-l calmeze, dar a sărit şi la ei. Antrenorul deja plecase, aşa că au încuiat uşa şi

l-au lăsat să se descarce. E complet dus dacă a început să-şi atace şi prietenii!

M-am uitat la ceasul de pe bordul maşinii, părându-mi că fiecare secundă era o eternitate în timp ce goneam pe străzi către sală. Când am ajuns, în afara clădirii se adunase deja lume şi toţi ochii se îndreptară spre mine când am sărit din maşină şi am sprintat către Jimmy-Don, Lexi şi Cass.

- Slavă Cerului că eşti aici! strigă Jimmy-Don, a cărui faţă de obicei zâmbitoare era cuprinsă de panică.

Am prins-o pe Cass de braţ.

- Unde e? Ce s-a întâmplat?

Expresia ei era complet confuză.

- La naiba dacă ştiu! Austin a zis că antrenorul i-a spus ceva lui Rome între patru ochi şi că el a început să urle, a luat-o razna, iar când Chris ftrter a făcut o glumă de rahat despre nu ştiu ce, şi-a ieşit complet din fire şi a început să-l ia la pumni. Cei din echipă lau luat pe Porter şi l-au dus să-l îngrijească; e făcut praf.

Mi-am dus mâna la burtă, încercând să-mi stăpânesc greaţa.

- Jimmy-Don, unde-i sala?

El mă luă de mână şi mă conduse prin mulţimea de studenţi care şuşoteau şi se uitau la mine în timp ce treceam.

Am trecut de uşa dublă de la intrare şi ne-am grăbit pe hol până ce am dat de Austin, cu braţele complet acoperite de tatuaje încrucişate şi rezemat de o uşă închisă. Când ne auzi paşii, înălţă capul şi oftă uşurat.

- La naiba, Molly, mulţam.

- E înăuntru? Lam întrebat arătând înspre uşă.

Austin încuviinţă din cap.

- Nu e deloc într-o dispoziţie bună, Molls. Ai grijă!

L-am bătut pe braţ ca să-l asigur că avea să fie bine şi am deschis uşa, constatând dezastrul dinăuntru. Saltele, mingi de fotbal şi greutăţi erau împrăştiate pe podea, iar aparatura de ultimă generaţie era bucăţi. Romeo făcuse praf sala de forţă şi stătea prăbuşit pe o bancă, plin de sudoare, la bustul gol,

purtând doar o pereche de pantaloni scurți negri, de antrenament, şi ținându-şi capul în mâini.

Uşa făcu un zgomot când se închise, iar el ridică brusc capul, uitându-se în direcția mea. Când mă văzu, se rezemă cu spatele de perete, scoțând un mârâit lung, cu mâinile la ceafa şi uitându-se în tavan.

M-am apropiat cu prudență de el.

Când am ajuns aproape, el mârâi:

- Ghici cine organizează cina după finalul Campionatului Regional la două zile după ce ne întoarcem din Georgia?

Mi s-a pus un nod în stomac.

- Oh, nu, iubitule…

- E o glumă, la naiba! Toată viața mea i-a durut în fund de fotbal şi acum brusc s-au oferit să organizeze cea mai importantă cină din an… la plantație! E o capcană nenorocită ca să ne momească acolo, Mol!

Am întins mâinile spre el, dar se retrase departe de îmbrățişarea mea, de parcă i-ar fi fost frică să mă atingă. Gestul mă tăie ca o lamă de cuțit. Am observat sângele de la încheieturile pumnului, buza spartă şi zona din jurul ochiului stâng, care începea să se îngălbenească.

- Romeo, trebuie să te calmezi. Jumătate din universitate e în fața clădirii, ai bătut un coechipier de l-ai…

- Nenorocitul a meritat-o! începuse să spună rahaturi despre tine… să mi le spună mie! Şi-a semnat condamnarea în clipa în care a deschis gura aia cretină!

- *Nu* îmi pasă ce naiba a spus despre mine. Uită-te la tine! Te porți ca un dement!

El îmi râse în față, dar era un râset întunecat.

- Părinții mei au înscenat totul. Ții minte cum a fost data trecută, cum ne-au atacat? Capcana asta doar e mai elaborată. Ştiau că n-o să mă întorc de bunăvoie acolo. Iar antrenorul a acceptat invitația. Deja i-au invitat pe guvernatorul statului, primarul oraşului şi un milion de alți şmecheri care au acceptat bucuroşi. S-au asigurat că universitatea nu le va putea refuza propunerea. La naiba!

Dădu cu şutul într-o minge medicinală care zbură până în celălalt capăt al încăperii şi se izbi cu zgomot de o bandă de alergat. M-am dus şi m-am aşezat pe o bancă pentru a nu sta lângă lucrurile distruse şi l-am privit cum umbla de colo-colo prin sală.

- Nu ne ducem. în niciun caz nu ne ducem la ei în situația în care eşti.

Am oftat şi mi-am frecat nasul.

- Trebuie să te duci, Romeo. Ştim amândoi că în sezonul ăsta vei fi desemnat cel mai bun jucător. Echipa va ajunge probabil în Campionatul Național, iar cina asta are scopul de a-ți pregăti echipa pentru pasul ăsta. Dacă asta te face să te simți mai bine, eu rămân acasă.

- Nu! strigă el. La naiba, în niciun caz! De ce să nu fii acolo, lângă mine? Universitatea trebuie să schimbe locul cinei festive. La naiba cu părinții mei! îi cunosc, Mol. Se petrece ceva, o ştiu, şi n-am de gând să îi las să îmi distrugă familia - nu mai intru în jocurile lor.

Expresia i se schimbă de la furie la suferință când veni în mare grabă spre mine, lăsându-se în genunchi şi punându-şi capul în poala mea, în timp ce brațele îmi cuprindeau mijlocul precum un ham.

- Dacă vor afla de micul nostru înger de aici, dinăuntru, cine ştie ce ar fi capabili să facă. Nu vă pot pierde pe amândoi.

Mă săruta pe burta un pic rotunjită, peste tricoul crem supradimensionat. L-am mângâiat pe cap.

- Romeo, înțeleg de ce eşti în starea asta, dar este doar o petrecere la care vor fi sute de oameni. Nu ar face vreun gest cu atâta public în jur. Nu ar dori să se ridiculizeze. O să stau lângă tine toată seara. Nu vor avea nicio şansă să ajungă la mine. Mă vei proteja; ştiu că o vei face.

Când îşi descoperi fața, acum un pic mai calmă, mi-am scos din buzunar vechea batistă roz şi i-am tamponat sprânceana, oprind firicelul subțire de sânge.

Romeo mă prinse de încheietura mâinii şi mă sărută în locul unde se simțea pulsul.

- N-aş putea să mă mai suport să vă facă rău ție sau îngeraşului nostru, iubito.

I-am cuprins obrajii în palme şi mi-am trecut degetele în jurul ochilor lui.

- N-o să se întâmple nimic.

Ochii lui frumoşi ciocolatii înotau în lacrimi.

- De ce trebuie să se bage ei? Ne merge aşa de bine. Eşti sănătoasă, copilul nostru creşte, iar Tide e câştigătoarea clară a Campionatului Regional şi se îndreaptă spre cel național. Şi apar ei cu comploturile, combinațiile şi uneltirile lor ca să-mi distrugă iar viața. îți zic eu, e ceva putred aici. Pun ei ceva la cale. Ceva important.

- Sunt oameni influenți, Romeo. Nu se va schimba locul petrecerii. Trebuie să mergem şi să arătăm că suntem uniți. Tu trebuie să fii un lider pentru echipa ta.

El încuviință şi se uită într-o parte.

- Chiar ți-ai pierdut controlul.

îşi linse o picătură de sânge de pe buză.

- Antrenorul ştie de situația noastră cu ai mei şi a venit să mă anunțe în avans. A încercat să schimbe locul petrecerii, dar decizia sa luat mai de sus. Am luat-o razna.

I-am ridicat mâinile, punându-mi batista peste pielea rănită.

- Nu-mi place când îți pierzi controlul. Trebuie să fii mai bun de atât, Romeo. Nu vreau să-mi fac griji din cauza temperamentului tău, mai ales după ce va veni pe lume cel mic.

Buza i se curbă într-un zâmbet arogant.

- Ce e?

- Te iubesc.

- Asta n-o să te scoată basma curată! Uită-te în ce hal e locul ăsta, uite în ce hal eşti tu! am zis, împungându-l tare cu degetul în abdomenul sculptat, corpul meu reacționând imediat când mi-am trecut uşor degetul pe linia de păr ce ducea în jos.

Romeo veni mai aproape, lipindu-şi coapsele puternice de ale mele.

- Vreau să ți-o trag chiar acum, vreau aşa de mult!

Mi-am ridicat privirea aurie şi grea.

- Nu aici. Şi nu înainte să-mi promiți că n-o să te mai porți niciodată în felul ăsta.

Pupilele i se dilatară până când aproape că se făcură una cu irisul de un căprui-închis.

- Sunt stârnit tare de tot şi am nevoie de eliberare, genul ăla pe care numai tu mi-l poți da.

Am renunțat complet la atitudinea jucăuşă.

- Am vorbit serios, nu mă ignora! Copilul meu nu va creşte cu un tătic care nu poate să se controleze când lucrurile merg prost.

El încuviință scurt şi am ştiut că rezona cu acel sentiment.

- înțelegi, da? am zis.

- înțeleg. Comportamentul ăsta încetează acum. Nu voi fi ca tatăl meu în relația cu îngerul nostru. îți promit!

Romeo îşi regăsi expresia încărcată de dorință fizică şi se aplecă spre mine, sărutându-mă pe gât şi în jurul urechii.

- Mergem la cabană. O să te dezbrac şi vei face tot ce spun eu, până când niciunul dintre noi n-o să mai poată sta în picioare. Ai înțeles?

M-am lăsat pe umărul lui.

- Uf! Bine! Am înțeles!

Era mai uşor să fac cum spunea el, mai ales când se manifesta Romeo-Masculul alfa. Nevoia lui de control era palpabilă, iar trupul meu trădător răspundea la fiecare cuvânt ferm ieşit din gura lui senzuală şi pricepută. Se retrase cu un rânjet îngâmfat, ştiind ca mă adusese în punctul în care îşi dorea.

îi dispăru zâmbetul.

- O să mă asigur că eşti protejată la petrecere, iubito.

- Ştiu că o vei face.

Am întins mâna. El o cuprinse şi se aşează lângă mine pe bancă, trăgându-mă în poala lui, respirându-mi calm parfumul în timp ce îmi înfăşuram în jurul degetelor şuvițele lungi de blond murdar.

- Parcă e un dejâ-vu, tu tăiat şi sângerând şi eu curățându-te. Dar să nu transformăm asta în *obiceiul* nostru, bine?

Romeo reuşi să râdă slab.

- A fost ultima dată, promit! O să mă schimb. N-o să mai trebuiască să ai de tras din cauza prostiilor mele. R? cuvânt de cercetaş!

- N-ai fost niciodată cercetaş, Romeo.

Am chicotit.

- M-am înscris...

Am ridicat capul, şocată.

- Chiar aşa?

- Îhî... Dar am fost dat afară pentru că m-am bătut.

Mi-am dat ochii peste cap.

- De ce nu mă mir?

îmi muşcă lobul urechii şi mârâi în joacă atunci când se deschise uşa. Mi-am ridicat capul şi am văzut că era Ally, aruncând o privire prin uşa abia deschisă. I-am făcut semn să vină. Cass, Lexi, Austin şi Jimmy-Don o urmară, închizând apoi uşa, şi veniră să se aşeze în fața noastră pe podeaua de lemn a sălii.

Romeo le auzi paşii grei şi văzu că aveam companie.

Mi-am pus capul pe umărul lui, împletindu-mi mâna cu a lui, atingerea relaxându-ne pe amândoi.

- Eşti bine, Rome? îl întrebă Ally încet, mâna ei atingându-i piciorul.

El clătină din cap.

- Mama şi tata au manipulat universitatea pentru a găzdui cina la plantația lor la câteva zile după Campionatul Regional.

- La naiba!

Ally şuieră, iar ceilalți oftară. Toți ştiau cum erau părinții lui. Romeo mă sărută pe frunte şi se uită înspre Austin şi Jimmy-Don.

- Am nevoie de voi să mă ajutați să-i țin departe de Mol.

- Nicio problemă, Glonț.

- Nici nu-i nevoie să ceri. E ca şi făcut.

Romeo mă privi în ochi, cerându-mi permisiunea să le spună despre copil. Am cedat. Erau prietenii lui; trebuiau să ştie de ce gestionase atât de prost vestea primită. Romeo îşi puse mâna pe burta mea.

- Băieți, mi-am pierdut mințile... pentru că suntem însărcinați.

Am aruncat o privire agitată către Austin şi Jimmy-Don şi am urmărit şocul întipărindu-li-se pe fețe.

- Nimeni nu ştie în afară de noi. E însărcinată în câteva luni, dar părinții mei nu ştiu şi nu îi vreau absolut deloc în apropierea ei, să o streseze sau să îl streseze pe copil.

Austin se ridică, oarecum uluit, şi bătu palma cu Romeo.

- Felicitări, Glonț! Şi ştii foarte bine că o să avem grijă de ea. Sunteți amândoi importanți pentru noi.

Jimmy-Don făcu acelaşi gest şi râse.

- Mama naibii, Glonț! Treci de la a nu avea deloc întâlniri şi de la a avea toate fetele la picioare la a-ți face prima ta iubită adevărată, invidiată de toate studentele, şi o laşi gravidă! Mă omori cu zile, omule! Mă omori!

Apoi mă luă în brațe şi mă învârti. M-am ținut de burtă.

- Jimmy-Don, o să vomit dacă continui! încă mă lupt cu grețurile matinale - care se întâmplă să dureze toată ziua!

Făcând o grimasă, mă lăsă jos.

- îmi pare rău, scumpo!

Aplecându-se, Jimmy-Don îmi sărută mâna.

- Felicitări pentru copil! Vei fi o mamă sexy.

- Mulțumesc... *cred*?

Brațele lui Romeo mă cuprinseră din spate.

- Nu e doar prima mea iubită adevărată, omule; ea este motivul pentru care respir.

Lexi şi Ally scoaseră un “Ooo!”, privindu-l pe Rome cum mă ținea aproape, în timp ce Cass se prefăcea că îşi băga degetele pe gât. Jimmy-Don îşi dădu jos pălăria Stetson şi îşi făcu vânt, strigând:

- Mă omori, omule! Mă omori!

Rome îl plesni pe spate, râzând de prostiile lui.

- Ne retragem în seara asta. Trebuie să scap de tot rahatul ăsta. Ne vedem toți mâine.

Romeo mă luă strâns de mână şi se îndreptă spre uşă.

- Romeo, eşti fără tricou, m-am plâns, aproape împiedicându-ma în timp ce mă uitam la silueta lui zveltă. El ridică pur şi simplu din umeri.

- Plănuiesc să fiu gol în aproximativ patruzeci de minute pentru cel puțin douăsprezece ore, deci ce contează?

- Grozav! îți dai seama câți oameni sunt acolo? Câte fete sunt acolo?

- Şi ce dacă! Sunt al tău. Să mergem!

CAPITOLUL 22

Campionatul Regional, Georgia Dome, Georgia

- Nu pot să ies în chestia aia de acolo! am țipat ascuțit în timp ce Cass şi Ally încercau să mă împingă spre locurile noastre.

Stadionul de 70 000 de locuri era plin ochi, iar zgomotul era asurzitor sub acoperişul tras. Cass îşi puse mâinile pe umerii mei şimi aruncă o privire mustrătoare.

- Dacă nu-l săruți pe Glonț când vine la tine, nu numai părinții lui o să-ți vrea capul. Vrem să-i învingem pe cei din Gators! Ai o datorie față de suporteri!

Mi-am trecut degetele peste față, dar Ally le îndepărtă.

- Mi-a luat ore întregi să te aranjez în felul ăsta. Nu-ți strica machiajul!

Aveam părul desfăcut, ondulat, plin de produse pentru îngrijirea părului, iar machiajul era impecabil. Purtam tricoul meu "norocos" cu numărul 7 al lui Prince şi cizmele mele de cowboy, dar eram destul de convinsă că totul era o risipă, pentru că frica pură mă paralizase. Tide era pe primul loc, dar juca împotriva echipei Florida Gators pentru a se decide cine avea să meargă în Campionatul Național împotriva echipei Notre Dame în California, luna viitoare.

M-am uitat după colț şi am înghițit cu greu privind marea de suporteri îmbrăcați în roşu şi apoi ecranele uriaşe pe care rula parcursul reuşit al echipei Tide către campionat. Nu m-am putut abține să nu mă topesc când Romeo - fie înjurând prost

dispus din cauza unei greşeli, fie sărind bucuros şi sărbătorind - apărea pe ecran.

Apoi am ridicat privirea.

- Oh, Dumnezeule! Se filmează şi cu drone! Nu pot să fac asta. O să-mi fie rău din nou.

Privindu-se hotărâte una pe cealaltă, Cass şi Ally mă prinseră fiecare de câte un braţ şi mă traseră. Le-am văzut pe majorete alergând spre tunelurile echipelor şi am ştiut că jucătorii aveau să fie anunţaţi în curând.

M-am proptit în călcâie, iar Ally gemu şi băgă mâna în buzunar. Scoase un bileţel.

- Rome a anticipat că o să te porţi aşa, pentru că ai fost aproape mută de când ne-am dat jos din avion, aşa că mi-a dat asta să o folosesc în caz de urgenţă.

La naiba! îmi plăceau la nebunie mesajele lui scrise. Am desfăcut biletul în care scria:

Iubito,

Mişcă-ţi fundul în tribună şi nu te mai agita!

Am nevoie de sărutul meu dulce ca să câştig.

Asta nue o cerinţă.

Te iubesc.

Romeo al tău

Am oftat şi am băgat bileţelul în buzunar ca să-l iau acasă şi să-l pun lângă toate celelalte în cutia mea secretă. Ally şi Cass aveau nişte rânjete uriaşe pe feţe.

- Bine jucat, Romeo, bine jucat, am zis printre dinţi.

Am întins mâna în faţă, exact când din boxe se auzea prezentarea jucătorilor.

- Deschideţi calea, trădătoarelor!

Ele râseră din cauza ezitărilor mele, mă apucară de braţ şi ne îndreptarăm către marginea terenului, unde erau locurile noastre. De parcă suporterii Tide n-ar fi fost deja îndeajuns de zgomotoşi, când mă văzură trecând, parcă o luară razna.

M-am aşezat şi am încercat să ignor strigătele tunătoare pe care le provocasem. Suporterii erau euforici, iar muzica orchestrei nu făcea decât să aducă nebunia la un nivel

superior. Se auzi sunetul efectelor pirotehnice, iar crainicul anunță echipa din Alabama, apoi echipa Florida Gators. Jucătorii invadară terenul, formând o tapiserie de roşu, alb şi albastru. Mi-am frecat palmelor din pricina nervozității.

Ştiam că toți ochii aveau să fie pe Rome. Avea potențialul de a fi selecționat din prima, iar asta aducea mult interes. în ultimele săptămâni, avusese parte de un nivel ridicol de publicitate - interviuri, presă, televiziuni. Eu stăteam, de obicei, ascunsă undeva în mulțime, să nu fiu văzută.

M-am uitat insistent la ecranele mari - undeva printre ultimii jucători, ținându-şi strâns casca, era Romeo. Mulțimea începu să tropăie la propriu când el ieşi făcând cu mâna, iar când începură scandările, suporterii Gators huiduiră drept răspuns.

- Sărut, sărut, sărut, sărut...

Romeo ieşi din marea de jucători şi veni în alergare spre mine. Cass se aplecă şi mă bătu cu afecțiune pe obraji.

- Să înceapă spectacolul, mămico!

Nu puteam fi atentă la altceva decât la iubitul meu, care se opri la marginea terenului şi îndreptă spre mine degetul acela blestemat, zâmbindu-mi flămând şi sigur pe el.

M-am ridicat în picioarele tremurânde, încercând să ignor flashurile aparatelor foto şi marea de ovații şi huiduieli. Am acceptat mâna stewardului, iar el m-a condus pe teren, unde m-am îndreptat spre Rome. Am stat în fața lui, iar el savură pe îndelete apariția mea foarte dichisită.

- Hei, Mol.
- Hei, tu.
- Ai de gând să-mi dai sărutul ăla norocos?
- Dacă asta vrei...
- Clar e ceea ce vreau.

Niciodată nu ne schimbam scenariul, superstițiile lui Romeo făcând ca totul să fie, cu siguranță, exact cum trebuia la fiecare meci. S-a apropiat de mine şi, înainte ca gura lui senzuală să o întâlnească pe a mea, i-am şoptit:

- Bună mişcare faza cu biletul, ticăloşiile!

El râse cu buzele lipite de ale mele, îşi petrecu limba dincolo de bariera mea şi o mişcă înainte şi înapoi, în mângâieri prelungi şi blânde. L-am prins de păr, lumea reală s-a îndepărtat, iar mâinile lui îmi apucară fundul şi mă ridicară până ce i-am cuprins mijlocul cu picioarele. Publicului părea să îi placă. Am gemut în gura lui, iar el s-a desprins cu un mârâit, fără suflare. îşi rezemă fruntea de a mea.

- Te iubesc.

I-am mângâiat obrazul cu un deget.

- Şi eu te iubesc.

în timp ce mă dădea jos din braţe, îmi mângâie discret burta, înghiţind în sec când îmi întâlni privirea înlăcrimată.

- Voi juca pentru voi amândoi.

S-a întors în alergare pe teren şi, ca întotdeauna, m-am clătinat înapoi până la locul meu, îndrăgostită până peste cap de iubitul meu, coordonatorul de atac.

Asta fusese acum două zile. Tide câştigase Campionatul Regional, iar seara de care ne temeam venise repede peste noi. Romeo urcase pe balcon mai devreme în acea după-amâază şi nu mai plecase. Nivelul lui de anxietate era până la cer, iar al meu, drept consecinţă, nu era mult mai bun.

Codul vestimentar pentru seară era alb, aşa că purtam o rochie maxi albă, cu talie înaltă, ca să-mi mascheze burtica, şi sandale argintii cu talpă plată. Romeo era într-un costum alb strălucitor, cu obligatoria cravată Crimson Tide.

Mă privi mişcându-mă prin cameră, pieptănându-mi părul lung, aplicându-mi rujul roz şi punându-mi la urechi cerceii lungi, gen candelabru.

Când am fost gata, m-am îndreptat spre pat şi i-am încălecat uşor picioarele, iar mâinile lui îmi atinseră spatele. Mă privea atât de drăgăstos încât îmi frânse inima, frica lui strălucind ca un far de avertizare către ţărm.

- Arăţi superb, iubito. Clar îţi prieşte sarcina.

I-am netezit cravata purpurie.

- Şi tu arăţi foarte chipeş.

Şi-a înclinat bărbia pentru un sărut şi i l-am oferit. I-am atins uşor fruntea cu a mea.

- Eşti bine?

- O să fiu când o să se încheie seara asta şi nu va mai trebui să-i văd vreodată pe aceşti oameni. Abia aştept să merg la Birmingham cu tine de Crăciun şi să fiu departe de otrava lor.

- Ține minte, este doar o seară.

- Știu.

Brațele îi coborâră de pe spatele meu şi începură să-mi ridice rochia lungă până la podea, mâinile lui mişcându-se seducător pe coapsele mele.

- *Romeo*... l-am avertizat.

Ochii lui scânteiau când îşi duse mâna la şliț, eliberându-şi duritatea fără să-şi scoată pantalonii. Am închis ochii în timp ce degetele lui îmi traseră chiloții într-o parte, trecură uşor de-a lungul centrului meu fierbinte şi, dintr-o singură mişcare, intră în mine.

- Călăreşte-mă, îmi ceru el cu o voce încordată.

M-am poziționat astfel încât genunchii să-mi fie echilibrați pe saltea, iar Romeo rămase întins, privind cum îmi rulam uşor şoldurile înainte şi înapoi, creând un ritm profund şi senzual. îmi cedase complet controlul pentru prima oară. De când eram împreună, el mereu condusese actul, aşa că acum eram nedumerită de ceea ce făcea.

M-am aplecat şi mi-am rezemat mâinile de pieptul lui amplu, pierzându-mă în plăcerea pe care o simțeam.

- Eşti al naibii de frumoasă, iubito, zise el cu glas răguşit, în ochii săi precum cacaua câtindu-i-se limpede sentimentele.

Mi-am muşcat buza şi mi-am dat capul pe spate.

- Romeo...

- Sunt aici, Mol, preia controlul şi atât! Arată-mi cât de mult mă vrei.

- Chiar te vreau. Mai mult decât vei şti vreodată.

Degetele lui îmi apucară coapsele goale, apoi îşi trecu limba peste buza de jos.

- De ce faci asta? am gemut.

- Ce fac?

- Mă laşi deasupra... să controlez eu?

- Ffentru că voiam să ştiu cum e să mă ofer ție cu totul, complet, îți aparțin, cu toată inima şi cu tot sufletul. Am vrut doar să îți arăt cât de mult însemni pentru mine în singurul mod în care ştiu să o fac.

Mi-am lipit pieptul de al lui şi mi-am trecut limba peste buzele lui, intensificându-mi mişcările şoldurilor, iar cuvintele lui frumoase mă împinseră la limită.

Respirația lui Rome deveni sacadată, şoldurile i se ridicară în întâmpinarea alor mele, iar forța uniunii noastre deveni tot mai puternică de la o clipă la alta.

- Romeo, *Romeo*...! am țipat când mi se strânse stomacul şi mă cuprinse orgasmul, aproape făcând explozie.

L-am privit în ochi, iar imediat el îi închise strâns şi, cu o ultimă împingere, se revărsă în mine. Gura i se crispă, mâinile i se relaxară pe coapsele mele, apoi expiră, cu inima bătându-i nebuneşte lângă a mea.

Simțind un deget pe şira spinării, am zâmbit cu fața cuibărită în gâtul lui.

- N-am mai simțit niciodată aşa ceva, iubito, şopti Romeo. A fost perfect.

Am ridicat capul şi am aruncat o privire la ceas, apoi mi-am pus capul la loc în curbura gâtului său.

- Acum suntem în întârziere, fir-ar să fie!

- Nu-mi pasă. N-au decât să ne aştepte.

- Haide, am face bine să mergem!

M-am dat jos de pe şoldurile lui şi m-am dus la baie să mă spăl. Când am revenit, Rome mă aştepta rezemat de perete, cu părul ciufulit tot şi extrem de sexy.

- E ultima şansă să renunțăm, zise el plin de speranță.

Mi-am luat poşeta argintie şi i-am întins mâna.

- Hai, Romeo, hai să mergem la bal, l-am tachinat cu un accent englezesc din epoca shakespeariană.

El îmi zâmbi cu un aer reținut şi plecarăm.

CAPITOLUL 23

- Uau! Chiar s-au întrecut pe ei! am exclamat când am coborât din Dodge şi ne-am bucurat de serviciul de parcare cu valet.

Luminile de Crăciun străluceau de-a lungul reşedinţei albe şi uriaşe. Am trecut pragul, îndreptându-ne către holul bogat împodobit, amândoi cu simţurile activate la maximum, căutându-i pe părinţii lui.

Ţinându-ne de mână, am ieşit în curte, unde un cort alb impresionant, la fel de opulent, era înţesat de jucători ai echipei Tide, toţi îmbrăcaţi în alb. Un cvartet de coarde era amplasat în lateral, cântând elegant *Canon în Re major* de Pachelbel.

Cass, Lexi şi Ally ne văzură primele în mulţimea aglomerată şi ne făcură cu mâna să venim la masa lor amplasată în colţul opus. Apăru un chelner în smoching şi ne oferi şampanie. Romeo m-a tachinat, dându-mi un ghiont, şi a luat un pahar, iar eu am refuzat politicos şi am luat un suc de portocale. îmi doream mai mult ca orice să fi putut apela la alcool ca să mai domolesc din stresul acelei seri.

Ne-am dus să ne aşezăm alături de fete, salutând în trecere echipa. în doar câteva minute, m-am trezit flancată de Austin şi Jimmy-Don, care, mi-am dat seama, aveau să îşi ia foarte în serios rolul de gărzi de corp.

Romeo îi şopti ceva lui Ally în timp ce faceam conversaţie cu Cass, iar ea păli brusc, făcând un semn cu bărbia în spatele meu. Ne-am întors şi i-am văzut apropiindu-se pe părinţii lui Romeo, cu uriaşe zâmbete false pe feţe. în spatele lor era Shelly, făcând cu mâna, ca o regină, înaltei societăţi din Tuscaloosa şi purtând o rochie albă strâmtă şi cu părul roşcat şi lung căzându-i peste sânii mari.

Romeo se ridică, veni în spatele meu şi mă luă de mână aşa de strâns încât aproape ca îmi blocă circulaţia.

Mama lui, care, ca de obicei, duhnea a alcool, întinse braţele înspre fiul ei.

- Rome, dragul meu! Felicitări pentru marea ta victorie!

îşi înfăşură braţele în jurul trupului său rigid, simulând un sărut pe obraz, şi se îndreptă spre mine, buzele ei strânse fiind singurul semn că era nemulţumită de prezenţa mea.

- Molly, ce plăcere să te revăd! Arăţi uimitor! aproape cântă ea, iar eu am rămas ţeapănă în îmbrăţişarea ei. Ce faceţi?

Am rămas tăcută. Nu aveam să intru în joc în faţa oaspeţilor ei.

- Bine, mamă, răspunse Romeo rece.

Joseph Prince făcu un pas în faţa şi îi strânse mâna lui Romeo.

- Fiule.

- Tată.

încuviinţă din cap înspre mine, în semn de salut.

- Molly.

L-am salutat şi eu cu o mişcare scurtă a capului. Aerul din jurul nostru parcă nu mai circula în timp ce stăteam stânjeniţi, încercând să păstrăm un aer civilizat de dragul celorlalţi. Am observat că soţii Prince îi ignorară pe prietenii noştri, iar când Ally, nepoata lor, încercă să-i salute, nu o băgară nici pe ea în seamă. Judecând după expresia amuzată de pe chipul ei, nu era tocmai deranjată.

Shelly făcu un pas în faţă cu un zâmbet strălucitor, vru să-l îmbrăţişeze pe Romeo, dar el se dădu înapoi, cu o privire neîncrezătoare.

- Termină cu rahaturile, Shelly, scuipă el cu răutate.

Ea se schimbă la faţă şi se retrase lângă mama lui, care clar era deranjată de respingerea copilei de aur. Toţi se întoarseră şi plecară fără alt cuvânt.

- Uau! Cam penibil, nu? cântă Cass de pe scaunul ei, spărgând tăcerea încordată.

L-am tras pe Romeo deoparte.

- Eşti bine, iubitule?

Mă sărută blând pe obraz.

- Da, pur şi simplu nu pot suporta falsitatea lor. Şi ce naiba a fost faza cu Shelly?

- Nu ştiu. Au rămas doar câteva ore. Vom trece peste asta.

Sprâncenele i se arcuiră.

- Celebrele ultime cuvinte, Shakespeare. *Celebrele ultime cuvinte*.

Cina fu lipsita de atmosferă, fiind previzibil ostentativă şi, în cea mai mare parte, inutil de pompoasă, dar am stat cu prietenii noştri şi am încercat să profităm la maximum de situație, aşa proastă cum era.

Discursurile fură îngrozitoare. Când Kathryn Prince vorbi despre fiul ei iubit şi spuse cât de mândră era de realizările lui din fotbal, plină de speranță pentru cariera lui în Liga Națională de Fotbal, practic trebui să-l împiedic pe Romeo să răstoarne masa şi să nu-şi piardă din nou controlul. L-am prins de braț şi m-am aplecat spre el, convingându-l să se calmeze, şi i-am spus cât de mult îl iubesc, iar şi iar, cu mâna lipită de burta mea. Păruse să funcționeze.

Apoi mesele fură debarasate şi toată lumea se mută pe ringul de dans din centru. Romeo, când auzi acordurile de început ale piesei *Sweet Home Alabama* de Lynyrd Skynrd, se ridică şi mă trase în picioare.

- Hai pe ring, Shakespeare! Fiecare cetățean adevărat din Alabama trebuie să danseze pe piesa asta, e ca un ritual de trecere.

Chicoteam în timp ce el îşi înfăşură brațele în jurul meu şi se mişcă seducător pe ringul de dans, cântându-mi versurile la ureche şi falsând. Sute de ochi priviră când dansam zâmbind fericiți, Romeo învârtindu-mă şi înclinându-mă pentru un sărut dramatic, în aplauzele celorlalți. Glonț şi talismanul lui norocos, din nou în centrul atenției.

Din păcate, am văzut-o şi pe Kathryn Prince uitându-se la noi, nesigură pe picioare de la prea mult alcool. S-a strâmbat văzându-ne cum ne afişam relația în fața invitaților ei şi nu m-am putut abține să nu-i zâmbesc. Ştiam că puneam gaz pe foc, dar nu putea face nimic în fața prietenilor ei. Rome avea să se asigure de asta.

Când melodia se apropie de final, veni antrenorul echipei Tide şi îl bătu pe Romeo pe spate, cerându-i să meargă să vorbească despre fotbal cu nişte oameni importanți.

Rome se aplecă spre mine în timp ce mă aşezam la masă.

- Mă întorc cât pot de repede. Stai cu cineva, bine?

- Iți promit!

- O să mă grăbesc.

îmi sărută mâna şi merse spre grupul de bărbați care-l aştepta.

Am stat cu prietenii mei mai bine de o oră, iar Romeo încă nu se vedea nicăieri. Băusem mai multe sucuri de portocale decât credeam că era posibil şi, din moment ce, recent, vezica mea căpătase dimensiunile unui bob de mazăre, trebuia să merg din nou la toaletă pentru a nu ştiu câta oară în acea seară.

M-am ridicat, iar Jimmy-Don se ridică la rându-i.

- Jimmy-Don, doar mă duc la toaletă... din nou. Fbt să mă descurc singură. Serios, stai aici cu Cass, dansează, fii vesel!

- Nu, hai să mergem, scumpo! Nu scapi de mine.

I-am strâns brațul în semn de mulțumire şi le-am strigat fetelor:

- Merg la toaletă, asta-i tot. Spuneți-i lui Romeo dacă se întoarce între timp!

M-am întors să intru în casă. Tocmai trecusem de uriaşa casă a scării centrale, când Căit veni ținând în mână o bucată de hârtie.

- Hei, Molly, mi s-a spus să-ți dau asta.

Un bilet.

Mi-am dat ochii peste cap şi l-am deschis:

A *trebuit să evadez puțin.*

Ne întâlnim în bibliotecă.

Romeo

Am folosit repede baia şi, când am ieşit, i-am arătat lui Jimmy- Don biletul. El zâmbi şi clătină din cap.

- Care-i treaba cu voi doi? Hai, te conduc până acolo şi vă las să vă vedeți de ale voastre!

L-am îmbrățișat şi i-am oferit un zâmbet recunoscător, apoi am parcurs casa plină de invitați în căutarea bibliotecii. Jimmy-Don a făcut precum spusese, iar eu am intrat singură în imensa şi vechea bibliotecă, închizând uşa.

Am fost imediat fascinată de rafturile nesfârşite de cărți, care porneau de la podea până la tavan, cu mai multe scări pe roți sprijinite de ele, pentru a se putea ajunge la volumele aflate la înălțime mai mare. Eram în rai, în raiul şoarecilor de bibliotecă. Puteam petrece ore întregi într-un astfel de loc, pierdută printre pagini, transportată în alte lumi, în alte vieți, uitând de realitate pentru o vreme. Tocilara din mine făcea tumbe de bucurie.

Am aruncat o privire după colțul camerei, către şemineul mare din piatră şi canapelele din piele, căutându-l pe Rome, dar camera părea complet goală. Ce făcea?

Am zâmbit încântată şi am intonat:

- Romeo, Romeo, unde-mi eşti, Romeo?

Niciun răspuns.

- Romeo?

Nimic.

- Rome, eşti aici?

Am auzit uşa încuindu-se în spatele meu, iar când m-am întors, Shelly şi Kathryn Prince stăteau la intrare, cu rânjete identice, de scorpii.

Emoția mea se transformă iute în groază.

Kathryn se împletici înspre mine, ametită bine dacă era să mă iau după privirea ei încețoşată.

- Hei, bună, *Molly*. Ne întâlnim din nou.

M-am dus înspre capătul mesei din mijloc, punând ceva distanță între noi.

- Ce credeți că faceți?

M-am uitat mai întâi la Kathryn şi apoi la Shelly, care stătea mai în spate, clar neliniştită.

- Văd că ai primit biletul.

Mi se strânse stomacul. îmi întinseseră o cursă, iar eu picasem în ea ca un şoricel.

- Shelly, aici de față, mi-a povestit despre tine şi Rome şi despre bilețelele voastre grețoase - a tot fost cu ochii pe tine - şi am ştiut că aşa te voi lua de sub protecția prietenilor tăi.

Ne învârteam în jurul mesei precum doi luptători în ring.

- Am făcut nişte cercetări despre tine, domnişoară Shakespeare din Durham, Anglia. Văzu expresia alarmată de pe chipul meu şi râse cu răutate. Hm... Da, a rezultat o *lectură foarte* interesantă.

Am ridicat bărbia, încercând să arăt că eram liniştită.

Eram oricum, numai liniştită nu.

- Să vedem...

îşi duse un deget la buze, prefăcându-se a se gândi îndelung.

- Sărăcie, clasa muncitoare, o viață petrecută în ceva ce nu poate fi numit decât cocioabă. Mama moare la naştere şi te lasă în grija unui miner alcoolic pe post de tată, care, pe când erai doar o copilă - începu să îşi piţigăieze vocea, imitând-o pe cea a unei fetițe, dezvelindu-şi dinții exagerat de albi -, a decis că nu merita să rămână în viață pentru tine şi şi-a tăiat venele în cadă. Lovi masa de lemn cu palmele. Sunt aproape de adevăr, Molly? începi să-ți dai seama? Că nu ai ce căuta lângă familia mea?

Lacrimile mi se prelingeau pe obraji, dar am rămas dreaptă, fără să mă mişc. Am aruncat o privire înspre Shelly, care stătea de pază la uşă, speriată. Părea şocată. Era oare posibil să nu fi ştiut că mica discuție de intimidare urma să se transforme într-o discuție în care viața avea să-mi fie făcută bucăți?

Kathryn ajunsese la câțiva centimetri de mine; profitase de blocajul meu.

- Trecem pe repede înainte şi, opt ani mai târziu, bunica face cancer la plămâni, stadiul al patrulea, de la prea mult fumat, iar mica şi singurica Molly trebuie să aibă grijă de ea până când - vai! - moare şi ea, lăsând-o pe micuța Molly singură pe lume şi aruncându în sistemul de asistență maternală.

Mi-am frecat pieptul cu o mână şi m-am străduit să respir, plămânii fiindu-mi sufocați de suferința provocată de vorbele

ei. Mi se înmuiară picioarele, prea slăbite ca să se mişte când ea se apropie, iar răsuflarea urât mirositoare şi duhnind a whisky aproape că mă făcu să vomit.

- Dar povestea nu se termină aici, nu? Molly devine victima anxietății şi a depresiei, atât de rău, încât are nevoie de terapie... de multă terapie. Dar asta nu funcționează. Aşa că ticluieşte un plan - să se mărite cu un băiat bogat! E deşteaptă şi manipulatoare, aşa că dă fuga la Oxford ca să pună mâna pe vreun idiot bogat care să-i pice în mreje. Nu-i aşa, *drăguțo*?

Am clătinat din cap.

- N-aş face niciodată aşa ceva! Nu mai inventați!

Furai îi cuprinse chipul.

- Inventez? îți sună cunoscut numele Oliver Bartholomew? Ai fost cu el, nu? Fiul unui conte? Iar când n-a mers, ai venit aici şi ți-ai înfipt ghearele în Rome cât de repede ai putut, târfă materialistă ce eşti! Ştiai că e bogat şi l-ai convins să fie cu tine, nu? Când el trebuia să fie cu ea!

Arătă spre Shelly, care era într-un du-te-vino în pragul uşii, părând tot mai afectată.

- Eu şi Oliver eram prieteni. Am fost o scurtă vreme împreună, dar eu nu am vrut mai mult. Şi el era profesor asistent, lucram împreună, dar atât. Mi-a fost un bun prieten şi era un băiat de treabă. Nu inventați că relația noastră a fost sordidă sau calculată, pentru că n-a fost aşa. Faptul că era bogat nu însemna nimic, la naiba!

Mă apucă de bărbie şi-mi smuci capul spre ea.

- Aşa cum nici faptul că Rome e bogat nu înseamnă nimic? Scuteşte-mă! N-ar trebui să umble cu tine, târfo! Trebuie să-l laşi în pace ca să-şi facă datoria față de familie şi să nu mai fie un ratat afurisit şi penibil măcar o dată în viața lui! Altfel o să-ți pară rău!

Anxietatea mi se domoli, căci dorința de a-l apăra pe Romeo era mult mai puternică.

- Şi cum o să-mi pară rău, mai exact? Are visurile lui. Vrea să joace fotbal - *va juca* fotbal la nivel profesionist şi nu puteți face nimic ca să-l împiedicați. Ştiți măcar cât de talentat e? Că

e considerat cel mai mare talent din toate echipele universitare de fotbal? Mă iubeşte, iar eu îl iubesc şi nimic din ce faceți n-o să ne despartă! M-am aplecat înspre ea şi i-am zis încet, ca numai ea să poată auzi: Ştiu totul. Mi-a spus totul despre dumneavoastră, doamnă Prince, mi-a spus despre copilăria lui, despre bătăi... despre tot. Şi când spun tot, mă refer la absolut tot. Nu mai aveți nicio putere asupra lui şi nici nu veți mai avea vreodată. Măcar aveți idee ce i-ați făcut? Cum se luptă să-şi controleze furia după atâția ani în care i s-a spus că e nedorit şi inutil?

Am pornit-o în jurul mesei, lăsând-o să clocotească, şi m-am grăbit spre uşă, unde Shelly, anticipând mişcarea mea, se dădu întro parte ca să mă lase să trec.

Când mă apropiam de capătul mesei lungi, am auzit un strigăt puternic, apoi unghii ascuțite mă cuprinseră de braț, întorcândumă. Dosul palmei lui Kathryn mă lovi peste față, dezechilibrândumă, şi cu o îmbrânceală puternică, mă făcu să mă izbesc cu burta, cu o forță uriaşă, de marginea mesei din mahon solid.

La început m-am simțit amețită, mişcările mi-au încetinit şi am încercat să stau în picioare, dar o durere arzătoare, încinsă mi-a înjunghiat burta, facându-mă să țip tare.

Mi s-a înceţoşat vederea când dureri cumplite îmi zguduiră trupul şi m-am prăbuşit la podea, încercând să mă apuc de ceva care să mă ajute, să uşureze crampele chinuitoare. Mi-am ridicat capul ca să cer ajutor şi am văzut-o pe Shelly icnind, cu mâinile la gură, privind îngrozită la picioarele mele.

M-am uitat în jos, iar rochia mea albă era plină de sânge.

Mă cuprinse un tsunami de durere, smulgându-mi hohote puternice din corp, în timp ce spasme agonizante îmi străbăteau ca nişte pumnale coloana, burta şi picioarele, împiedicându-mă să mă ridic. Am ridicat o mână şi am pus-o între coapse, iar când am retras-o, era acoperită cu un lichid umed, stacojiu. Shelly, văzândumi suferința, fugi din încăpere, strigând după Rome.

M-am târât până la marginea mesei şi am încercat să mă ridic, dar nu am putut îndura agonia convulsiilor.

- Eşti însărcinată? ţipă Kathryn. Ticăloasă mică!

Mă lovi din nou peste faţă, de data asta mai tare, iar forţa ei mă trânti la pământ, unde am dat peste balta întunecată formată de sângele meu. Mi-am lipit obrazul de covor şi mi-am strâns genunchii la piept, încercând să respir în ciuda durerii.

La intrarea în bibliotecă s-a auzit mare zarvă, iar când am ridicat capul, am văzut că o mulţime de oameni mă priveau alarmaţi.

- Mişcă naibii din calea mea! *Mişcă*!

Vocea groasă a lui Romeo bubui în timp ce el dădea năvală în încăpere. Expresia chinuită care îi învăluia chipul aproape că mi-a făcut inima frântă să se dezintegreze.

- Mol! La naiba! Iubito, sunt aici! Sunt aici!

Romeo căzu la podea lângă mine, cu mâini tremurânde, încercând să îşi dea seama ce era de făcut.

Era neputincios, la fel ca mine.

M-am uitat la el, lacrimile începţoşându-mi vederea.

- Romeo, copilul nostru, copilul nostru... Cred... cred că îl pierd. Ajută-mă, te rog! am strigat şi am izbucnit într-un plâns incontrolabil.

Un urlet îngrozit îi ieşi din piept.

- Să sune cineva la salvare! Ne pierdem copilul!

- Salvarea e pe drum, omule. O să ajungă în curând.

Am recunoscut accentul texan al lui Jimmy-Don.

Am privit amorţită cum tot mai mulţi oameni alergau în încăpere, iar când am întors capul, am văzut că Lexi, Cass, Ally, Austin, Reece şi Jimmy-Don erau acolo, privindu-mă tulburaţi. Fetele aveau braţele una în jurul celeilalte, plângând când mă văzură zvârcolindu-mă de durere, plină de propriul sânge.

Romeo se întinse spre mine, trăgându-mă uşor în poală, şi mă ţinu în siguranţă în braţele lui, legănându-mă, cu obrazul umed apăsat pe creştetul meu.

- Ştt, iubito, îmi pare atât de rău! îmi pare atât, atât de rău!

Am ridicat mâna spre el, sângele meu lăsând dâre groase pe obrazul lui.

- Cred că bebeluşul nostru nu mai e. Doare aşa de rău! Cred că bebeluşul nostru nu mai e.

Un vaiet ascuțit îmi scăpă din gât când alt spasm îmi cuprinse pântecul. Râuri de lacrimi se prelingeau din ochii lui Romeo. M-am simțit tot mai slăbită şi vedeam cu încetinitorul cum aproape toți membrii echipei erau în cameră, cu capetele plecate, urmărind scena - unii privind în jos, alții rugându-se la Dumnezeu.

- Unde naiba e ambulanța?! E însărcinată, la naiba... E însărcinată... *Îngeraşul* nostru! țipă Romeo îngrozit, iar vocea frântă i se stinse într-o şoaptă deznădăjduită când mâinile lui tremurânde îmi ridicară rochia plină de sânge.

îmi mângâie obrazul cu degetul mare, zăbovi asupra buzelor mele şi făcu ochii mari. îmi dădu uşor capul într-o parte.

- Iubito? îți sângerează buza? Ce naiba ai pățit?

Priveam în gol, fără să focalizez, distantă. Mă simțeam deconectată de corpul meu, de parcă aş fi plutit undeva deasupra, urmărind oroarea a ceea ce se petrecea. Mă simțeam tot mai adormită, iar energia mi se risipea la fiecare nouă crampă şi scurgere de sânge pe care o simțeam pe picioare.

- Mol? insistă el, agățându-se de mine, parcă pentru a nu mă lăsa să alunec departe. Mol! Rămâi cu mine. Mol!

- M-mama ta... a lovit-o, iar ea s-a izbit de masă. N-noi... Eu... Eu n-am ştiut că e însărcinată. Noi doar încercam să o intimidăm şi s-o alungăm. Lucrurile au scăpat de sub control.

Am recunoscut vocea încărcată de vinovăție a lui Shelly. Romeo înțepeni, iar furia îi cuprinse trupul, manifestându-se într-un urlet cumplit.

- Unde e?

- S-a furişat pe una dintre uşile laterale, îl informă Shelly, cu aerul că se scuza.

Rome a dat să se ridice, brațele lui puternice încercând să mă lase pe podea, dar m-am apucat mai strâns de el. Mă simțeam ciudat de amorțită şi îl voiam lângă mine, voiam să mă țină.

- Te rog, nu pleca de lângă mine! am şoptit, iar inima mi se frânse la vederea lacrimilor care curgeau fără oprire din ochii lui superbi.

Odată ce Romeo mă făcu să mă simt din nou în siguranță în îmbrățișarea lui, am început să renunț, uşor-uşor, iar durerea începu să se domolească, de parcă trupul meu îmi transmitea că îngeraşul nostru îşi lua ramas-bun şovăielnic.

- Iubitule, îmi pare aşa de rău... îngerul nostru, îngerul nostru...

Chipul frumos, schimonosit de suferință al lui Rome fu ultimul lucru pe care l-am văzut înainte să îmi pierd cunoştința şi să mă abandonez întunericului.

CAPITOLUL 24

La început, tot ce am auzit era un sunet perfect coordonat. Bippauză-bip-pauză-bip.

Gâtul îmi era uscat ca iasca şi la fiecare înghițitură simțeam ca şi cum aşchii de lemn mi se înfigeau în carne. Mi-am mişcat uşor picioarele care mă dureau şi am tresărit când am simțit o crampă în burtă.

Am întredeschis ochii şi am zărit un tavan de un alb strălucitor şi neoane. Un televizor se auzea undeva în colț, iar scaune multicolore din plastic îmi înconjurau patul.

Mi-am ridicat brațul şi am văzut că aveam montată o perfuzie. Ceva cald îmi apucă cealaltă mână. Mi-am întors într-o parte capul ce-mi bubuia de durere şi l-am văzut pe Romeo al meu adormit, cu mâinile prinse de mâna mea. Era într-o poziție ciudata pe un scaun roşu din plastic, cu capul pe marginea saltelei patului meu şi cu fața înspre mine. Avea gura întredeschisă şi sforăia încetişor, iar o şuviță din părul lui lung, nisipiu se ridica şi se lăsa în jos cu fiecare respirație.

Era frumos.

în timp ce mă uitam lung la iubitul meu, încercam să îmi amintesc de ce eram acolo. Crâmpeie de imagini alb-negru mă podideau şi mi se aprindeau la întâmplare în minte - o bibliotecă, durerea, strigăte, sânge... Mama lui Romeo, copilul nostru... Mâna mi se duse la burtă în timp ce o agitație rece

îmi cuprinse fiecare celulă a trupului. Am încercat să mă mişc şi am simţit ceva strângându-mi mâna. Am întors capul şi l-am văzut pe Romeo, care se uita la mine cu ochii umflaţi, cu vase roşii de sânge inundând albul ochilor şi cu privirea ciocolatie încărcată de tristeţe.

Mă simţea pur şi simplu paralizată.

- Romeo? Am... Am...

Nu puteam spune cu voce tare cuvintele. Dacă le spuneam, ele deveneau adevărate şi nu voiam să cred ceea ce ştiam deja.

Maxilarul lui Romeo tremură, iar lacrimi proaspete se prelinseră peste genele lui lungi şi negre precum cerneala, pe obrajii nebărbieriţi, aterizând ca nişte bolovani pe aşternutul alb din bumbac. îl priveam în timp ce îşi înghiţea nodul din gât şi clătina încet din cap, uitându-se la mine cu intensitate şi strângându-mă tare de mână.

M-am ghemuit spre el, aducându-ne mâinile împreunate la piept, şi am dat frâu liber agoniei pe care o ţinusem înăbuşită şi care ardea în mine. Mă podidiră hohote puternice, iar Romeo îmi acoperi trupul cu al lui ca şi cum ar fi încercat să mă protejeze fizic de tortura disperată.

Pierduserăm copilul.

Nu aveam să fiu mamă.

- îmi pare atât de rău... E numai vina mea.

Am întors capul, trăgându-mi nasul şi ştergându-mi lacrimile.

- D-de ce te învinovăţeşti? Nu ai făcut nimic greşit.

Romeo clătina din cap iar şi iar.

M-am mişcat şi l-am tras slab de mână, încurajându-l să se întindă lângă mine. Cât putu de repede, Romeo se urcă pe salteaua subţire, capul lui se alătură capului meu pe perna albă, iar mâinile ni se lipiră ca la o împărtăşanie, ţinându-ne cu credinţă de dragostea noastră ca de un rozariu.

Romeo ne duse mâinile la buze, sărutându-le şi plimbându-le peste buze.

- Eu l-am omorât pe copilul nostru, MoL Nu te-am apărat. Team dezamăgit...

Gâtul îmi era atât de plin de emoție încât aproape că nu puteam vorbi. Romeo, vedeta fotbalului, mereu aspru şi agresiv, se prăbuşea.

- Nu puteai face nimic.

El închise ochii strâns.

- N-ar fi trebuit să te las singură nici măcar o secundă. Ştiam că părinții mei pun ceva la cale. Nu ar fi trebuit să mergem acolo. Ar fi trebuit să te las acasă, unde ați fi fost amândoi în siguranță. Iar acum...

îşi sprijini capul pe mâinile noastre, iar lacrimile începură să cadă ca la o spovedanie.

L-am lăsat să se elibereze, iar când s-a mai calmat, i-am spus cu glas trist:

- Romeo, inima mi-e frântă. Tocmai când credeam că nimic nu mă mai poate răni, am primit un pumnal direct în inimă. Cu ce am greşit aşa de mult amândoi ca să ni se ia totul? Pare că îi pierd pe toți cei pe care îi iubesc: mama, tata, bunica şi acum pe copilul nostru. E mult pentru mine... Pur şi simplu, nu mai rezist.

Tremurând, Romeo mă legănă la pieptul lui.

- Nu ştiu de ce ți-a fost luată familia, iubito, dar ştiu că eşti zdrobită. însă ce s-a întâmplat acum e din vina mamei mele. Shelly i-a spus lui Ally totul - despre bilet, despre acuzații. Am terminat naibii cu ei definitiv. Ei sunt o otravă pentru noi doi, Mol, otravă. Doar pe tine te mai am... Nu fugi de noi! Te rog, nu fugi!

Nu simțeam decât amorțeală, trupul meu bloca suferința şi trecea pe sistemul de autoconservare pe care Romeo îl dezactivase cu atâtea luni în urmă.

El îmi presără sărutări disperate şi atingeri blânde pe toată fața.

- Ce mi s-a întâmplat? Nu-mi amintesc mare lucru.

Romeo se jucă cu brățara de spital de la încheietura mâinii mele, retrăind evenimentele traumatizante din seara precedentă.

- A venit ambulanța şi te-a adus aici. Am venit cu tine. Prietenii noştri sunt încă jos; nu au plecat de atunci. Eşti internată cam de 24 de ore. Impactul cu masa a provocat o hemoragie internă. Aveai nevoie de operație.

M-am concentrat asupra tavanului, numărând micile plăci albe cu o fascinație detaşată.

- Mai pot avea copii?

Romeo îmi netezi părul de pe frunte, ținându-mi strâns în brațe trupul moale.

- Da, a fost primul lucru pe care l-am întrebat, iubito. Nu... nu ştiam dacă o să vrei să rămâi iar gravidă imediat. Sau dacă ar fi bine să încercăm din nou când o să fii mai bine. Eu doar... doar vreau să fii fericită, indiferent ce vei dori.

M-am tensionat, iar el mă strânse mai tare.

- îmi pare rău, Mol. încă nu trebuia să zic nimic. E prea devreme, e prea dureros. lartă-mă! lartă-mă pentru tot! Te iubesc atât de mult! îngeraşul nostru ne-a făcut atât de fericiți, ne-a făcut o familie... Mă... mă tem că o să te pierd şi pe tine. Numai la asta m-am gândit cât ai dormit.

Am încercat să mă relaxez inspirând mirosul unic al lui Romeo, de mentă amestecată cu săpun. Nu puteam spune nimic. Ştiam că avea nevoie de consolarea mea, de asigurarea şi de promisiunea că aveam să rămân, dar nu puteam. Nu voiam să gândesc. Nu voiam să zac acolo, fără copil, într-un pat de spital, cu iubitul meu frânt în mii de fărâme.

Mi-am încleştat pumnii pe tricoul lui preferat, cel roşu al echipei Tide, şi m-am ținut strâns, îndurând val după val de suferință, până când rămase doar un gol uriaş.

Prietenele mele trecură să mă vadă, exprimându-mi din toată inima părerile de rău şi vorbind despre una-alta, evitând subiectul tabu legat de copii şi îndemnându-mă să mă gândesc la altceva.

Nu era nevoie să se deranjeze. Nu simțeam nimic şi nu voiam să particip la nicio conversație.

Romeo stătea în pat lângă mine. Ignora privirile ciudate ale medicilor şi nici nu clipea când asistentele treceau pe la mine

prin salon şi îl vedeau pe iubitul devotat care refuza să plece de lângă iubita lui. îşi dăduseră seama că orele de vizită nu însemnau nimic pentru coordonatorul de atac al echipei Crimson Tide şi îl lăsau să stea în pat cu mine noapte de noapte.

Puterea fotbalului în Alabama.

Romeo încercă iar şi iar să stea de vorbă cu mine, dar nu îi răspundeam. Dormeam mult, iar când nu dormeam, zăceam lângă el într-o autoimpusă stare de semiconştiență, aproape comatoasă. Eram un zombi care trăia şi respira.

După mai multe zile de refacere la spital, doctorul îmi zise că urma să fiu externată a doua zi de dimineață. Romeo începu imediat să îmi strângă lucrurile în geanta pe care o adusese Ally, neputându-şi ascunde uşurarea că în sfârşit ne duceam acasă.

Acasă.

Nicăieri nu mai era acasă.

Anglia îmi amintea de familia mea pierdută; Alabama îmi amintea acum de copilul meu pierdut - niciun loc nu îmi mai dădea sentimentul de siguranță.

Profesoara Ross venise în vizită, afectată şi părându-i rău pentru pierderea mea. în acea seară pleca la Oxford pentru prelegere - ea şi Romeo hotărâseră că era mai bine să nu călătoresc. Romeo mi-o spusese cu prudență, întrucât lucrasem şi eu la acea prelegere timp de aproape un an. însă eu am ridicat din umeri şi m-am culcat la loc. în mod normal, aş fi protestat şi aş fi insistat să-mi prezint partea de lucrare. Numai că nu-mi puteam aduna puterile îndeajuns cât să-mi pese.

Romeo ofta înfrânt de fiecare dată când mă rostogoleam în pat, îndepărtându-mă de el şi închizându-mă în mine. Mă privea mereu şi îmi urmărea fiecare mişcare. Vedea că eram zdrobită. O ştiam şi eu, dar, dacă îmi îngăduiam din nou să simt, nu eram sigură că aş fi supraviețuit violentului atac al durerii care urma. El îmi spunea iar şi iar cât de mult mă iubea şi, ca de fiecare dată, mă implora să nu plec.

Nu i-am promis că nu aveam s-o fac.

Când bagajul fu gata şi se înseră, lui Romeo îi sună telefonul. M- am întors şi l-am văzut frecându-şi podul nasului.

- Cee?'

- E antrenorul. Are nevoie de mine la o acțiune caritabilă la stadion în seara asta. Am lipsit de la multe antrenamente şi are nevoie de coordonatorul lui de joc, ca să arăt că sunt până la capăt alături de echipă până la câştigarea campionatului.

- Atunci du-te!

întoarse brusc capul înspre mine.

- Nu pot să te las aşa.

- Ba poți. Oricum sunt obosită. Am nevoie să dorm.

El mârâi puternic, frustrat şi izbi agresiv cu pumnul în perete.

- Ftentru Dumnezeu, Mol! Cum se poate să fii obosită? Dormi de zile întregi, nu faci nimic de zile întregi. înțeleg că eşti operată, dar doctorii au spus că ar trebui deja să te simți mult mai bine. Te scalzi în propria suferință, Shakespeare. Trebuie să te smulgi naibii din ea! Am încercat, am tot încercat să am răbdare, dar ajunge! Şi eu am pierdut un copil, nu doar tu, dar mă ții la distanță şi te porți de parcă aş fi un străin afurisit pentru tine. Am fost tatăl acelui copil, la naiba! Nu pot trece prin asta singur. Am prea multe chestii la care trebuie să mă gândesc - starea în care eşti tu, câştigarea campionatului împreună cu echipa, speranțele întregului stat, toate pe umerii mei. Am nevoie să mă ajuți şi tu pe *mine*, Mol, nu să te îneci în propria durere. Fte *mine* cine mă ajută? Şi eu sufăr!

Am văzut cum vechea furie care îl bântuia când ne-am cunoscut se strecură înapoi în el. Mă fixă cu ochii lui ca de scarabeu şi se năpusti înspre patul meu, mă ridică şi îşi apăsă aspru buzele de ale mele. Nu l-am sărutat înapoi, iar el mă lăsă înapoi pe saltea, mârâind de frustrare.

- ftentru Dumnezeu! Te rog, *te rog*! Mă sperii rău! Trebuie să începi să faci față, să înfrunți tot ce s-a întâmplat.

Eu doar m-am întors şi am privit în gol.

- Nici măcar nu suporți să te uiți la mine, aşa-i?

Am mijit ochii, m-am întors cu fața la el şi am izbucnit muşcător:

- Itoftim! Mă uit la tine! Ia zi-mi, Rome, cam ce-ai vrea tu exact să înfrunt? Faptul că mama ta mi-a omorât copilul?

Romeo făcu un pas înapoi de parcă i-aş fi tras un pumn şi spuse printre dinți:

- Copilul *nostru*, să nu uiți asta niciodată! Am stat alături de tine până la sfârşit... şi încă stau! La naiba, încă sunt aici şi încerc să te smulg din iad!

Am ridicat indiferentă din umeri şi i-am întors spatele, durerea şi vinovăția încercând să se ridice la suprafață, dar le-am împins înapoi, undeva adânc, adânc de tot. Nu-mi puteam permite să simt.

- Ştii ceva? La naiba cu tot! Am plecat.

Romeo ieşi ca o furtună, țâşnind pe coridor, cu spatele rigid din cauza stresului.

Am expirat încet şi am închis ochii, dorindu-mi să nu mă mai trezesc.

Sunetul unui ziar izbit de masă mă trezi din somn. La capătul patului meu stătea o Kathryn Prince extrem de beată, uşa salonului meu era închisă şi transperantele erau trase.

Eram prinsă în capcană.

- Ce cauți aici? am întrebat-o furioasă, încercând să mă reazem de perne.

Ea zâmbi, se poticni spre scaunul de lângă mine, emanând prin toți porii, din nou, miros de whisky. Arăta groaznic, părul ei blond perfect coafat era acum încâlcit şi ciufulit, ochii îi erau împresurați de cercuri întunecate, adânci, iar rujul roşu îi era uşor întins.

Se aplecă şi îndreptă spre mine un deget osos, iar chipul i se contorsionă într-o expresie diabolică.

- Ne-ai distrus, curvă mică!

Am fixat-o cu o privire goală, luptându-mă cu panica paralizantă pe care o simțeam aprinzându-mi-se în piept.

- V-ați distrus singuri. Ne-ai ucis copilul nenăscut! Nepotul tău!

- Creatura aia abominabilă n-ar fi trebuit să fie concepută niciodată. Era un gunoi, la fel ca maică-sa!

M-am simțit luată pe sus, urcată pe cruce şi crucificată. Copilaşul meu nu fusese un gunoi. Fusese perfect; al nostru. Doamna Prince împinse şi mai mult ziarul înspre mine.

- Citeşte! Red actorul-şef, care nu e cel mai mare admirator al soțului meu, ne-a trimis un exemplar înainte să apară pe piață. O mică răsplată pentru că l-am dat în judecată acum nişte ani.

Am luat ziarul cu mâini tremurânde.

- Oh, Doamne! De ce?

- O lectură captivantă, nu?

IC prima pagină era o fotografie cu mine din seara dineului, întinsă pe o targă, la plantație, transportată la salvare, cu rochia mea albă plină de sânge, cu masca de oxigen pe față şi cu Romeo ținându-mă strâns de mână, cu o expresie îndurerată, pătat, la rândul lui, de sânge. într-o fotografie alăturată apărea domnul Prince, în costum, în dreptul sediului companiei Prince Oil. Titlul era: "Iubita coordonatorului de joc de la Tide pierde sarcina în plin scandal de spălare de bani la Prince Oil".

Parcă am simțit un arc în piept şi m-am ridicat în capul oaselor, frecându-mi sternul şi încercând să potolesc încordarea dureroasă.

Nu am putut.

Poza... poza cu mine pierzându-mi copilul... Durerea mă devora. Nu am putut s-o fac; nu puteam accepta realitatea imaginii, a expresiei zdrobite a lui Romeo în timp ce mă ținea de mână.

Am auzit un râs răutăcios, iar Kathryn s-a aplecat deasupra mea.

- Fața asta a ta face să merite totul! Se apropie şi mai mult. Mi-ai făcut familia de toată batjocura, târfa afurisită! Pleacă! Pleacă din Alabama şi nu te mai întoarce niciodată! Nu mai ai nimic aici. Rome nu te va mai dori după povestea asta, după ce i-ai distrus reputația şi afacerea familiei. Dacă rămâi, mă

voi asigura că te voi doborî şi pe tine, aşa să-mi ajute Dumnezeu! Familia Prince o să fie de râsul întregului stat din cauza ta...

- De-asta insistaţi să se căsătorească cu Shelly? Voiaţi banii tatălui ei, aveaţi nevoie de înrudirea cu ei înainte să afle ce aţi făcut.

Brusc, totul căpăta sens. Romeo avusese dreptate să bănuiască asta.

- Iar progenitura aia a târfei soţului meu s-ar fi conformat daca nu te întâlnea pe tine! Acum a aflat *toată lumea*. Soţul meu a fost arestat. Am pierdut totul din cauza ta. *Totul*!

- Ba nu. Aţi pierdut totul din cauza voastră, am repezit-o.

Ea ridică o mână în aer şi mă izbi cu pumnul în burtă, făcându-mă să ţip de durere. Am început să caut frenetic butonul de urgenţă de la marginea patului, dar doamna Prince mă prinse cu mâinile de gât, apăsând în timp ce eu, la rându-mi, apăsam repetat butonul. Mă ardea gâtul, iar vederea mi se întunecase când o asistentă dădu buzna în salon.

- Ajută-mă... te rog, am spus răguşit.

Asistenta strigă pe hol după pază, apoi o trase cu forţa pe Kathryn de lângă patul meu, trăgându-i mâinile la spate şi imobilizând-o. Am tuşit şi am scuipat în timp ce oamenii de la pază o luau de acolo, iar ea ţipa şi dădea din picioare în starea de beţie în care se afla.

- O să te nenorocesc dacă rămâi, vă nenorocesc pe amândoi! Nu mai am nimic de pierdut!

Mi-am cuprins capul în mâini. Cumplitele întâmplări din ultimele zile aproape că mă sufocau, iar durerea neîncetată mă frângea în două.

Nu mai puteam rămâne acolo. Trebuia să mă îndepărtez de toată suferinţa şi tristeţea.

- Scumpo, eşti teafară?

Am ridicat privirea spre asistenta tânără, masivă, care venise lângă patul meu şi mă cuprinsese cu braţul de umeri. Am încuviinţat din cap.

- Eşti sigură?

- Da.
- Scumpo, poliția e pe drum.
Am încercat să mă dau jos din pat.
- Nu, nu! Ajunge! Nu pot...
- Femeia te-a atacat, Molly. Trebuie să reclami ce a făcut.
Trupul îmi căzu fără vlagă în brațele asistentei. Ea avea dreptate - avea să fie ultimul lucru pe care îl făceam pentru Romeo. Aveam să îl ajut, asigurându-mă că reputația nu îi era mânjită mai mult decât îi fusese deja din cauza mea. Părinții lui erau la marginea prăpastiei; aveam să-l ajut să le dea un ultim brânci. Rome avea să fie liber, în sfârşit.
- Bine, am încuviințat.
- Bravo! Vrei să iau legătura cu Romeo pentru tine?
Am schițat un zâmbet şi am clătinat din cap.
- Nu, te rog. E la o acțiune caritabilă la stadion pentru campionat şi nu vreau să-l distrag. Echipa şi suporterii au nevoie de el.
Ea mă strânse de braț şi îmi spuse laudativ:
- Eşti un om bun, domnişoară Shakespeare, un om bun.
Ea ieşi din încăpere şi intră poliția. Am dat declarația - sinceră, incluzând toate detaliile sordide -, iar în tot acel timp am simțit cum sufletul mi se făcea bucăți. După ce plecaseră polițiştii, mi-am luat telefonul de pe noptieră şi am sunat.
- Molly, eşti bine?
- Suzy, ai plecat deja spre aeroport?
- Sunt în maşină chiar acum. De ce?
- Biletul meu mai e valabil?
- De ce? Da... dar, Molly, încă nu eşti bine.
- Sunt bine. Doctorul m-a externat. Ftoți veni să mă iei de la spital?
- Acum?
- Da, acum! am răbufnit nerăbdătoare.
Urmară o pauză lungă şi un oftat.
- Ajung în cincisprezece minute.
- Aştept afară.

Am închis telefonul, am strâns din dinți şi mi-am smuls perfuzia din mână. M-am întins după haine, tresărind la durerea subtilă din abdomen, mi-am pus blugii şi tricoul şi mi-am luat bagajul deja făcut. Am ieşit pe hol şi am mers până la intrarea principală tocmai când Suzy oprea maşina şi am sărit pe bancheta din față.

Ea îmi aruncă o privire sceptică.

- Iar dai bir cu fugiții, nu-i aşa, Molly?

- Nu pot să fiu aici acum, am zis fără vlagă.

Suzy ieşi din parcare şi porni pe şosea.

- Romeo nu ştie, nu?

- Până când află el, o să fiu la mii de kilometri înălțime. îi e mai bine fără mine.

Se întoarse spre mine, iar dezamăgirea i se citi clar pe chip.

- Nu e adevărat, Molly! Nu poți să...

- Plec! Te rog, nu pot să... Pur şi simplu, trebuie să plec.

îşi trecu mâna ridată peste frunte.

- Ai paşaportul la tine?

- E în geantă. Spre norocul meu, am avut nevoie de el pentru asigurarea medicală.

- Atunci, înapoi spre Oxford.

Mi-am rezemat capul de tetieră şi am privit prin ceață cum se succedau lanurile galbene de porumb. îmi curgeau lacrimi din ochi şi mă gândeam la chipul lui Romeo. Pentru o clipă, m-am îndoit de decizia luată, dar când mi-am amintit imaginile din ziar, toate îndoielile s-au risipit.

Trebuia să plec.

Trebuia să fug.

CAPITOLUL 25

Universitatea Oxford, Anglia

- în numele domnişoarei Shakespeare şi al meu, personal, vă mulțumesc pentru atenție.

Profesoara Ross mi se alătură la marginea scenei în timp ce toate cele 300 de persoane din public aplaudau mulțumite.

Am dat amândouă mâna cu decanul, iar eu m-am scuzat politicos ca să ies din aula sufocantă la aer curat.

Am ieşit repede, iar vântul de iarnă m-a lovit peste faţă, dându-mi ghiontul de trezire de care aveam nevoie. Am înclinat capul ca să văd cerul, iar fulgi mari şi delicaţi îmi sărutară pielea rece. Mă făceau să mă simt vie - în fine, pe jumătate vie. încă eram amorţită.

Mi-am pus mănuşile groase din piele şi am privit de-a lungul campusului gol. Zăpada albă şi proaspătă acoperea elaboratele turle şi acoperişuri ale vechilor clădiri, imprimând prestigioasei universităţi un aer de iarnă magică desprinsă din cărţile lui Charles Dickens. Iubeam Oxfordul iarna; era unul dintre cele mai frumoase locuri de pe pământ. Era Mecca mea, era Sfântul meu Graal sau cel puţin aşa fusese. Acum mă simţeam o impostoare. Cineva care rătăcea departe, foarte departe de casă.

Cei mai mulţi studenţi plecaseră în vacanţa de Crăciun, iar eu petrecusem ziua de Crăciun singură în cameră, cu un pahar mare de vin, încercând să nu mă gândesc cum ar fi fost acasă la Ally, în Birmingham, cu Romeo... şi cu copilul nostru.

Când eu şi Suzy am ajuns la Oxford, ni s-a spus că gazdele noastre fuseseră nevoite să amâne prezentarea cu o săptămână, lucru care nu mă deranja câtuşi de puţin. Echipa de arheologi a campusului descoperise rămăşiţele a ceea ce părea să fie un vechi mormânt al unui rege, acordându-li-se întâietate ca să îşi poată face publică descoperirea şi să apară în presă. Eu, una, eram bucuroasă. Aveam nevoie de timp ca să-mi ordonez lucrurile în minte.

îmi era dor de Romeo. îmi era atât de dor, încât uneori chiar simţeam că muream de inimă rea. Trecuseră câteva săptămâni de la sosirea în Anglia şi încă nu îmi verificasem telefonul sau e-mailurile. îl iubeam atât de mult, dar pur şi simplu nu puteam să mă întorc. Toată lumea ştia deja de pierderea sarcinii şi nu puteam îndura să fiu expusă atât de mult, ca lumea să ştie, să mă compătimească.

Am tras aer în piept ca să mă calmez şi m-am îndreptat spre Radcliffe Camera - cea mai fantastică bibliotecă, în care erau mii de cărţi din domeniul meu de specializare. Durerea

dispărea când mă dedicam muncii academice. Mă gândeam mai puțin la Romeo când învățam. Puteam să uit.

Zăpada scârțâia precum nişte frunze uscate sub ghetele mele grele de iarnă. Mi-am strâns mai bine haina neagră matlasată.

Aproape că ajunsesem la uşa bibliotecii când am auzit:

- Molly? Molly Shakespeare? Tu eşti?

M-am întors şi am dat peste fața înmărmurită de uimire a lui Oliver Bartholomew. M-am înfiorat neplăcut la ciudățenia surprinzătoarei noastre reuniuni.

- Hei, Oily, a trecut ceva timp.

Un zâmbet uriaş îi apăru pe față în timp ce se apropie de mine şi mă îmbrățişă rapid şi bățos.

- La naiba, Molly, aproape ca nu te-am recunoscut Unde îți sunt ochelarii? Părul tău... Arăți complet diferit... în sensul bun, se bâlbâi el emoționat, în timp ce îmi scruta înfățişarea cu ochii lui luminoşi albaştri precum safirul.

- Mulțumesc. Acum port lentile de contact, iar prietena mea din State mi-a aranjat părul... şi restul.

Am făcut un gest în jos, înspre trupul meu.

- Ei bine, s-a autodepăşit. Arăți superb. Dar dintotdeauna ai fost frumoasă.

Am plecat capul, cu buzele strânse, ftntru mine conta doar când îmi spunea Romeo că eram frumoasă, când o spunea din toată inima. Valuri de amintiri amenințau să iasă la suprafață. Mi-am ținut răsuflarea şi le-am împins la loc.

- Ai vrea să bem o cafea?

Oliver îmi întrerupse tortura interioară, speriindu-mă îndeajuns cât să mă concentrez din nou asupra prezentului. Am ridicat privirea spre el - chipul îi era plin de speranță. Bietul Oliver! Ultima oară când mă văzuse, mă dezvirginase, iar a doua zi de dimineață eu plecasem, hotărâtă să nu mă mai întorc. Nu meritase să îl tratez astfel.

- Molly? Cafea?

M-am uitat înspre bibliotecă, apoi din nou la el. Voiam să spun nu.

- Scurt, ca să aflăm rapid ce a mai făcut fiecare, jur! Mă apucă de mânecă, având privirea în pământ. Mi-ai lipsit.

- Bine, am cedat eu.

Oliver zâmbi larg şi păşi alături de mine, într-o tăcere camaraderească.

După cincisprezece minute, eram aşezați la o masă de la geamul cafenelei din campus, iar Oliver comanda un ceai English Breakfast pentru el şi un cappuccino pentru mine.

Privindu-l, mi-am dat seama că era într-adevăr un tip adorabil. Atât de amabil şi de fără ifose. Nu-l apreciasem niciodată pentru aceste lucruri în scurta perioadă în care fuseserăm împreună. Dacă se putea spune că am fost împreună. Nu mă cunoştea, dar asta era numai din vina mea. Nu-l lăsasem niciodată să se apropie.

Oliver stătea pe scaunul din fața mea, cu eşarfa echipei de canotaj a Universității Oxford înnodată la gât şi purtând un pulover roşu din caşmir care îi evidenția silueta suplă şi părul castaniu.

- Şi zi, Molly, cum e în State? De ce te-aî întors?

Mi-am făcut de lucru cu cana de cafea.

- In State e bine... diferit. Am continuat să fiu asistenta profesoarei Ross pentru lucrarea în filosofie şi tocmai am susținut prelegerea în care ne-am prezentat argumentația.

El ridică sprâncenele aşa de sus, încât aproape că depăşiră conturul chipului său cu un aer regal.

- Şi?

- A fost foarte bine primită. Mă aştept ca lucrarea să fie publicată luna viitoare în revista de filosofie a Universității Oxford.

El zâmbi strălucitor, cu toți dinții.

- Sunt extrem de mândru de tine. Să ai o lucrare publicată la 20 de ani e perfect pentru un viitor profesor. Dintotdeauna am crezut în tine.

- Mulțumesc.

Am luat o gură de cafea şi am încercat să fac conversație.

- De ce eşti tot în campus? N-ar trebui să fii la reşedința ta de la țară, bucurându-te de sărbători, bătându-te pe spate cu familia regală?

El râse.

- Aşa ar trebui, dar fac parte din echipa arheologică, aceea care a descoperit rămăşițele regale. Mama n-a fost tocmai încântată. Crede că îmi irosesc viața săpând după oseminte vechi. Dar a fost uimitor. Sunt la jumătatea primului an de doctorat şi nu mă imaginez făcând altceva.

Am zâmbit la auzul accentului lui foarte aristocratic. Obişnuiam să-l tachinez din cauza asta, ziceam că îmi amintea de Prințul William şi, judecând după cum îşi miji amuzat ochii, părea să-şi fi dat seama că exact la asta mă gândeam acum.

- Şi unde o să te duci pentru doctorat? Rămâi în State sau revii aici?

Tonul vocii îi deveni încântat când ajunse la ultima parte a întrebării. Am ridicat din umeri, privind pe geam la ciudata goană a studenților care fugeau de zăpada ce cădea.

- Mă gândeam la State, dar... acum nu mai ştiu.

Oliver îşi înclină capul, căzut pe gânduri, şi înghiți dezamăgit.

- Nu e chiar ce aşteptai?

- Dacă e ce mă aşteptam să fie? Nu. Dacă îmi schimbă viața? Da. Doar că nu sunt sigură că e viața potrivită pentru mine. E complet diferit de traiul aici, asta fără doar şi poate.

Tăcerea ni se alătură la masă. îi simțeam privirea în timp ce mă uitam fix la cană. Era momentul pentru scuze.

- Oliver?

El apucă marginea mesei, iar degetele parcă îi tremurau uşor.

- Da.

Mi-am pus o mână peste a lui.

- îți sunt de mult datoare cu nişte scuze.

El întoarse capul şi privi pe fereastră.

- De ce m-ai părăsit aşa? Ți-am fost un iubit chiar atât de rău? Şi după... ce s-a întâmplat între noi? Ce am făcut atât de greşit?

Mi se puse un nod în gât.

- Nimic. N-ai fost un iubit rău; ai fost minunat cu mine. Eu sunt cea care a greşit, Olly.

El se uită din nou înspre mine şi spuse:

- Mi-ai frânt inima când ai plecat. Am auzit de la câțiva colegi de-ai tăi că te-ai dus cu profesoara Ross în Alabama şi nu mi-am putut crede urechilor. Aveai totul planificat de luni bune, dar nu ai suflat o vorbă despre faptul că urma să pleci în străinătate pentru masterat. Pur şi simplu, te-ai ridicat şi ai plecat după ce ai avut relații intime cu mine fără vreo explicație, fără vreun motiv? Am găsit foarte crud gestul tău.

- Chiar am fost foarte crudă. Şi absolut egoistă. Iar tu meritai mai mult. îmi pare sincer rău pentru ce ți-am făcut, Olly.

Oliver întredeschise buzele şi trase aer în piept.

- Molly...

Am ridicat mâna ca să-l opresc.

- Dacă ai timp acum, m-aş bucura dacă m-ai lăsa să îți explic câte ceva despre mine, despre trecutul meu. Roate că o să te ajute să înțelegi de ce sunt aşa. Simt că a venit momentul.

Cu un oftat de uşurare, el zâmbi.

- Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere.

în următoarele două ore, mi-am împărtăşit, în sfârşit, trecutul cu el, exact până la momentul bruştei mele plecări după ce tăcuserăm dragoste.

Când am terminat de povestit, Olly se rezemă de spătarul scaunului, cu ochii mari, expirând încet printre buzele întredeschise, de parcă şi-ar fi ținut răsuflarea până atunci.

- Măi să fie, Molly. N-aveam nici cea mai vagă idee.

I-am zâmbit vag, simțindu-mă mai bine, uşurată. Să împărtăşesc, în sfârşit, ceva despre mine se dovedise de-a dreptul terapeutic.

- Meritai să ştii. Doar că îmi pare rău că mi-a luat atât timp. Near fi scutit pe amândoi de multă suferință.

Oliver îşi rezemă cotul de masă şi-şi puse bărbia în palmă, privindu-mă pur şi simplu, descifrând ceva în expresia mea.

- Cine e el?

- Cine e cine?

- Cel de care eşti îndrăgostită.
- Nu sunt...
El îmi luă mâna cu blândeţe.
- Ştii cât de mult mi-am dorit să te gândeşti la mine şi să ai expresia asta? Să ai nevoie disperată de mine?
- Poftim?
El îşi lăsă privirea în jos.
- Te-am iubit, Molly Shakespeare, dar tu nu m-ai iubit niciodată. Am încercat să intru în inima ta, dar am eşuat. Am vrut să-mi împărtăşeşti problemele, trecutul, dar nu m-ai lăsat să pătrund. Nu mă iubeai îndeajuns şi, ce să spun, accept asta. Nu eram bărbatul potrivit pentru tine. Acum înţeleg. Oliver ridică privirea, iar ochii albaştri îi erau plini de compasiune. Oricine ar fi, cred că e un bărbat special. Parcă eşti cu totul altă persoană, nu fata timidă şi introvertită pe care am cunoscut-o. Eşti mai puternică... schimbată.
Mi-am lăsat capul în mâini şi am început să plâng. L-am auzit pe Oliver mutându-se de pe scaunul lui, venind lângă mine şi luându-mă în braţe. Era plăcut să fiu din nou ţinută în braţe, dar îmi era dor de Romeo, braţele lui erau mai puternice, mai protectoare. Pieptul lui Romeo era mai amplu şi, cu toate că Oliver mirosea frumos, a colonie scumpă, nu mirosea a săpun sau a mentă.
Oliver nu era Romeo al meu.
- Ştt, Molly, nu plânge! Nimic nu e imposibil de reparat.
Am ridicat capul.
- Totul a luat-o într-o direcţie greşită. Am fost supuşi la atâtea încercări şi... şi am fugit din nou, la fel cum am fugit de tine. Mă urăsc pentru că am plecat, dar nu mai puteam rămâne.
- Ştt, fii calmă, Molly!
Dar nu mă puteam calma. în sfârşit, mă lăsasem să simt, iar regretul izvora din mine cu forţa unui gheizer.
- Ceva ce amândoi iubeam mai presus de orice ne-a fost răpit, iar eu l-am lăsat să facă faţă situaţiei singur. Urmează să joace cel mai important meci din viaţa lui, iar tot ce fac eu e să îi duc dorul, să mă gândesc la el. Am dat-o în bară rău de tot. L-am

părăsit când avea mai mare nevoie de mine. Cum pot să mă întorc după aşa ceva?

Oliver se foi în scaun, cu buzele strânse din pricina confuziei.

- Ce meci?

- Joacă fotbal american.

- Ah, înțeleg. E bun de ceva?

N-am putut să mă abțin şi am râs.

- Da, e uimitor.

Oliver clătină uluit din cap.

- Molly Shakespeare cu un jucător de fotbal american? Ei bine, la asta nu mă aşteptam. *Nu* e polo sau crichet, dar cred cu tărie că toți sportivii sunt oameni buni. Probabil şi al tău este.

- Nu e doar un jucător de fotbal. Este cea mai curajoasă şi iubitoare persoană pe care am cunoscut-o vreodată. Mă înțelege ca nimeni altcineva. E sufletul meu pereche - e totul pentru mine.

- Molly, iubită de fotbalist.

Oliver clătină din cap, zâmbind neîncrezător.

- N-ai mai văzut aşa ceva, Olly. întreg statul venerează echipa şi îl venerează pe el. în stadion încap peste 100 000 de oameni. E o nebunie. Meciurile sunt televizate. Sunt sponsorizate de companii şi mărci internaționale, iar eu am ajuns să mă îndrăgostesc de cel mai adorat jucător din toată țara.

Oliver îmi luă mâna cu blândețe şi mă privi drept în ochi.

- Ei bine, Molly, întrebarea este de ce naiba stai cu mine în afurisita asta de cafenea în loc să fii în Alabama cu sufletul tău pereche superstar?

L-am privit şi eu fix, în timp ce cuvintele lui îmi răsunau în minte. De ce naiba eram acolo? Am sărit de pe scaun.

- Olly…

- Du-te, Molly! înțeleg.

Se ridică precum un adevărat gentleman englez şi mă sărută pe ambii obraji.

- M-ai lăsat golit de sens când ai plecat anul trecut, fără un cuvânt, dar acum îmi dau seama că nu era scris să fii a mea. Noul tău tip e norocos să te aibă.

- Nu, eu sunt norocoasă să îl am pe Romeo.

- Romeo?

- Da, îl cheamă Romeo Prince.

Oliver îşi scărpină fruntea şi chicoti.

- Ei bine, domnişoară Molly *Julieta* Shakespeare, chiar că aici e vorba de *soartă*. Dar ai face bine să te duci cât mai repede la Romeo al tău. Dacă îmi amintesc bine, are prostul obicei de a da de necaz când tu nu eşti acolo.

Tachinarea lui mă făcu să zâmbesc şi l-am sărutat recunoscătoare pe obrazul fin.

- La revedere, Oliver. Mulțumesc pentru... tot.

- Şi eu îți mulțumesc, Molly. Succes în noua ta viață în America!

Regăsindu-mi hotărârea, am fugit cât m-au ținut picioarele înspre clădirea unde erau cazați oaspeții universității. M-am dus repede în camera mea şi am început să-mi azvârl lucrurile într-o geantă. Aproape că terminasem bagajul când am auzit o bătaie uşoară în uşă.

- Fbt să intru, Molly?

Era Suzy.

I-am deschis, iar ea m-a privit panicată după ce observă că îmi strânsesem lucrurile.

- Iar pleci undeva? încotro acum, Molly? Trebuie să încetezi cu...

- Mă întorc, am întrerupt-o.

Fruntea i se descreți şi un licăr de speranță îi apăru în ochii gri, lăptoşi.

- Unde?

- în Alabama. De fapt, nu...

M-am uitat la calendarul de pe perete.

- Mă duc în Pasadena, California, pe stadionul Rose Bowl.

Un zâmbet uriaş se întinse pe pielea ca satinul a feței lui Suzy.

- Molly, slavă Cerului! Ce te-a făcut să te răzgândeşti?

- Un vechi prieten m-a făcut să conştientizez cât de dor îmi e de Romeo şi cât de mult îl iubesc. Are nevoie de mine, iar eu pur şi simplu am plecat. Trebuie să mă duc să îndrept lucrurile. Am început să-mi frământ mâinile. O să fie greu să mă întorc acolo după... după ştii tu ce, dar trebuie să o fac pentru *el*.

Suzy mă apucă de mână.

- Molly, trebuie să îți spun rapid câteva lucruri înainte să pleci.

- Bine, am răspuns nerăbdătoare, uitându-mă la ceas.

Un zâmbet matern îi flutură pe buze.

- îmi aminteşti mult de mine, să ştii. Iubeşti filosofia, vrei să devii profesoară şi ai avut parte de o viață grea.

M-a aşezat pe pat, agitată din cauza pantei pe care o lua discuția.

- Tatăl meu a murit în război, Molly. Ştiai?

- Nu, am răspuns, sincer surprinsă.

- A fost împuşcat în Franța. Eram foarte mică atunci când s-a întâmplat, dar am rămas marcată, m-a afectat, aşa cum te-a afectat pe tine moartea tatălui tău. Anii au trecut şi până la urmă m-am pus pe picioare. Când am ajuns la Oxford - lucru care chiar era o realizare pentru o fată în anii aceia -, l-am cunoscut pe Richard. Era aşa de elegant şi chipeş, încât am ştiut, de la prima atingere, că eram îndrăgostită nebuneşte de el. Ne-am căsătorit după şase luni. Ai trăit şi tu acelaşi lucru cu domnul Prince. V-am urmărit în sala de curs şi am văzut schimbarea bruscă, iar asta nu doar în felul în care arăți.

Mi-am făcut de lucru cu mâinile şi am auzit-o pe Suzy inspirând ca să se liniştească.

- Am pierdut cinci copii, Molly.

Am icnit şi mi-am dus mâna la gură. Ea se aplecă şi mă bătu uşor pe genunchi.

- Fără lacrimi. Nu sunt vreo panseluță.

I-am ținut mâna într-a mea în semn de încurajare. Suzy se uita la mâinile noastre, dar fără să le vadă.

- N-am putut să duc nicio sarcină la termen, iar după a cincea pierdere, nici n-am mai putut rămâne însărcinată. Până la

urmă, eu şi Richard am făcut pace cu destinul nostru şi am avut parte de o viaţă minunată împreună.

- Suzy, eu...

- Taci, copilo! Nu ţi-am împărtăşit toate astea ca să-ţi fie milă de mine. Ba chiar din contră. Ai îndurat multe în puţinii tăi ani de viaţă, dar aceste lucruri te fac cine eşti, îţi dau putere şi te duc, totodată, pe calea destinului tău. Nu poţi da mereu bir cu fugiţii.

Mi-am şters ochii şi am alungat lacrimile.

- Tot ce îmi doresc e un loc căruia să îi spun, în sfârşit, *acasă*. Orice loc unde mă duc nu face decât să îmi aducă şi mai multă tristeţe.

- Molly, Molly, acasă nu este un loc. Nu e o ţară, sau un oraş, sau o clădire, sau o proprietate. Acasă este cu cealaltă jumătate a sufletului tău, persoana care împărtăşeşte cu tine durerea şi care te ajută să duci povara unei pierderi. Acasă este când eşti alături de persoana care, pe tot parcursul vieţii, nu te lasă baltă şi îţi aduce fericire eternă. Asta, draga mea Molly, este casa, dulcea ta casă, şi cred că ştim amândouă că ţi-ai găsit un tânăr foarte chipeş care e posibil să fie alesul tău. Nu renunţa, Molly, nu renunţa!

Am sărit şi am îmbrăţişat-o strâns. După câteva secunde, mă bătu pe spate, se îndreptă şi se scutură.

- Ei, haide, domnişorică, nu e cazul. Suntem britanice - inexpresive şi aşa mai departe. Nu e nevoie de prea multă simţire.

Am chicotit şi mi-am strâns lucrurile. Când m-am întors, Suzy ţinea în mână cheile de la maşina ei.

- Haide, Molly, o să-ţi arăt cum o persoană de vârsta a treia te poate duce la aeroportul Heathrow în timp-record.

M-am aşezat pe scaun la terminalul de plecări al aeroportului şi am scos nerăbdătoare telefonul din geantă. Cu un nod în gât, m-am uitat lung la dreptunghiul negru. Ştiam că era plin cu mesaje, mesaje despre durere şi suferinţă. într-un final, mi-am depăşit frica, am deschis telefonul şi ecranul a fost inundat de mesaje text şi vocale.

Primul mesaj audio mă făcu imediat să plâng când accentul aspru de Alabama al lui Romeo îmi ajunse la urechi.

“Molly! Unde eşti, iubito? îmi pare atât de rău pentru ce am spus şi pentru că te-am lăsat aşa. Tocmai am aflat de la asistentă ce a făcut mama. Dumnezeule, Mol, mi-au zis că te-a atacat… din nou!

Te rog, spune-mi unde eşti! Ai plecat din spital şi n-ai spus nimănui. Nu dau de tine nicăieri.”

Căsuța vocală trecu la mesajul următor.

“Mol”

Vocea îi era frântă, încărcată de emoție.

“E un articol în ziar. E despre noi… despre pierderea îngeraşului nostru. Doamne, Mol, e o poză cu tine! Mi se rupe inima şi tu nu eşti aici. Mama a fost arestată pentru atac; tata a fost arestat pentru spălare de bani. Te rog, sună-mă! Spune-mi unde eşti! Totul s-a dus naibii! înnebunesc fără tine! Te iubesc. întoarce-te la mine!”

Lacrimi grele îmi căzeau pe genunchi. Următorul mesaj.

“Molly, sunt Ally. E Crăciunul. Romeo e aici cu mine şi cu ai mei. Nu e bine. E devastat - ba nu vorbeşte deloc, ba se înfurie aşa de tare, încât trebuie să iasă din casă. Te rog! Se învinovățeşte pentru tot. Sună-l! El spune că totul s-a întâmplat din vina lui!”

Următorul.

“Molls, sunt Cass. Fetițo, ai face bine să te întorci pentru finala campionatului, altfel o să te caut şi-n gaură de şarpe şi o să-ți bumbăcesc fundul ăla slăbănog de englezoaică! Suporterii au luat-o razna după articolul din presă, iar Romeo nu e în stare să arunce nici măcar un rahat la antrenamente. Ți-a ajuns cât ți-ai plâns de milă! îndreaptă lucrurile! Treci încoace ieri!”

Tonul tipic al lui Cass mă făcu să râd încet. Mi-am petrecut următoarea oră ascultând mesajele lui Romeo, mesaje de durere, furie sau dezolare absolută, precum şi mesajele în care prietenele mele încercau să mă convingă să mă întorc. Ultimul mesaj era de azi-dimineață. Am apăsat butonul ca să-l ascult.

“Hei, iubito, eu sunt. Sunt în Pasadena pentru meciul de mâine şi am vrut să te sun... din nou. Mă gândesc că, dacă nu m-ai sunat înapoi, înseamnă că într-adevăr nu te întorci acasă. Ştiu că eşti la Oxford. Mi-a scris profesoara Ross. Vreau doar să ştii că te iubesc şi că asta n-o să se schimbe. Am nevoie de tine, iubito. Am nevoie să fii cu mine. Eşti familia mea, eşti totul pentru mine. Eşti acasă pentru mine.”

Acasă. Eram casa lui, dulce casă.

Am şters totul şi am trimis două mesaje.

“Ally, nu-i spune nimic lui Romeo în caz că nu ajung la timp, dar sunt în drum spre Pasadena. Am nevoie să-mi faci rost de un bilet la meci. Te sun când aterizez... îmi pare aşa de rău pentru tot, dar mă întorc pentru el. Mă întorc.”

Următorul mesaj era mult mai simplu.

“Romeo. Te iubesc. Nu am renunțat la noi. Şi tu eşti acasă pentru mine.”

Mi-am închis telefonul şi m-am îndreptat spre poarta de îmbarcare, ftntru prima oară în viața mea, fugeam către ceva, nu de ceva.

CAPITOLUL 26

- Cât mai e până la lovitura de începere?

- Mai sunt douăzeci de minute.

- Ajungem la timp?

- Depinde de trafic.

M-am lăsat înapoi pe bancheta taxiului şi i-am scris lui Ally.

Eu: “Aproape am ajuns. Traficul e cumplit. El cum e?”

Ally:” Grăbeşte-te, Molls! Suporterii şi cameramanii te tot caută. Lumea ne pune întrebări mie şi lui Cass. Romeo nu e bine. Se tot uită după tine în timpul încălzirii. După cum îl văd acum, cred că e convins că nu vei veni”.

Fir-ar să fie, nu era bine!

- Ne-am mai apropiat?

încheieturile de la mâinile şoferului se albiră pe volan.

- Uite ce e, domnişoară, stadionul e acolo. Vezi cum e traficul.

Mi-am întins gâtul şi am văzut arena impunătoare de la capătul străzii lungi şi pline ochi cu maşini. Trebuia să ajung acolo.

Puteam să alerg până acolo.

I-am aruncat banii taximetristului, am sărit din maşină şi am luat-o la fugă înspre stadionul Rose Bowl. Oamenii fluierau şi țipau de bucurie în timp ce alergam în cizmele mele maro de cowboy şi în rochia de vară albă din dantelă, dar i-am ignorat. Aveam părul desfăcut şi reuşisem chiar să îmi aplic un pic de machiaj. îmi folosisem cu înțelepciune timpul petrecut în avion.

Auzind zgomotul mulțimii de pe stadion, am pus mâna pe telefon.

Eu: “Mă apropii. Vino afară cu biletul! “

Ally: “Fbrnesc. La limită!”

M-am apropiat de intrare, urcând câte două trepte deodată. Când am ajuns sus, Ally apăru în fugă, îmbrăcată în pantaloni scurți din blugi şi cu un hanorac cu echipa Tide. Zâmbetul ei uşurat aproape că mă trânti la pământ când îmi întinse mâna.

- Molls, te îmbrățişez mai încolo. Acum trebuie să vii repede cu mine. Aruncă astea pe tine!

îmi azvârli tricoul şi un permis de acces pentru gărzile de securitate.

îmi adusese tricoul norocos. Nu se îndoise că aveam să ajung. Nu se îndoise de *mine*.

Mi-am tras tricoul peste rochie, iar Ally mă târî pe stadion, arătându-le din fugă stewarzilor permisele de acces. Am străbătut coridor după coridor, am urcat scările şi am trecut prin mulțimi de oameni până când, în sfârşit, am ajuns la nivelul cel mai de jos, ieşind printr-un tunel în lumina soarelui de afară, unde un uriaş steag al Americii acoperea terenul. Imnul național tocmai ajunsese la final, iar o vedetă pop cânta pasional din toți rărunchii. Publicul vibra de încântare şi de sentiment patriotic. M-am împiedicat la vederea întregului ceremonial, dar strânsoarea fermă a lui Ally mă făcu să merg mai departe.

Am remarcat statura voinică a lui Cass chiar în spatele panourilor publicitare, fluierând şi dând din mâini ca să ne dirijeze înspre ea. Izbucniră urale de uşurare când suporterii Tide începură să îmi remarce sosirea. Ştiam că, dacă ridicam privirea, m-aş fi văzut pe ecranele uriaşe, aşa că am ținut capul jos.

Pte măsură ce treceam pe lângă suporteri, oamenii îşi exprimau regretul pentru pierderea pe care o suferisem, dându-şi jos pălăriile drept consolare şi bătându-mă pe spate, spunându-mi să rămân puternică.

M-am clătinat pe picioare.

Ally se întoarse spre mine cu o expresie îndurerată.

- A fost mare caz, draga mea, dar toți sunt aici să-ți ureze de bine. Nu trebuie să îți fie ruşine. Oamenilor le e silă de ceea ce au făcut părinții lui Rome. Ei vă iubesc pe amândoi.

Am înghițit în sec, roşind, şi am ridicat mâna în semn de mulțumire față de acei oameni complet străini.

Ne-am grăbit înspre Cass, care, ca de obicei, purta pălăria Stetson, blugi, tricoul pe care scria “Smith” şi cizme. M-a ridicat în brațe, sărutându-mă pe obraz, apoi m-a pus la loc în fața ei.

- E tare bine să te avem înapoi, fetițo. Te-am lăsat să faci asta acum, date fiind circumstanțele, dar, dacă mai fugi o dată aşa, o să mă fac foc şi pară. Sunt campioana Texasului la imobilizat vite şi nu-mi e frică să-mi folosesc talentul nebunesc!

Am bătut-o pe braț.

- S-a notat, Cass.

Ea îmi făcu cu ochiul, iar privirea îi strălucea.

- Mi-a fost dor de tine.

- Şi mie de tine.

Mă înghionti în joacă.

- Gata cu reuniunea, fetelor! Uitați-i că vin!

Am urmărit pe ecranele mari cum se adunau echipele, fiecare în vestiarul ei, iar cei de la Tide, în roşu şi alb şi în calitate de deținători ai titlului, ieşeau primii.

Inima îmi bătu cu putere, unul câte unul, jucătorii intrau pe teren. Ştiam că Romeo avea să fie ultimul, iar când l-am văzut, am crezut că o să cad din picioare. O singură privire spre chipul lui, şi amintirile m-au asaltat - atingeri, sărutări, zâmbete, făcând dragoste, trăgându-ne-o intens - toate derulându-se ca într-un film.

El *era* acasă pentru mine.

Rome intră pe teren şi am remarcat uşoara letargie din felul în care alerga, înclinarea subtilă a capului şi felul nu tocmai entuziast în care agita casca înspre public. îmi plângea inima pentru toată suferința prin care îl făcusem să treacă. îl lăsasem singur când el mă implorase să nu dau bir cu fugiții.

Suporterii echipei Tide începură să scandeze în timp ce Romeo se îndrepta spre marginea terenului, iar camera principală îl urmărea în permanență.

- Sărut, sărut, sărut!

Jucătorul meu vedetă păli. Credea că nu eram acolo. Credea că îşi dezamăgea suporterii. Credea că avea să fie umilit de absența mea.

Cass şi Ally se aplecară spre mine şi mă sărutară pe obraji ca să îmi dea încredere. Eu m-am uitat la el cum stătea singur, fără ca măcar să arunce o privire în direcția mea.

- Nu ştie că sunt aici, am şoptit.

Ally şi Cass se uitară una la cealaltă, cu expresii îngrijorate. Cass scuipă pe jos tutunul pe care îl mesteca, se urcă cu picioarele pe scaun şi, dând din mâini, încurajă publicul să continue să scandeze.

Creşterea numărului de decibeli era asurzitoare. Mulți dintre membrii echipei Tide se uitară în direcția noastră, iar cameramanii se concentrară asupra mea. L-am văzut pe Austin văzând ecranul cu coada ochiului, apoi sprintând către Romeo, care privea înainte, ignorând mulțimea care urla.

Austin îl smulse din amorțeală şi arătă înspre mine. Părea că timpul era suspendat. Ca şi cum mişcările noastre erau cu încetinitorul. M-am dus până la marginea zonei rezervate publicului, în fața tuturor celorlalți spectatori, şi am aşteptat.

Romeo îşi înălță capul la vorbele lui Austin şi se întoarse, iar privirea lui întunecată pătrunse până la a mea. Mă privi lung, fără să se mişte. L-am privit, la rândul meu. Tensiunea deveni tot mai mare, iar suporterii tăcură - era o tăcere nepământeană.

“îmi pare rău. Te iubesc. Am facut-o de oaie. Mi-e dor de tine.” Am încercat să îi spun atâtea lucruri doar din priviri, dar el nu îmi oferea nimic în schimb.

Rome se îndreptă încet spre mine şi, cu cât se apropia mai mult, cu atât deveneam mai agitată.

I-am devorat din priviri fiecare centimetru al feței, ochii lui dulci de ciocolată, buzele pline, delicioase, părul lung de culoarea nisipului şi corpul musculos, bronzat. Trupul meu fremăta de anticipare, recunoscându-l pe Romeo.

Era al meu.

Coapsele mele goale se zgâriară din cauza presiunii asupra panourilor publicitare, corpul meu dorindu-şi cu disperare să fie cu el, să mă țină în brațe.

Romeo lăsă să-i cadă casca atunci când se apropia. Am observat că ambele echipe erau cu ochii pe noi. Cei de la Tide fuseseră martori la pierderea copilului nostru şî ştiau clar că îl lăsasem singur. După zâmbetele de pe fețele lor, uşurarea adusă de întoarcerea mea era formidabilă.

I-am simțit mai întâi parfumul, de mentă şi săpun, adiind odată cu briza. Apoi el se opri în fața mea, privind printre genele lungi şi negre precum cerneala înspre locul meu din tribună.

El înghiți cu greu şi zise cu glas răguşit:

- Hei, Mol.

- Hei, tu.

- Ai de gând să-mi dai sărutul ăla norocos?

- Daca asta vrei...

El închise ochii preț de o clipă, apoi îi deschise şi mă privi din nou.

- Clar e ceea ce vreau.

Se întinse în față, mă apucă de subraț şi, cu o forță incredibilă, mă trase peste balustradă până ce am ajuns în brațele lui, buzele lui umede lipindu-se de ale mele. Mi-am înfăşurat brațele în jurul gâtului lui, picioarele în jurul taliei şî l-am sărutat înapoi. Limba lui alunecă peste a mea, peste carnea mea fierbinte, iar el gemu în gura mea. împărtăşeam atât de multe cu un singur sărut - pierderea şi tristețea noastră.

Atât de multă dragoste.

Desprinzându-se din sărut, îşi lipi fruntea de a mea.

- Chiar eşti aici? îngăimă cu un nod în gât.

- Iubitule, îmi pare atât de rău că am plecat! Nu am putut face față, dar... te iubesc. Te iubesc atât de mult! Te rog să mă ierți. Te rog...

îşi puse capul în curbura gâtului meu şi ne-am lăsat amândoi la pământ, eu stând pe genunchii lui. Ne-am ținut strâns în brațe, mulțimea rămânând complet tăcută în fața celui mai intim moment al nostru, care avea loc în văzul tuturor.

- Te-ai întors la mine? De tot? şopti el cu buzele lipite de gâtul meu.

I-am netezit şuvițele de pe ceafă.

- Rntru prima oară în viața mea, iubitule, am alergat înapoi la ceva, la tine... Romeo al meu.

Ridică uşor capul, iar ochii lui umezi îi întâlniră pe ai mei. Am văzut iertarea şi iubirea necondiționată, înlocuite rapid de bestia lui interioară. îşi primise confirmarea; acum avea nevoie să preia din nou controlul.

- N-o să mai fugi niciodată! Acum ai înțeles?

- Am înțeles.

îşi apăsă mâinile de fața mea.

- M-ai lăsat singur săptămâni în şir fără un cuvânt, fără o explicație. Ai idee ce furios sunt pe tine pentru asta?

- Ştiu, am şoptit cu vocea încărcată de regret.

Pasiunea îi inundă ochii, iar el declară:

- O să câştig meciul ăsta. După care o să te însemnez, la naiba, o dată pentru totdeauna! Se pare că am fost prea blând

cu tine, Shakespeare. Ibate că n-ai priceput că eşti a mea şi, prin urmare, nu o să poți niciodată, dar niciodată să mă părăseşti, chiar dacă ai inima făcută bucăți, Pentru că, dacă tu suferi, iubito, poți să pui pariu că şi eu sufăr, la naiba!

Romeo se ridică în picioare cu mine în brațe. Mulțimea şi jucătorii aplaudară, iar el mă strânse de braț.

- Tu. înapoi în tribună! Acum. Am un titlu de campionat de dus acasă. După care o să mă ocup de tine. Sincer să fiu, nu ştiu pentru care parte sunt mai nerăbdător.

Mi-a tresăltat stomacul în timp ce i-am prins obrajii în palme şi l-am sărutat scurt pe buze.

- Fă-i praf, iubitule!

Făcând cu ochiul, el mă ridică înapoi la locul meu. Cass începu să strige, cu mâna-n aer, iar Ally îşi şterse ochii.

Romeo îşi reluă locul pe teren.

- La naiba, Molls, Alabama o să te încoroneze regină când o să câştigăm meciul ăsta. Tipul e hotărât. Ce naiba ți-a zis?

Am roşit şi am plecat capul.

- Nimic... deosebit.

Ally şi Cass râseră din pricina feței mele îmbujorate, iar arbitrul fluieră, semnalând că avea loc lovitura de începere, şi ne-am ridicat toți în picioare.

Urmă o partidă strânsă.

Preț de aproape trei ore, am văzut cum Alabama marca, urmată imediat de cei de la Notre Dame. Acum Alabama era în atac şi, cu câteva secunde de joc rămase, putea obține victoria dacă Romeo încheia cu succes ultima fază.

Am încercat să nu mă uit în timp ce jucătorii îşi reluară pozițiile. Dar nu am putut să nu privesc printre degetele cu care îmi acoperisem ochii. Mingea reveni la Romeo, care făcu trei paşi în spate, căutând un jucător liber. Austin fu blocat imediat de doi apărători; Chris Porter nu reuşi să se elibereze, asaltat de ultimii apărători de la Notre Dame.

Mi-am îndreptat atenția asupra lui Cass, care striga cât de tare putea. Ally îi acoperi gura cu mâna.

Când nişte apărători mari şi plini de vânătăi se apropiau de Romeo, am scos un țipăt. El reuşi să se eschiveze la stânga, apoi la dreapta şi, văzând o mică breşă în apărarea adversă, porni în alergare, sprintând şi aruncându-şi picioarele puternice înainte.

- Du-te, Glonț! *Du-teee*! țipa Cass în timp ce Romeo sprinta pe teren.

Mi se zbătu inima în piept când cei din tribuna echipei Tide săriră şi strigară, încurajându-l. Coechipierii lui Romeo îi blocau pe adversari, oferindu-i spațiul de manevră ca să-şi continue sprintul, iar noi ne-am ținut toate trei de mână când ajunse la celălalt capăt al terenului şi marcă un eseu tocmai când cronometrul arăta terminarea timpului de joc.

Stadionul explodă, iar jucătorii şi antrenorii echipei din Alabama dădură năvală peste Romeo, care îşi azvârli casca, îşi trase în jos gulerul tricoului, bătându-se peste piept şi sărutându-şi pumnul, ridicând apoi mâna înspre cer, ca într-o venerație.

Am înghețat şi am privit reluarea pe ecranele uriaşe.

- Oh! am țipat şi m-am lăsat pe scaun.

Ally observă şi se aşează lângă mine, mângâindu-mă pe spate.

- Şi l-a făcut când ai plecat, pentru ca bebeluşul vostru să nu fie uitat niciodată.

Am încuviințat din cap şi mi s-au umplut ochii de lacrimi.

- Aripi de înger.

- Pentru îngerul vostru pierdut.

Picături mari mi se scurgeau pe obraji.

- L-am lăsat complet singur. Suferea atât de tare, dar am dat bir cu fugiții. Sunt aşa o ticăloasă.

Mâna lui Ally mă mângâie pe spate.

- Nu fi aşa de dură cu tine, draga mea! Acum te-ai întors. Şi sufereai şi tu foarte tare. Nimeni nu te învinovățeşte.

Cass mă apucă de braț şi mă ridică, iar în privirea ei albastră se citi compasiunea.

- Fără lacrimi. Tocmai am câştigat afurisitul de Campionat Național!

Am încuviințat din cap, am tras aer în piept şi am aplaudat la unison cu publicul până când mi-au amorţit mâinile. Am privit cu mândrie cum echipa urcă pe scenă, fiind încoronată campioană națională.

Apăru un prezentator pe scenă şi îi introduse pe antrenor şi pe reprezentatul oficial al campionatului, care îi oferi antrenorului un trofeu din cristal, apoi trecu lângă Romeo. Chipul frumos al iubitului meu apăru rapid pe ecranul uriaş. Fusese desemnat cel mai bun jucător al meciului.

Prezentatorul ridică microfonul.

- Glonț, cum e să fii cel mai bun jucător de pe teren în meciul în care câştigi campionatul?

Publicul izbucni în urale, iar Romeo afişă, drept răspuns, zâmbetul său uluitor.

- E un vis devenit realitate. Când eram puşti, am visat mereu să joc pentru Tide şi nu-mi vine să cred că tocmai am câştigat din nou Campionatul Național.

Romeo îşi plecă uşor capul, părând timid în fața unui asemenea nivel de atenție. Expresia prezentatorului deveni serioasă când îşi puse o mână pe umărul lui Romeo.

Chipul lui Romeo se înăspri drept răspuns.

- Glonț, noi toți de aici te iubim.

Prezentatorul făcu un gest înspre stadion, iar mulțimea începu să bată din picioare în semn de susținere.

- Şi nu e un secret că în ultimele săptămâni ai avut nişte probleme mari în viața personală.

Cass şi Ally mă luară de câte o mână, iar câțiva suporteri din preajmă mă bătură pe spate. A trebuit să respir încet, să inspir şi să expir ca să fac față atenției nedorite.

Romeo îşi încrucişă brațele la piept, privind în jos. Am zâmbit când Reece, fimmy-Don şi Austin se apropiară de el, în semn de sprijin.

Prezentatorul făcu un semn mulțimii să tacă.

- Am vrut doar să vă întrebăm cum mai sunteți?

Romeo îşi drese glasul.

- Mai bine, mulțumim.

Nu intră în mai multe detalii.

- Sprijinul din partea suporterilor, pentru tine şi prietena ta, a fost copleşitor. Vrei să spui ceva drept răspuns?

M-am uitat rapid la Ally şi am întrebat-o:

- Sprijinul a fost copleşitor?

Ea îmi strânse mâna.

- Incredibil, draga mea.

Am încuviințat din cap, încercând să-mi controlez emoțiile.

- Eu... eu...

Romeo îşi trecu o mână peste față, incapabil să vorbească, iar Jimmy-Don îşi petrecu un braț în jurul umerilor lui, şoptindu-i ceva la ureche.

- Glonț?

Prezentatorul insistă să obțină un răspuns, cu afecțiune în glas. Romeo inspiră adânc, ridicând capul.

- Nu ştiu cum să le mulțumesc tuturor pentru sprijin. M-au uimit cu adevărat. Alabama are cei mai tari fani din lume.

Mulțimea izbucni din nou.

- încă ceva, Glonț, zise prezentatorul.

Romeo încuviință scurt din cap. Vedeam cât de inconfortabil îi era să fie luat la întrebări în public.

- Chiar crezi că norocul tău s-a schimbat anul acesta după acel - de acum celebru - sărut al iubitei tale şi după acele săruturi ulterioare, la fiecare meci jucat pe teren propriu?

Cass îmi dădu un ghiont în braț şi imită zgomotul făcut de sărutări. M-am înroşit şi am râs. Romeo zâmbi - un zâmbet plin, frumos - şi se uită fix la mine de-a lungul terenului.

- La naiba, da. Toată viața mea s-a schimbat odată cu acel sărut, omule. întreaga mea viață s-a schimbat în momentul în care am cunoscut-o.

Austin, Reece şi Jimmy-Don se aruncară peste Romeo, râzând, iar prezentatorul se întoarse spre cameră, clătinând amuzat din cap.

- Doamnelor şi domnilor, aplauze pentru echipa voastră câştigătoare, Alabamaaa Criiimson Tiiide!

Valuri de confetti căzură din acoperiş, iar acordurile de la început ale melodiei *Sweet Home Alabama* explodară pe stadion, fanii dansând şi sărbătorind în tribune. Jucătorii mergeau de la unul la altul, îmbrăţişându-se şi râzând, iar eu urmăream cum nenumăraţi jurnalişti se îndreptau spre Romeo.

Mă simţeam absolut copleşită de întreaga zi, iar Cass, văzându-mă că mă aşez, îmi întinse clondirul ei cu alcool din producţie proprie.

- Ia o înghiţitură, ştii că vrei!

Am apucat clondirul dând ochii peste cap şi am luat o înghiţitură mică.

Da. Nici a doua oară nu avea un gust mai bun.

Lexi veni în fugă spre locurile noastre, cu pompoanele în mână.

- Molly! Ai venit! ţipă ea, iar eu, întinzându-i recipientul înapoi lui Cass, m-am aplecat peste panourile publicitare ca s-o îmbrăţişez.

- Ce mai faci, scumpo? m-a întrebat ea prudent.

- Mai bine, mulţumesc. Mă bucur că m-am întors acasă.

Suporterii începură brusc să strige. Când am ridicat privirea, Romeo venea spre mine în alergare şi, ca de obicei, camera video îl urmărea în permanenţă. Când ajunse la panourile publicitare, mă ridică şi mă luă în braţe.

- Am câştigat, iubito!

- Sunt aşa de mândră de tine, i-am zis şi l-am sărutat uşor.

- Am nevoie să fiu singur cu tine. Acum, zise el pe un ton sever, numai pentru urechile mele.

- Nu trebuie să fii cu echipa? l-am întrebat în timp ce el se îndreptă rapid spre tunelul jucătorilor, ignorând pe oricine ne apărea în cale.

Aplecându-se foarte aproape de mine, Romeo îmi şopti:

- Chiar vrei să le oferim un spectacol de zile mari? Pentru că în clipa asta mă gândesc doar că vreau să fiu în tine şi, indiferent unde o să fim în următoarele treizeci de minute, asta o să se întâmple.

- Trebuie să plecăm... acum, am aprobat eu.
- Mă bucur că, în sfârşit, suntem naibii de aceeaşi părere!

CAPITOLUL 27

Romeo nu spuse o vorbă în drum spre hotel. Eram disperată să spună ceva... orice. Voiam să țipe la mine, să fie supărat, să fie trist, dar tăcerea pe care mă făcea să o îndur era o tortură lentă şi dureroasă.

După o urcare incredibil de tensionată cu liftul, am intrat în camera dublă mare, somptuoasă, dominată de un pat uriaş cu baldachin, acoperit cu cearşafuri albe.

M-am înfiorat. îl simțeam pe Romeo în spatele meu, încă transpirat după meci, în timp ce degetul lui îmi trasa o linie pe şira spinării, de sus până jos. Plecaserăm atât de repede, încât nici măcar nu se deranjase să-şi dea jos echipamentul, iar faptul că era atât de dur şi aspru sporea tensiunea dintre noi.

Dându-mi părul lung laoparte de pe umăr, Romeo linse panta pielii expuse.

Aproape că am luat foc.

Mâna lui Rome desfăcu funda de la spate, iar rochia mea albă căzu pe podea, expunându-mi sânii şi lăsându-mă doar cu boxerii din dantelă pe mine.

Când respirația familiară, cu miros de mentă, mi se prelinse pe pielea fierbinte, mi-am sprijinit capul pe curbura umărului lui Romeo, iar degetele lui începură să mi se plimbe pe brațe, împletindu-se cu ale mele şi ridicându-mi încet mâinile, pe rând, pentru a le înfăşură în jurul gâtului lui.

Mi-am înclinat capul înspre buzele lui, iar el trasă cu limba conturul buzei mele de sus. Am gemut şi am închis ochii.

Gura lui Romeo se deschise peste a mea şi începu să mă atâțe uşor cu limba. Mâinile lui aspre s-au strecurat peste coastele mele şi mi-au cuprins sânii, iar eu am întrerupt sărutul, şuierând încet.

- Nu mai fugi niciodată de mine, nu-i aşa, Shakespeare?

Mâinile lui îmi strânseră mai tare sânii.

- Nu-i aşa? lătră el.

- Nu, niciodată! am strigat în timp ce îmi arcuiam spatele înspre pieptul lui.

Romeo îşi transformă tortura într-un masaj liniştitor şi îmi ciuguli lobul urechii.

- Mi-a fost dor de tine. Nu mi-a plăcut ideea că nu te vei mai întoarce niciodată. Mi-am jurat că, dacă te vei întoarce, mă voi asigura că va fi pentru totdeauna.

îmi plăcea la nebunie cum trecea cât ai clipi de la control la blândeţe. îşi coborî mâna spre chiloţii mei, alunecă sub betelie şi ţinti direct miezul fierbinţelii mele.

Trase puternic aer în piept.

- Doamne, iubito! Mereu eşti pregătită pentru mine.

Senzaţia provocată de degetele lui cufundându-se în interiorul meu mă făcu să-mi las capul pe spate şi sa gem, agăţându-mă de părul lui lung ca să-mi păstrez echilibrul.

- O să te fac să îţi dai drumul, Mol, zise el în timp ce trecu cu degetul mare peste centrul meu atât de excitat.

- La naiba! strigam în timp ce şoldurile mele începură să mi se unduiască, iar spatele mi se frecă de vintrele lui.

Dinţii lui erau înfâpţi în umărul meu în timp ce mă pierdeam în senzaţiile euforice.

- Te iubesc, iubito. Simţi cât de mult te iubesc?

- Şi eu te iubesc!

Atingerea degetelor lui Romeo deveni prea mult, era intensă şi neînduplecată.

- Atunci de ce m-ai părăsit?

- Pentru că... nu am putut suporta durerea. Am crezut că o să-ţi fie mai bine fără mine.

Adăugă al treilea deget, obţinând un ţipăt.

- N-o să-mi fie niciodată mai bine fără tine. Ai crezut că eu pot suporta durerea? Ai crezut că n-am murit naibii de fiecare dată când te-ai îndepărtat de mine? Când te-ai închis complet?

Mă penetra cu degetele tot mai intens.

- Ai crezut că nu m-a durut când m-am întors la spital şi am descoperit că ai plecat? Fără un bilet, fără un telefon, fără nimic? Ai crezut că nu m-a durut când scandalul cu familia

mea şi pozele cu iubita mea sângerândă au apărut peste tot la blestematele alea de ştiri?

Lacrimi de reproş mi se prelingeau pe față în timp ce mă agățam cu unghiile de antebrațul lui.

- Romeo, îmi pare atât de rău!

Mă muşcă şi mai tare şi, cu o ultimă apăsare a degetelor, îmi şopti:

- Dă-ți drumul acum, Mol!

Şi asta am făcut.

Puncte negre îmi blocară vederea în timp ce foloseam forța corpului său ca să pot rămâne pe picioare. Mă coborî încet, sărutându-mă pe gât. îşi retrase mâinile şi, dintr-un singur gest, îmi rupse chiloții de dantelă în două, aruncând materialul fragil pe podea.

Eram goală, satisfăcută, fără vlagă şi atât de excitată, încât pielea părea să aibă pe ea cărbuni încinşi.

- întoarce-te!

M-am conformat şi am privit cum i se deschiseră nările. Romeo îşi trase tricoul peste cap, trunchiul lui de bronz strălucind în lumina felinarului ce pătrundea pe fereastră şi inunda camera.

Atenția îmi fu atrasă imediat de un tatuaj cu două aripi de înger albe, mari, frumoase şi elaborate, afişate cu mândrie în mijlocul pieptului său. Le-am atins ezitant cu vârful degetelor, aplecându-mă şi trecându-mi buzele tremurătoare peste fiecare, venerându-le semnificația.

Când am ridicat capul, Romeo se lingea pe buze, fără a-şi feri privirea ciocolatie de a mea.

- Ştiu că îngerul nostru nu mai este aici pe pământ cu noi, dar chiar şi din rai am vrut să vadă cât de mult este iubit... şi că, deşi nu a fost planificat, a fost dorit... atât de mult!

Am zâmbit cu lacrimi în ochi, iar el mă trase lângă buzele lui.

- 11 ador. E perfect, am şoptit cu gura lângă a lui. împingându-mă un pas înapoi, el zise:

- Nu sunt cel mai spiritual tip, Mol. Nu merg la biserică şi Dumnezeu ştie că am păcătuit mult, dar cred cu adevărat că

îngerul nostru este îngrijit undeva mai bine decât aici... îngrijit de ai tăi. O cred din toată inima.

Am suspinat adânc, iar el îşi petrecu mâna pe după gâtul meu şi mă ţinu la pieptul lui. După câteva minute, l-am sărutat deasupra inimii şi m-am retras.

- Te iubesc, Romeo.

- Şi eu te iubesc, iubito.

Romeo mă ţinu în braţe câteva minute - doar noi doi, singuri respirând, vindecându-ne împreună. Mâinile lui îmi mângâiară braţele, apoi mă desprinseră uşor din îmbrăţişare.

- Acum... Faţa i se înăspri. Dă-i jos!

Arătă în jos înspre şireturile pantalonilor. Inima începu să îmi bată mai repede la ordinul lui şi am desfăcut nodul, trăgând uşor de şiret în timp ce degetele mele îi atingeau penisul erect.

îmi urmări fiecare mişcare, iar maxilarul sculptat i se încordă la fiecare atingere ca de fluture. Am aruncat şiretul pe podea, aşteptând următorul ordin.

- Trage-i în jos şi pune-te în genunchi!

Am prins betelia pantalonilor şi i-am tras în jos peste picioarele lui musculoase. Eliberat, sexul lui îmi atinse obrazul, iar eu mi-am trecut nasul peste carnea lui. Am continuat să-i rulez pantalonii peste picioare şi i-am aruncat pe covor. Mi-am ridicat capul şi i-am întâlnit privirea în timp ce el trona deasupra mea.

- Suge-mă până când îţi spun să te opreşti!

Mi se umplu gura de salivă şi am venit mai aproape, lingându-i încet tulpina.

Romeo şuieră ca reacţie la gestul meu. Buzele mele îl devorau. M- am aplecat mai în faţă, luându-i toată lungimea în gât.

- La naiba! strigă el, prinzându-mă de păr şi mişcându-şi şoldurile înainte şi înapoi, în timp ce sexul i se umfla şi mai tare în gura mea.

Am ridicat privirea şi am gemut când el îşi dădu capul pe spate şi îşi linse buza de jos. încurajată de reacţia lui, am intensificat ritmul, făcând cercuri cu limba, iar şoldurile lui

începură să se mişte şi mai tare în timp ce mă țineam de coapsele lui.

- La naiba, Mol, gura ta... El mârâi şi mă trase dintre coapsele lui. Treci pe pat!

M-am ridicat, m-am târât până în mijlocul patului şi am fost repede răsturnată pe spate. Mâinile lui Romeo mi-au desfăcut picioarele, îndoindu-mi genunchii, iar gura lui se lipi de mine.

- Ah! Romeo...

îşi folosi gura cu furie, sugând şi umplându-mă cu limba lui. Nu aveam să rezist prea mult. Degetele mi se agățară de părul lui. El îşi ridică brusc capul şi îmi ordonă:

- Prinde-ți mâinile de stâlpul baldachinului!

Am făcut cum îmi ceruse.

- Şi nu îi da drumul.

Romeo se cufundă la loc, Iar eu mi-am înfipt unghiile în lemnul gros, fără suflare şi gemeam de fiecare dată când mă lingea sau mă muşca.

- Romeo... Romeo... Vine!

M-am dezintegrat, legături invizibile ținându-mă prinsă de stâlpul patului în timp ce Romeo mă bea. îmi eliberă picioarele, care se prăbuşiră pe saltea, dar le apucă şi le desfăcu din nou. Am deschis ochii exact când el a intrat în mine cu o penetrare intensă, dintr-o singură mişcare.

- Ah!

Am țipat, incapabilă să mai suport. Era prea mult. M-am mişcat, încercând să-mi eliberez mâinile, dar el ordonă pe un ton muşcător:

- Am spus *nu*!

îmi înghețară brațele, iar el îşi folosi strânsoarea asupra coapselor mele ca să-şi controleze pătrunderile.

- O să mai pleci vreodată?

- Nu! Nu, nu, nu...

- Ia zi, de ce?

- Fbntru că te iubesc.

Privirea lui excitată se întunecă, iar el intră în mine agresiv.

- Răspuns greşit.

Când degetele de la picioare mi se chirciră din cauza spasmelor, am strigat:

- Ffentru că sunt a ta. Ffentru că îți aparțin. Ffentru că eşti al meu!

îşi dădu ochii peste cap şi se lăsă în față, ținându-şi echilibrul în brațe, şi mă cotropi cu gura, şoptind:

- Ftentru că eşti a mea. îmi aparții.

îmi simțeam orgasmul apropiindu-se şi stomacul strângându-se în aşteptare.

- La naiba, eşti atât de strâmtă! O să-mi dau drumul odată cu tine. Mă strângi atât de tare, iubito!

Mi-am lăsat capul pe spate şi, cu o ultimă împingere, am strigat amândoi. I-am cuprins spatele cu brațele, iar el îşi consumă ultima eliberare. Eram uzi de sudoare, ținându-ne unul de celălalt. Străluceam toată când Romeo îşi înălță capul.

- Te iubesc, spuse el şi mă mângâie uşor, precum un fulg, pe față.

- Şi eu te iubesc. N-o să mă iert niciodată pentru faptul că am plecat.

Romeo zâmbi uşurat.

- Te cred. Dar ce a fost a fost. Te am înapoi şi nu mai scapi din nou, chiar dacă trebuie să te leg de pat. N-o să mai vorbim despre asta. Nu pot să mă tot gândesc la lucrurile rele. Am nevoie de lucruri bune. Am nevoie ca totul să fie bine.

îmi netezi firele umede de păr de pe frunte.

- Când ne întoarcem în Alabama, te muți cu mine.

- Bine.

Romeo ridică din sprâncene.

- Bine? Mă aşteptam să trebuiască să te conving. N-o să-mi spui că suntem prea tineri sau că este prea devreme, genul ăsta de rahaturi?

- Nu, pentru mine acasă este cu tine. Ştiu asta acum. în sfârşit, am înțeles.

- în sfârşit! oftă el.

El îşi împleti degetele cu ale mele.

- Mama a fost pusă în libertate. O cunoştinţă de la tribunal a scos-o de acolo. Tata a ieşit pe cauţiune, dar va avea probleme serioase. Am vorbit cu el şi cu avocatul lui şi am convenit să păstrăm distanţă unul faţă de celălalt. Nu mai avem nicio relaţie. Nu pot salva ceva ce nu a existat niciodată.

- Rome, îmi pare atât de rău!

- Să nu-ţi pară. Aveam nevoie de asigurarea că nu se vor apropia de tine din nou. N-o vor face. Au vrut doar căsătoria cu Shelly, ca să pună mâna pe banii tatălui ei. Asta s-a încheiat oficial.

Mi-am trecut degetul mare peste palma lui. Urmări gestul cu un zâmbet mulţumit.

- E amuzant, dar în sfârşit mă simt liber.

Se rostogoli pe-o parte şi am ajuns unul cu faţa la celălalt, împărţind aceeaşi pernă.

- Suntem în sfârşit liberi să fim împreună, fără piedici.

- Fără Shelly?

- Nu se va mai apropia de noi. Cass s-a asigurat de asta, a adăugat el, chicotind.

M-am încruntat.

- Ce vrei să spui?

- A pocnit-o de nu s-a văzut pentru ce ţi-a făcut. I-a spart nasul. Mi-aş fi dorit doar să fi fost acolo să văd!

- Nu! Nu pot să cred!

Aveam s-o îmbrăţişez strâns pe fata aia când urma s-o văd. Nu m-am putut abţine să nu chicotesc şi i-am sărutat mâinile. Zâmbetul îi păli şi îşi puse palma peste abdomenul meu.

- Am fost prea dur cu tine? încă te doare, iubito?

Am clătinat cu tristeţe din cap.

- Nu mai doare. Fizic, cel puţin.

Frumoşii ochi căprui-închis ai lui Romeo mă priviră cu afecţiune. înţelegea.

- Mai vrei copii?

Mi-am înghiţit emoţiile ţinute la cutie. Era momentul să-mi las problemele în trecut. Era timpul să mergem înainte.

- într-o zi, aş vrea să fiu mamă. Dar nu chiar acum. Amândoi avem visuri; suntem tineri şi vrem să realizăm atât de multe. Vom avea copii, Romeo, dar când vom decide că va fi momentul potrivit.

- Sunt de acord. Şi îl vom avea mereu pe îngerul nostru în rai.

M-am aplecat şi am sărutat uşor aripile mari tatuate.

- Aşadar, coordonator de joc vedetă... Probabil vei fi primul selecționat în câteva luni, mai ales după eseul câştigător, nu?

îşi înfăşură pe deget o şuviță din părul meu.

- Da, presupun.

- Spune tot!

El oftă adânc.

- Te duci oriunde eşti selecționat. Nu e alegerea ta.

Doctoratul meu. Era îngrijorat pentru doctoratul meu.

- Uite ce e, nici măcar nu mi-am pus la punct dosarul, deci să nu ne facem griji pentru toate astea, bine? Nu ştim ce va aduce ziua de mâine. Să ne bucurăm să fim noi pentru o vreme, fără să mai avem parte de drame.

El încuviință din cap, zâmbind.

- în plus, am o nouă filosofie. Cred că ar trebui să o adoptăm amândoi.

Mă privi în expectativă. Mi-am dres glasul.

- "*In viață sunt şi chestii naşpa. Te pot enerva şi băşca. Altele te fac să înjuri şi să blestemi drept măsuri. De resturi îți aruncă viața, fluieră şi cu-asta basta, şi aşa vei reuşi lucruri bune să obții. Şi uită-te mereu la partea frumoasă a vieții...*"

Romeo fluieră, ridică din sprâncene şi râse.

- Monty Python, Shakespeare? Asta-i noua ta filosofie?

Mi-am încovoiat umerii.

- E Python.

El râse, degajat şi deschis, şi repetă:

- E Python.

M-am uitat la ceas.

- E încă devreme. Vrei să ieşim şi să ne vedem cu colegii de echipă? Să mergem la cină? Ce vrei?

El mă plesni tare peste fund şi n-am putut să nu râd.

- IT tine. încă n-am terminat cu tine, Shakespeare. Avem de recuperat multe săptămâni fără sex. Vocea îi deveni gravă şi lipsită de orice blândeţe. Acum treci la marginea patului, apucă-te de glezne şi pregăteşte-te să îți dai drumul de cel puțin trei ori.

EPILOG

Radio City Music Hall, New York, selecția pentru Liga Națională de Fotbal

Şeful Ligii Naționale de Fotbal urcă pe scenă şi se aşează în dreptul microfonului.

Romeo mă apucă de mână, se aplecă în față şi ne duse mâinile la gură, lipindu-şi buzele moi de degetele noastre împreunate. M-am apropiat cât de mult am putut, iar el închise ochii şi îşi lipi capul de al meu.

Liniştea era sufocantă.

- Prima selecție pentru următorul sezon al campionatului pentru echipa Seattle Seahawks este... Romeo Prince de la Alabama Crimson Tide!

Noi ne aflam în culise. Masa noastră privată, la care stăteam împreună cu toți prietenii noştri, se cutremură când am sărit cu toții în picioare, la unison, strigând tare şi bucurându-ne.

Romeo se aplecă şi mă ridică în brațe, sărutându-mă pasional. Când m-am desprins, am văzut în ochii lui că o mică parte din el nu se lăsase niciodată sută la sută convinsă că acest moment avea să vină.

Cuprinzându-i fața, i-am aplecat capul înspre mine şi i-am şoptit:

- Iubitule, ai reuşit!

Romeo nu spuse nimic. Nu putea. încă era în stare de şoc.

Un steward veni imediat să-l ducă pe scena, iar eu m-am uitat la televizorul montat pe peretele de deasupra noastră cum o cameră video îl urmărea pe coridor. Rome arăta atât de bine în costumul său negru perfect croit şi în cămaşa albă. Eu, ca să mă asortez, purtam pantaloni negri strâmți, cu talie înaltă, şi o vestă neagră de mătase.

Când ajunse la capătul coridorului lung, lui Rome i s-a înmânat o şapcă în bleumarin şi verde-limetă a echipei Seahawks, pe care şi-o puse imediat pe părul blond murdar şi apoi se îndreptă spre scenă, în ropotele de aplauze şi în ovațiile publicului din sală.

Romeo strânse imediat mâna şefului ligii, cu un mic zâmbet strâmb pe față. îmi venea să râd de cât de îndepărtat şi de distant părea față de oricine în afară de mine. Avea imaginea perfectă de băiat rău - întunecat şi de neatins. Dacă țipetele femeilor ar fi fost un indiciu, aş fi spus că avea deja un fan club în aşteptare.

Se declanşă o mare de blițuri foto în timp ce îşi ținea cu mândrie tricoul Seahawks, arătând numărul 7 şi numele PRINCE pe spate. Trebui să-mi şterg lacrimile de fericire iar şi iar în timp ce îl vedeam în centrul atenției, primind în sfârşit tot ce merita.

După un scurt interviu, părăsi scena pentru a vorbi cu presa care aştepta, iar Ally, Lexi şi Cass se aşezară lângă mine, țintuindu-mă pe canapeaua mică.

- Deci, Mol? Seattle? mă întrebă Ally cu o expresie atât de fericire, cât şi de teamă.

în ultimele luni, toată atenția se concentrase asupra lui Romeo şi a selecției. Prietenii noştri ştiau că aveam să încep doctoratul după acest an universitar, dar nimeni, nici măcar Romeo, nu ştia unde fusesem acceptată.

Trebuia să-i spun mai întâi lui.

- Sunt atât de fericită pentru el. Este ce a visat mereu, am spus, evitând intenționat să răspund la întrebarea ei.

Cass îşi dădu ochii peste cap.

- Termină cu rahaturile, Molls! Vei merge cu el? La naiba, n-ai zis nimic despre ce va fi la anul. Şi toți vrem să ştim!

Am aruncat o privire în jurul mesei, iar şase perechi de ochi larg deschişi se concentrară asupra mea, protestul puternic al lui Cass reuşind să atragă atenția lui Austin, Reece şi Jimmy-Don, care stăteau vizavi. M-am foit, încercând să scap.

- Este seara lui Romeo. Nu este vorba despre mine.

Şase prieteni abătuți se prăbuşiră pe spate pe scaune, exasperați. Trebuia să vorbesc mai întâi cu Romeo.

El s-a întors în culise după aproximativ treizeci de minute, iar eu am alergat în brațele lui care mă aşteptau, sărutându-l şi murmurând:

- Te iubesc, te iubesc, te iubesc.

Noul meu coordonator de atac al echipei din Seattle mă strânse într-o îmbrățişare puternică, apoi mă împinse înapoi ca să mă privească. Expresia lui era fericită, dar am putut vedea tensiunea plutind în privirea lui nerăbdătoare.

- Ce? Ce s-a întâmplat? am întrebat cuprinsă de panică.

Romeo le făcu semn băieților că aveam nevoie de un minut între patru ochi şi mă trase într-un colț întunecat al camerei, complet feriți de privirile celorlalți. îmi mângâie părul, iar eu trăgeam jucăuş de cozorocul şepcii sale Seahawks bleumarin. Prinzându-mă de mână, Romeo îşi scoase şapca, trecându-şi o mână prin părul dezordonat.

- Sunt fericit, iubito. Dar nu pot face asta fără tine. Seattle. Mă duc la Seattle. Tu ți-ai depus dosarul la Harvard, Yale şi Stanford, din ce ştiu. Ai fost atât de secretoasă, iar eu o iau razna. După cum stau lucrurile, e posibil să ajungem în părți opuse ale țării, iar eu am nevoie să fii cu mine. Nu cred că pot face asta fără tine.

- Rome...

Mă reduse la tăcere punându-mi un deget pe buze.

- Ştiu că ai lăsa totul baltă pentru mine. Dar vreau ca şi visurile tale să devină realitate. Nu ştiu cum să te am şi pe tine, şi să am *şi* fotbalul.

L-am luat de mână şi i-am sărutat fiecare deget.

- Romeo, am fugit de problemele mele toată viața, fără să mă mai întorc, dar tu eşti prima persoană la care m-am întors vreodată. Asta înseamnă atât de mult pentru mine. Tu m-ai smuls din beznă. I-am coborât mâna şi am lipit-o de burta mea. Şi mi-ai dat speranță. Speranța că într-o zi voi fi o mamă bună când va fi momentul potrivit şi că într-adevăr am o familie... în tine.

Ochii de ciocolată sclipiră, umezi, iar eu i-am sărutat blând tatuajul cu aripi de înger ce ocupa un loc de cinste în dreptul inimii lui.

- Mi-ai spus cândva că într-o bună zi vrei să scapi, că într-o bună zi vei fi propria persoană şi că într-o bună zi vei obține tot ce îți dorești.

Romeo încuviință încet din cap.

- Dar ceea ce vreau eşti tu. Tot ce vreau eşti tu. ITntru mine, "într-o bună zi" eşti tu.

Am băgat mâna în buzunarul de la spate şi am scos o scrisoare, chipul lui Romeo trădând confuzie, şi l-am anunțat:

- "într-o bună zi" e azi.

Smulgându-mi scrisoarea din mâini, începu să o deschidă, aproape rupând-o, iar eu am privit cum cuvintele *acceptată* şi *Universitatea din Washington*, *Seattle* ieşeau în evidență în pagină. Mâinile lui aproape că rupseră hârtia în două. Apoi îşi înălță capul, privirea lui întrebătoare arzând în privirea mea.

- Tu... Asta... Ce?

Luându-i scrisoarea din mâini, am băgat-o înapoi în buzunar şi mi-am pus palmele pe obrajii lui.

- Am depus dosarul şi la Seattle. Când doctorul Adams a menționat, acum câteva luni, că există posibilitatea ca tu să mergi acolo, m-am interesat cum funcționează selecția şi mi-am asumat riscul calculat de a opta pentru Seattle. Nu am vrut să spun nimic, în cazul în care nu se rezolva. Dar tocmai s-a rezolvat. Vin la Seattle cu tine, iubitule. Te uiți la cea mai nouă doctorandă în filosofie. Le-am trimis mesajul de confirmare acum douăzeci şi cinci de minute.

Romeo zâmbi larg - un zâmbet plin, unul de care tatăl meu ar fi fost mândru - şi îşi zdrobi buzele de ale mele. Când în sfârşit se desprinse, avea o expresie intensă şi serioasă şi mă lipi de perete. Ştiam acea privire; latura lui sălbatică, posesivă ieşea la suprafață. Romeo mă privi fix preț de câteva secunde, apoi zise brusc:

- Mărită-te cu mine!

Din cauza şocului, m-am clătinat pe picioarele încălțate cu pantofi cu toc cui.

- C-ce???

Mâinile lui Romeo începură să mi se plimbe pe față, stăpânindumă, implorându-mă, dorindu-mă.

- Mărită-te cu mine! Mărită-te cu mine mâine, în seara asta, cât de repede putem! Doar... mărită-te cu mine, Shakespeare! Lasă-mă să te fac oficial a mea!

- Dar...

Brațele lui mă țintuiră la perete.

- Te iubesc. Te iubesc mai mult decât orice. Nu pot şi *nu voi mai fi* fără tine vreodată. Vreau să-ți ofer tot ce este posibil. Vreau să-ți ofer fericire... vreau ca într-o zi să-ți ofer copii. îşi lăsă capul în jos, lângă al meu, şoptind: Mărită-te cu mine! Fii cu mine! Fii pentru tot restul zilelor... *cu mine*!

Mi-am pierdut capacitatea de a respira ca reacție la nevoia disperată din privirea lui, dar nu era absolut niciun semn de întrebare în mintea mea.

Romeo era acel cineva pentru mine.

Romeo era pentru mine ceea ce tatăl meu avusese cu mama. Romeo era sufletul legat de al meu... Romeo Prince îmi era casa, dulcea casă.

- Da! am anunțat, iar buzele lui se întredeschiseră de uşurare.

- Spune-o din nou, îmi ceru el.

- Da. Bineînțeles că mă mărit cu tine!

Romeo se năpusti asupra mea, buzele lui moi pecetluind jurământul unirii noastre, iar eu m-am topit sub atingerea lui. Urma să ne căsătorim şi sa ne iubim unul pe celălalt mai mult decât oricine din istoria omenirii.

îndrăgostiți loviți de soartă.

Nu m-am putut abține şi îmi scăpă un chicotit la acel gând.

- De ce naiba râzi acum, Shakespeare? mă întrebă Romeo, din zâmbetul lui larg radiind fericire pură.

Mi-am pus mâna pe inima lui, ridicând privirea înspre iubirea vieții mele.

- Mă gândesc la faptul că, de fapt, cei doi îndrăgostiți fără noroc - în povestea noastră - au găsit o cale de a fi împreună în ciuda a tot şi a toate, în ciuda tuturor piedicilor, şi au avut în sfârşit finalul fericit.

Rome îşi înclină capul cu o expresie de adorație pe chip, trăgându-mă mai aproape, cu mâinile pe obrajii mei, şi murmură:

- "Căci nu mai e poveste despre-o iubire ce cucereşte jalea decât cea a lui Romeo şi a lui Molly Julieta sa".

CAPITOL SUPLIMENTAR

1

Romeo

- Mamă, am salutat-o sec, văzându-i numele pe ecranul iPhone - ului.

- Trebuie să vii la cină în seara asta, îmi ordonă ea.

Mi-am încleştat maxilarul la auzul tonului ei plin de răutate.

- Scuze, sunt ocupat, am repezit-o.

- Atunci schimbă-ți naibii planurile! Vine familia Blair şi trebuie să fii acolo ca să discutăm despre logodnă, să stabilim detaliile, să rezolvăm aranjamentul ăsta o dată pentru totdeauna.

- Am antrenament. Antrenorul ne-a programat câte două pe zi.

Din cealaltă parte, doar tăcere.

- Vei veni în seara asta, Romeo, zise ea într-un final, cu vorbele înmuiate în venin.

Am rămas blocat pe alee, chiar în fața clădirii Facultății de Ştiințe Sociale. Deja eram în întârziere la afurisitul de curs introductiv, pentru că avusesem o întâlnire cu echipa, iar acum scorpia mă bătea la cap cu logodna asta idioată şi îmi spunea pe numele ăla de bastard - din nou. Simțeam cum toleranța mea față de atitudinea ei era pe cale să se ducă naibii.

M-am ciupit de nas şi m-am concentrat la senzația relaxantă a soarelui arzător de vară ce mă atingea pe spate ca să mă calmeze.

Doar că nu funcționa, la naiba! Nimic nu funcționa niciodată.

- Uite ce e, mă duc la antrenament. Nu vin.

Am întrerupt convorbirea, mi-am băgat telefonul în buzunarul de la blugi şi am intrat în clădire, încercând să las valul de aer rece de la aparatele de aer condiționat să mă răcorească naibii de furia obişnuită care fierbea în mine şi dădea pe-afară. îmi simțeam sângele ca pe o magmă incandescentă circulându-mi prin muşchi - o forță de neoprit. Dar am acceptat-o, ba chiar am salutat-o cu bucurie -, îmi amintea constant că trebuia să plec naibii de lângă oamenii ăia ticăloşi.

Am izbit al doilea rând de uşi ca să le deschid şi am dat buzna pe holurile goale, iar apăsarea din piept deveni tot mai intensă la fiecare pas la gândul de a fi combinat cu Shelly.

Afurisita de Shelly Blair!

Doamne, i-am tras-o de două ori în liceu şi, ca prostul, încă o dată în primul an de facultate, iar ea se purta de parcă am fi fost suflete-pereche, îndrăgostiți. Nici măcar nu ştiam dacă eram capabil să iubesc vreodată pe cineva. Am fost bătut prea tare cu mult timp în urmă.

Telefonul îmi vibră din nou. Nici nu m-am uitat; ştiam că era tatăl meu, cerându-mi să vin la cină. Probabil mama apelase la artileria grea.

Nemernicul naibii!

Aş fi răspuns, dar el mi-ar fi spus că refuzul meu era "inacceptabil, băiete!". Apoi m-ar fi amenințat, m-ar fi şantajat, spunându-mi cât de mult mă urau şi el, şi mama şi că le părea rău că existam.

Aceleaşi rahaturi.

Am cotit, cu pumnii încleştați la gândul că trebuia să stau lângă Shel în următoarea jumătate de oră, captivi într-o cameră, fără să scap de strânsoarea ei cu unghii lungi de pe brațul meu. Eram al naibii de furios. Pur şi simplu, nu puteam să stau lângă scorpia aia care mă ținea de braț de parcă aş fi fost un nenorocit de câine de jucărie, mă freca pe picior, sperând să mi-o întărească suficient cât să cedez şi să i-o trag după ore.

Nu avea să se mai întâmple niciodată. Mi se înmuia doar când mă uitam la ea. Ea credea că arăta bine cu părul ăla mare, sânii de plastic şi buzele roşii false. Dar tot ce vedeam era o călugăriță nenorocită - insecta aia oribilă.

Am pornit, cu capul în jos, spre sala de curs şi am auzit-o. Afurisitul de râs al lui Shelly. Râsul care suna ca o mie de pisici sugrumate... încet, dureros, una câte una.

Nu eram mândru de ce am făcut în continuare.

Glonț Prince, coordonatorul de atac al echipei Crimson Tide, se trase în dreapta şi se ascunse în spatele unei scări ca să scape de atenția lui Shelly.

Mi-am lipit spatele de peretele alb şi rece când o mişcare rapidă îmi atrase atenția. O țipă care ținea un teanc de hârtii apăru în viteză de după colț, mormăind în barbă şi uitându-se la ceas, cu o claie de cârlionți castanii prinsă în vârful capului, cu ochelari negri cu rame groase şi cele mai colorate încălțări pe care le-am văzut vreodată.

Portocaliu fosforescent. Dumnezeule!

N-am putut să nu zâmbesc la vederea întregii imagini. Aproape că mi-am dus mâna la buze ca să mă asigur că zâmbetul era cu adevărat acolo.

Când să fi fost ultima oară când am zâmbit? Mai precis, când să fi fost ultima dată când am zâmbit din alt motiv decât când am pocnit şi am pus la pământ vreun dobitoc?

Am clătinat neîncrezător din cap şi am riscat să arunc o privire după colț, văzând-o pe Shelly măsurând-o pe țipă cu ochii ei ca mărgelele, cu un zâmbet răutăcios, şi spunându-le ceva prietenilor ei. M-am tensionat, simțindu-mă brusc protector față de bruneta agitată.

N-am putut să nu mă holbez la ea. Arăta al naibii de tragic, suflând ca să-şi îndepărteze părul ce-i căzuse peste ochelarii groşi, grăbindu-se pe holul lung, cu încălțările de plastic ce scoteau zgomote pe podeaua din gresie la fiecare pas.

Eram prea preocupat, concentrat asupra scenei şi mi-am dat seama prea târziu că Shel punea ceva la cale. Apoi am văzut

cum o lovi pe fată cu umărul în trecere, făcând-o să scape pe jos toate hârtiile.

Mă cuprinse furia.

Fusese dintotdeauna o scorpie crudă, dar când am văzut-o facându-i aşa ceva acelei fete nevinovate, m-am enervat peste măsură.

Shelly îi zise ceva tipei de pe podea - n-am putut să aud ce -, dar bruneta nu se uită niciun moment în sus şi îşi ţinu capul plecat, ignorând ceea ce bănuiam că era o imagine plină de răutate.

De ce mi-am băgat-o vreodată în aia mă depăşeşte complet. Cred că de vină sunt loviturile la cap pe care le-am primit de când joc fotbal.

Am ieşit din ascunzătoare şi m-am dus spre Shel ca să-i zic să se care naibii, dar era prea târziu. Deja intrase în sală.

Când m-am apropiat, bruneta s-a aplecat în faţă să culeagă hârtiile care aterizaseră mai departe de ea. Aproape că am gemut, iar sexul începu să se trezească la viaţă.

La naiba!

Fundul ăla.

Fundul ala perfect şi curbat.

Mi-am mascat erecţia şi am încercat să mă gândesc la ceva care să mă liniştească. *Jimmy-Don în costum de baie în două piese. Jimmy- Don în chiloţi tanga.* Ia stai... Am zâmbit batjocoritor... *Shelly sugâridu-mi-o...* Da, merse de minune, m-am dezumflat ca un balon.

Mi-am trecut degetele prin păr şi m-am dus în spatele tipei, evitând să mă holbez la fundul ei în pantalonii ăia scurţi şi la picioarele alea lungi şi bronzate care păreau ireale şi mă ispiteau să mă întind şi să mi le înfăşor în jurul taliei.

La naiba, mi se întări iar!

Am deschis gura ca s-o întreb dacă avea nevoie de ajutor, când ea zise brusc “Nenorociţi! naibii!” doar pentru ea şi se ridică în picioare, timp în care ochelarii îi căzură, iar afurisitele de rame aterizară fix la picioarele mele.

Timpul stătu în loc.

Ce naiba era accentul ăla? Fbate englezesc? Orice ar fi fost, era cel mai sexy lucru pe care îl auzisem în viața mea de rahat.

înainte să mă pot stăpâni, îmi ieşi un hohot de râs din gât la auzul înjurăturii pronunțate cu vocea aia dulce şi cuviincioasă. Am văzut-o oprindu-se şi înghețând la auzul vocii mele venind din spatele ei.

îşi înclină capul şi îşi încovoie spatele, oftatul ei spunând totul, înfrângere pură.

M-am aplecat şi i-am ridicat ochelarii, după care, ținând-o de braț, am întors-o cu fața la mine.

La naiba!

Ochi mari, căprui, buze pline, suculente, roz, piele uşor bronzată şi obraji uşor îmbujorați - era incredibilă, la naiba!

Trebuia să zic ceva, orice, ca să nu arăt ca un ciudat dement, adulmecând mirosul de vanilie al pielii ei. "Cine-i tipa?"

- Acum vezi? am mormăit, iar vocea mi se păru dură până şi mie.

"Bravo ție, Rome! Mârâie la ea."

Ea miji ochii şi privi în sus, cu buzele întredeschise, iar ochii ei studiară fiecare trăsătură a feței mele de după ramele uriaşe.

Şi iată că vine momentul în care mă vede pe mine, pe afurisitul de Rome Glonț Prince. Asta avea să mă facă să par un ticălos.

Clasic.

Ea mă sorbi din ochi, cum fac toate, după care... nimic.

îmi smulse hârtiile din mână şi încercă să plece. Fără să mă recunoască şi să se blocheze, fără să flirteze, doar... ca să scape naibii de mine.

Ce naiba!

M-am gândit o clipă că poate nu ştia cine eram. Totuşi, suntem în Alabama. Ea era la Universitatea Alabama. Orice fraier îmi ştia figura, fie că îmi convenea, fie nu.

Fără să îmi dau seama, am prins-o de încheietura mâinii.

- Hei, eşti bine?

Nu se uită înspre mine.

- Sunt bine.

Negativ.

Tot nu se uita la mine. Tot nu mă recunoştea.

- Eşti sigură? am insistat, dar n-am nici cea mai vagă idee de ce.

După postura umerilor ei, părea că deja avusese parte de prea multe pentru o zi. Iar genele lungi şi negre îi fluturară pe obraji înainte ca ochii ei de culoarea caramelului să îi fixeze pe ai mei. Mi se goli pieptul de aer şi părea că nu mă mai puteam mişca.

- Ai avut vreodată o zi în care totul se transformă într-un coşmar absolut nenorocit?

Accent britanic. La naiba, era sexy! Accentul ăla şi aerul ei sincer mă făcură să spun gâtuit:

- Chiar am parte de una, ca să-ți zic drept.

Privirea ei încordată se îmblânzi, iar ea oftă.

- Deci suntem doi în situația asta.

Inima mea făcu atunci ceva ce nu mai făcuse vreodată.

Simți.

Simți ceva... indescriptibil.

- Mulțumesc că te-ai oprit să mă ajuți. A fost foarte amabil din partea ta.

Acel sentiment mă trezi la realitate. *Amabil*? Nu prea cred.

Ochii ei mă măsurau, aşteptând cu răbdare un răspuns.

- Amabil? Nu e ceea ce spun oamenii în mod normal când se referă la mine.

Am văzut cum întredeschise buzele şi trase aer în piept, mirată. Trebuia să plec naibii de acolo, departe de ea, şi să nu mă mai port ca un prost.

Am plecat fără să mă uit înapoi, dându-mi seama că era, la naiba, cea mai lungă conversație pe care o avusesem cu cineva de multă vreme - şi nu fusese vorba despre afurisitul prinț al petrolului din Alabama sau despre următoarea mare vedetă a fotbalului.

Era ceva diferit la ea, ceva... fascinant. De parcă nu dădea doi bani pe ce credea lumea despre ea şi nu era prinsă de nebunia asta cu fotbalul.

Ca şi cum m-aş fi detaşat de corpul meu, m-am văzut oprindumă, proptindu-mi cizmele în podea şi uitându-mă peste umăr. Ea rămăsese în acelaşi loc, în picioare, apoi se întoarse şi ni se întâlniră privirile.

- Eu sunt Rome, m-am trezit vorbind, aproape fără să vreau, cuvintele revărsându-mi-se pur şi simplu din gură.

Genele ei lungi fluturară şi se lăsară în jos, atingând lentilele ochelarilor, iar când se ridicară, un zâmbet timid îi transformă fața.

- Molly.

Am încuviințat din cap şi mi-am lins buzele, privind-o din cap până în picioare, apoi m-am dus înspre sala de curs.

Molly. Mica englezoaică Molly.

La naiba! Şi iată-mi inima de obicei neagră cum îndrăznea să simtă din nou ceva.

NOTA AUTOAREI

Toate frățiile şi toate procesele lor de inițiere prezentate în această carte au fost exagerate şi inventate şi în niciun caz nu sunt bazate pe realitate şi nu reflectă practici existente în prezent.

MULȚUMIRI

încă o dată, trebuie să mulțumesc mai multor persoane.

Mamă şi tată, vă mulțumesc pentru sprijinul necondiționat de-a lungul acestei aventuri nebune - nu aş fi reuşit fără voi. Tată, îți mulțumesc că m-ai familiarizat cu fotbalul american. Chiar dacă am locuit într-un orăşel din nordul Marii Britanii, m-ai familiarizat cu minunea fotbalului american, ceea ce mi-a fost foarte util ani mai târziu. Mamă, ştii cât de mult apreciez fiecare lectură pe care o faci fiecărui manuscris. Ei bine, continuă să faci asta pentru că urmează multe.

Soțului meu, căruia îi mulțumesc pentru timpul său şi pentru răbdare (şi că l-am ignorat) cât timp am scris această carte. M-ai sfătuit bine să scriu despre lucruri pe care le cunosc, iar de atunci stilul meu de scris s-a schimbat… în bine!

Fabuloşilor mei cititori beta: Lynn, Sam şi Rebecca. Comentariile voastre au fost neprețuite.

Un mulțumesc special pentru Rachel şi Kia, surorile-geniu care m-au ajutat de-a lungul acestui proces de la început până la sfârşit. Ați investit prea mult din timpul vostru personal şi nu veți şti niciodată cât de mult înseamnă asta pentru mine.

îi mulțumesc lui Damon de la Damonza pentru o copertă spectaculoasă. Ilustrează perfect ceea ce am vrut să transmit, aproape că m-a făcut să plâng.

Lui Cassie, editorul meu. îți mulțumesc pentru ajutorul acordat în corectarea topicii mele britanice, pentru toate sfaturile pe care mi le-ai oferit despre meciurile din liga universitară a fotbalului american şi, bineînțeles, despre jargonul din Alabama. Chiar a fost un noroc că te-am descoperit - un editor extraordinar, nativ din Alabama, pasionat de fotbal (chiar dacă este din Auburn). Cu siguranță ne vom întâlni curând la un meci al celor de la Tide.

Lysei, creatoarea paginii mele de internet. îți mulțumesc pentru pagina mea de internet extraordinară şi pentru că ai suportat sâcâiala mea constantă, chiar dacă erai îngropată în muncă. Faci zilnic o muncă extraordinară şi mereu aştept cu nerăbdare emailurile de la tine, mereu mă fac să râd.

Ar trebui să le mulțumesc tuturor bloggerilor care promovează în timpul lor liber micile istorioare pe care noi, autorii, le scriem. Chiar sunteți piatra de temelie (şi inima) acestei lumi nebune a scrisului. Un mare mulțumesc tuturor bloggerâlor care au luat parte la turneul meu şi/sau care au recenzat *Dulce casă*, vă mulțumesc că ați acordat o şansă primei mele cărți pentru adulți.

Cu siguranță sunt câțiva bloggeri cărora vreau să le mulțumesc în mod special. în primul rând, Smitten's Book Blog, pentru că a arătat atât de multă apreciere pentru cartea mea *Eternally North* şi pentru că mi-a dat nişte sfaturi suplimentare.

Asta mă duce la extraordinara Kelly Moorhouse de la blogul Have Book Will Read. Ai lucrat neîncetat organizând turneul meu de blog şi m-ai ghidat cu încurajări şi zâmbete de-a lungul acestei experiențe fantastice. Meriți o medalie, draga mea!

în sfârşit, mulțumiri lui Jenny şi Gitte de la Totally Booked Blog pentru că au acordat acestei autoare dintr-un mic oraş englezesc sprijinul lor şi pentru că m-au ajutat să plasez mica mea comedie britanică *Eternally North* în topul comediilor romantice de pe Amazon. Sper că v-au plăcut la fel de mult şi *Dulce casă*, şi Romeo Prince!

în cele din urmă, un mare mulțumesc cititorilor! De fiecare dată când cumpărați una dintre cărțile mele, mă ajutați să-mi îndeplinesc visurile.

Vă iubesc pe toți!